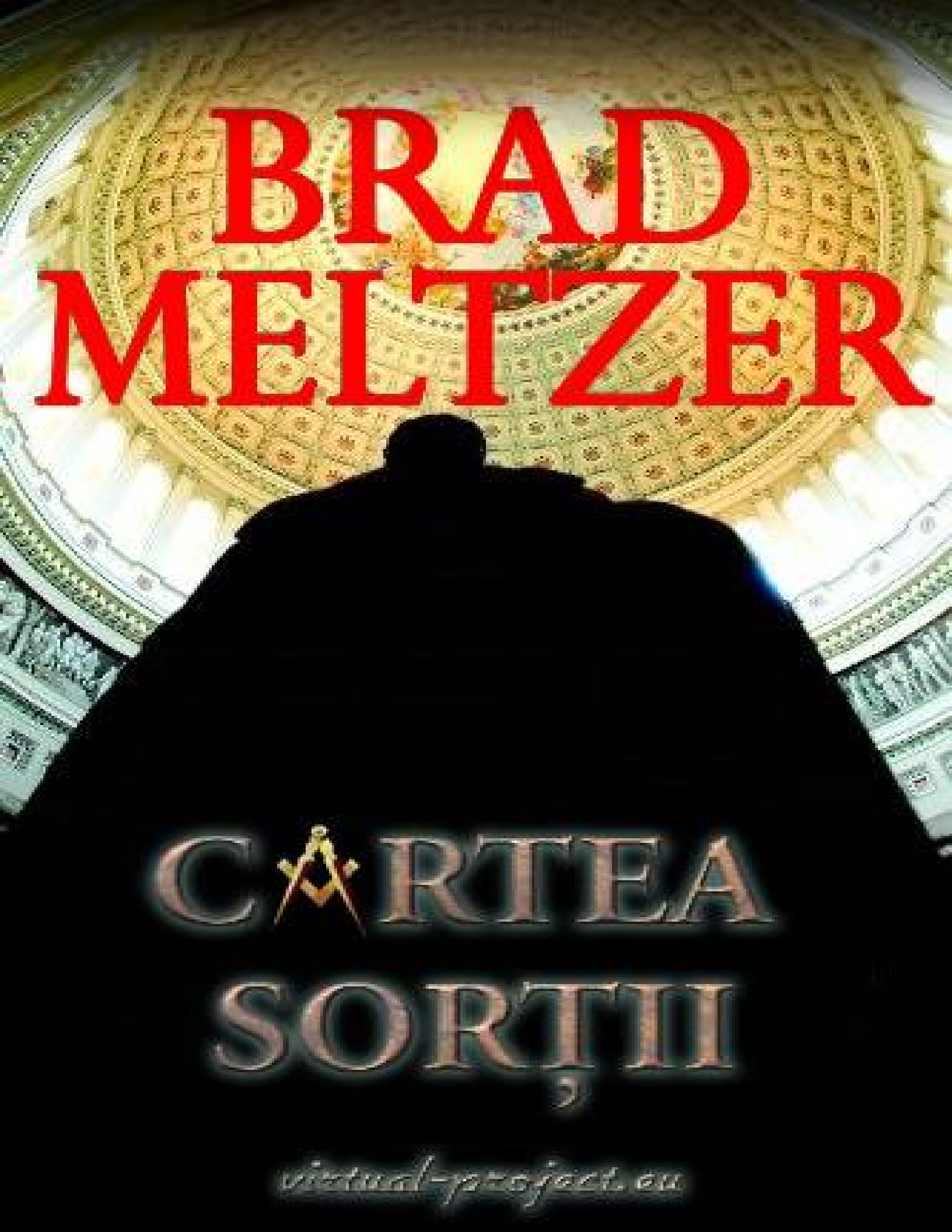

BRAD
MELTZER
CARTEA
SORȚII
virtual-project.eu

BRAD MELTZER

CARTEA SORȚII

Original: *The Book of Fate* (2006)

Traducere din limba engleză și note de:
DIANA ȚUȚUIANU

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company
2008

„Ceea ce ne limitează noi numim Soartă.”

Ralph Waldo Emerson

„Dumnezeu nu joacă zaruri.”

Albert Einstein

1.

Peste șase minute, unul dintre noi avea sa fie mort. Asta ne era soarta. Niciunul dintre noi nu știa ce avea să urmeze.

— Ron, oprește-te, am strigat, alergând după bărbatul de vârstă mijlocie în costum bleumarin.

Simțeam căldura sufocantă din Florida lipindu-mi cămașa de piept.

Ignorându-mă, Ron Boyle se repezi înainte, pe pistă, trecând de Air Force One care se afla în dreapta noastră și de cele optsprezece mașini ale coloanei oficiale aliniate în stânga, cu motoarele la ralanti. Ca adjunct al șefului staffului prezidențial era întotdeauna pe fugă. Asta se întâmplă când lucrezi pentru cel mai puternic om din lume, și nu-i doar o figură de stil. Șeful nostru era Comandantul Suprem. Președintele Statelor Unite. Iar atunci când voia ceva, datoria mea era să-i îndeplinesc dorința. În momentul acesta, președintele Leland „Leul” Manning voia ca Boyle să se calmeze. Unele sarcini mă depășeau până și pe mine.

Mărind viteza pe măsură ce se strecura prin mulțimea formată de membrii staffului prezidențial și de reprezentanții presei care-și croiau drum spre mașinile ce le fuseseră repartizate, Boyle trecu valvârtej pe lângă un Chevy[1] Suburban de un negru strălucitor, burdușit cu agenți ai Secret Service și pe lângă ambulanța care transporta câțiva litri de sânge din grupa sangvină a președintelui. Astăzi, ceva mai devreme, Boyle ar fi trebuit să stea la masă cu președintele, timp de cincisprezece minute, la bordul Air Force One. Din cauza greșelii mele de programare, acum trebuia să se mulțumească doar cu o discuție de trei minute, la un moment dat, în după-amiaza asta. Să spun că din cauza asta era nervos era ca și cum aș fi numit Marea Recesiune Economică „o zi proastă la serviciu”.

— Ron! am spus din nou, punându-i o mână pe umăr și încercând să-mi cer scuze. Așteaptă puțin. Voiam să…

Se întoarse brusc și îmi îndepărtă mâna. Foarte slab, cu un nas subțire și ascuțit și o mustață groasă menită să compenseze aceste două neajunsuri, Boyle avea părul grizonant, pielea măslinie și niște ochi căprui izbitori al căror iris parcă fusese împroșcat cu un albastru-deschis. Se aplecă în față și ochii săi de pisică mă străfulgerară plini de ură.

— Să nu mă mai atingi decât dacă îmi strângi mâna, mă amenință el și

un strop de salivă mă lovi direct în obraz.

Strângând din dinți, m-am șters cu dosul palmei. Corect, întârzierea de program era greșeala mea, însă cu toate astea nu exista niciun motiv ca să…

— Acum, ce mama naibii e atât de important, Wes, sau prin asta vrei să sublimezi din nou că atunci când mâncăm cu președintele, trebuie să-ți dăm comanda pentru prânz cu cel puțin o oră în avans? adăugă el, suficient de tare încât câțiva agenți ai Secret Service să se întoarcă și să se uite la noi.

Oricare alt tip în vârstă de douăzeci și trei de ani ar fi ripostat destul de dur. Mi-am păstrat cumpătul. Asta-i treaba asistentului președintelui… cunoscut și ca umbra președintelui… cunoscut și ca băiatul care stă tot timpul după fundul președintelui. Face tot ce vrea președintele, ține mașinăria în funcțiune și o face să duduie.

— Dă-mi voie să mă revanșez față de tine, am spus, renunțând la scuze. Dacă voiam să-i închid gura lui Boyle – dacă nu voiam să facem o scenă în fața presei – trebuia să fiu mai atent. Ce zici dacă… dacă te bag în limuzina președintelui chiar acum?

Boyle se îndreptă ușor de spate și începu să-și încheie nasturii hainei de la costum.

— Am crezut că tu… Nu, e foarte bine. Bravo. Excelent.

Schiță chiar un zâmbet. Situația de criză fusese evitată.

Credea că totul era dat uitării. Memoria mea era însă mult mai bună. În timp ce Boyle se întorcea triumfător spre limuzină, mi-am notat ceva în minte. Ce nemernic plin de sine! La întoarcere, aveam grijă să meargă în microbuzul destinat presei.

Din punct de vedere politic, nu eram *bun* și atât. Eram nemaipomenit. Și nu-i vorba de bravadă, ăsta e adevărul. Nu poți solicita o slujbă ca asta, ești invitat să dai un interviu. Orice tânăr politician care dorește să dea lovitura la Casa Albă ar face moarte de om să pună mâna pe o funcție atât de aproape de liderul lumii libere. De-aici, din poziția asta, predecesorul meu devenise numărul doi în Biroul de Presă al Casei Albe. Predecesorul *său* din mandatul anterior de la Casa Albă preluase o funcție de conducere la IBM, cu patru mii de oameni în subordine. Cu șapte luni în urmă, în ciuda lipsei de pile și relații, președintele mă alesese pe mine, în defavoarea fiului unui senator și a doi bursieri Rhodes[{2}]. Prin urmare, se înțelege că puteam să-i fac față unui grangure din staff, pe care-l apucaseră pandaliile.

— Wes, hai să mergem! mă strigă șeful securității din Secret Service, făcându-ne semn cu mâna spre mașină, în timp ce se strecura pe scaunul din

față al pasagerului, acolo de unde putea să vadă tot ce mișca.

În urma lui Boyle și punându-mi geanta din piele în fața, m-am suit în spatele limuzinei blindate, acolo unde se afla președintele, îmbrăcat lejer într-o geacă neagră și blugi. Mă gândeam că Boyle avea să-l abordeze imediat, însă trecu pe lângă președinte ciudat de tăcut. În momentul în care se aplecă în față îndreptându-se spre scaunul din stânga spate, haina lui Boyle se desfăcu, însă o apăsă imediat cu mâna, deasupra inimii, ca să rămână închisă. Abia mult mai târziu mi-am dat seama ce anume ascundea. Și ceea ce tocmai făcusem când îl invitasem să urce.

M-am îndreptat spre unul dintre cele trei scaune rabatabile amplasate în fața celor din spatele mașinii. Al meu era spate în spate cu cel al șoferului și vizavi de al lui Boyle. Din motive de securitate, președintele stătea întotdeauna pe scaunul din spate dreapta, având-o pe prima-doamnă între el și Boyle.

Scaunul din fața președintelui – locul cel mai fierbinte – era deja ocupat de Mike Calinoff, un pilot de mașini de curse profesionist, pensionat, de patru ori câștigător al Winston Cup, invitat special pentru evenimentul de astăzi. Nu era nimic neobișnuit în asta. Cu numai patru luni înainte de alegeri, abia dacă aveam trei puncte avans în sondaje. Acum când mulțimea era atât de capricioasă și de nehotărâtă, numai un fraier ar fi intrat în ringul gladiatorilor fără o armă secretă.

— Și mașina asta este rapidă, cu tot blindajul ăsta? se miră campionul de curse, admirând interiorul bleumarin al limuzinei prezidențiale, Cadillac One.

— Merge ca vântul și ca gândul, răspunse Manning în timp ce prima-doamnă își dădea ochii peste cap.

Hotărându-se într-un târziu să intervină, Boyle se lăsă mai în față în scaun și scoase un dosar cu coperți groase, cartonate.

— Domnule președinte, dacă am putea…

— Îmi pare rău – asta-i tot ce putem face, domnule, îl întrerupse șeful staffului prezidențial Warren Albright, urcându-se și el în mașină.

Îi întinse președintelui un ziar împăturit și ocupă scaunul din mijloc situat chiar în fața primei-doamne și, ceea ce era mai important, în diagonală față de Manning. Chiar și cu banchetele astea pentru șase persoane, apropierea conta. Îndeosebi pentru Boyle, care era încă întors cu fața spre președinte, refuzând să renunțe la introducerea făcută.

Președintele apucă hotărât ziarul și se uită cu atenție la careul de cuvinte

încrucișate pe care el și cu Albright îl rezolvau împreună în fiecare zi. Era un fel de tradiție a lor încă din primele zile ale campaniei electorale – și motivul pentru care Albright se afla întotdeauna în scaunul acela râvnit, dispus în diagonală față de cel al președintelui. Albright începea fiecare careu, făcea cât putea din el, după care i-l pasa președintelui ca să-l termine.

— Cincisprezece orizontal este greșit, observă președintele în timp ce eu îmi puneam geanta în poală. „Înăbuși."

De regulă lui Albright nu-i plăcea când Manning găsea o greșeală. Azi, luând în considerare faptul că Boyle se afla pe scaunul din colț, avea un motiv în plus de iritare.

„Totul e în regulă?" l-am întrebat eu din priviri.

Înainte ca Albright să răspundă, șoferul acceleră, iar corpul mi se mișcă brusc înainte.

Peste trei minute și jumătate, avea să fie tras primul foc. Doi dintre noi aveau să cadă seceraţi la podea, în spasme. Unul dintre noi n-avea să se mai ridice.

— Domnule, aș putea să vă șoptesc ceva la ureche? Nu durează mai mult de o secundă, îl întrerupse Boyle, mult mai hotărât decât înainte.

— Ron, nu poți să te bucuri pur și simplu de călătoria asta? îl tachină prima-doamnă, al cărei păr șaten, tuns scurt, i se deranjase ușor când mașina trecuse peste un dâmb de pe șosea.

În ciuda tonului dulceag, i-am văzut lucirea din ochii săi de-un verde aprins. Era aceeași lucire pe care obișnuia s-o aibă față de studenții ei de la Princeton. Fostă profesoară universitară, doctor în chimie, prima-doamnă era învățată să fie dură. Iar atunci când doctor Prima-Doamnă voia ceva, doctor Prima-Doamnă lupta pentru asta. Și obținea ceea ce voia.

— Știți, doamnă, n-o să dureze decât…

Se încruntă atât de tare, încât sprâncenele aproape că i se împreunară.

— Ron. Bucură-te de călătoria asta.

Majoritatea oamenilor s-ar fi oprit aici. Boyle își forță norocul și mai mult, încercând să-i înmâneze dosarul direct lui Manning. Îl cunoștea pe președinte încă de pe vremea când amândoi aveau douăzeci de ani și studiau la Oxford. Bancher profesionist și în același timp pasionat de iluzionism, avea să se ocupe ulterior de toți banii lui Manning, lucru pentru care chiar era nevoie de puțină magie. La momentul respectiv, era singura persoană din cadrul staffului care fusese de față când Manning se căsătorise cu prima-doamnă. Acest atu îl ajutase când presa descoperise că tatăl lui Boyle

fusese un tip extrem de necinstit, condamnat (de două ori) pentru fraudă în domeniul asigurărilor. Era același permis de trecere pe care-l folosea în limuzină pentru a pune la încercare autoritatea primei-doamne. Însă până și cele mai bune permise de liberă trecere expiră în cele din urmă.

Manning clătină dezaprobator din cap, atât de subtil, încât numai un ochi versat și-ar fi putut da seama de asta. Prima-doamnă era un astfel de observator, nu însă și Boyle.

Închizând dosarul, Boyle se lăsă pe spate și îmi aruncă o privire ucigătoare. Era numai vina mea.

În timp ce ne apropiam de destinație, Manning privi în tăcere prin geamul verzui, antiglonț.

— Ai auzit vreodată despre ce-a spus Kennedy cu trei ore înainte de a fi împușcat? întrebă el, străduindu-se să imite cât mai bine accentul de Massachusetts. „Știi, noaptea trecută ar fi fost o noapte a naibii de bună să omori un președinte.”

— *Lee*! îl dojeni prima-doamnă. Vedeți cu ce am de-a face? adaugă ea, râzând forțat spre Calinoff.

Președintele luă mâna soției sale și o strânse ușor, după care îmi aruncă o privire rapidă.

— Wes, ai adus cadoul pe care l-am pregătit pentru domnul Calinoff? mă întrebă el.

Am scotocit prin geanta mea de piele – geanta cu tot felul de minuni – fără să-mi mut vreun moment privirea de pe fața lui Manning. Îmi făcu un semn ușor aprobator și se scarpină la încheietura mâinii. „Nu-i da acul de cravată… caută darul cel mare.”

Eram asistentul său de peste șapte luni. Îmi făceam treaba bine, așadar, nu trebuia să vorbim ca să comunicăm. Eram pe un drum deja bătătorit. N-am putut să mă abțin să nu zâmbesc.

Acesta avea să fie ultimul meu zâmbet mare și larg. În trei minute, cel de-al treilea glonț al atentatorului avea să-mi treacă prin obraz, distrugându-mi atât de mulți nervi faciali, încât n-aveam să-mi mai deschid niciodată gura complet.

„Despre asta vorbeam”, mi-a dat de înțeles președintele printr-un gest.

Din geanta mea burdușită, în care se găsea orice i-ar fi fost vreodată de trebuința unui președinte, am scos un set oficial de butoni prezidențiali, pe care i-am înmânat domnului Calinoff, care părea a se bucura de fiecare sutime de secundă petrecută în scaunul său rabatabil, complet inconfortabil,

scaunul fierbinte.

— Știți ceva, sunt autentici, îi spuse președintele. Nu-i vindeți pe eBay. [3]

Era aceeași glumă pe care o făcea de fiecare dată când oferea în dar câte un set. Cu toate astea, am râs cu toții. Chiar și Boyle, care începuse să se scarpine pe piept. Nimic nu se compară cu senzația de a ști că te numeri printre cei care împărtășesc o glumă a președintelui Statelor Unite. Iar pe 4 iulie în Daytona, Florida, în momentul în care avea să se anunțe: „Domnilor, porniți-vă motoarele", la legendara cursa Pepsi 400 NASCAR, nu exista în întreaga lume o banchetă din spate mai bună.

Înainte să-i poată mulțumi Calinoff, limuzina se opri. Un fulger roșu intermitent trecu pe lângă noi pe partea stângă – doi polițiști pe motociclete cu sirenele urlând. Înaintau în viteză din spatele coloanei oficiale ca să ocupe poziții în față. Exact ca la o procesiune funerară.

— Doar nu blochează drumul, spuse prima-doamnă.

Ura când se oprea traficul ca să treacă coloana oficială. Voturile acelea n-aveau să mai fie câștigate niciodată.

Mașina continuă să mai meargă câțiva zeci de centimetri.

— Domnule, imediat vom intra pe pistă, anunță șeful securității de pe locul din dreapta față.

Afară, întinderea de beton a pistei aeroportului făcea loc cu rapiditate șirurilor succesive de mașini de curse.

— Stați așa – vreți să spuneți că vom intra direct pe pistă? se miră Calinoff, dintr-odată extrem de surescitat.

Se răsuci în scaun, încercând să se uite afară.

Președintele zâmbi larg.

— Credeați că am primit doar câteva locuri pe rândul din față?

Roțile se rostogoliră peste o placă metalică zgomotoasă, care zdrăngăni ca un capac de canalizare prost așezat. Boyle se scărpină din nou pe piept. Un zgomot baritonal umplu aerul din jur.

— Tună? întrebă Boyle, uitându-se în sus la cerul albastru fără nori.

— Nu, nu tună, replică președintele, lipindu-și buricele degetelor pe geamul antiglonț în timp ce mulțimea de 200 000 de oameni prezenți pe stadion se grăbi să se ridice în picioare cu pancarte, steaguri și dând din mâini. Sunt aplauzele.

— Doamnelor și domnilor, președintele Statelor Unite! strigă crainicul foarte tare prin sistemul de amplificare.

O curbă strânsă la dreapta ne făcu să ne aplecăm într-o parte atunci când limuzina întoarse și intră pe pista de curse, cea mai mare și perfect pavată șosea pe care o văzusem vreodată.

— Aveți niște drumuri tare drăguțe pe-aici, îi spuse președintele lui Calinoff, lăsându-se pe spate pe scaunul său din piele, făcut special la comandă, după dimensiunile sale.

Nu mai rămăsese decât să ne facem intrarea grandioasă. Dacă n-am fi aranjat asta, cei 200 000 de spectatori plătitori de bilete de pe stadion, plus cele zece milioane de telespectatori de-acasă, plus cele șaptezeci și cinci de milioane de fani învederați ai NASCAR aveau să le spună prietenilor, vecinilor, verișorilor și necunoscuților de la supermarket că se duseseră cu sacul la pomul lăudat și nu meritase efortul.

Însă de-asta adusesem coloana oficială. N-aveam *nevoie* de optsprezece mașini. Pista de aterizare de pe Aeroportul Daytona era de fapt adiacentă cu pista de curse. Nu existau niciun fel de lumini roșii după care să te ții. Nu trebuia să blochezi niciun fel de trafic. Însă pentru toți cei care ne priveau… Ați văzut vreodată coloana oficială a președintelui pe o pistă de cursă? Frenezie americană, garantată sută la sută.

Nu-mi păsa cât de strânse erau rezultatele din sondaje. Un singur tur complet de circuit și aveam să ne ocupăm locurile destinate pentru inaugurare.

Boyle, care stătea pe scaunul din fața mea, nu arăta câtuși de puțin interesat de toate astea. Cu brațele încrucișate pe piept, îl fixa în continuare cu privirea pe președinte.

— Au venit și starurile, eh? întrebă Calinoff atunci când intram în curba finală și îi văzu pe cei din comitetul de primire, un grup mai mic de piloți NASCAR, îmbrăcați cu toții în combinezoanele lor multicolore, împopoțonate cu reclame și embleme de tot felul.

Ceea ce nu băgase de seamă ochiul său neexperimentat erau cei aproximativ doisprezece „membri ai echipajelor participante la cursă”, o idee mai rigizi decât restul. Unii aveau rucsacuri. Alții aveau saci de sport din piele. Cu toții purtau ochelari de soare. Iar unul vorbea la propria încheietură. Băieții din Secret Service.

Ca oricare altul aflat pentru prima oară la bordul mașinii prezidențiale, Calinoff era practic lipit de geamul lateral.

— Domnule Calinoff, dumneavoastră o să coborâți primul, am spus eu în timp ce ne apropiam de standurile de realimentare cu combustibil.

Afară, piloții erau deja aliniați pentru a-l întâmpina pe președinte. În șaizeci de secunde, aveau s-o ia la fugă ca potârnichile ca să-și salveze pielea.

Calinoff se aplecă spre ușa de lângă mine, cea de pe partea șoferului, acolo unde se îngrămădiseră toți piloții NASCAR.

M-am aplecat în față ca să-l blochez, făcându-i semn spre ușa președintelui, aflată pe partea cealaltă.

— *Pe-acolo*, am spus. Pe ușa de lângă el.

— Însă piloții sunt *dincolo*, obiectă Calinoff.

— Ascultați-l pe băiat, se băgă și președintele în discuție, indicându-i ușa situată exact lângă Calinoff.

Cu ani în urmă, atunci când președintele Clinton venise să vadă o cursă NASCAR, publicul îl huiduise. În 2004, atunci când președintele Bush sosise împreună cu legendarul pilot de curse Bill Elliott la bordul coloanei oficiale, Elliott coborâse primul din mașină, iar mulțimea adunată izbucnise în urale. Chiar și președinții pot recurge la câte un truc cu care să aducă mulțumea la delir.

Cu un clic și-un poc, agentul-șef de pe scaunul din față, din dreapta, acționă un buton de siguranță aflat sub mânerul ușii, pentru a deschide ușa blindată. În câteva secunde, portiera se deschise larg permițând razelor soarelui și aerului fierbinte al Floridei să năvălească în mașină, iar Calinoff atinse caldarâmul cu una din cizmele sale de cowboy lucrate manual.

— Și acum vă rog să-l întâmpinați cu căldură pe cel care a câștigat de patru ori Winston Cup… Mike Caaaalinoff! urlă crainicul de pe stadion.

Mulțimea era și mai entuziastă.

— Nu uitați niciodată, îi șopti președintele oaspetelui său, în timp ce Calinoff cobora din mașină și se îndrepta spre cei 200 000 de fani în delir, *asta* am venit să vedem astăzi aici.

— Iar acum, continuă crainicul, marele nostru maestru de ceremonii pentru cursa de azi – fiul iubit al Floridei, președintele… Leeeee Maaaaanning!

Chiar în spatele lui Calinoff, președintele ieși din mașină, cu mâna dreaptă făcând semne celor din jur, iar cu stânga atingând cu mândrie logoul NASCAR de pe pieptul gecii. Se opri pentru un moment ca s-o aștepte pe prima-doamnă. Ca întotdeauna, pe buzele fiecărui fan din tribune se putea citi: „Iată-l…”, „Uite-l…”, „Uite-i…” Apoi, de îndată ce mulțimea savură momentul, se declanșară blițurile. „Domnule președinte, uitați-vă aici.”

„Domnule președinte…!” Abia dacă făcuse trei pași când Albright ajunse în spatele său, urmat de Boyle.

Am coborât din mașină ultimul. Soarele mă obliga să-mi mijesc ochii, însă am continuat să-mi întind gâtul ca să mă uit în sus, fascinat de cei 200 000 de fani care se ridicaseră în picioare arătând și făcând cu mâna spre noi de la tribune. Terminasem de doi ani colegiul și iată cum arăta viața mea. Nici măcar starurile rock nu aveau parte de așa ceva.

Întinzând mâna dreaptă pentru o strângere de mână, Calinoff fu rapid înconjurat de piloți, care îl îmbrățișară și îl bătură pe spate prietenește. În fruntea lor se afla președintele executiv de la NASCAR și soția sa surprinzător de înaltă, prezentă la fața locului pentru a-i ura bun-venit primei-doamne.

Apropiindu-se de piloți, președintele Manning zâmbi larg, cu toată gura. Era rândul lui. În trei secunde, avea să fie înconjurat – geaca aceea neagră într-o mare multicoloră de combinezoane reprezentând Pepsi, M&M’s, DeWalt și Lone Star Steak. Ca și cum ar fi câștigat World Series[4], Super Bowl[5] și respectiv…

Poc, poc, poc.

Asta a fost tot ce-am auzit. Trei pocnituri mici. Un foc de artificii. Sau un rateu la țeava de eșapament a vreunei mașini.

— Focuri de armă! Focuri de armă! zbieră agentul-șef. Culcat! Înapoi!

Încă zâmbeam în momentul în care primul țipăt sfâșie văzduhul. Piloții de curse se împrăștiară rapid – lăsând totul baltă și fugind panicați, într-un contur nedeslușit de culori.

— „Dumnezeu le-a dat putere profeților…” strigă un bărbat cu părul negru vâlvoi și cu o voce profundă aflat în centrul vârtejului uman creat.

Ochii săi mici și căprui păreau aproape lipiți unul de celălalt, în timp ce nasul borcănat și sprâncenele sale înguste și arcuite îi dădeau o căldură ciudată expresiei feței care, dintr-un motiv anume, îmi amintea de Danny Kaye. Îmbrăcat în combinezon de pilot, bărbatul stătea într-un genunchi și ținea cu ambele mâini un pistol.

„Ca un bondar”, mi-a trecut prin minte.

— … Însă de asemenea și ororilor…

N-am făcut altceva decât să mă holbez la el, încremenit. Brusc, zgomotul dispăru. Timpul încetini. Pentru mine lumea se transformă în alb și negru. Era ca atunci când îl întâlnisem pentru prima oară pe președinte. Numai strângerea de mână mi se păruse că durase o oră. Trăind între secunde, după

cum se exprimase cineva. Timp suspendat. Cu ochii țintă la bondar, nu puteam să-mi dau seama dacă acesta înainta sau cei din jurul lui se dădeau în grabă înapoi.

— Cineva a fost doborât! a urlat agentul-șef.

Am urmărit mâinile agentului arătând spre un bărbat îmbrăcat într-un costum bleumarin, care zăcea la pământ cu fața în jos. „Oh, nu. Boyle!” Avea fruntea lipită de caldarâm, iar fața îi era schimonosită în agonie. Se ținea de piept și se vedea cum sub el începuse să se formeze o băltoacă de sânge.

— Cineva a fost doborât! strigă agentul-șef din nou.

M-am uitat în lateral căutându-l din priviri pe președinte. L-am descoperit chiar când jumătate din agenții îmbrăcați în combinezoane se repezeau la mica mulțime care se bulucise deja în jurul său. Agenții înnebuniți se mișcau atât de repede, încât persoanele cele mai apropiate de Manning erau țintuite și lipite de el.

— Scoateți-l, acum! strigă un agent.

Împinsă înapoi și lipită cu spatele de Manning, soția președintelui executiv al NASCAR țipa.

— O striviți! urlă Manning, apucând-o de umăr și încercând s-o țină pe picioare. Dați-i drumul!

Agenților din Secret Service nu le păsa. Înghesuiți în jurul președintelui, loveau mulțimea din față și din partea dreaptă, în avântul lor, nu mai țineau cont de nimic. Asemenea unui copac răpus de la rădăcină, mulțimea de oameni se înclină într-o parte, spre pământ. Președintele încă se mai zbătea s-o scoată pe soția președintelui executiv din vârtej, când explodă o lumină strălucitoare. Îmi amintesc cum se stinsese blițul aparatului de fotografiat.

— … Încât oamenii să poată să-i pună la încercare credința… încă mai răcnea trăgătorul în timp ce un grup separat de agenți îmbrăcați în combinezoane îl apucară strâns de gât… de mână… de păr.

Aparent cu încetinitorul, capul bondarului fu tras în spate, apoi corpul său, în timp ce încă două pocnituri răsunară în aer.

Am simțit o înțepătură în obrazul drept.

— … Și să deosebească binele de rău! țipă bărbatul, cu brațele întinse în lateral precum Isus pe cruce, în timp ce agenții îl puneau la pământ.

Toți cei din jurul său și alți agenți formară un cerc strâns, fluturându-și armele semiautomate Uzi pe care le scoseseră din sacii de sport din piele și din rucsacuri.

M-am lovit cu palma peste obraz, încercând să omor insecta care mă ciupise. La jumătate de metru mai în față, mulțimea care-l înconjura pe președinte se prăvălise pe asfalt. Doi agenți o înșfăcară pe prima-doamnă, trăgând-o deoparte. Restul agenților continuau să împingă în stânga și-n dreapta, să lovească la întâmplare, să calce peste cei căzuți încercând să ajungă la Manning și să facă un scut uman în jurul lui.

Mă uitam cum băltoaca de sânge de sub Boyle devenise și mai mare. Capul îi zăcea acum într-un lichid alb ca laptele. Vomitase.

Din spatele grămezii formate în jurul președintelui, agentul-șef și încă un agent îmbrăcat la costum și cravată îl apucară pe Manning de coate și îl scoaseră din învălmășeală. Pe chipul președintelui se putea citi numai durere. M-am uitat să văd dacă avea sânge pe costum, însă nu se vedea niciun strop.

Mărind pasul, agenții se îndreptară spre limuzină. Alți doi agenți mergeau chiar în spatele lor, ținând-o strâns pe prima-doamnă de subsuori. Eram singurul obstacol în calea lor. Am încercat să mă dau la o parte, însă nu suficient de rapid. Agentul-șef se izbi cu toată puterea în umărul meu.

Cazând pe spate, m-am lovit de limuzină, cu fundul chiar deasupra roții din dreapta față. Încă vedeam totul cu încetinitorul de undeva din exteriorul corpului meu: pe mine încercând să-mi păstrez echilibrul… lovind cu mâna capota mașinii… și sunetul produs în momentul impactului. Sunetul era atât de deformat, încât mi se părea că aud ceva ciudat. Continuam să văd lumea în alb și negru. Totul cu excepția urmei roșii lăsate de palma mea pe tablă.

Confuz, mi-am dus mâna la obraz. Mi-am plimbat-o de-a lungul pielii, care era alunecoasă și umedă, și mă ustura în locul unde fusesem rănit.

— Dă-i drumul, nu mai sta! țipă cineva.

Roțile au scrâșnit. Mașina țâșni brusc de pe loc. Iar limuzina plecă în trombă de sub mine. Asemenea unei cutii de cola uitate pe acoperiș, am alunecat pe spate și-am căzut în fund. În ureche simțeam un vâjâit asurzitor. Nu auzeam nimic altceva decât un sunet firav care-mi pulsa în obraz.

M-am uitat spre palmă și am văzut că pieptul și umărul drept îmi erau ude leoarcă. Și nu de apă. Ci de un lichid mai gros… Și mai închis la culoare… un roșu întunecat. „Oh, Doamne Dumnezeule, e de la mine…?”

Un alt bliț mă străfulgeră. Ce vedeam nu era numai culoarea roșie a sângelui meu. Acum era albastru… de la cravata mea… și galben… dungile galbene de marcaj de pe caldarâm. Un alt bliț a licărit și am simțit cum niște ace de culoare îmi înțepau ochii. Mașini de curse argintii, maro și vernil,

stegulețe roșii, albe și albastre abandonate în tribune. Un băiat blond țipa ca din gură de șarpe pe rândul al treilea purtând un tricou cu Miami Dolphins. Și roșul… roșul închis la culoare și vâscos pe care-l aveam întins peste tot, pe mână, pe braț și pe piept.

Mi-am atins obrazul din nou. Buricele degetelor s-au agățat de ceva ascuțit. Tare ca metalul – sau… era vreun os? Mi s-a întors stomacul pe dos de greață. Mi-am atins fața din nou apăsând ușor. Nicio reacție… „Ce-i în neregulă cu fața mea…?”

Alte două flash-uri de la blițuri mă orbiră cu lumina lor albă, și totul începu să se deruleze cu repeziciune prin fața ochilor mei. Timpul mă ajunse din urmă cât ai zice pește, scurgându-se cu viteza luminii.

— Nu-i simt pulsul! strigă o voce de la distanță.

Chiar în față, doi agenți ai Secret Service îmbrăcați la costum și cravată îl ridicaseră pe Boyle pe o targă și-l urcau în ambulanța oficială. Mâna dreaptă i se bălăngănea, iar din palmă îi curgea sânge. Mi-am reamintit momentele de dinaintea plecării limuzinei. N-ar fi avut cum să se afle aici, dacă eu n-aș fi…

— I-am pus cătușe! Luați-l dracu’ de-aici!

Ceva mai în stânga, mai mulți agenți strigau la oameni, dându-i pe rând la o parte ca să ajungă la trăgător. Mă aflam încă la pământ, eu și restul petelor de ulei, zbătându-mă să mă ridic și întrebându-mă de ce era totul atât de confuz și de începețoșat.

„Ajutor…” am strigat, deși nu mi-a ieșit nimic de pe buze.

Tribunele se mișcau asemenea unui caleidoscop. Am căzut pe spate, lovindu-mă de caldarâm, zăcând acolo, cu palma încă apăsând pe metalul alunecos din obraz.

— E cineva…?

Sirenele sunau, însă nu se auzeau mai tare. Ci mai încet. Încetul cu încetul începură să se atenueze. Ambulanța lui Boyle…, Mă lasă… mă lasă aici…

— Vă rog… de ce nu e…?

O femeie țipa într-un si minor perfect. Urletul ei străbătu mulțimea în timp ce eu mă uitam în sus la cerul fără nori al Floridei. „Artificii… trebuia să avem artificii. Albright o să fie negru de supărare…”

Sirenele aproape că nu se mai auzeau deloc. Am încercat să ridic capul, însă nu am putut. Am fost orbit de lumina unui ultim bliț și n-am mai văzut nimic.

„De… De ce nu mă ajută nimeni?”
În ziua aceea, Ron Boyle murise din cauza mea.
Opt ani mai târziu, avea să revină la viaţă.

2.

Opt ani mai târziu
Kuala Lumpur, Malaysia

Unele cicatrice nu se vindecă niciodată.

— Doamnelor și domnilor, ex-președintele Statelor Unite, Leland Manning, anunță gazda noastră, viceprim-ministrul Malaysiei.

Mă crispez ușor la auzul acestor cuvinte. Să nu-i spui niciodată „ex”. Este „fostul”. *Fostul* președinte.

Vicepremierul repetă anunțul în mandarină, cantonеză și malaeză. Singurele cuvinte pe care le înțeleg de fiecare dată sunt: „Leland Manning…” „*Leland* Manning. „Leland *Manning*”. După modul în care Manning se trage de lobul urechii și se preface că se uită în culise, este clar că singurele cuvinte pe care le aude el sunt „*ex-președintele*”.

— Uitați aici, domnule, îi spun, dându-i un dosar cu coperte de piele ce conține foile discursului său.

Am febră și doar ce-am aterizat, după un zbor de unsprezece ore spre Kuala Lumpur, pe durata căruia n-am dormit niciun minut. Din cauza diferenței de fus orar, am senzația că e trei dimineața, dar asta nu-l afectează pe Manning. Președinții sunt făcuți ca să reziste toată noaptea. Însă nu și asistenții lor.

— Succes, adaug eu, dând la o parte cortina de culoarea vinului roșu de Burgundia, iar el își face apariția din partea dreapta a scenei.

Mulțimea prezentă izbucnește în ovații, iar Manning flutură în aer dosarul cu discursul de parcă ar avea acolo codurile nucleare. Cândva, chiar le-am avut. Un consilier militar ne urma peste tot, purtând codurile într-o servietă de piele cunoscută drept *mingea de fotbal.*

În prezent, nu mai avem consilier militar… nici minge de fotbal… nici coloană oficială… nici staff prezidențial de mii de oameni care să trimită faxuri și limuzine blindate prin toată lumea pentru noi. Acum, în afară de câțiva agenți ai Secret Service, îl am pe președinte, iar președintele mă are pe mine.

La patru luni după tentativa de asasinat, președintele Manning pierdu

șansa de a fi reales, iar noi a trebuit să părăsim cu toții Casa Albă. *Plecarea* a fost destul de dură și neplăcută – ne luau tot… slujbele, viețile, mândria – însă *de ce*… de ce a fost întrebarea care ne-a bântuit.

Pe durata investigațiilor Congresului în urma tentativei de asasinat, chițibușarii de pe Dealul Capitoliului se străduiseră cu tot dinadinsul să atragă atenția asupra oricărei posibile greșeli de securitate săvârșite cu ocazia deplasării pe pista de curse, de la agentul Secret Service de la biroul local din Orlando care nu apucase să verifice toate informațiile primite cu două zile înaintea vizitei președintelui… până la inexplicabilele breșe care-i permiseseră trăgătorului să se strecoare prin cordonul de securitate… sau la faptul că în ziua evenimentului, medicul personal al președintelui comandase din greșeală rezerve de sânge dintr-o altă grupă decât trebuia pentru ambulanța ce deservea coloana oficială. Niciuna dintre aceste greșeli nu contase. Însă existase una esențială.

După ce John Hinckley trăsese asupra președintelui Reagan în 1981, sondajele de opinie indicaseră că simpatia față de Reagan crescuse până la 73 de procente, cele mai bune rezultate pe care le atinsese pe durata celor opt ani în funcție. După întâmplarea aceea de pe pista de curse, sondajele favorabile lui Manning scăzuseră drastic la 32 de procente. Și singura vinovată de toate astea era o amărâtă de fotografie.

Fotografiile dăinuiesc după orice situație de criză. Chiar și în plin haos, fotografii reușesc să apese pe buton și să imortalizeze momentul. Unele fotografii, precum cea a lui Jackie Kennedy în momentul împușcării lui JFK, exprimă o groază extremă. Altele, precum cea a lui Reagan, surprins clipind în timp ce era împușcat, nu fac decât să arate cât de puțin timp are cineva ca să reacționeze. Este singurul lucru pe care politicienii nu pot să-l manipuleze. Pot să-și manipuleze politicile, voturile… chiar și viața personală – însă fotografiile… fotografiile arareori mint.

Așa că atunci când am auzit despre fotografia cu pricina – fotografie făcută cu un aparat digital și înfățișându-l pe președintele Manning în timp ce urla, stând în spatele soției președintelui executiv al NASCAR… cu mâna pe umărul acesteia ca și cum el ar fi fost tras înapoi de cei din Service… și mai mult decât atât, încercând să o ajute și s-o ferească din calea mulțimii care o strivea – am crezut că vom avea procentele lui Reagan. Leul Americii urlând.

După care am *văzut* fotografia. Și la fel, toată America. Iar ei nu l-au văzut pe Manning împingând-o pe soția președintelui executiv *înainte*, din

calea furiei mulțimii. L-au văzut pe președinte cum o trăgea în fața sa, lăsându-se în jos în spatele ei ca înapoia unui scut. Am obținut o dezmințire de la soția președintelui executiv, care a încercat să explice că lucrurile nu se petrecuseră așa cum părea. Prea târziu. Pe pagina întâi a cinci sute de ziare se năștea Leul cel Laș.

— Rrr, șoptește Manning în microfon cu un zâmbet prefăcut, în timp ce cu ambele mâini apucă marginile podiumului de pe scenă.

Când fostul președinte Eisenhower zăcea pe patul de moarte, se uitase la fiul său și la unul din doctori și spuse: „Ridicați-mă”. Aceștia îl sprijiniseră și îl ridicaseră, după care Ike se plânsese: „Sunteți ditamai bărbații. Mai sus”. Îl sprijiniseră și îl ridicaseră și mai mult. Știa ce avea să urmeze. Murise la câteva minute după aceea. Toți președinții vor să iasă din scenă puternici. Manning nu era deloc altfel.

Imită din nou același răget, de astă dată chiar mai încet. De-abia după trei ani fusese în stare să facă gluma asta. Astăzi, primește cu ușurință râsetele și aplauzele, ceea ce se întâmplă când în deschiderea fiecărui discurs plătit apelează la ea.

Acum poate să facă glume. Publicul chiar așteaptă – nu pot să uite până când n-o faci tu însuți. Însă după cum învățasem pe durata primei mele săptămâni la post, doar pentru că președintele pare că râde, asta nu înseamnă că râde cu-adevărat. Manning pierduse mai mult decât președinția în ziua incidentului de pe pistă. Îl pierduse și pe unul dintre prietenii săi cei mai dragi. Când se trăseseră focurile de armă, președintele… eu însumi… Albright și toți ceilalți – ne prăbușiserăm cu toții la pământ. Boyle fusese singurul care nu se mai ridicase niciodată.

Încă mai văd băltoaca vâscoasă și rozalie ce se scurgea de sub el, în timp ce zăcea acolo cu fața în jos, lipită de caldarâm. Încă mai aud cum se trânteau cu putere ușile de la ambulanța sa, asemenea celor ale unei case de bani de la bancă… sirenele ce se estompau de parcă ar fi venit dintr-o gaură neagră… și hohotele de plâns întretăiate ale fiicei lui Boyle, luptându-se din răsputeri să citească elogiul tatălui său la înmormântare. Aceasta fusese una dintre imaginile care mi se înrădăcinaseră cel mai adânc în memorie, și nu numai pentru că vocea ei era atât de tremurătoare, încât de-abia dacă putea să pronunțe cuvintele. Fiica lui, abia intrată la liceu, avea aceeași intonație ca și tatăl ei. Același șuierat al literei „s” precum cel al lui Boyle și același „o” scurt din Florida. Când închisesem ochii, mi se păruse că însăși stafia lui Boyle vorbea la propriul ceremonial funerar. După aceea, criticii care

odinioară se folosiseră de arestările tatălui său ca să-l numească „lupul paznic la oi al administrației” de astă dată își ținuseră gura. Oricum, răul fusese deja făcut.

Funeraliile fuseseră televizate, desigur, fapt pe care-l apreciasem și eu, căci din cauza intervențiilor chirurgicale și a rănilor de la față fusesem țintuit la pat și privisem totul din salonul meu de spital. Foarte ciudat, mi se păruse chiar mai rău decât dacă aș fi fost acolo, mai ales atunci când președintele se ridicase ca să prezinte elogiul final.

Manning învață întotdeauna pe de rost primele rânduri ale discursurilor sale – o cale mai bună de a-și privi publicul direct în ochi. Însă în ziua înmormântării… Atunci fusese altfel.

Nimeni altcineva nu văzuse asta. Pe podium, președintele își ținuse pieptul scos în afară și umerii trași în spate într-o tentativă vădită de a-și etala puterea. Se uitase la reporterii care erau aliniați lângă pereții din spate ai bisericii extrem de aglomerate. Apoi la rude și prieteni. La cei din stafful său. La soția lui Boyle și la fiica acestuia, care se zguduia de plâns.

— Haide, șefu’, am șoptit eu din camera de spital.

Fotografiile Leului cel Laș fuseseră deja publicate. Știam cu toții că ăsta era sfârșitul mandatului său prezidențial, însă, în acel moment, nu era vorba decât de moartea prietenului său.

„Stăpânește-te”, îl imploram în propria rugăciune nerostită.

Manning își lipise buzele și le țuguiase un pic, de parcă și-ar mai fi acordat un răgaz de gândire. Ochii săi de un cenușiu ca de catifea se îngustaseră. Știam că memorase primul rând al discursului. Memora fiecare prim rând în parte.

„Haide, poți s-o faci…” am adăugat.

Și chiar atunci președintele Manning se uitase în jos. Și citise primul rând al discursului.

Nu se auzise niciun icnet de surprindere din partea audienței. Nu se scrisese nici măcar un singur articol despre acest lucru. Însă eu știam. Și la fel și cei din staff, pe care îi văzusem cum strânseseră rândurile în mod imperceptibil atunci când camera de luat vederi își mutase imaginea spre mulțimea din biserică.

În aceeași zi, pentru a ne mai răsuci o dată cuțitul în rană, bărbatul care-l omorâse pe Boyle – Nicholas „Nico” Hadrian – declarase că, deși trăsese mai multe focuri de armă asupra președintelui, nu intenționase defel să-l lovească, și că fusese doar un avertisment legat de ceea ce el numea

„intenţia cultului masonic secret de a prelua controlul asupra Casei Albe în numele lui Lucifer şi al hoardelor acestuia din iad”. Nu mai este nevoie să spunem că, ulterior, în regim de urgenţă, Nico fusese internat la Spitalul St. Elizabeths din Washington, D.C., unde se află până în ziua de azi.

În sfârşit, moartea lui Boyle reprezentase cea mai gravă criză cu care ne confruntaserăm vreodată… un moment în care apărea, în cele din urmă, ceva mai important decât Casa Albă. Această tragedie comună ne apropiase pe toţi. Iar eu o urmărisem de unul singur dintr-un salon de spital cu singurul ochi cu care puteam să văd.

— Este foarte amuzant, spune vicepremierul malaysian, un bărbat în vârstă de cincizeci şi ceva de ani cu un ten uşor acneic.

Pare aproape surprins şi ni se alătură mie şi lui Mitchel, unul dintre agenţii Secret Service, în culise. Se uita atent la Mitchel, după care se opreşte în faţa mea şi se întoarce din nou ca să studieze profilul preşedintelui aflat pe podium. După atâta amar de vreme petrecută în umbra Preşedintelui, n-o iau ca pe ceva personal.

— Lucraţi de mult cu preşedintele? întreabă viceprim-ministrul, blocându-mi în continuare câmpul vizual.

— De aproape nouă ani, şoptesc eu.

Pare o perioadă lungă de timp pentru a fi doar asistent, însă oamenii nu înţeleg asta. După ce se întâmplase… după ceea ce făcusem… şi ceea ce *provocasem*… nu-mi păsa ce spuneau psihologii. Dacă n-aş fi fost eu, Boyle nu s-ar fi aflat niciodată în limuzină în ziua aceea. Şi dacă n-ar fi fost acolo… am închis ochii şi m-am concentrat din nou vizualizând lacul din tabăra în care mă duceam vara. Exact aşa cum mă învăţase terapeutul. Te ajută pe moment, însă, aşa cum îmi dădusem seama în spital, nu schimba deloc adevărul adevărat.

Cu opt ani în urmă, când Boyle urla la mine, *ştiam* că preşedintelui i-ar fi fost imposibil să discute cu el pe durata unei călătorii de două minute. Însă în loc să-i închid gura şi să-l reprogramez pur şi simplu, evitasem toată bătaia de cap şi-i aruncasem acel os după care ştiam că aleargă. Şi fusesem al dracului de satisfăcut de ceea ce făcusem. Fluturându-i faza cu preşedintele doar pentru a-mi uşura treaba. Decizia aceea îl costase viaţa pe Boyle. Şi-o distrusese şi pe-a mea.

Singurele veşti bune, ca întotdeauna, veneau de la Manning. Atunci când majoritatea asistenţilor părăsesc postul, au o grămadă de oferte de muncă. Eu, unul, n-avusesem niciuna. Până când Manning fusese destul de

cumsecade ca să mă invite din nou să fac parte din echipa sa. După cum am mai spus, oamenii nu înțeleg. Chiar și-n afara Casei Albe, aceasta rămâne o oportunitate pe care o ai doar o dată în viață.

— Apropo, Wes, ne întrerupe Mitchel, ai aflat până la urmă dacă au găsit mierea pentru ceaiul președintelui? Știi că-i trebuie pentru gât.

— M-am ocupat deja de asta, răspund eu, ștergându-mi fruntea cu palma.

Sunt prins la mijloc între căldura de la reflectoarele din încăpere și febra care mă chinuiește. Sunt pe punctul de a leșina. Nu contează. Președintele are nevoie de mine.

— Ar trebui să fie în mașină când terminăm aici.

Ca să mai verific încă o dată, îmi scot din buzunar telefonul cu emisie prin satelit și formez numărul șoferului nostru de-afară, tot din cadrul Secret Service.

— Stevie, sunt eu, Wes, îi spun când îmi răspunde. A ajuns mierea aia acolo?

La capătul opus al firului, tăcere.

— Glumești, nu?

— A ajuns sau nu? spun, extrem de serios.

— Da, Wes – mierea aia atât de importantă a sosit și-o am sub ochi chiar acum – am auzit că în cartier mișună o gașcă de bondari.

Face o pauză, sperând că o să intru în joc și o să-i gust poanta.

Rămân tăcut.

— Altceva, Wes? întreabă el sec.

— Nu… deocamdată asta-i tot.

Practic pot să-mi închipui cum își dă ochii peste cap în timp ce închid telefonul – nu sunt un imbecil. Știu ce se vorbește despre mine. Însă nu ei sunt cei care încă mai văd băltoaca de sânge de sub Boyle de fiecare dată când trece o ambulanță. Manning și-a pierdut al doilea mandat la președinție și cel mai bun prieten, dar eu am pierdut ceva mult mai personal. Exact cum se întâmplă cu un acrobat care evoluează la trapez și cade în timp ce execută un triplu salt. Chiar și atunci când oasele ți s-au vindecat și totu-i în regulă… chiar și când te pun din nou la treabă la înălțime, poți să te arcuiești și să te răsucești cât de tare vrei, o să mai dureze ceva timp până să zbori la fel de sus ca înainte.

— … Deși încă-i mai pot face să-mi spună domnule *președinte,* glumește Manning pe scenă.

Publicul izbucnește în râs. Sunt șapte sute de angajați de top de la Tengkolok Insurance Corporation, a patruzeci și treia dintre cele mai mari companii din Malaysia. Partea bună este că ne plătesc 400 000 de lire sterline plus călătoria la bordul unui avion particular pentru un discurs de cincizeci și șapte de minute și o scurtă sesiune de întrebări, desigur. După cum mi-a spus odată un reporter de la *Newsweek*, perioada postprezidențială este asemenea unei emisiuni de succes în prime-time: mai puțin vizibilă, însă mult mai profitabilă.

— Le place de el, îmi spune viceprim-ministrul.

— Are ceva experiență în fața maselor, vine replica mea.

Continuă să-și mențină ochii ațintiți asupra profilului președintelui, ce se reliefează pe fundal, fără să priceapă gluma. Din acest unghi, modul în care Manning indică hotărât cu degetul spre audiență îl face să pară din nou în formă, gata de luptă. Lumina spoturilor din tavan îi dă o strălucire angelică… subțiindu-i cele șapte kilograme și jumătate în plus și îndulcindu-i fiecare trăsătură în parte, de la bărbia ascuțită până la pielea netedă. Dacă n-aș fi fost atât de conștient de situație, m-aș fi putut crede din nou la Casa Albă, uitându-mă la el prin crăpătura ușii laterale de la Biroul Oval. Exact cum făcuse el, la rândul său, în camera mea de spital.

Am stat acolo aproape o jumătate de an. În primele luni, în fiecare zi mă suna cineva de la Casa Albă. Însă când am pierdut alegerile, stafful dispăruse și odată cu el și asemenea apeluri telefonice. Până atunci, Manning avusese toate motivele să facă la fel și să uite de mine. Știa ce făcusem. Știa de ce Boyle se aflase în limuzină. Însă în loc de asta, mă chemase înapoi. După cum mă învățase în ziua aceea, loialitatea conta. Și încă mai contează. Chiar și după Casa Albă. Chiar și aici în Malaysia. Chiar și la o conferință pe tema asigurărilor.

De-abia mă mai țin pe picioare de somn. Strâng din dinți și mă chinui să nu casc.

— Te plictisești? mă întreabă viceprim-ministrul, în mod clar iritat.

— N-nu… nu deloc, mă scuz, cunoscând prima regulă a diplomației. Nu-i vorba decât… de diferența de fus orar… doar ce-am coborât din avion, așa că încă încerc să mă adaptez…

Înainte să termin, se întoarce spre mine:

— Ar trebui…

Văzându-mi fața, renunță. Nu prea mult timp. Însă suficient cât să se holbeze.

În mod instinctiv, încerc să zâmbesc. Unele lucruri nu le poți schimba. Jumătatea din stânga a buzei de jos o ia în sus, iar jumătatea din dreapta rămâne flască, nemișcată în raport cu restul feței.

Boyle fusese doborât în ziua aceea pe pistă. Însă nu fusese singurul care fusese lovit.

— … Ar trebui să iei niște melatonin, se bâlbâie viceprim-ministrul, holbându-se încă la urmele acum mai estompate de pe obrazul meu.

Cicatricele se încrucișează precum șinele de cale ferată care formează un nod. La început, când se întâmplase nenorocirea, erau vinețiii. Acum sunt puțin mai roșii decât pielea mea palidă și albă ca varul. Dacă te uiți însă, nu poți să le ratezi.

— Melatonin, repetă el, uitându-se de astă dată în ochii mei.

Se simte prost pentru că se holbase atât de evident. Însă nu poate face nimic. Îmi aruncă iarăși o privire scurtă, după care se mai uită a doua oară la gura mea, care este ușor căzută pe partea dreaptă. Majoritatea oamenilor cred c-am avut o minipareză. După care văd cicatricele.

— E foarte bun pentru oboseala provocată de diferențele de fus orar, adăugă el ațintindu-și din nou ochii asupra mea.

Glonțul care-mi trecuse prin obraz fusese un Devastator – făcut special ca să fractureze tot ce găsește în cale la impact și să facă praf toată pielea în jur, în loc să treacă direct prin ea. Și exact asta se întâmplase când ricoșase de pe capota blindată a limuzinei, făcându-se bucățele și împroșcându-mi fața. Fusese o lovitură directă, și ar fi putut să fie mai curată, căzuseră de acord doctorii, însă în realitate fusese ca o duzină de minirachete care-mi găuriseră obrazul. Pentru a face ca durerea să fie maximă, Nico mersese până într-acolo încât preluase un artificiu de la sinucigașii cu bomba din Orientul Mijlociu, care-și înmuiau gloanțele și bombele în otravă de șoarece, deoarece aceasta acționează ca un diluant al sângelui și te face să sângerezi extrem de mult. Funcționase și din punctul ăsta de vedere. Până în momentul în care cei din Secret Service veniseră să mă ridice, eram atât de plin de sânge încât mă acoperiseră, crezând că murisem.

Impactul îmi afectase nervul facial, despre care am aflat foarte repede că are trei ramuri: prima îi asigură funcționalitatea nervului la nivelul frunții… a doua îți controlează obrajii… iar a treia, unde fusesem atins, se ocupă de gură și de buza de jos. Din cauza asta aveam gura căzută, buzele se lipeau una de alta într-o parte când vorbeam, iar zâmbetul mi-era la fel de flasc ca al unui pacient tratat de dentist cu Novocaină. Mai mult, nu pot să beau cu

paiul, să fluier, să sărut (nu că aș avea beneficiare pentru asta), să strâng din dinți sau să-mi mușc buza de sus, ceea ce necesită un efort mai mare decât crezusem vreodată. Cu toate astea, pot să supraviețuiesc și-n condițiile astea.

E genul acela de privire insistentă care mă întristează total.

— Melatonin, ha? întreb eu, întorcându-mi capul astfel încât să-l fac să-și piardă privelișstea.

N-ajută cu nimic. Fața este cea care ne rămâne în memorie. Este identitatea noastră. Ne arată cine suntem. Și ce-i mai rău dintre toate, două treimi din comunicarea față-n față se bazează pe expresiile faciale. Dacă pierzi toate astea – ceea ce mi s-a întâmplat mie – efectul este devastator în plan social, după cum se apreciază în lumea cercetătorilor de profil.

— L-am încercat acum câțiva ani – poate că o să-l mai încerc o dată.

— Cred că-ți va plăcea, spune viceprim-ministrul. Te ajută să te simți bine.

Se întoarce din nou la silueta luminată a președintelui, însă deja sesizez schimbarea survenită în vocea sa. Este subtilă, însă nu lasă loc de dubii. N-ai nevoie de un translator ca să înțelegi compasiunea în vocea cuiva.

— Ar trebui… să mă duc să verific cum stă treaba cu mierea și ceaiul, spun eu, îndepărtându-mă de lângă vicepremier.

Nu se deranjează să se mai întoarcă.

Ies în întunericul culiselor din Performing Arts Center, mă strecor printre un palmier confecționat din ziare lipite straturi-straturi și o stâncă enormă, foarte zimțată, făcută din plastic și spumă poliuretanică – ambele piese de recuzită la *Regele-Leu.*

— … Iar țările se uită la Statele Unite într-o manieră pe care nu putem s-o subestimăm… spune Manning când, în cele din urmă, trece la partea mai serioasă a discursului său.

— „… Chiar și acum, când suntem huliți în atât de multe colțuri ale lumii”, șoptesc de unul singur.

— … Chiar și acum, când suntem huliți în atât de multe colțuri ale lumii… continuă președintele.

Paragraful acesta îmi spune că mai are patruzeci și unu de minute până ajunge la minutul cincizeci și șapte al discursului, incluzând și cele treizeci de secunde în care o să-și dreagă glasul și o să ia o pauză de trei secunde pentru a arăta ca vorbește extrem de serios. O grămadă de timp pentru a lua o scurtă pauză.

Lângă ușa din spatele scenei se află un alt agent al Secret Service, Jay. Are nasul cârn, e destul e bine clădit fără a fi însă prea înalt și are cele mai feminine mâini pe care le-am văzut vreodată.

Dând din cap în semn de salut, se prinde că am fața lucioasă din cauza transpirației.

— Te simți bine?

Ca toți ceilalți, se uită rapid la cicatricele mele.

— Sunt cam obosit. Zborurile astea până-n Asia mă termină.

— Am fost cu toții în avionul ăla, Wes.

Tipic pentru cei din Service. Niciun pic de compasiune.

— Ascultă, Jay, mă duc să verific dacă a ajuns mierea președintelui, OK?

În spatele meu, pe scenă, președintele își drege glasul. Unu… doi… trei…

În momentul în care începe să vorbească, deschid larg ușa metalică izolată fonic și o iau în jos pe un hol lung, din blocuri de ciment, cu lumini fluorescente de neon, care duce până dincolo de camerele folosite ca garderobă. Treaba lui Jay este să contracareze orice amenințare pe care o consideră reală sau nu. Cu patruzeci de minute rămase la dispoziție, singura chestie pe care trebuie s-o contracarez eu este propria oboseală. Norocosul de mine, mă aflu într-un loc perfect pentru a mă lua la trântă cu ea.

În dreapta mea, pe holul acesta gol, este o cameră pe care scrie „Garderoba 6”. Am văzut-o atunci când am intrat. Trebuie să existe o canapea sau cel puțin un scaun acolo.

Apuc mânerul sferic de la ușă, însă nu se răsucește. La fel ca și garderoba 5 de vizavi. „La dracu’.” Cu atât de mulți agenți, probabil că le încuiaseră din motive de securitate.

Zigzagând în sus pe hol, pendulez între garderoba 4… 3… 2. Încuiată, încuiată, încuiată. Singura care a rămas este numărul 1. Partea proastă e că pe ușă este lipită o hârtie pe care scrie:

A SE FOLOSI NUMAI ÎN CAZ DE URGENȚĂ

„A se folosi numai în caz de urgență” este codul folosit de noi pentru camera privată destinată președintelui. Majoritatea oamenilor cred că este un loc de relaxare. Noi o folosim pentru a-l ține la distanță de mulțimea de oameni care vor să-i strângă mâna și să se fotografieze cu el, inclusiv de gazde, care sunt întotdeauna cele mai groaznice dintre toți. „Vă rog, încă o

fotografie, domnule președinte.” Plus că încăperea are telefon, fax, fructe, tot felul de gustări, multe buchete de flori (pe care nu le cerem niciodată, însă ei le trimit totuși), apă plată, ceai Bailao și… după cum văzusem mai devreme… o anticameră dotată cu o canapea și două perne super comode.

Mă uit înspre celelalte încăperi, după care-mi întorc privirea la ușa metalică, închisă, care duce spre scenă. Jay este de partea cealaltă. Chiar dacă l-aș ruga, n-am nicio șansă să deschidă celelalte camere. Mă întorc la cea cu semnul de „Urgență”. Capul parcă-mi arde, corpul mi-e ud fleașcă. Nimeni n-o să bage vreodată de seamă (mulțumită ție, izolare fonică). Plus că am la dispoziție peste jumătate de oră până când discursul președintelui se va… Nu. Nu, nu, nu. În niciun caz. Acesta-i spațiul privat al președintelui. Nu-mi pasă dacă n-o să bage de seamă. Sau să audă. Nu-i corect să intru în camera aceea așa, pur și simplu.

Însă chiar când mă întorc ca să plec, surprind câteva raze de lumină ce se preling pe sub ușă. Se face întuneric după care se luminează. Asemenea unei umbre în mișcare. Problema este că încăperea ar trebui să fie goală. Așa că cine mama naibii ar…?

Întinzând mâna direct spre mânerul ușii, îl acționez scurt și energic. Dacă ăsta-i nebunul ăla cu autograful din parcare… Ușa se deschide cu un simplu clic.

O deschid larg și mă izbește mirosul de flori proaspete. După care aud zângănitul neplăcut al metalului pe sticlă. Urmărind de unde vine sunetul, mă întorc spre măsuța de cafea cu tăblie de sticlă, aflată în partea stângă a încăperii. Un bărbat mai în vârstă, chel, în costum fără cravată se freacă la fluierul piciorului, acolo unde s-a lovit. Stă într-un picior, însă nu se oprește din mișcare. Vine în grabă direct spre mine.

— Îmi pare rău, am greșit camera, spune el ușor afectat cu un accent pe care nu reușesc să-l localizez.

Nu britanic, dar într-un fel european. Își ține capul în jos, însă speră ca prin mișcarea săltăreață a umărului său să mă împingă înapoi în cadrul ușii. Fac un pas în fața lui, tăindu-i calea.

— Pot să vă aj…?

Se izbește de mine cu viteză maximă, lovindu-mă în umăr. Trebuie să aibă vreo cincizeci de ani și e mai puternic decât pare. Mă trag ușor în spate, mă prind de tocul de la ușă și încerc să rămân în picioare în fața lui.

— Ești nebun? întreb.

— Îmi pare rău… asta a fost… am greșit camera, insistă el, ținându-și în

continuare capul în jos și încercând din nou să iasă.

Modul în care se bâlbâie și-și târăște picioarele mă face să încep să mă gândesc că are mai multe probleme decât simplul fapt că se află într-o cameră greșită.

— Aceasta este o încăpere privată, îi spun. Unde-ați fi vrut să…?

— La baie, insistă el. Căutam baia.

Este o scuză rapidă, dar nu prea bună. Se afla aici de prea mult timp.

— Auziți, trebuie să chem Secret Ser…

Își ia elan și se repede spre mine fără niciun alt cuvânt. Mă aplec în față ca să-l întâmpin. Exact pe asta contează și el.

Mă aștept să se izbească în mine. Dar își întoarce piciorul în lateral, își apasă călcâiul cu putere pe degetele de la piciorul meu stâng și mă apucă de încheietură. Deja cad în față. Mă trage și mai tare de încheietură, aplecându-mă în jos și lăsând inerția să se ocupe de restul. Asemenea unui titirez, mă răsucesc și mă deplasez înapoi spre mijlocul camerei, complet dezechilibrat. În spatele meu… măsuța…

Ating cu partea din spate a gambelor marginea metalică, iar gravitația mă face să plonjez pe spate direct spre tăblia de sticlă. Îmi agit brațele încercând să împiedic căderea. Nu ajută la nimic.

În timp ce ating sticla cu fundul, strâng din dinți și mă pregătesc pentru ce-i mai rău. Sticla trosnește asemenea porumbului când faci floricele, după care se face țăndări, într-un vârtej de cioburi. Măsuța de cafea e mai mică decât o cadă de baie și, în timp ce mă prăvălesc pe spate, lovesc cu capul cadrul metalic din exterior. Simt în șira spinării un șoc urmat de durere, însă ochii îmi sunt încă ațintiți spre ușă. Îmi ridic gâtul ca să văd mai bine. Străinul a plecat deja… dar după aceea… în timp ce mă holbez la cadrul gol al ușii, acesta își vâră capul înapoi. Aproape ca și cum m-ar verifica.

Acesta-i momentul în care privirile ni se încrucișează. Avem contact vizual.

„Oh, Doamne Dumnezeule!” Simt că mă ia cu leșin.

— E… E…

Fața îi e diferită… nasul mai rotund… obrajii mai ascuțiți. Am crescut în Miami și mi-e ușor să recunosc o operație estetică. Însă nu pot să mă înșel cu privire la ochii ăia – căprui cu o pată de culoare bleu-deschis… Tipul ăsta… a murit acum opt ani…

Tipul ăsta era Boyle.

3.

— Stai!

Dispare într-o clipită, luând-o pe hol în stânga – în direcţie opusă faţă de uşa unde se află Jay. Boyle – sau cine-o fi – este foarte isteţ.

Apuc marginile măsuţei de cafea şi încerc să ies de-acolo, cu şoldul şi genunchii lipiţi de cioburile de sticlă, în timp ce mă răsucesc în loc. Împleticindu-mă, mă grăbesc s-o iau spre uşă, complet aplecat în faţă. Sunt atât de dezechilibrat, încât practic mă prăvălesc prin cadrul uşii, înapoi în holul care este în întregime gol.

Şi de-abia dacă are un avans de cinci secunde. E mai mult decât suficient.

Din nou în picioare, văd cum capătul îndepărtat al holului face un cot spre stânga. La distanţă, se aude o uşă metalică trântindu-se cu zgomot. La naiba! Fug cât pot de repede, ţinându-mi dinţii strânşi ca să evit hiperventilaţia respiratorie. Însă ştiu deja ce urmează. Întorcând după colţ, văd că holul se termină cu încă două uşi metalice izolate fonic. Cea din dreapta dă înspre un şir de scări pentru ieşire în caz de urgenţă. Cea aflată în faţa dă afară. Dacă am fi fost la Casa Albă, am fi avut doi tipi din Secret Service care să stea de pază. Însă pentru un fost preşedinte, abia dacă există suficienţi oameni ca să acoperim intrările care duc înspre scenă.

Deschid larg uşa din dreapta. Când se loveşte de perete, ecoul unei bufnituri scăzute se aude pe casa scării din beton. Îmi ţin respiraţia şi ascult dacă nu cumva se aud paşi… mişcare… orice altceva. Tot ce aud este doar liniştea din jur.

Întorcându-mă brusc înapoi, acţionez cu putere bara metalică a uşii rămase, care se răsuceşte larg şi mă aruncă în aerul malaysian, cald şi plăcut. Singura lumină de pe alee provine de la luminile farurilor unui Chevy Suburban negru, având parcă un zâmbet metalic şi o căutătură de un alb strălucitor. În spatele Suburbanului este limuzina albă, arătoasă, de genul cu care se duc puştii la balul de absolvire a liceului. Cea care ne va duce înapoi la hotel.

— S-a întâmplat ceva? strigă un agent cu părul şaten tuns scurt înaintând spre partea din faţă a Suburbanului.

— Nu… sigur că nu, spun eu, înghiţind greu şi ştiind că-i mai bine să nu-

l fac să intre în panică.

Sar ultimele trepte, cu inima bătându-mi atât de tare, încât o simt de parcă e gata să-mi sară din piept. Continui să scanez aleea. Nimic, cu excepția unor coșuri de gunoi goale, a câtorva motociclete ale poliției și a minicoloanei oficiale.

Scările…

Mă întorc înapoi spre cadrul ușii, însă e deja prea târziu. Ușa se trântește cu un bubuit puternic, închizându-se pe dinăuntru.

— Stai liniștit, strigă agentul. Am cheia.

Urcă în grabă scările și răsucește pe deget inelul de la chei.

— Manning este încă în grafic? întreabă el.

— Îhî… este perfect… chiar la fix…

Agentul mă studiază cu atenție, căutând printre cheile pe care le are.

— Sigur te simți bine, Wes? întreabă el, trăgând de ușă ca să se deschidă în timp ce eu mă năpustesc înăuntru. Arăți de parcă ai văzut o fantoma.

4.

A plecat deja de mult timp.

Peste jumătate de oră, după ultima întrebare pusă președintelui („Vă e dor de Casa Albă?”), stau în spatele limuzinei, încercând să ghicesc starea de spirit.

— Mulțimea a fost foarte binevoitoare, începe Manning.

Ceea ce înseamnă ca „a fost indiferentă”.

— De acord, îi răspund.

Asta înseamnă: „Am înțeles”. Discursurile peste hotare sunt întotdeauna grele – audienței îi scapă jumătate din glume, iar Manning are o strângere de inimă fiindcă nu se mai oprește activitatea din întreaga țară la sosirea sa.

Pe scaunele din față ale mașinii, doi dintre băieții noștri din Secret Service tac chitic, fără ca măcar să șoptească ceva în stațiile radio. Asta înseamnă că sunt nervoși. Când mă întorsesem la Arts Center, raportasem că văzusem pe cineva pe lângă garderobe. Când îmi ceruseră să le fac o descriere a persoanei, le spusesem tot ce văzusem, deși omisesem culoarea ochilor și faptul că semăna cu Boyle. „Oh, da, era adjunctul decedat al șefului staffului, îngropat acum opt ani de zile.” Există o linie clară de demarcație între a fi prevăzător și a părea complet nebun.

În timp ce mașina noastră se oprește lin în față la Palace of the Golden Horses – cel mai luxos hotel din Asia, super decorat cu imagini cu cai – trei valeți diferiți deschid ușa limuzinei.

— Bine ați revenit, domnule președinte.

Știau cum să se comporte când aveau de-a face cu VIP-urile. Palatul are optsprezece lifturi și încă șaptesprezece scări diferite care facilitează accesul în interior. Ultima oară când fusesem aici, folosisem cel puțin jumătate din ele. Iar astăzi le cerusem celor din Secret Service să ne ducă direct la intrarea principală.

— *Uite-l… Uite-l acolo…* izbucniră simultan mai multe voci, când am ajuns în holul principal de la intrare.

Un grup de turiști americani arată deja cu degetul spre el, căutându-se de pixuri și creioane în borsetele de la brâu. Fuseserăm văzuți, ceea ce era și scopul nostru. Tipul din Secret Service se uită la mine. Eu mă uit la Manning. El trebuie să decidă, deși cunosc deja răspunsul.

Președintele dă ușor din cap, în semn de aprobare, prefăcându-se că le face o favoare. Însă indiferent de cât de repede își reprimă zâmbetul, eu i-l văd sub masca de seriozitate afișată. Ori de câte ori foștii președinți călătoresc peste hotare, CIA aranjează o scurtă sesiune de autografe, care îl face pe fostul președinte să se simtă ca atunci când era activ, cu un program încărcat, mereu în centrul atenției. Acesta-i motivul pentru care toți foștii președinți iubesc călătoriile în străinătate. Însă când îți lipsește atât de acut adrenalina pe care ți-o dă atenția acordată de cei din jur, nu există niciun remediu mai bun decât o scurtă întâlnire cu fanii care te adoră.

Asemenea Mării Roșii înaintea lui Moise, agenții se dau la o parte, lăsându-i președintelui un culoar deschis de-a lungul sălii placate cu marmură. Scot din geanta cu minuni o duzină de fotografii lucioase și un marker, și i le dau lui Manning. Chiar avea nevoie de asta. Bine ai revenit, șefu'!

— Puteți să scrieți: „Pentru *Bobby-boy*?" Așa pur și simplu, Bobby-boy? întreabă un bărbat cu niște ochelari supradimensionați.

— Deci, de unde sunteți? spune Manning, făcând ceea ce face el cel mai bine.

Dacă aș fi vrut, aș fi putut să stau alături de președinte și să-i ajut pe cei din Secret Service să mențină ordinea în mulțimea formată în jurul lui. În loc de asta, mă dau înapoi, mă strecor în spatele oamenilor și mă îndrept spre recepția situată chiar sub giganticul dom aurit cu cai în galop pictați pe el.

Chestia asta mă roade încă de când Boyle dispăru pe coridorul acela. Nu sunt sigur cum a ajuns în culise, însă, dacă încearcă să ajungă în preajma președintelui, mai are doar un singur alt loc unde să încerce asta.

— Pot să vă ajut cu ceva, domnule? mă întrebă o asiatică frumoasă într-o engleză perfectă.

Spre cinstea ei, își aruncă privirea rapid asupra cicatricelor mele, însă fără să zăbovească prea mult.

— Sunt cu președintele Manning, îi spun eu, sperând să ung rotițele.

— Normal că sunteți, domnule Holloway.

Știu că lăsăm o grămadă de cărți de vizită peste tot, totuși rămân profund impresionat.

— Cu ce vă putem fi de folos? întreabă ea.

— Vedeți… încerc să dau de urma unuia dintre prietenii președintelui. Ar trebui să se întâlnească cu noi diseară, și nu voiam decât să văd dacă nu

cumva s-a înregistrat la dumneavoastră… sub numele Boyle.

Apăsând pe butoanele tastaturii, nici măcar n-a făcut o pauză la auzul numelui. Hotelurile scumpe din Malaysia sunt bune, însă nu atât de bune.

— Îmi pare rău, domnule, însă n-avem pe nimeni înregistrat sub numele de Boyle.

Nu sunt surprins.

— Dar ce ziceţi de un Eric Weiss? întreb eu.

Acesta era numele fals pe care-l folosea Boyle pe vremea când lucram la Casa Albă și nu voia ca reporterii să ne ia urma și să ne hărțuiască prin hoteluri.

— Eric Weiss? repetă ea.

Dau din cap aprobator. Acesta-i numele real al lui Houdini – o glumă stupidă de-a lui Boyle, care colecționa postere cu bătrânul magician. Însă să se întoarcă din morți? Nici măcar lui Eric Weiss n-ar fi putut să-i iasă atât de bine scamatoria asta.

— Îmi pare rău, n-avem niciun Eric Weiss, spune ea.

Arunc o privire spre președinte. Încă mai are cel puțin trei autografe de dat.

— De fapt, puteți să mai încercați încă un nume: numele de familie Stewart, prenumele Carl.

— Carl Stewart, repetă ea, tastând numele la calculator – este la plesneală, fără îndoială – cele două prenume ale tatălui președintelui, și totodată numele de cod pe care obișnuiam să-l folosim la hotel pentru președinte după ce îmi începusem slujba la Casa Albă, chiar înainte ca Boyle să fie…

— Carl Stewart, spune cu mândrie recepționera, îl am chiar aici.

Simt cum îmi îngheață sângele în vene. Numele ăsta de cod îi era rezervat președintelui în timpul vechilor noastre călătorii ca modalitate de a ascunde camera în care se afla. Nimeni nu știa numele ăsta de cod. Nici măcar prima-doamnă.

— Pe bune?

Ea se holbează la ecran.

— Însă în conformitate cu ce scrie aici, a părăsit hotelul cam acum o oră. Îmi cer scuze, domnule – se pare că doar ce l-ați ratat.

— Aveți adresa lui? A plătit cu carte de credit?… Întrebările îmi ies din gură chiar înainte de a mă putea controla. Adică vreau să spun… că noi… speram să putem să plătim în locul său, adaug, lăsând-o mai moale în cele

din urmă. Știți și dumneavoastră, din partea președintelui.

Se uită la mine contrariată. Acum crede că sunt nebun. Cu toate astea, verifică datele de pe ecran.

— Îmi pare rău, domnule. Aici îmi apare că a plătit cu bani gheață.

— Dar adresa lui de-acasă? Vreau doar să fiu sigur că nu-i vorba de alt Carl Stewart, și adaug și-un râs pe măsură, ca s-o împac și s-o fac să se mai destindă.

Acesta-i momentul în care-mi dau seama ca femeilor din Malaysia nu le place să le râzi în față.

— Domnule, informațiile clienților noștri de ordin personal…

— Nu-s pentru mine, sunt pentru *el*, și-i fac semn în spate, spre fostul președinte al Statelor Unite și cei trei bodigarzi înarmați. Așa că mizez pe cartea asta.

Recepționera se forțează să afișeze un zâmbet chinuit. Se uită peste umăr. Nu-i nimeni în jur cu excepția noastră. Citind de pe ecran îmi spune:

— Domnul Stewart locuiește la… Via Las Brisas, nr. 3965 – Palm Beach, Florida.

Mi se înmoaie picioarele. Mă apuc de blatul de marmură ca să nu mă clatin. Ăsta nu-i niciun cod. Asta-i adresa proprie și personală, de-acasă, a președintelui Manning. Numai familia cunoaște adresa asta. Sau prietenii vechi.

— Domnule, vă simțiți bine? întreabă recepționera sesizându-mi paloarea.

— Îhî… mă simt perfect, spun eu, forțându-mi vocea să sune firesc.

Asta nu mă face să mă simt mai bine. Capul mi se învârte cu o asemenea repeziciune, încât abia dacă mă pot ține pe picioare. Boyle… sau indiferent cine era… nu fusese doar în garderoba aceea… fusese *aici* noaptea trecută. Așteptându-ne. După toate probabilitățile, l-ar fi așteptat și pe președinte, dacă nu l-aș fi văzut eu.

Trec în revistă momentele petrecute în culise pe durata discursului. Zăngănitul metalic produs când se lovise de măsuța de cafea. Privirea panicată. Până acum, mă gândisem că atunci când îl văzusem era pe punctul de a da o spargere. Acum însă… stând aici noaptea trecută… și folosind numele ăla de cod vechi de zece ani… Boyle nu e idiot. Din toată gama de nume false din care să alegi, nu folosești acel nume ca să te ascunzi. Îl folosești ca să te găsească cineva. Răsucesc caleidoscopul și o nouă imagine apare cu un declic. În mod cert, Boyle ar fi putut să comită o spargere. Dar

la fel de ușor ar fi putut să fi fost invitat. Problema e că, având în vedere că singurele persoane din această delegație suntem eu și trei agenți ai Secret Service care n-au mai lucrat niciodată la Casa Albă, a mai rămas o singură persoană care ar fi recunoscut numele acela vechi de cod. O persoană care ar fi putut să știe că vine Boyle – și care-l invitase să intre.

Mă uit rapid în spate, la președinte, care tocmai a terminat de scris ultimul autograf. Pe față are întipărit un zâmbet generos.

Simt un nod dureros în ceafă. Mâinile încep să-mi tremure pe lângă corp. De ce ar fi făcut… cum ar fi putut să facă asta? La numai trei metri distanță de mine, își pune brațul în jurul unei asiatice și pozează pentru o fotografie, zâmbind și mai larg. Când se declanșează blițul, nodul pe care-l simt mă strânge asemenea unui laț. Închid ochii, chinuindu-mă să regăsesc imaginea lacului din tabăra de vară, încercând să caut punctul de focalizare. Însă tot ceea ce văd este Boyle. Capul său ras. Accentul fals cu care încearcă să scape de mine. Până și hohotele de plâns ale fiicei sale, cea căreia îmi cer scuze de fiecare dată când o văd îndurerată la fiecare comemorare a evenimentului.

De opt ani de zile, moartea lui fusese rana care n-avea să se vindece vreodată, o rană care se agrava de-a lungul timpului odată cu propria izolare. Vinovăția… tot ceea ce făcusem… Oh, Doamne, dacă în realitate s-a întors…

Deschid ochii și-mi dau seama că sunt plini de lacrimi. Mi le șterg rapid, fără să mă pot uita la Manning.

Nu știu ce făcea Boyle aici, dar trebuie să aflu ce naiba se întâmplă. La Casa Albă, aveam acces la întregul sistem militar. Acum nu mai beneficiem de astfel de servicii. Dar asta nu înseamnă că n-am propriile rezerve.

Îmi scot telefonul prin satelit și formez numărul din memorie. Teoretic, în Washington tocmai s-a crăpat de ziuă.

Obișnuit cu urgențele, interlocutorul meu răspunde de la primul apel. ID-ul celui care sună îi spune cine sunt.

— Dă-mi voie să ghicesc, ai probleme, îmi zice Dreidel.

— Chiar una gravă, îi spun.

— Are legătură cu șeful tău?

— Nu-i așa întotdeauna?

Dreidel este cel mai apropiat prieten de la Casa Alba, și ceea ce e cel mai important, îl cunoaște pe Manning mai bine decât oricine altcineva. După felul în care tace, e clar că înțelege.

— Acum ai o secundă? Am nevoie de puțin ajutor.
— Pentru tine, prietene, orice…

5.

Paris, Franța

— Cu maioneză? întrebă cu un puternic accent franţuzesc femeia subţirică cu ochelari roșii cu lentile bifocale.

— *Oui,* răspunse Terrence O’Shea, dând din cap aprobator și totodată respectuos, însă dezamăgit că i se pusese întrebarea asta.

Credea că franceza vorbită de el e perfectă – sau cât de desăvârșită putea să fie după cursurile de la FBI –, însă de fapt ea pusese întrebarea în engleză și se referise la *aïoli* cu usturoi ca la „maioneză”.

— *Excusez-moi, madame*, adăugă O’Shea, *pourquoi m’avez vous demandé cela en anglais*? De ce m-aţi întrebat în engleză?

Femeia își ţuguie buzele și zâmbi la fața sa cu trăsături în bună parte de elveţian. Părul blond și moale, pielea rozalie și ochii măslinii le moștenise din partea familiei mamei sale din Danemarca, însă nasul cârn și borcănat se trăgea direct din genele scoţiene ale lui taică-său – aspect înrăutăţit doar de o operaţiune nereușită de salvare de ostatici, de pe vremea când făcea muncă de teren. În timp ce-i dădea lui O’Shea micul cornet cu cartofi prăjiţi acoperiţi cu maioneză, femeia îi explică:

— *Je parle très mal le danois. Daneza mea este îngrozitoare.* Sesizând zâmbetul lui O’Shea, adăugă: *Vous venez de Danemark, n’est-ce pas*? Sunteţi din Danemarca, nu-i așa?

— *Oui,* minţi O’Shea, resimţind o bucurie ciudată datorită faptului că nu-l catalogase ca fiind american.

Ca întotdeauna, încercarea de a nu ieși în evidenţă făcea parte din meseria sa.

— *J’ai l’oeiul pour les choses,* adăugă femeia.

— *J’ai l’oeiul pour les choses,* repetă O’Shea, lăsând câteva monede în borcanul de sticlă special pentru bacșiș aflat pe marginea căruciorului de cârnaţi și cartofi prăjiţi al femeii. Cu alte cuvinte, câteodată pur și simplu știi.

Continuând să meargă în sus pe Rue Vavin, O’Shea simţi cum telefonul celular îi vibrează în buzunar pentru a treia oară. Deja o convinsese pe

femeia cu căruciorul de mâncare că nu era american, și chiar dacă nu conta, n-avea de gând să-și dezvăluie adevărata naționalitate întrerupând conversația și răspunzând de la primul apel.

— O'Shea la telefon, răspunse el în cele din urmă.

— Ce faci în Franța? îl întrebă vocea de la capătul firului.

— Sunt aici pentru Conferința Interpolului. Niște aiureli despre tendințele din domeniul informațiilor. Patru zile întregi departe de balamuc.

— Plus toată maioneza pe care poți s-o mănânci.

Deși era pe punctul de a mușca din primul cartof prăjit înmuiat în maioneză, O'Shea renunță. Fără să spună nimic, azvârli cornetul de cartofi prăjiți într-un coș de gunoi din apropiere și traversă strada. În calitate de persoană oficială – atașat pe Probleme Legale – al FBI-ului, O'Shea petrecuse aproape zece ani lucrând cu autoritățile responsabile cu aplicarea legii în șapte țări străine, pentru a-i ajuta să combată infracțiunile și actele de terorism care puteau afecta Statele Unite. În domeniul său de activitate, cea mai sigură cale de a fi ucis era să ieși într-un fel sau altul în evidență sau să fii previzibil. Mândru că nu făcuse niciuna, nici alta, își încheie nasturii hainei sale lungi, de culoare neagră, care se înfoie în urma lui asemenea unei cape de magician.

— Spune-mi care-i treaba, zise O'Shea.

— Ghici cine s-a întors din morți?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Hai, ghicește…

— Nu știu… tipa aia din Cairo?

— Hai să-ți dau un indiciu: a fost ucis pe circuitul de viteză de la Daytona acum opt ani de zile.

O'Shea se opri exact în mijlocul traversării unei intersecții.

Nu din motive de panică. Sau de surpriză. Lucra în branșă de prea mult timp pentru a mai fi șocat de veștile proaste. Mai bine să se confirme.

— De unde-ai aflat asta?

— Dintr-o sursă bună.

— Cât de bună?

— Destul de bună.

— Nu-i…

— Același lucru cu datele pe care le obținem noi, nu?

O'Shea cunoștea tonul acela.

— Unde l-au depistat?

— Malaysia. Kuala Lumpur.

— Avem o filială acolo…

— Deja a dispărut.

„Nu era de mirare, se gândi O’Shea, Boyle era prea deștept ca să zăbovească într-un loc mai mult decât trebuia.”

— Ai idee de ce și-a făcut apariția?

— Tu să-mi spui: a fost în aceeași noapte în care președintele Manning se afla acolo pentru a ține un discurs.

Un Fiat roșu claxonă, atenționându-l pe O’Shea să se dea la o parte. Făcându-i semn cu mâna ca să se scuze, O’Shea își continuă drumul.

— Crezi că Manning știa că o să vină?

— Nici măcar nu vreau să mă gândesc la asta. Știi câte vieți riscă astfel?

— Ți-am spus când am încercat prima oară să-l băgăm în combinație – că tipu-i otravă. N-ar fi trebuit niciodată să încercăm să-l racolăm.

Urmărind viteza cu care se derula traficul din Paris, O’Shea lăsă să se aștearnă tăcerea. Se uită la femeia subțirică cu lentilele bifocale care vindea alt cornet de cartofi prăjiți cu *aïoli* de partea cealaltă a străzii.

— L-a mai văzut cineva? întrebă O’Shea în cele din urmă.

— S-ar părea că asistentul președintelui a apucat să-l vadă – știi… puștiul ăla cu fața…

— Și are idee pe cine a văzut?

— Asta-i întrebarea, nu-i așa?

O’Shea se opri să se gândească la asta.

— Cum rămâne cu chestia din India de săptămâna viitoare?

— India poate să mai aștepte.

— Așadar, vrei să mă sui într-un avion și să plec?

— Ia-ți la revedere de la Paris, drăguță. E timpul să vii acasă.

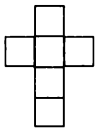
6.

Spitalul de boli nervoase St. Elizabeths
Washington, D.C.

— Grăbește-te, Nico, n-o mai lungi aiurea, spuse îngrijitorul înalt cu respirația mirosind a ceapă dulce.

Nu-l împinsese pe Nico înăuntru și nici nu stătuse cu el în timp ce-și desfăcea pantalonii. Asta fusese numai în primele luni după tentativa lui Nico de a-l asasina pe președinte, atunci când erau îngrijorați că va încerca să se sinucidă. În prezent, Nico își câștigase dreptul de a merge singur la baie. Exact cum își câștigase și dreptul de a folosi telefonul și de a nu i se mai cenzura corespondența. Fiecare în parte reprezentase câte o victorie personală, însă după cum îi promiseseră Cei Trei, fiecare victorie în parte avea propriul preț.

Pentru telefon, doctorii îl întrebaseră dacă încă mai resimte furia aceea față de președintele Manning. Pentru corespondență, îl întrebaseră dacă încă mai era interesat de cruci – crucifixul de la gâtul asistentei medicale, cel pe care cucoana aceea supraponderală îl purta în reclama la asigurări de la televizor, și cel mai important, cele ascunse, cele despre care numai el știa unde erau: cele create de ramele geamurilor dispuse în cruce și de stâlpii de telefon, cele create la trecerile de pietoni care se intersectează, la stinghiile în formă de T ale băncilor din parc, la straturile perpendiculare de iarbă. Îl opriseră să mai meargă pe afară din cauza faptului că imaginile erau prea copleșitoare – în șireturile încrucișate ale pantofilor, în cablurile de telefon, firele și ciorapii aruncați… în îmbinările gresiei de pe podeaua lucioasa și ușile închise ale frigiderului… în jaluzelele orizontale și cordoanele verticale de acționare ale acestora, în balustradele și pilonii de susținere ale acestora… și, desigur, în spațiile albe dintre coloanele unui ziar și spațiile negre dintre ele, în butoanele tastaturii unui telefon, și chiar în cuburi, mai ales când □ este desfășurat în versiunea sa bidimensională

ceea ce îi permitea să includă zaruri, bagaje, cofrajele mici de ouă, și desigur, Cubul Rubik care sta pe marginea biroului doctorului Wilensky, chiar lângă suportul său de pixuri, perfect pătrat. Nico știa adevărul – simbolurile erau întotdeauna semne.

Gata cu desenatul crucilor, gata cu scrijelitul crucilor pe lemn, gata cu mâzgălitul crucilor pe vârful de cauciuc al adidașilor când credea că nu-l vede nimeni, îi spuseseră doctorii. Și dacă voia drepturi depline în ceea ce privește corespondența, trebuiau să vadă un oarece progres.

Și tot i-au trebuit șase ani. Însă astăzi avea ceea ce-și dorea. Exact așa cum îi promiseseră Cei Trei. Ăsta fusese unul dintre puținele adevăruri în afară de Dumnezeu. Cei Trei își ținuseră promisiunile, chiar și atunci când îi uraseră prima oară bun venit. Pe-atunci n-avea nimic. Nici măcar medaliile sale, care fuseseră pierdute – *furate*! – în adăpost. Cei Trei nu putuseră să i le aducă înapoi, însă îi aduseseră mult mai mult de-atât. Îi arătaseră poarta, îi arătaseră ceva ce nu mai văzuse nimeni altcineva. Unde era Dumnezeu. Și unde se ascundea diavolul. Și unde aștepta. Aproape două mii de ani, el fusese acolo, ascuns bine în locul în care oamenii ăia M sperau că restul oamenilor n-o să caute niciodată – chiar în fața propriilor ochi. Însă Cei Trei se uitaseră. Căutaseră. Și găsiseră poarta diavolului. Exact cum spusese și Cartea. Și ăsta fusese momentul în care Nico își jucase rolul. Asemenea unui fiu care-și ajuta mama. Asemenea unui soldat care-și servește țara. Asemenea unui înger care îndeplinește dorința lui Dumnezeu.

În schimb, Nico nu trebuise decât să aștepte. Cei Trei îi spuseseră asta în ziua în care apăsase pe trăgaci. Izbăvirea avea să vină, așteaptă doar. Trecuseră opt ani de-atunci. Nimic nu se compara cu mântuirea eternă.

Singur în incinta băii, Nico lăsă capacul de la toaletă și îngenunche ca să spună o rugăciune. Buzele sale îngânară cuvintele. Capul i se bălăngăni ușor în sus și-n jos… de câte șaisprezece ori… întotdeauna șaisprezece. Iar după aceea închise ochiul stâng la cuvântul „Amin”. Apucând și strângând puternic cu buricele degetelor, își smulse o geană de pe pleoapa ochiului închis. După care mai smulse una. Încă în genunchi, luă cele două gene și le puse pe capacul alb și rece al scaunului de toaletă. Suprafața trebuia să fie

albă – în caz contrar, n-avea s-o vadă.

Frecând cu unghia de la degetul arătător drept chitul de pe podea, apăsă cu putere și-și băgă unghia într-un punct bine definit. Se aplecă și mai aproape ca un copil care studiază o furnică și-și folosi marginea ascuțită a unghiei ca să împingă cele două gene la poziție. Putea oricând să pună la loc ceea ce-i luaseră doctorii. Așa cum spuseseră și Cei Trei, totul era înlăuntrul său. Iar după aceea, așa cum o făcea în fiecare dimineață, încet, cu grijă, Nico împinse încă un milimetru și – iată dovada. Acolo. O geană intersectându-se perfect cu cealaltă. O cruce în miniatură.

Un rânjet se întipări pe buzele lui Nico. Iar el începu să se roage.

7.

Palm Beach, Florida

— O vezi pe mumia aia roșcată din Mercedes? întreabă Rogo, arătându-mi prin fereastră mașina nouă și lucioasă de lângă noi.

Arunc o privire rapidă tocmai la țanc ca s-o văd pe roșcata de peste cincizeci de ani, cu un chip imobil de la atâtea liftinguri faciale și cu o pălărie de pai la fel de țeapănă, (dar mai arătoasă și mai la modă) care probabil valorează la fel de mult ca rabla mea, o Toyota veche de zece ani.

— Mai degrabă ar muri decât să sune, adaugă el.

Nu-i răspund. Asta nu-l face să-și piardă elanul.

— Dar de tipul ăla de la volan, clar în plină criză a vârstei de mijloc, ce zici? adăugă el, arătând cu degetul spre un individ chel dintr-un Porsche roșu aprins care ne depășește în trombă. M-ar suna imediat după ce ar primi amenda.

Ăsta-i jocul favorit al lui Rogo – să se uite la mașinile din jur, încercând să ghicească cine-ar fi un potențial client. În calitate de cel mai puțin cunoscut, dar cel mai agresiv avocat specializat în amenzi de circulație din Palm Beach, îndeosebi cele datorate vitezei excesive, Rogo este persoana potrivită pe care s-o suni pentru orice încălcare a legii când ești la volan. În calitate de coleg de apartament și cel mai apropiat prieten încă din clasa a opta primară, când se mutase împreună cu maică-sa din Alabama în Miami, este și singura persoană pe care o cunosc căreia să-i placă ceea ce face, chiar mai mult decât președintelui.

— Oooh, dar tipa de-acolo? întreabă el în timp ce schimbă două benzi de mers ca să se îndrepte spre puștoaica de șaisprezece ani cu aparat dentar care conduce un Jeep Cherokee ultimul răcnet. Dă-te aproape, că uite de unde sare *caşcavalu*', insistă Rogo cu accent sudic, de parcă se linge pe buze. Mașină nouă și aparat dentar? Uuuu! Uuuu – ia uite de unde *pică bănuții.*

Mă bate pe umăr de parcă am fi spectatori la rodeo.

— Îîîî-hî, șoptesc în timp ce mașina urcă Royal Park Bridge, podul ușor înclinat ce traversează Intracoastal Waterway.

De-o parte și de alta, soarele de dimineață ricoșează parcă din valurile strălucitoare. Podul face legătura între comunitățile de oameni ai muncii din West Palm Beach și raiul milionarilor cunoscut drept Palm Beach. Pe măsură ce roțile mașinii huruie, iar noi trecem pe malul opus, Okeechobee Boulevard, o zonă populată, dotată cu o mulțime de fast-food-uri, dă în Royal Palm Way, această înșiruire de palmieri perfect aranjați și curățați. Este ca și cum ai ieși dintr-o parcare de pe autostradă și ai intra în tărâmul vrăjit, Oz.

— Nu te simți ca și cum ai fi un om bogat? Căci eu, unul, simt *dolarul de argint*, adăugă Rogo, bucurându-se de peisaj.

— Încă o dată, îîîî-hî.

— Nu e nevoie să fii așa de sarcastic, mă avertizează Rogo. Dacă nu ești de treabă, n-o să te las să mă duci o săptămână de-acum încolo la serviciu, cât am mașina la reparat.

— Ai spus că e vorba doar de o zi.

— Ah, negocierile continuă!

Înainte să mai pot spune ceva, după o scurtă pauză de uimire la vederea fetișcanei cu aparat dentar, care acum e chiar în fața noastră, exclamă:

— Așteaptă, cred că tipa mi-a *fost* clientă, strigă el, lăsând geamul în jos. Wendy! urlă el, aplecându-se în afară și claxonând.

— Nu face asta, îi spun, încercând să-i dau la o parte mâna de pe volan.

Când aveam paisprezece ani, Rogo era mic de înălțime. În prezent, la douăzeci și nouă de ani, a mai adăugat la repertoriu grăsimea și chelia. Și oarece forță, căci nu pot să-i mișc mâna.

— Fata cu aparat dentar! țipă el claxonând din nou. Hei, Wendy, tu ești?

În cele din urmă tipa se întoarce și-și lasă și ea geamul în jos, chinuindu-se să-și mențină privirea ațintită asupra șoselei.

— Te cheamă Wendy? strigă el.

— Nu, strigă ea înapoi. Maggie!

Rogo pare aproape rănit de propria greșeală. Nu-l ține niciodată prea mult. Afișează un zâmbet până la urechi.

— Ei bine, dacă primești vreodată vreo amendă, intră pe downwithtickets.com!

Ridicându-și geamul lateral, se zgârie la cot, după care își aranjează pantalonii în față, mândru de el. E același Rogo – până ajunge să termine o pledoarie de-a lui nici măcar nu-mi mai amintesc pe ce temă ne ciorovăiam. Și tot ca și cum buldozerul intrase și-n profesia asta, de slujitor al legii.

După două tentative eșuate, terminate sub lista celor admiși în urma punctajului obținut la LSAT[6], Rogo luase avionul spre Israel pentru a treia încercare. Nefiind nici pe departe evreu, auzise că în Israel se adoptase o abordare mult mai relaxată a conceptului de examen *în timp limitat.*

— Ce, douăzeci de minute în plus? Cine-o să moară din asta? întrebase el timp de-o lună, imitându-și proctorul din liceu cu un accent pe deplin israelian.

Și cu cele douăzeci de minute în plus, în cele din urmă, Rogo obținuse un punctaj care avea să-l ducă la Facultatea de Drept. Așadar, pe măsură ce-și găsea vocația în domeniul amenzilor de circulație și avea pentru prima dată niște bănuți în buzunar, ultimul lucru de care-ar fi avut nevoie era un coleg de cameră plictisitor, care de-abia-și putea plăti chiria. Dacă e să dau timpul înapoi, singura mea perspectivă de muncă era să rămân cu președintele, care se mutase în P.B, după Casa Albă. *P.B.* este modul în care denumesc localnicii Palm Beach, în propoziții de genul: „O să fim în P.B. toată iarna”. Locuiam cu părinții în Boca Raton; din cauza salariului mic, nu-mi permiteam luxul să stau pe undeva prin apropiere de locuința președintelui, din Palm Beach. Cu un coleg de cameră totuși, aveam cel puțin posibilitatea să nu locuiesc prea departe. Era chiar după episodul cu împușcăturile. Cicatricele de pe față erau încă vineții. Deși clasa a opta se terminase de mult, Rogo nici măcar nu ezitase.

— Încă nu înțeleg de ce trebuie să fii acolo atât de devreme, adaugă Rogo căscând încă pe jumătate. E abia ora șapte. Doar ce te-ai întors din Malaysia noaptea trecută.

— Președintele este…

— … o persoană care se trezește devreme, cel mai grozav din toată lumea… și desigur, te poate lecui de boală în timp ce gătește o masă cu șase feluri, Isus și Emeril[7] într-un singur om. Știu care-i treaba cu cultul personalității, Wes. Îmi arată cu degetul prin geam o mașină de poliție ascunsă cam la două cvartale distanță. Ai grijă, vezi că-i radar. După care revine la ideea anterioară: Nu spun decât că ar trebui să te lase să dormi mai mult.

— N-am nevoie să dorm mai mult. Pentru mine-i de ajuns. Și, FYI[8], nu este vorba de cultul personalității.

— În primul rând, e clar că-i cultul personalității. În al doilea rând, nu mai spune FYI. Maică-mea îi spune FYI. Și așa fac și-ai tăi.

— Asta nu înseamnă că-i vorba de cult, îi răspund eu.

— Pe bune? Deci e de bine faptul că, după aproape opt ani după ce-ai plecat de la Casa Albă, încă te mai ocupi de comisioane și alte mărunțișuri ca un amărât de stagiar entuziast? Ce s-a întâmplat cu școala terminată sau cu slujba aia de coordonator de evenimente, sau chiar amenințarea aia că o să te facă șef de care ai avut parte acum câțiva ani? Măcar îți mai place ceea ce faci sau doar stai acolo pentru că e o slujbă sigură și te simți protejat?

— Facem mai mult bine pentru comunitate decât îți dai tu seama.

— Mda, asta dacă ești șeful staffului prezidențial. Tu, pe de altă parte, îți petreci jumătate din zi întrebându-te dacă ar prefera salată normală sau salată creață la prânz!

Apuc strâns volanul și mă uit fix înainte. Nu înțelege.

— Nu face asta! amenință Rogo. Nu-ți păstra stăpânirea de sine pentru Manning, tocmai te-am atacat – se presupune că trebuie să reacționezi!

Are în voce o tonalitate pe care de obicei o păstrează pentru polițiștii din trafic. Se enervează, ceea ce nu spune prea multe despre el. În liceu, el era puștiul care-și azvârlea cartonașele când pierdea la Monopoly… și racheta de tenis când rata o lovitură. Tot cam pe-atunci, temperamentul său îl făcea să sară de multe ori la bătaie, chestiune ce nu era înrăutățită decât de faptul că din punct de vedere fizic nu putea să le ducă la bun sfârșit. Spune că are 1,73 metri. Pe bune, nu cred că are mai mult de 1,70 metri.

— Știi că am dreptate, Wes. Atunci când îți dedici întreaga existență unei singure persoane, se întâmplă ceva anapoda în interiorul tău. Înțelegi ce spun?

O fi el cel mai deștept și totodată cel mai bătut în cap prieten pe care-l am, numai că de astă dată mă înțelege greșit. Tăcerea mea nu se datorează acceptării tacite a ceea ce-mi spune. Ci fantomei lui Boyle, care încă se mai uită fix la mine cu ochii lui căprui pătați cu bleu. Poate că, dacă îi spun lui Rogo…

Telefonul îmi vibrează în buzunar. Dimineața, la ora asta matinală, nu poate fi vorba decât de vești proaste. Îmi deschid telefonul rabatabil și verific identitatea celui care mă sună. Mă înșel. E cavaleria grea.

— Wes la telefon, spun în loc de alo.

— Ai timp să stăm un pic de vorbă? mă întreabă Dreidel de la capătul celălalt al firului.

Arunc o privire rapidă spre Rogo, care tocmai se pregătește să vâneze iarăși potențiali clienți.

— Te sun eu imediat.

— Nu e nevoie. Ce-ai zice să ne întâlnim la micul dejun?

— Ești în oraș? îl întreb, confuz.

— Doar pentru o scurtă întâlnire de afaceri. Am încercat să-ți spun când m-ai sunat din Malaysia. Însă erai prea panicat, sublime el ca de obicei, cu un calm perfect. Deci rămâne pentru micul dejun?

— Dă-mi o oră. Am ceva treabă.

— Perfect. Stau la Four Seasons. Sună-mă din hol. Camera 415.

Închid telefonul și pentru prima oară mă bucur și eu de trecerea pe lângă palmieri. Brusc, ziua de azi mi se pare mai bună decât mă așteptam.

8.

Miami, Florida

O’Shea avea două pașapoarte. Amândouă erau legale. Amândouă eliberate pe același nume și aceeași adresă. Unul era albastru exact ca al oricărui cetățean al SUA, celălalt era roșu și de departe mult mai puternic. Numai pentru diplomați. Pipăind literele ieșite în relief ale pașaportului din buzunarul de la piept, putea să spună că cel roșu era deasupra. Cu o mișcare rapidă din încheietură, putea să-l scoată cu ușurință. Și, de îndată ce agenții din aeroport îl vedeau, n-avea să mai rămână blocat în coada formată în față, la ghișeul de control, care se prelungea până și pe coridoarele din spate ale Aeroportului Internațional Miami. După zborul de nouă ore și jumătate din Paris către Florida, ar fi preferat să se ducă direct în față. Dintr-o mișcare a încheieturii, ar fi trecut fără probleme.

Desigur, ar fi trebuit să se înregistreze, lăsând astfel o urmă. Și, după cum i se spusese pe durata instructajului la FBI, toate pașapoartele înregistrate erau odată și odată urmărite. Cu toate astea, în majoritatea cazurilor, problema se putea rezolva. Însă în acest caz, având în vedere povestea cu Boyle și Cei Trei și tot ce făcuseră ei, nimic nu merita riscul. Nu când era vorba despre o miză atât de mare.

— Următorul! strigă un funcționar de la vamă de origine hispanică, făcându-i semn lui O’Shea să se deplaseze spre cabina mică, cu geamuri antiglonț.

O’Shea își pusese din nou pe cap șapca de baseball de la US Open pe care o purta ca să se amestece în mulțime. Părul lui blond roșcat tot îi mai ieșea pe sub marginile șepcii.

— Cum merge treaba? întrebă el, știind că scurta conversație îl va împiedica pe funcționar să mai aibă contact vizual cu el.

— Bine, răspunse bărbatul, cu capul în jos.

Scoțându-și pașaportul albastru, O’Shea i-l dădu funcționarului.

Fără niciun motiv, acesta se uită în sus. O’Shea îi zâmbi așteptând să asculte ce-avea de zis acesta, pentru a nu atrage cu nimic atenția. Ca de obicei, funcționarul îi zâmbi la rândul lui:

— Vă întoarceţi de la muncă? întrebă el.

— Din fericire pentru mine, nu. Din vacanţă.

Dând din cap aprobator, funcţionarul studie paşaportul lui O'Shea. Merse până într-acolo încât îl pipăi uşor ca să verifice noile holograme pe care le adăugaseră recent ca să poată avea un control mai strict asupra falsurilor.

O'Shea îşi rearanjă şapca cu US Open. Dacă ar fi scos paşaportul roşu, n-ar fi stat aici să aştepte.

— Vă doresc călătorie plăcută, spuse funcţionarul, ştampilându-i paşaportul şi dându-i-l înapoi. Şi bine aţi revenit în ţară.

— Mulţumesc, îi răspunse O'Shea, băgându-şi paşaportul la loc în buzunarul de la piept. Chiar lângă insigna FBI şi cartea de identitate.

Într-un minut, O'Shea trecu pe lângă banda rulantă pentru bagaje şi se îndreptă spre semnele marcate cu „*Nimic de Declarat/Ieşire*". Când păşi pe placa cu senzori, se deschiseră două uşi glisante din sticlă, dincolo de care o mulţime de rude şi prieteni, lipiţi de scurtele bariere metalice, îi aşteptau pe cei dragi în ciuda orei matinale. Două fetiţe săriră în sus, după care se dezumflară, când îşi dădură seama că O'Shea nu era tatăl lor. El nu băgă de seamă. Era prea ocupat să formeze un număr de telefon la celular. Sună de trei ori până când partenerul său să răspundă.

— Bine-ai venit, bine-ai venit, spuse Micah, răspunzându-i în cele din urma.

După bâzâitul de pe fundal, se părea că era într-o maşină sau aşa ceva.

— Spune-mi că eşti în Palm Beach, îi replică O'Shea.

— Am ajuns aici noaptea trecută. E mişto aici. Chiar super. Ştii c-au montat nişte miniţâşnitori de apă pe trotuare pentru căţeluşii ăştia alintaţi de pe-aici?

— Ce ştii de Wes?

— E la trei maşini mai în faţă, spuse Micah în timp ce bâzâitul acela ciudat continua. El şi cu colegul său de cameră doar ce-au traversat podul acum un minut.

— Presupun că încă nu te-a văzut?

— Tu mi-ai spus să aştept…

— Exact, replică O'Shea, ieşind din aeroport şi afişându-şi numele pe un carton scris de mână.

Şoferul particular dădu din cap în semn de salut şi încercă să-i ia micuţa geantă neagră. O'Shea îi dădu de înţeles că n-avea nevoie şi-i făcu semn

spre mașină, fără ca măcar să-și ia vreun moment telefonul de la ureche.

— Își lasă chiar acum colegul de apartament, adăugă Micah. Se pare că Wes se îndreaptă spre muncă.

— Rămâi pe urmele lui, îi replică O’Shea. Încerc s-ajung acolo cât pot de repede.

9.

Washington, D.C.

Telefonul sună strident în micuța încăpere, însă el nu răspunse. La fel se întâmplă și la al doilea țârâit. Știa cine este – pe linia asta nu putea să fie decât o singură persoană – însă totuși nu se mișcă. Nu până când nu avea să se convingă. Lăsându-și ambele coate pe birou, Roland Egen își studie ecranul digital al telefonului, așteptând să vadă numele apelantului. Pe ecran apărură rapid niște litere negre, electronice: „Biroul lui Leland Manning”.

— Ești matinală, spuse Romanul în timp ce ducea receptorul la ureche.

Avea piele palidă, ochi albaștri intenși și un păr surprinzător de negru. „Cioroiul irlandez” îi spuneau amicii cu care mergea la pescuit. Însă niciodată direct în față.

— Ai spus să mă asigur ca nu mai e nimeni pe-aici.

Romanul dădu din cap. În cele din urmă, cineva ținuse cont de instrucțiunile primite.

— Deci președintele încă n-a ajuns acolo?

— E pe drum. De obicei doarme mai mult după călătoriile pe care le face noaptea.

— Și prima-doamnă?

— Îți mai spun o dată că nu-s decât eu. Acum putem să ne grăbim? Ceilalți pot să vină în orice moment.

Stând la birou și uitându-se absent pe fereastră, Romanul văzu că începuse să ningă ușor. Or fi fost douăzeci și șapte de grade Celsius în Florida, însă în D.C., iarna doar ce începea să-și arate colții. Nu-i păsa de asta. Când era copil, bunică-sa îl învățase să se bucure de liniștea care vine odată cu frigul. Exact cum bunicul îl învățase să aprecieze calmul care se așterne peste apele Potomacului. După cum știa orice pescar, iarna îi alunga pe cei care se dădeau cu schi-jeturile și cu ambarcațiunile de agrement. Și ăsta era întotdeauna cel mai bun moment să-ți bagi undița în apă. Mai ales când ai momeala potrivită.

— Care-i treaba cu Wes? întrebă Romanul. Ai primit ce ți-am trimis?

— Îhî… îl am chiar aici.

Își dădea seama de ezitarea din vocea asociatei sale. Nimănui nu-i plăcea să fie personajul negativ – îndeosebi în politică.

— Și ai găsit ceva în care să-l pui? întrebă Romanul.

— Avem un – de-asta am venit mai devreme aici. Avem insigna asta de pus la rever…

— Poți să-l faci s-o poarte…

— Cred că da.

— N-a fost o întrebare. Fă-l s-o poarte, replică Romanul dur.

— Ești sigur că Wes o să vină? întrebă asociata sa. Agenții de-aici spuneau că i-a fost rău de tot pe durata zborului de întoarcere acasă. Aproape și-a scuipat plămânii.

Afară, o rază de lumină albastră străbătu cerul gri mohorât.

— Nu mă surprinde, spuse Romanul în timp ce zăpada continua să cadă. Dacă aș fi fost în locul lui, eu aș borî și acum pe pantaloni. Acum în legătură cu insigna aia…

— Nu-ți face griji, spuse asociata sa, Wes nici măcar n-o să se uite de două ori la ea… mai ales când o să i-o dea o față prietenoasă.

10.

Palm Beach, Florida

— Țineți-l, țineți-l, strig, dând rapid colțul holului și îndreptându-mă spre ușile liftului ce începeau să se închidă.

Înăuntru, o femeie blondă se uită într-o parte, prefăcându-se că nu m-a auzit. Ăsta-i motivul pentru care urăsc Palm Beach. Chiar când ușile sunt cât pe ce să se închidă ca într-un sărut apăsat, mă aplec în față și mă strecor înăuntru. Acum aproape lipită de mine, blonda se întoarce spre panoul de comandă și se preface că se uită după butonul de deschidere a ușii. Ar trebui să-i fac morală, chiar să-i zic vreo două să mă țină minte.

— Mulțumesc, spun, aplecat în față, în timp ce-mi trag răsuflarea.

— Ce etaj?

— Patru.

— Oh, sunteți cu…

— Îhî, spun eu, privind în cele din urma în sus să-i văd ochii.

Se holbează la fața mea, apoi aruncă rapid o privire în sus la indicatorul electronic care afișează numărul etajului. Dacă ar putea s-o ia la fugă strigând: „Monstrul! Monstrul!” ar face-o. Însă ca orice gazdă bună din Palm Beach, o să treacă peste orice dacă asta înseamnă o oportunitate să urce pe scara socială.

— Trebuie să fie greu să muncești pentru el, adăugă ea, cea mai nouă și mai bună prietenă a mea chiar dacă refuză să avem contact vizual.

Deja sunt obișnuit cu asta. N-am ieșit c-o tipă de doi ani de zile. Însă fiecare fată frumoasă vrea să vorbească cu președintele.

— Mai greu decât îți închipui, spun, în timp ce ușile se deschid la etajul patru.

O iau la stânga spre un set de uși duble închise cât de repede pot. Nu din cauza blondei, ci din cauză că sunt deja în întâr…

— Ai întârziat! mă dojenește o voce neplăcută din spate.

Mă întorc spre ușile duble acum deschise ale apartamentului ocupat de Secret Service, acolo unde un bărbat cu un gât gros cât coapsa mea stă în spatele unui geam separator de sticlă, care arată precum ghișeul unui casier

de la bancă.

— Cât? strig, întorcându-mă spre ușile închise de pe partea opusă a holului acoperit cu o mochetă de culoare bej.

Pe lângă cele păzite de Secret Service, acestea sunt singurele uși de pe tot etajul – și spre deosebire de firma de avocatură sau de compania de asigurări de mai jos, nu sunt nici de stejar și nici la fel de impunătoare. Sunt negre și acoperite cu oțel. Blindaj antiglonț. Exact ca ferestrele noastre.

— Destul de mult, spune el, în timp ce-mi scot cardul de identificare din buzunar.

Însă chiar când sunt gata să-l bag prin fanta cititorului de carduri, aud un zgomot înfundat, iar ușile închise se deschid.

— Mulțumesc, A.J.! strig eu, împingând ușa larg înăuntru.

Arunc o privire către peretele din stânga unde de obicei stă de pază agentul de la Secret Service. Nu-i acolo, ceea ce înseamnă că președintele n-a ajuns încă. Asta-i bine. Verific biroul de la recepție. Și recepționera e plecată. Asta-i rău.

La dracu’. Înseamnă că deja s-au…

Alergând peste enormul sigiliu prezidențial țesut pe covorul de culoare bleu strălucitor, o tai spre stânga, acolo unde holul este încadrat de niște picturi nereușite și sculpturi de-o calitate îndoielnică, înfățișându-l pe președinte. Acestea sosesc zi de zi din momentul în care am plecat de la Casa Albă – toate din partea necunoscuților, admiratorilor, susținătorilor. Aceștia îl desenează, îl pictează, îi fac schițe și îl sculptează în bronz în orice ipostază posibilă. Cele mai noi sunt un set de scobitori din Florida, având pe fiecare în parte cioplit profilul lui, și o sculptură în ceramică de un galben aprins în formă de soare, cu fața lui în mijloc. Iar galeria asta nici măcar nu include ceea ce trimit corporațiile: fiecare CD, fiecare carte, fiecare DVD pe care îl scot pe piață, toate ferm decise ca fostul președinte să le aibă, deși noi nu facem altceva decât să le trimitem la Biblioteca sa Prezidențială. Dărâm un baston din fag cu fotografii din copilăria lui lipite pe el, ajung la capătul holului și mă îndrept spre penultimul birou din capăt…

— Drăguț din partea ta să ni te alături, anunță o voce feminină răgușită în timp ce toți cei din cameră se întorc să se uite la mine.

Îmi fac un calcul rapid în minte să văd dacă sunt ultimul – doi, trei, patru, cinci…

— Ești ultimul, îmi confirmă Claudia Pacheco, șefa staffului

prezidențial, lăsându-se pe spate în scaunul din spatele biroului ei din mahon, aflat într-o dezordine totală.

Claudia are părul șaten înspicat, strâns la spate într-un coc aproape milităresc și niște buze de fumătoare care lasă se vadă limpede de unde vine vocea aceea răgușită.

— E și președintele cu tine? adaugă ea.

Dau din cap în semn că nu, uitând și singura scuză pregătită să-mi justific întârzierea.

Cu coada ochiului, îi localizez pe Bev și Oren care-și zâmbesc satisfăcuți unul altuia. Ea, enervantă, iar el și mai enervant decât ea. Se uită amândoi cu atenție la micuța insignă din aur care se află pe colțul biroului Claudiei. Sculptată în forma Casei Albe, insigna de aur nu e mai mare decât o piesă ce marchează un hotel la jocul de Monopoly, însă ceea ce-o face ieșită din comun sunt cele două capete sculptate în aur ce-i reprezintă pe președinte și pe prima-doamnă, lipiți unul de altul și conectați printr-o ureche de împreunare, ce se bălăngănesc chiar sub ea. Președintele o cumpărase în glumă cu ani în urmă pentru Claudia pe post de suvenir de la un vânzător ambulant, de pe o stradă din China. Astăzi, face parte din tradiția rămasă de pe vremea Casei Albe: indiferent cine este cel care sosește ultimul la ședința de luni dimineața a staffului poartă insigna toată săptămâna. Dacă lipsești de la ședință, o porți toată luna. Însă spre surprinderea mea, Claudia nu se întinde spre ea.

— Ce s-a întâmplat cu tentativa aia de intrare prin efracție din culise? întreabă ea cu accentul ei repezit de Massachusetts.

— Intrare prin efracție?

— În Malaysia… tipul din camera de odihnă a președintelui… cu măsuța de sticlă făcută țăndări. Sau ți se pare că vorbesc cumva în spaniolă?

Claudia era genul care în liceu organiza toate evenimentele extrașcolare, dar care nu se distra deloc la ele. La fel se întâmpla și atunci când se ocupase de Operațiunile Biroului Oval, care reprezentau una dintre cele mai ingrate slujbe de la Casa Albă. Ea nu se implică în nimic pentru bani sau pentru glorie. Este aici doar pentru că este devotată muncii ei. Și vrea să se asigure că și noi suntem la fel.

— Nu… sigur… mă bâlbâi eu. Însă n-a fost… N-a fost vorba despre o intrare prin efracție.

— Nu asta se spunea în raport.

— Ți-au trimis un raport?

— Ne trimit tot ce mișcă, spune Bev de pe canapeaua de două persoane dispusă perpendicular pe biroul Claudiei.

Ar trebui să știe ce vorbește. Fiind responsabilă cu corespondența, ea răspunde la toate scrisorile personale primite de președinte și știe până și ce glume să insereze la sfârșit pe felicitările trimise prietenilor acestuia cu ocazia zilei lor de naștere. Pentru un om cu peste zece mii de „prieteni”, misiunea este mai grea decât pare, iar singurul motiv pentru care Bev îi face față este fiindcă se află alături de președinte încă de la prima lui candidatură pentru Congres, acum aproape douăzeci și cinci de ani.

— Iar ei au numit-o *intrare prin efracție*? întreb.

Claudia ridică raportul în timp ce Bev trage micuța insignă de pe colțul biroului.

— Intrare prin efracție, spune Claudia, arătând cuvintele cu degetul.

Ochii îmi rămân ațintiți pe insignă în timp ce Bev se joacă cu ea, trecându-și degetul mare peste fețele președintelui și ale primei-doamne.

— Măcar era ceva care să merite să fie furat de-acolo, din camera aia de odihnă? întreabă Bev, trecându-și mâna prin părul vopsit negru și dându-l peste umăr, lăsându-și astfel descoperit puloverul cu anchior ce lasă la vedere implanturile mamare vechi de zece ani, pe care le dobândise, odată cu numele de *Bev Pieptoasa*, în anul în care câștigaserăm alegerile pentru Casa Albă.

În liceu, Bev fusese considerată cea mai drăguță fată, și chiar și acum, la șaizeci și doi de ani, este clar că încă îi mai pasă de cum arată.

— Nimeni n-a furat nimic. Credeți-mă, n-a fost o spargere, spun eu, dându-mi ochii peste cap ca să fac ca situația să devină mai puțin gravă decât părea. Tipul era beat. Căuta baia.

— Și-atunci ce-i cu măsuța aia de sticlă făcuta zob? întreabă Claudia.

— Am avut noroc c-a spart doar atât. Imaginați-vă, dacă ar fi crezut că era un pisoar ceva, ne întrerupe Oren, deja râzând de propria glumă și scărpinându-se în cap.

Cu cei 1,86 metri, Oren este cel mai înalt, cel mai frumos, cel mai bine tip pe care l-am cunoscut în viața mea, și singurul din birou mai apropiat de vârsta mea. După scaunul ocupat, situat de partea cealaltă a biroului, în fața Claudiei, este clar c-a fost primul sosit aici. Nimic surprinzător – dacă Bev fusese cea mai drăguță fată, Oren fusese genul de puști isteț care-i trimitea pe fraieri să cumpere bere. Organizator înnăscut, în același timp și directorul nostru de transport și turism, mai este și cel mai diplomat dintre

noi, motiv pentru care, cu o simplă glumă, întreaga adunare uită rapid de obsesia legată de măsuță.

Dau din cap spre el în semn de mulțumire și…

— Și totuși, ce-i cu masa? întreabă Bev, încă jucându-se cu insigna.

— Eu am fost de vină, spun repede. Citește raportul. Am căzut peste ea în timp ce individul ăsta ieșea pe ușă.

— Wes, relaxează-te, intervine Claudia cu tonul ei monoton de șef al staffului prezidențial. Nimeni nu te acuză de…

— Vreau să spun că, dacă aș fi crezut că-i ceva grav, aș fi continuat să-l caut pe tipul ăsta eu însumi. Până și cei din Secret Service au considerat că „nu era decât un curios”.

În stânga mea, Oren își lovește în joacă propria insignă, sperând că nu-l observ. Mișcându-se spre Bev, încearcă să-i atragă atenția. Purtase insigna o singură dată – într-o zi în care-i spusesem: „Așteaptă la tine-n birou, președintele vrea să te vadă”. Președintele nici măcar nu era în clădire. Fusese o păcăleală. O festă de copii de clasa a patra. Se mișcă din nou în direcția lui Bev. Din fericire pentru mine, ea nu bagă de seamă.

— Știți ceva, îmi pare rău să fac asta, însă am terminat? întreb eu, uitându-mă în jos la ceasul de mână și dându-mi seama că sunt iarăși în întârziere. Președintele vrea să mă…

— Du-te, du-te odată, spune Claudia, închizându-și agenda. Fă-mi te rog o favoare, Wes. Când o să fii la evenimentul de diseară organizat de Societatea de Fibroză Chistică – eu știu că ai întotdeauna grijă – însă de când cu tentativa aia de spargere…

— N-a fost o spargere…

— … Să deschizi bine ochii, OK?

— Așa fac întotdeauna, spun, plecând în grabă spre ușă și fiind cât pe ce să scap de…

— Cu insigna cum rămâne? mă întrerupe o voce dogită din obișnuitu-i scaun rotativ din colț.

— Șiiiiii te-ai ars, spune Oren.

— Lumină roșie, lumină roșie! țipă Claudia.

E același lucru pe care-l strigă și față de copiii ei când vrea să le spună să se oprească. Mă opresc exact acolo.

— Mulțumesc, B.B., adaugă ea.

— Nu mi-am făcut decât datoria, spune B.B., cuvintele rostogolindu-i-se din gură în stilul acela căutat al sudicilor.

Cu un păr alb surprinzător de nearanjat și cu o cămașă mototolită cu mânecile suflecate ce au pe manșete, nu prea vizibil, monogramate inițialele președintelui, B.B. Shaye era alături de președinte de foarte mult timp, chiar de mai mult decât prima-doamnă. Unii spun că-i un văr mai îndepărtat al lui Manning… alții că-i bătrânul și senilul său sergent din Vietnam. Indiferent de relația lor, fusese umbra președintelui timp de aproape patruzeci de ani – și, ca oricare altă umbră, avea să-ți provoace fiori dacă te uitai prea mult la el.

— Îmi pare rău, puștiu', îmi oferă el un rânjet pavoazat cu niște dinți îngălbeniți, în timp ce Bev îmi înmânează Casa Albă din aur cu cele două capete ce se bălăngăne.

Pentru a-i conferi autenticitate, sculptorul folosise două pete de verde strălucitor pentru culoarea ochilor președintelui. Cum e greu să dai strălucire unor ochi căprui, ochii primei-doamne sunt goi, lipsiți de culoare.

— Poți să le spui oamenilor că sunt nepoții tăi, spune Oren în timp ce deschid siguranța și-mi fixez insigna la rever.

Apăsând prea tare, simt o împunsătură serioasă în buricul degetului în timp ce vârful ascuțit îmi străpunge pielea. Văd cum apare un strop de sânge. Nicio problemă, altădată mă înțepasem și mai tare.

— Apropo, Wes, adaugă Claudia, unul dintre supraveghetorii de la bibliotecă spunea că vrea să vorbească cu tine despre o expoziție la care lucrează, așa că fii drăguț și când te sună…

— Am mobilul la mine dacă aveți nevoie să mă contactați! strig, fluturând din mână în semn de rămas-bun. Grăbindu-mă să ies pe ușă, ling stropul de sânge de pe deget.

— Ai grijă, strigă B.B. după mine. Micile răni sunt cele care te omoară.

Are dreptate. Odată ieșit afară pe hol, trec în viteză pe lângă o pictură în ulei supradimensionată, reprezentându-l pe președintele Manning îmbrăcat ca maestru de ceremonii la circ.

Dreidel spusese că are informații privitoare la Boyle. E timpul să aflu în cele din urmă despre ce-i vorba.

11.

— Bine-aţi revenit, domnule Holloway, îmi spune valetul de la Four Seasons, ştiindu-mi numele în urma nenumăratelor vizite făcute împreună cu preşedintele.

Spre deosebire de majoritatea celorlalţi, el se uită fix în ochii mei. Fie şi numai pentru asta, dau din cap în semn de mulţumire.

Când intru în hotel, mă învăluie un curent puternic de aer condiţionat. Din obişnuinţă, mă uit peste umăr după preşedinte. Nu-i aici. Sunt pe cont propriu.

În timp ce traversez holul de la intrare, acoperit cu marmură bej, inima-mi bate cu putere în piept. Nu-i vorba numai de Boyle. La bine sau la greu, ăsta-i efectul pe care Dreidel l-a avut întotdeauna asupra mea.

Fiind cel dintâi asistent al lui Manning, Gavin „Dreidel” Jeffer nu este numai predecesorul meu – este şi cel care m-a pus pe lista de posibili candidaţi şi m-a recomandat pentru această funcţie. Când ne-am cunoscut în urmă cu zece ani, eu eram un tânăr voluntar de nouăsprezece ani în biroul de campanie din Florida, răspundeam la telefoane şi lipeam afişe electorale. Dreidel avea douăzeci şi doi de ani şi era mâna dreaptă – şi stângă – a lui Manning. La momentul respectiv, i-am spus lui Dreidel că era o onoare să-l cunosc. Şi i-o spusesem pe bune. Toată lumea îi cunoştea povestea.

La început, Dreidel nu era decât un puşti, un localnic neafiliat politic, care aranja scaunele la întrunirea preliminară pentru alegerea candidatului la preşedinţie. Ca oricare alt băiat care muta echipamentele electronice, când show-ul luase sfârşit, încercase şi el să ajungă mai aproape de miezul acţiunii, strecurându-se în culise. Se trezise în faţa unei scene mobile, unde cei mai buni mincinoşi din America spuneau tot felul de povestioare despre motivul pentru care candidatul lor câştigase. Îmbrăcat într-un tricou larg cu nasturi la gât, era singurul puşti tăcut dintr-o încăpere plină de adulţi gălăgioşi. Reporterul CBS îl abordase imediat, împingându-i microfonul direct în faţă.

— Ce părere ai, băiete? îl întrebase reporterul.

Dreidel se uitase cu gura căscată, lipsit de orice altă expresie, la lumina roşie a camerei de luat vederi. Şi fără ca măcar să se gândească la ce va spune, dădu cel mai onest răspuns care avea să-i schimbe viaţa pentru

totdeauna:

— Când a terminat, Manning a fost singurul care nu și-a întrebat echipa: „Cum m-am descurcat?”

Întrebarea asta devenise un fel de mantră a lui Manning pentru următorul an și jumătate. Fiecare canal de știri preluase clipul. Fiecare ziar important preluase citatul. Au mers până într-acolo încât au scos pe piață insigne rotunde cu mesajul: „Cum m-am descurcat?”

Trei cuvinte. Când Dreidel spusese din nou povestioara la nunta sa acum câțiva ani, pretinsese că nici măcar nu-și dăduse seama de ceea ce se întâmplase până când reporterul îl întrebase cum se scrie numele său pe litere. Nu conta. Trei cuvinte și așa se născuse Dreidel – micul manipulator evreu, după cum îl poreclise presa de la Casa Albă. În interval de-o săptămână. Manning îi oferise o slujbă de asistent, iar de-a lungul întregii campanii, sute de tineri voluntari își dăduseră ochii peste cap din cauza lui. Și nu c-ar fi fost invidioși, pur și simplu… Poate că era vorba de zâmbetul său plin de infatuare sau de ușurința cu care se implica în atribuțiile specifice funcției. Încă de pe când era la școală însă, Dreidel fusese genul de puști cu cele mai reușite petreceri de ziua sa, cu cele mai frumoase cadouri, cu cele mai speciale favoruri făcute oricui avea norocul să fie invitat. Timp de câțiva ani fusese foarte popular printre tinerii din cercurile înalte, însă pe măsură ce devenea din ce în ce mai fudul și mai țanțoș, nici măcar nu-și dăduse seama că le ieșea tuturor din grații.

Cu toate astea, fusese întotdeauna talismanul norocos al lui Manning. Iar astăzi, trag nădejde că va fi al meu.

— Bună ziua, domnule Holloway, strigă portarul când trec pe lângă el și mă îndrept spre lifturi.

Este a doua persoană care mă cunoaște după nume, amintindu-mi instantaneu de nevoia de a fi discret. Normal că ăsta-i motivul pentru care l-am sunat pe Dreidel din prima. Președintele n-ar recunoaște asta niciodată, însă știu de ce el și prima-doamnă participaseră la nunta lui Dreidel și tot el îi scrisese recomandările pentru Facultatea de Drept de la Yale – și-mi ceruse să-i iau un cadou atunci când se născuse fiica lui Dreidel – recompense pentru anii de serviciu credincios. Iar în limbajul Casei Albe, *serviciu credincios* însemna să-ți ții gura.

Când ușile liftului se deschid la etajul patru, urmăresc săgețile ce indică direcțiile de mers și încep să citesc numerele camerelor: 405… 407… 409… După distanța dintre uși, îmi dau seama că toate aparțin unor

apartamente… Dreidel o ia în sus în ierarhia socială.

La capătul holului este camera 415, un apartament atât de mare încât are și sonerie la ușă. În niciun caz n-o să-i dau satisfacție și să sun.

— Room service, anunț eu, ciocănind cu degetele în ușă.

Nu răspunde nimeni.

— Dreidel, ești acolo? adaug.

Tot niciun răspuns.

— Sunt eu, Wes! strig, cedând în cele din urmă și sunând la sonerie. Dreidel, ești…?

Se aude un troncănit puternic ca și cum încuietoarea se descuie în grabă. După care se aude un clinchet și-un zornăit metalic. Și-a pus și lanțul de siguranță.

— Așteaptă, strigă el. Descui imediat.

— Ce faci acolo? Îți dai cu ojă unghiile de la picioare?

Ușa se deschide, însă numai câțiva centimetri. În spatele ei, Dreidel își scoate capul afară asemenea unei gospodine surprinse de apariția neașteptată a unui comis-voiajor. Părul său cu cărare pe mijloc, de obicei perfect aranjat, este ușor ciufulit, având câteva șuvițe căzute pe frunte. Își împinge ochelarii cu ramă circulară înapoi pe nasul subțire. Din câte pot să-mi dau seama nu poartă tricou.

— Nu te supăra, dar n-am venit să fac sex cu tine, spun râzând.

— Ți-am spus să suni de jos, țipă el la mine.

— De ce te-ai supărat? Am înțeles că ți-ar plăcea să te fălești cu camera ta cea mare și…

— Vorbesc serios, Wes. De ce-ai veni aici sus?

Simt o inflexiune nouă în vocea sa. Nu e vorba numai despre enervare. Ci și teamă.

— A mai urcat cineva după tine? adaugă el deschizând ușa puțin mai mult ca să se uite în hol.

Are un prosop în jurul taliei.

— Dreidel, este totul în…?

— Ți-am spus să suni *de jos*! insistă el.

Mă dau înapoi complet derutat.

— Scumpule, se aude o voce feminină din interiorul camerei, e totul…

Femeia se oprește în mijlocul întrebării. Dreidel se întoarce și o zăresc peste umărul său, chiar când dă colțul ca să intre în cameră. E îmbrăcată într-unul dintre halatele de baie de la hotel, alb și foarte pufos – o negresă

subțire, cu părul împletit într-o coafură nemaipomenită. N-am nici cea mai vagă idee cine-i tipa, însă singurul lucru de care sunt sigur este că nu-i nevasta lui Dreidel. Sau fiica lui de doi anișori.

Lui Dreidel îi cade fața când îmi citește reacția pe chip. Ar fi momentul să-mi spună că nu este ceea ce pare.

— Wes, nu-i ceea ce crezi tu.

Mă holbez la femeia în halat. Și la Dreidel în prosopul ăla.

— Poate că ar trebui… mă duc jos, mă bâlbâi eu.

— Ne întâlnim acolo în două minute.

Pășind înapoi, o studiez pe femeie, care-i încă pironită locului. Ochii săi sunt larg deschiși, parcă cerându-și scuze în mod tacit.

12.

— Unde-i acum? întrebă O’Shea, apăsându-și palma de geamul lateral al berlinei de culoare neagră și simțind căldură soarelui de Florida.

În Franța era frig. Însă într-un fel sau altul, în ciuda căldurii din Palm Beach și a cerului albastru, clar și strălucitor, nu i se părea deloc mai cald.

— Tocmai s-a suit într-un lift de la hotel, replică Micah.

— Lift? L-ai lăsat să meargă de unul singur?

— Nu puteam să mă sui și eu cu el. Stai liniștit – nu-s decât patru etaje. N-o să ajungă prea departe.

O’Shea își roti limba pe partea interioară a obrazului.

— Și ce mai faci acum în holul de la intrare?

— Aștept ca unul dintre…

Prin telefon, O’Shea auzi un zgomot ca un clinchet de clopoțel urmat de un zăngănit ușor. În cele din urmă sosise și liftul lui Micah.

— O să-l am în…

După care vocea lui Micah se întrerupse. Însă după zgomotul de pe fundal, O’Shea își dădea seama că Micah era încă pe fir.

— Micah, ce s-a întâmplat? întrebă el.

Niciun răspuns.

— Micah, ești bine!?

Se auzi un zăngănit ușor. Se deschideau ușile liftului. După care se auzi un fâșâit puternic. Ca și cum două geci de fâș s-ar fi frecat una de alta. Micah se mișca. Fâșâitul continua. „În ritmul ăsta, nu are cum să fie în lift”, se gândi O’Shea. Dar dacă nu era în lift, asta însemna că…

— Wes tocmai a coborât din lift, nu-i așa? întrebă O’Shea în timp ce mașina sa făcea un viraj strâns la stânga pe strada bine îngrijită.

— Nu-i rău, Watson, șopti Micah. Ar trebui să faci asta într-un mod profesionist.

— E cineva cu el?

— Nu. E singur singurel, spuse Micah. Totuși, s-a întâmplat ceva acolo sus. Puștiul e cu coada între picioare. Ca și cum ar fi fost izgonit.

— Pleacă de la hotel?

— Nu. Se îndreaptă spre restaurantul din spate. Îți spun eu, chiar arată groaznic – adică, chiar mai rău decât înainte, cu urmele alea de

Frankenstein de pe față.

— Păcat, spuse O'Shea în timp ce mașina intră în curbă pe aleea în formă de potcoavă ce dădea în fața intrării principale. Căci ziua asta e pe cale să devină și mai nasoală pentru el.

În dreapta sa, ușa mașinii se deschise larg, iar un valet cu părul blond îi oferă privelișteа vârfului chipiului său.

— Bine ați venit la Four Seasons, domnule. Doriți o cameră la noi?

— Nu, spuse O'Shea în timp ce cobora din mașină. Doar să iau ceva rapid la micul dejun.

13.

Stând aplecat în față într-un fotoliu mare din răchită, îmi amestec cafeaua cu o linguriță de argint și-mi privesc în același timp imaginea reflectată în ea.

— E chiar atât de rău? vrea să mă îmbuneze o voce din spate.

Mă întorc exact la timp ca să-l văd pe Dreidel cum intră pe terasa hotelului. Părul său negru e dat cu gel și are cărare într-o parte. Șuvițele alea băiețești ciufulite au dispărut. Combinația clasică dintre cămașa albă cu monogramă și ochelarii cu ramă subțire dovedește că este maestru în arta transmiterii unui mesaj fără a spune un cuvânt. Chiar acum vinde încredere. Din păcate, nu sunt amator să cumpăr.

Ignorând valurile înspumate al Oceanului Atlantic din stânga noastră, îmi pune o mână pe umăr și se duce în partea opusă ca să ocupe fotoliul din răchită de lângă mine. În timp ce face mișcarea asta, mâna i se deplasează de pe umăr până pe ceafă, contactul fiind permanent suficient de strâns încât să mă relaxeze.

— Nu mai folosi gesturile lui de învăluire pe mine, îl avertizez.

— Ce vrei să…?

— *Gesturile* lui, repet eu, trăgându-mă într-o parte, astfel încât mâna lui să nu-mi mai atingă gâtul.

— Crezi că…? Crezi că aș folosi unul din gesturile lui Manning pe tine?

Dreidel fusese în preajma lui timp de aproape patru ani. Eu am intrat în al nouălea. Nici măcar nu mă deranjez să-l mai contrazic. Nu fac decât să mă uit iarăși fix, în jos la cafeaua mea cu preț piperat, pe care încă o mai amestec, și să las să se aștearnă tăcerea. Ăsta-i motivul pentru care cei din cercurile înalte lansează cuvinte grele la adresa lui.

— Wes, ce ai văzut acolo sus…

— Uite ce-i, înainte să spui ceva, putem doar să ne scutim reciproc de situația asta jenantă și să trecem mai departe? A fost scăparea mea… e vina mea… Și-n mod clar nu-i treaba mea.

Mă studiază atent, analizând silabă cu silabă și încercând să înțeleagă dacă o spun pe bune sau nu. Când stai în umbra unui președinte, înveți să citești printre rânduri. Eu unul sunt bun la asta, însă Dreidel e și mai bun.

— Spune ce-ai de spus, Wes.

Mă uit afară, dincolo de terasă și privesc cum valurile kamikaze se reped înspre plajă.

— Știu că te gândești la asta, adăugă el.

După cum am spus, Dreidel e mai bun.

— Ellen știe? întreb în cele din urmă, referindu-mă la soția sa.

— Ar trebui să știe. Nu-i atât de proastă. Vocea-i scârțâie ca o ușă neunsă. Iar de când s-a născut Ali… e dificil să ții o căsnicie, Wes.

— Așa că fata aia de sus…

— Nu-i decât o tipă pe care am întâlnit-o la bar. I-am fluturat prin fața ochilor cheia de la cameră. Crede ca sunt bogat, căci pot să-mi permit să stau aici.

Se străduiește să zâmbească și-și aruncă pe masă cheia de la cameră.

— Nu mi-am dat seama că ai atât de mulți bani de cheltuit în Palm Beach.

De data asta, eu sunt cel care tace. Un chelner se apropie și-i umple lui Dreidel cana de cafea.

— Și-ați discutat despre divorț? întreb eu.

— Nu pot.

— De ce nu?

— Tu ce crezi? mă încearcă el.

Mă uit peste dosarul ce zace aruncat pe masă, între noi. Pe eticheta scrisa de mână de pe cotor citesc „Strângere de fonduri”.

— Credeam c-ai spus că ești aici cu afaceri.

— Și asta nu-i afacere? întreabă el.

Cu câteva luni în urmă, Dreidel îl sunase pe președinte să-i spună că avea să candideze pentru Senat din partea Districtului 19 din statul său natal, Illinois. Dacă vine vorba de alegerile ce se apropie, „tăticul și soțul fericit” ar câștiga mai multe voturi decât „tăticul recent divorțat”.

— Vezi, și tu credeai că ești singurul cu probleme, adaugă Dreidel. Acum presupunând că era Boyle, vrei să auzi cum a făcut-o pe mortu’ sau nu?

14.

Mă foiesc pe scaun.

— Chiar ai descoperit ceva?

— Nu, te-am chemat aici ca să arzi gazul de pomană.

După ce ia o gură zdravănă de cafea, Dreidel e cu totul altul. Ca orice angajat de la Casa Albă e întotdeauna mai bun când deține controlul.

— Deci, dacă e să ne întoarcem la începuturi… la adevăratele începuturi… La ziua în care voi doi ați fost împușcați pe pista de curse, îți amintești cât a durat să ajungi la spital?

E o întrebare simplă, însă nu-i dau un răspuns.

— Dă-ți cu părerea, spune el.

Strâng din dinți, surprins de cât de bine îmi amintesc. Încă mai pot să văd ușile ambulanței închizându-se după targa lui Boyle…

— Wes, știu că nu vrei să-ți amintești de momentele alea, n-am nevoie decât de…

— Am leșinat, i-o trântesc eu. Din ce mi s-a spus, ambulanța a sosit în aproximativ patru minute…

— În trei minute.

— Foarte rapid.

— De fapt, foarte încet, având în vedere faptul că Halifax Medical Center este la numai doi kilometri și jumătate de circuitul de curse. Acum ghici cât i-a luat ambulanței să-l ducă acolo pe Boyle, care era – fără supărare – cu mult mai important decât tine pentru administrație, ca să nu mai spunem că și mult mai grav rănit?

Clatin din cap, neîncrezător.

— Douăsprezece minute, mă anunță Dreidel sec.

Se așterne un moment de tăcere în timp ce eu încerc să rumeg informația.

— Și? întreb.

— Haide, Wes. *Douăsprezece* minute pentru o ambulanță cu viteză maximă având la bord un membru important al staffului de la Casa Albă rănit grav, doi kilometri și jumătate? Și-un om obișnuit *merge* mai repede. Bunică-mea merge mai repede. Și e moartă.

— Poate că mulțimea panicată de afară i-a încetinit.

— Ciudat. Exact asta au spus și *ei.*

— Ei?

Din geanta-diplomat sprijinită în lateral de scaunul său, Dreidel scoate un dosar cartonat gros cât o jumătate de carte de telefon. Îl aruncă pe masă cu putere, făcând să zdrăngăne linguriţele. Recunosc imediat logoul Congresului. *Investigarea tentativei de asasinat împotriva preşedintelui Leland F. Manning.* Ancheta oficială a Congresului cu privire la atacul săvârşit de Nico. Dreidel îl lasă pe masă, aşteptând să vadă dacă-l iau sau nu. Mă cunoaște mai bine decât credeam.

— Nu l-ai citit niciodată, nu? întreabă el.

Mă uit fix la dosarul impresionant, refuzând încă să-l ating.

— L-am frunzărit o dată. E ca și… e ca și cum ți-ai citi propriul necrolog.

— Aduce mai mult cu necrologul lui Boyle. Tu ai rămas în viaţă, ţi-aduci aminte?

Îmi frec faţa cu mâna. Buricele degetelor urcă și coboară în craterele cicatricelor.

— Care-i ideea?

— Ia gândește-te, Wes. Două ambulanţe pleacă din staţia de salvare aproape în același timp. Amândouă se îndreaptă în goană spre spital. E o chestiune de viaţă și de moarte. Uneia îi ia trei minute. Celeilalte îi ia douăsprezece. Nu vezi nicio problemă aici? Și dacă asta n-ar fi fost îndeajuns, ţi-aduci aminte care a fost adevărata și marea greșeală pentru care Congresul i-a făcut praf pe doctorii noștri?

— Te referi la faptul că au adus o altă grupă de sânge decât cea a președintelui?

— Vezi, ăsta e punctul pe care întotdeauna l-au abordat greșit. Când cei din Congres și-au făcut ancheta, și-au smuls și puţinul păr pe care-l mai aveau pe cap, deoarece au găsit flacoane de sânge cu grupa sangvină **0/RH** negativ lângă cele cu grupa președintelui, grupa **B/RH** pozitiv. Normal, au presupus că a făcut cineva o greșeală și a adus o grupă greșită de sânge. Însă știind pe cine ai văzut în timpul discursul din seara aceea – ei bine, ia ghicește cine avea din întâmplare grupa **0/RH** negativ?

— Boyle?

— Și așa i-a reușit marele lui truc magic.

— N-a fost niciun truc magic, insist eu.

— Nu, ai dreptate. Însă *a fost* o iluzie. Fluturându-și mâna stângă prin

fața mea, adaugă: Ești atât de ocupat să te uiți la mâna care se mișcă, încât ignori complet ce face mâna cealaltă.

Din mâna dreaptă, lasă să-i cadă o monedă de douăzeci și cinci de cenți pe masă.

— E o modalitate de a fi melodramatic, subliniez eu.

Dă din cap dezaprobator ca și cum n-am înțeles despre ce-i vorba.

— Ai idee în ce te-ai băgat fără să vrei? Chestia asta a fost mai aranjată decât un meci din Harlem Globetrotters. Eu, tu, Congresul, lumea întreagă… am fost… Se apleacă mai aproape de mine, coborând vocea: Am fost *prostiți*, Wes. Ne-au mințit. Vreau să spun că, dacă omul ăla a fost cu-adevărat Boyle…

— El a fost! L-am văzut cu ochii mei!

— Nu spun că nu-i așa. Vreau doar… Se uită în jur, vocea devenindu-i și mai joasă. Ăsta nu-i un reportaj de fapt divers care se transmite la sfârșitul grupajelor de știri.

Are dreptate.

— Totuși, nu înțeleg – de ce ar umbla ambulanța președintelui cu sângele lui Boyle la bord?

— Știu. Asta-i întrebarea, nu-i așa? spune Dreidel. Dacă stai să te gândești bine, există o singură explicație logică. Ar avea sângele…

— … dacă ar crede că viața cuiva e în pericol. Ridic moneda și bat ușor cu ea în fața de masă albă. Oh, Doamne, dacă se așteptau să… crezi că Boyle purta o vestă antiglonț?

— Sigur că purta, spune Dreidel. A fost împușcat de două ori în piept…

— Însă tot sângele ăla…

— … Și o dată în podul palmei și în gât. Citește raportul, Wes. Nico era un lunetist pregătit de armată, specializat în împușcături în inimă. Boyle a căzut cu fața în jos în momentul în care s-a întâmplat. Împușcătura aia de la gât… fac pariu că ai văzut sângele ce băltea sub el.

Închid ochii și mă aud cum mă ofer să-l bag pe Boyle în limuzină. Am în obraz o bucată zimțată de metal. Bondarul încă mai țipă…

— Însă dacă purta vestă… Mă uit spre ocean. Valurile sunt asurzitoare… Ei – ei știau. Clar că știau…

— Wes, vrei să te oprești… spune Dreidel și-și coboară vocea și mai mult. Nu e cazul să atragem atenția. N-au știut, șoptește el. S-ar fi putut ca ei să fi primit o amenințare directă împotriva lui Boyle. E foarte posibil ca el să fi purtat vesta aia de o lună. De fapt, conform raportului, președintele

nu-și purta vesta în ziua aceea. Ai auzit asta?

Așteaptă până dau din cap în semn că da, vrând parcă să fie sigur că mă concentrez asupra discuției.

— Dacă s-ar fi știut că era și un tip cu armă, Manning n-ar fi fost acolo și cu atât mai puțin i s-ar fi permis să meargă fără vesta aia.

— În afară de cazul în care purta una și raportul spune pur și simplu altceva, subliniez eu.

— Ascultă, știu că ești implicat în chestia asta…

— Implicat? Mi-a distrus viața! Nu înțelegi? izbucnesc eu în cele din urmă. N-a fost doar o după-amiază de tot rahatul. Copiii mici mă arată cu degetul și se ascund în spatele mamelor lor! Nu pot să zâmbesc deloc! Ai cea mai vagă idee cum e să arăți așa?

Se face liniște în restaurant. Toată lumea se uită la noi. Familia aceea simandicoasă cu cele două fetițe gemene. Bărbatul blond-roșcat cu șapca US Open pe cap. Până și chelnerul nostru, care se apropie rapid, sperând să calmeze situația.

— Totul e în regulă, domnule?

— Îhî… scuze… suntem bine, îi spun eu în timp ce ne umple cănile de cafea care n-au nevoie să fie umplute.

Când chelnerul pleacă, Dreidel se uită extrem de atent la mine, acordându-mi un moment de răgaz. Exact așa cum mă învățase să mă comport cu președintele când acesta își pierde cumpătul. Bagă capul la cutie și lasă flacăra să se stingă de la sine.

— Sunt OK, îi spun.

— Știam că vei fi, spune el. Amintește-ți că sunt aici să te ajut.

Trag adânc aer în piept, apoi oftez.

— Deci presupunând că la momentul respectiv exista o amenințare la adresa vieții lui Boyle, de ce nu l-au dus pur și simplu la spital?

— Asta-i chestia căreia nu-i pot da de capăt. L-au prins pe Nico, Boyle era rănit, însă în mod clar viu – atunci de ce să te prefaci că ești mort și să renunți la viața ta și la familie? Poate că despre asta au vorbit în cele douăsprezece minute petrecute în ambulanță. Poate că atunci s-a hotărât Boyle să dispară și să se ascundă.

Clatin din cap dezaprobator.

— În douăsprezece minute? Nu poți să renunți la întreaga ta viață în douăsprezece minute – mai ales când sângerezi de moarte de la gât. Probabil că ei și-au făcut planurile înainte de asta.

— *Care ei*? întreabă Dreidel.

— Hai să fim serioși, chestia asta nu-i ca atunci când te ascunzi de frățiorul tău mai mic după un morman de perne. Pentru a-ți reuși ceva de o asemenea anvergură, ai nevoie de Secret Service, de șoferul de pe ambulanță, de doctorul care s-a îngrijit de gâtul tău. Fac pauză pentru un moment pentru a sublinia că urmează ceva important: Plus de cineva care să autorizeze totul.

Dreidel își lasă bărbia în jos, uitându-se la mine pe deasupra ramei rotunde a ochelarilor. Știe la ce concluzie am ajuns.

— Chiar crezi că el ar…? Crezi c-ar fi putut face una ca asta?

Asta-i întrebarea pe care mi-o tot pun din momentul în care am văzut numele sub care se înregistrase Boyle la hotelul acela. Nu folosești acel nume ca să te ascunzi. Îl folosești pentru a putea fi găsit de cineva.

— Pur și simplu… nu văd cum președintele *ar fi putut* să nu știe. Dacă ne întoarcem în timp, Manning nu se putea ușura într-un tufiș fără să verifice mai întâi cineva acel tufiș, iar dacă Boyle purta o vestă antiglonț – ceea ce, cu siguranță, s-a întâmplat – trebuia să existe o amenințare credibilă. Iar dacă exista o amenințare credibilă și rezerve suplimentare de sânge în ambulanță… și un plan de rezervă pentru a fi sigur că Boyle avea să scape cu bine… Manning trebuie să fi fost de acord cu asta.

— Asta dacă nu cumva Albright și-a dat acordul în locul său, contrează Dreidel, referindu-se la fostul șef al staffului prezidențial și totodată cealaltă persoană care se afla în limuzină în ziua aceea pe pista de curse.

E un punct de vedere corect, însă nu ne aduce mai aproape de un răspuns. Albright murise de cancer la testicule cu trei ani în urmă.

— Acum dai vina pe un cadavru?

— Asta nu face mai puțin credibilă supoziția, pretinde Dreidel. Întotdeauna Albright obișnuia să-și dea girul pe problemele mai mărunte de securitate.

— Nu știu ce să zic, spun, clătinând din cap. Manning și Boyle se cunoșteau încă din colegiu. Dacă Boyle plănuia să dispară, asta a fost o surpriză a dracului de proastă la care să-și supună un prieten, cu atât mai puțin pe președintele Statelor Unite.

— Glumești? Boyle a dispărut și și-a dat deoparte propria familie, nevastă… până și pe propria fiică. Gândește-te la întregul tablou, Wes: Nico nebunul încearcă să-l împuște pe președinte. În schimb, îl lovește pe Boyle în piept. Dar acesta, în loc să meargă la spital ca să i se acorde ajutor

medical, profită exact de moment ca să-și însceneze propria moarte și să dispară de pe fața pământului. Dacă faci ceva de genul ăsta, e evident că ai un motiv al dracului de bun.

— Așa tată, așa fiu? întreb.

— Îhî, m-am gândit și la asta. Problema este că tatăl lui Boyle n-a fost decât un jeg de doi bani. Asta… asta-i ceva de primă clasă. Și chiar de top.

— Poate că Boyle l-a angajat pe Nico. Poate că împușcăturile au reprezentat o perdea imensă de fum care să-i asigure lui Boyle o modalitate de-a ieși din scenă.

— Parcă-i urmarea la *Misiune imposibilă,* spune Dreidel. Dacă Nico ratează, riști o împușcătură în cap. Mai important, dacă Secret Service ar fi fost părtaș la toate astea asta, nu-l puneau pe președinte, pe stafful acestuia și pe cei 200 000 de spectatori în pericol, lăsând toată responsabilitatea să cadă pe umerii unuia dus de-a binelea. L-ai văzut pe Nico în interviurile pe care le-a dat – zici că-i nebunul din filmele de groază ale lui Stephen King. Dacă Boyle chiar voia să facă una ca asta, ar fi simulat un atac de cord acasă și ar fi terminat-o astfel.

— Deci tu crezi că atunci când Nico a tras focurile de armă, Boyle și cei din Secret Service n-au făcut decât să se folosească de haosul creat ca să-l scoată pe șestache de-acolo? întreb, încercând din răsputeri să vorbesc în șoaptă.

— Nu știu ce să cred. Tot ceea ce știu este că, dacă Boyle și-a pus vestă antiglonț, trebuie să se fi așteptat la ceva. Vreau să spun că nu-ți iei umbrelă decât dacă socotești că o să plouă, am dreptate?

Dau din cap aprobator, nefiind în stare să-l contrazic. Și totuși, nu ne apropiem mai mult de *de ce.* De ce trăsese Nico asupra lui Boyle? De ce ambulanța din coloana oficială a lui Manning avea la bord sânge cu grupa sangvină a lui Boyle? Și de ce ar fi renunțat Boyle la viața, soția și fiica lui încă adolescentă? Vreau să spun, ce anume ar fi putut să tenteze – sau să îngrozească – pe cineva atât de mult, încât să dea deoparte întreaga viață de până atunci?

— Poate c-ar trebui să întrebi, lasă Dreidel să-i scape într-o doară.

— Pe cine, pe Manning? O, ai dreptate – n-o să fac decât să dau o fugă și să spun: „Apropo, domnule, tocmai l-am văzut pe răposatul dumneavoastră amic – îhî, cel a cărui asasinare v-a distrus întreaga carieră de președinte. O, și având în vedere că e viu, în timp ce eu v-am slugărit zi de zi chiar din momentul în care am ieșit din spital, aș vrea să știu de ce m-ați minți de mai

bine de opt ani în legătură cu cel mai groaznic moment din viața mea?” Îhî, ar fi genial.

— Ce zici de Secret Service?

— Nu-i nicio diferență. Boyle n-ar fi putut în niciun caz să dispară atâta amar de ani dacă n-ar fi avut ajutorul lor. Ultimul lucru de care am nevoie este să strig în gura mare că sunt cel care o să dea totul în vileag. Până când o să știu ce se întâmplă, e mai bine să țin totul sub tăcere.

Dreidel se lasă pe spate în scaunul său de răchită.

— Când l-ai văzut pe Boyle în culise în camera aceea, te-ai gândit că încerca să-l omoare pe Manning?

— Să-l omoare?

— Din ce alt motiv ar fi ieșit din ascunzătoare după aproape opt ani? Doar ca să-l salute?

— Bănuiesc că… însă… să-l omoare? Asta nu-i…?

— Kaiser Soze, mă întrerupe Dreidel, „Cea mai mare șmecherie pe care o reușise diavolul: să convingă lumea că nu există”.

Se uită din nou la mine și pot să jur că aproape are un zâmbet pe față.

— Omule, poți să-ți imaginezi așa ceva? Să fii mort din punct de vedere legal, și totuși să fii în viață? Știi cât de multă libertate îți dă chestia asta?

Mă uit fix în jos la cheile de la camera lui Dreidel și încerc din răsputeri să alung imaginea halatului de baie alb și plușat, care-mi vine automat în minte.

— Poate că asta voia Boyle în toți anii ăia, adaugă el. Doar o cale de scăpare.

Dau din cap neîncrezător, deși m-am prins care e de fapt ideea. Singura modalitate de a înțelege ce se întâmplă este să-l înțeleg pe Boyle.

— Deci la ce concluzie putem ajunge? întreb.

— Putem? Nu-i problema *mea*. Râde în timp ce-o spune, însă în mod clar nu glumește. Haide, Wes, doar știi că glumesc, adaugă el, știind c-am prins ideea.

Ca oricare alt mare șmecher din politică știe că prima mișcare este să-și șteargă propriile amprente. De-asta l-am chemat pe el din prima. Și-a petrecut aproape patru ani alături de președinte, însă n-o să-l găsești niciodată pe fundalul vreunei fotografii. Nimeni nu-i mai bun în a se face invizibil, ceea ce, în momentul acesta, este un atu de care am nevoie dacă intenționez să descopăr adevărul.

— Ai ceva relații cu oamenii legii? adaugă el, deja cu doi pași înaintea

mea. Dacă aceștia pot să arunce o privire pe blat la trecutul lui Boyle…

— Cunosc pe cineva perfect pentru asta, îi spun.

Însă el aruncă o privire rapidă peste umărul meu, spre intrarea în restaurant. Urmărindu-i privirea, mă întorc și dau cu ochii de tipa de culoare cu părul împletit. Își schimbase halatul de baie cu cealaltă uniformă specifică Palm Beach – pantaloni albi și tricou de colecție portocaliu-pal. O ținută potrivită pentru a ieși în oraș.

— Știi ce, ar trebui s-o iau din loc, spune Dreidel, ridicându-se de pe scaun. Tot ce trebuie să faci este să fii isteț.

— Isteț?

— Prevăzător, să ai grijă. Căci, dacă Manning este implicat… Se mai uită încă o dată în jur, după care se apleacă spre mine. Ai crezut că America i-a sărit atunci la beregată? Acum o să-l crucifice, Wes. Serios. O să-l crucifice.

Dau din cap în semn c-am înțeles. Din fața restaurantului, prietena lui ne aruncă o privire.

— Și atâta timp cât suntem la subiect, Wes. Sunt fericit să-ți păstrez secretul – promite-mi doar că și tu o să-l păstrezi pe-al meu.

— O, sigur că da. N-o să suflu o vorbă.

Se întoarce să plece, lăsându-mă să plătesc nota.

— Apropo, te-ar interesa să cheltui vreo cinci sute de dolari și să vii diseară la o întrunire pentru strângere de fonduri în favoarea mea?

Dau din cap neîncrezător.

— Dreidel, cât de mult a costat sufletul tău atunci când în cele din urmă l-ai vândut?

— Vii sau nu?

— Aș veni, însă diseară trebuie să particip cu Manning la un eveniment.

Dreidel dă din cap ca a înțeles și nu mai pierde timpul cu mine. Știe cine are întotdeauna prioritate.

În timp ce se îndreaptă spre ușă, decid să nu mă întorc și să mă uit la fată. În loc de asta, iau linguriță și-o folosesc pe post de oglinjoară. Peste umăr, îl surprind pe Dreidel exact când se apropie de ea. Nu se grăbește s-o ia de mână până când crede că nu-i mai vede nimeni.

— Nu vă supărați, îmi spune cineva peste umărul stâng.

Mă întorc, așteptându-mă să-l văd pe chelner. În schimb, dau cu ochii de un tip blond într-un tricou negru și cu o șapcă de baseball cu înscrisurile US Open.

— Wes Holloway? întreabă el, deschizându-și portofelul ca să-mi arate o insignă a FBI. Sunt Terrence O’Shea. Aveți câteva secunde ca să stăm de vorbă?

15.

Spitalul de boli nervoase St. Elizabeths
Washington, D.C.

Sună clopoțelul care anunță că micul dejun e gata.

— Nico, frigănele sau omletă? întrebă femeia de serviciu de culoare, care mirosea a oțet și avea unghiile de la mâini vopsite cu ojă roz cu sclipici.

— Ce avem la cină? întrebă Nico.

— Ai auzit ce-am spus? Acum e micul dejun. Frigănele sau omletă?

Punându-și pantofii în picioare și lăsându-se în genunchi chiar în fața patului său îngust, Nico se uită în sus la ușă și studie căruciorul cu mâncare pe care erau dispuse tăvile neacoperite. De mult timp își câștigase dreptul de a lua masa cu ceilalți pacienți, însă știind ce se întâmplase cu maică-sa cu ani în urmă, preferase să primească mâncarea la el în cameră.

— Frigănele, spuse Nico. Și-acum ce avem la cină?

Peste tot în St. Elizabeths, Nico era cunoscut drept un NGI[9]. Nu era singurul. Erau treizeci și șapte în total, toți locuind în Pavilionul John Howard, o clădire din cărămidă roșie, de cinci etaje, care devenise căminul lui Nico și al celorlalți treizeci și șase de pacienți declarați *nevinovați* din motive de nebunie.

În comparație cu alte pavilioane, etajele pentru NGI erau întotdeauna mai liniștite decât restul. După cum îl auzise Nico pe un doctor spunând: „Când auzi voci în mintea ta, nu mai simți nevoia să vorbești cu nimeni”.

Încă în genunchi, Nico trase puternic ca să-și închidă banda velcro de la adidași (îi luaseră șireturile cu mult timp în urmă) și urmări cu atenție cum femeia responsabilă cu distribuirea hranei îi aducea o tavă de plastic roz plină cu frigănele în salonul de trei metri pe patru și jumătate, decorat cu o noptieră de lemn și o măsuța de toaletă vopsită, pe care nu se aflase niciodată altceva decât o Biblie și un șir vechi de mătănii din sticlă roșie. Doctorii se oferiseră să-i aducă lui Nico o canapea, și chiar și o măsuță de cafea. Orice ca să-l facă să se simtă cât mai acasă. Nico refuzase, însă nu spusese niciodată *de ce*. Așa voia el. Pentru că așa arăta la fel ca salonul ei.

Salonul mamei lui. Din spitalul *ei.*

Dând din cap, revăzu cu ochii minții imaginea camerei de spital, acolo unde mama lui zăcuse în tăcere timp de aproape trei ani. Avea numai zece ani atunci când o lovise boala Creutzfeldt-Jakob… atunci când o genă imperfectă de la nivelul creierului acționase asupra proteinei CJD[{10}], care în cele din urmă o făcuse să intre în comă. Când aflase diagnosticul, ea nu se plânsese – nici măcar când tânărul Nico o întrebase de ce Dumnezeu o lua de lângă el. Ea zâmbise, chiar și atunci, și-i spusese smerită că totul se întâmpla așa cum era scris în Carte. Cartea Sorții. Capul îi tremura, însă vocea îi era puternică în timp ce-i spunea ca niciodată să nu încerce să se opună. Cartea trebuia respectată. Trebuia să se țină seama de ea. Să o lași să te ghideze. Însă nu era vorba doar de respect. Ea-și lua puterea și forța din ea. Siguranța. Fără îndoială, mama sa știa ce vorbea. Ei nu-i era teamă. Cum ar putea cineva să se teamă de voința Domnului? Însă el încă și-l mai amintea pe tatăl său stând alături de el, apăsându-l cu putere pe umeri și obligându-l să se roage în fiecare zi, astfel încât Isus să-i aducă mama înapoi.

În primele săptămâni, se rugaseră în capela spitalului. După șase luni, ajunseseră s-o viziteze în fiecare zi cu excepția zilelor de duminică, convinși că rugăciunile lor de duminică aveau să fie mult mai eficiente dacă erau rostite în biserică. După trei ani, Nico se rugă pentru altceva. Se întâmplase o singură dată. Într-o zi geroasă, cu ninsoare, ca orice zi de iarnă în Wisconsin. Nu voise să se ducă la biserică în ziua aceea, nu voise să se îmbrace în pantalonii lui buni și cu cămașa de duminică. Mai ales că avea să urmeze o bătaie cu bulgari afară. Așa că în dimineața aceea de duminică, în timp ce-și pleca ușor capul în biserică, în loc să se roage lui Isus să-i aducă mama înapoi, se rugă s-o ia de tot. În Carte trebuie să fi fost o greșeală. În ziua aceea mama lui murise.

Holbându-se la tava din plastic plină cu frigănele și stând încă în genunchi lângă pat, Nico întrebă pentru a treia oară:

— Și ce-avem la cină?

— Chiftele, OK? replică femeia exasperată, dându-și ochii peste cap. Acum ești fericit?

— Bineînțeles că sunt fericit, spuse Nico, apăsându-și banda Velcro cu podul palmei și zâmbindu-și în barbă.

Chiftele, exact ceea ce ar fi trebuit să mănânce și mama lui în ultima *ei* seară. În ziua în care murise. Cei Trei îi spuseseră asta așa cum îi spuseseră

și de Oamenii ăia… de Masoni…

Tatăl lui Nico fusese francmason – și fusese foarte mândru de asta. Chiar și acum Nico putea să simtă mirosul dulceag al fumului de trabuc ce intra pe ușă odată cu tatăl lui atunci când se întorcea de la întrunirile Lojei.

Nu era nimic mai mult decât un club social, le spusese Nico. Tot ceea ce făceau masonii era să vândă bilete la tombolă ca să adune bani pentru spital.

Cei Trei avuseseră răbdare, chiar și atunci. Îi aduseseră hărțile – îl învățaseră istorie. Cum francmasonii se înmulțiseră în toată lumea, ascunzându-se sub mantia carității. Cum își perfectaseră înșelătoriile și vicleniile, spunându-le oamenilor că se trăgeau din breasla meșterilor zidari din Evul Mediu – o organizație inofensivă în care membrii puteau să se adune și să-și împărtășească patente și proceduri de lucru secrete, de la artizan la artizan. Însă Cei Trei știau adevărul: talentul meșteșugăresc al masonilor construise unele dintre cele mai sfinte și mai faimoase locuri din lume – de la Templul Regelui Solomon până la Monumentul Washington – însă secretele pe care masonii le protejau erau mai mult decât niște ponturi în interiorul breslei, privitoare la construcția arcadelor sau a monumentelor. Cu o noapte înainte de a fi ucis, Martin Luther King Jr. fusese într-un Templu Mason din Memphis. „S-ar putea să nu mai ajung acolo cu voi”, le spusese King adepților săi în noaptea aceea, ca și cum ar fi știut de glonțul ce avea să vină a doua zi. Iar faptul că se afla într-un Templu Mason… nu fusese o coincidență. Fusese soarta. Întotdeauna era soarta. În ceea ce-i privește pe masoni, la cel mai înalt nivel, țelul lor străvechi nu se schimbase niciodată.

Până și biserica li se împotrivise masonilor când se înființaseră, îi explicaseră Cei Trei.

Era un punct de vedere îndreptățit, însă Nico nu era tâmpit. În Evul Mediu existaseră atât de multe lucruri cărora biserica li se opusese!

Însă Cei Trei nu se lăsaseră. Îi aruncaseră în față cel mai crud adevăr dintre toate: adevărul despre ceea ce se întâmplase mamei sale în noaptea în care murise.

16.

— Dar să nu spui la nimeni ce ți-am zis, îi șopti femeia în receptor.

Băgându-și o șuviță rătăcită din părul roșcat după ureche, Lisbeth se întinse după reportofonul micuț de pe birou, verifică de două ori dacă e conectat la telefon și apasă pe butonul înregistrare.

— Ai cuvântul meu de onoare, promise Lisbeth. E secretul nostru.

În calitate de reporter la *Palm Beach Post*, Lisbeth știa foarte bine că, potrivit legii din Florida, era ilegal să înregistrezi conversațiile particulare fără să ceri în prealabil permisiunea persoanei implicate. Însă ca semnatară a rubricii de mondenități „În spatele cortinei” – cea mai populară secțiune din ziar – Lisbeth mai știa și că, în momentul în care ar fi cerut permisiunea, sursa ar fi tăcut chitic. Plus că trebuia și să citeze exact, cuvânt cu cuvânt, cele spuse. Plus că trebuia să aibă dovada pentru cazul în care apăreau acuzațiile de calomnie. Și tot din același motiv avea un minifrigider burdușit cu vin și bere în colțul separeului mic, de culoare bej, și un bol proaspăt de alune pe colțul mesei de lucru. Indiferent dacă era vorba de colegii săi reporterii care treceau pe-acolo să stea de vorbă sau de un străin care suna la telefon, aplica regula de aur învățată încă de când preluase rubrica în urmă cu șase ani: „Ține-i întotdeauna de vorbă”.

— Deci, despre povestea dumneavoastră, doamnă…?

— Nu fac decât să vă transmit informația, insistă femeia. Fără niciun ban.

Făcându-și un calcul rapid în minte, Lisbeth scrise cuvântul „Pro?” în carnețelul ei cu cotor spiralat. Majoritatea oamenilor cad în capcana întinsă ca să-și dezvăluie numele.

— Încă o dată, n-ați auzit-o de la mine… continuă femeia.

— Am promis, doamnă…

— … și n-am să cad nici a doua oară în capcana întinsă de dumneavoastră, spuse femeia.

Lisbeth tăie semnul întrebării, lăsând numai cuvântul „Pro”.

Întărâtată de această provocare, Lisbeth începu să învârtă firul de la telefon ca pe o coardă de sărit în miniatură. Pe măsură ce firul începea să prindă viteză, foile de hârtie ținute în piuneze de peretele din dreapta începură să fluture. Când Lisbeth avea șaptesprezece ani, magazinul de

confecţii al tatălui ei fusese închis, fapt ce obligase familia să-şi declare falimentul. Însă când ziarul local din Battle Creek, Michigan, relatase povestea, deşteptul de reporter care o scrisese structurase aiurea în text şi cuvintele „vânzări bănuite de a fi fost deturnate”, trezind anumite suspiciuni în legătură cu onestitatea tatălui ei. Drept răspuns, Lisbeth scrisese un articol în ziarul şcolii, în care-şi exprimase opinia. Ziarul local preluase articolul şi-şi corectase atitudinea prezentându-le scuze. După care *Detroit News* îl preluase la rândul său. Rezultatul fusese că primise şaptezeci şi două de scrisori cu reacţii din partea cititorilor din tot statul Michigan. Toate acele şaptezeci şi două de scrisori erau acum aliniate pe fiecare centimetru al pereţilor micuţului său birou de la serviciu, pentru a-i aminti zilnic cât de mare era puterea cuvântului – şi pentru a-i aminti că subiectele cele mai bune sunt cele la care nu te aştepţi niciodată.

— Să trecem peste asta, spuse femeia. M-am gândit că aţi dori să ştiţi că, deşi nu va fi anunţat în mod oficial decât în după-amiaza asta, Alexander John – fiul cel mare al magnatului de la Philadelphia Main Line Johns, desigur – o să fie premiat cu o Cheie de Aur la Premiile Naţionale ale Şcolii de Artă.

Lisbeth tocmai scria cuvintele „Premiile Naţio…” când îşi ridică stiloul de pe pagină.

— Încă o dată, câţi ani spuneaţi că are Alexander?

— Oh, desigur – şaptesprezece – face şaptesprezece pe nouă septembrie.

— Deci, e vorba despre un premiu obţinut de un licean?

— Recunoscut şi pe plan naţional – nu numai în statul nostru. Cheia de Aur.

Lisbeth îşi frecă gâtul plin de pistrui. Era uşor supraponderală, neajuns pe care încerca să-l compenseze cu nişte ochelari galbeni-verzui pe care un vânzător uscăţiv o asigurase că o vor ajuta să arate mai tânără decât cei treizeci şi unu de ani ai săi. Lisbeth nu-l crezuse. Însă cumpărase ochelarii. Continuând să se scarpine, o şuviţă de păr roşcat îi alunecă de după ureche şi îi căzu în ochi.

— Doamnă, din întâmplare, sunteţi cumva *rudă* cu tânărul Alexander?

— Poftim? Normal că nu, insistă femeia.

— Sunteţi sigură?

— Vreţi să spuneţi că…? Domnişoară, premiul acesta este o onoare care este…

— Sau sunteţi angajata familiei tânărului Alexander?

Femeia făcu o pauză.

— Nu! Nu cu normă întreagă, desigur, însă…

Lisbeth opri reportofonul și-și aruncă stiloul pe masă. Numai în Palm Beach o mamă ar angaja pe cineva să-i facă publicitate fiului ei din clasa a unsprezecea care câștigă nu știu ce premiu de artă de doi bani.

„E un premiu național”, murmură Lisbeth pentru sine însăși, rupându-și foaia de hârtie din carnețel. O mototolea, însă nu închise încă telefonul. Regula de Aur nr. 2: O sursă de doi bani astăzi ar putea fi una nemaipomenită mâine. Regula de Aur nr. 3: Vezi Regula de Aur nr. 2.

— Dacă aș avea spațiu, în mod clar aș încerca s-o inserez, adăugă Lisbeth. Totuși, suntem destul de încărcați.

Era o minciună mai mare chiar decât promisiunea că ochelarii săi galbeni-verzui aveau s-o facă să pară mai suplă și mai tânără, însă în timp ce Lisbeth închidea telefonul și arunca hârtia mototolită la coșul de gunoi, nu se putu abține să nu se uite la cele trei coloane aproape goale de pe ecranul computerului său.

Cincizeci de centimetri – aproximativ opt sute de cuvinte. Atât îi trebuia zi de zi ca să umple rubrica „În spatele cortinei”. Plus o fotografie, desigur. Până acum, avea doisprezece centimetri și jumătate de material despre fiica unui personaj monden local, care se mărita cu un jucător profesionist de biliard (o știre de nota 8+, aprecia Lisbeth), și zece centimetri despre un concurs de înjurături, vechi de-o săptămână, disputat între un adolescent și șeful de la DMV[11] (-7 în cel mai bun caz). Uitându-se lung la cocoloșul de hârtie din coșul de gunoi, Lisbeth aruncă o privire spre monitorul aproape gol. Nu, își spuse în sinea ei. Era încă prea devreme să dispere. Nici măcar nu-și primise…

— Corespondența! strigă o voce în timp ce o mână atingea marginea de sus a separeului în care-și avea biroul, agitând în aer un mic teanc de plicuri.

Lisbeth se uită în sus, știind că, dacă se întindea să ia plicurile, el avea să le tragă înapoi, așa că așteptă ca mâna… și proprietarul acesteia… să-și facă apariția de după colț.

— ’Neața, Vincent, spuse ea chiar înainte ca el să apară.

— Spune-mi că ai primit ceva ca lumea astăzi, zise Vincent, a cărui mustață neagră presărată cu fire albe șerpuia și i se mișca asemenea unei omizi pe buza de sus.

Bărbatul aruncă pachetul de corespondență pe micul biroul deja plin al

lui Lisbeth. Dar nu înainte de a i-l vântura ca pe un evantai prin faţă pentru ca Lisbeth să vadă că fiecare plic în parte era desfăcut.

— Mi-ai deschis corespondenţa? întrebă ea.

— Sunt şeful tău. Asta-i treaba mea.

— Treaba ta-i să-mi deschizi corespondenţa?

— Nu, treaba mea este să mă asigur ca rubrica ta este cât se poate de bună. Iar când este, şi când fiecare persoană din oraşul ăsta şuşoteşte cu vecinii despre nu ştiu ce scandal pe care l-ai scos la iveală atât de inteligent, de regulă primim între douăzeci şi treizeci de scrisori pe zi, bașca obişnuitele comunicate de presă şi invitaţii. Ştii câte-ai primit în dimineaţa asta? Şase. Şi asta include şi invitaţiile. Privind cu atenţie peste umărul ei şi citind de pe ecranul computerului lui Lisbeth, în bună măsură gol, Vincent adăugă: Ai scris greşit „DMV”.

Lisbeth se iută cu coada ochiului la ecran.

— Te-am făcut să te uiţi, adăugă Vincent, hlizindu-se cu râsul lui enervant.

Cu bretele de culoare roş-albastru, o imitaţie ieftină a unei perechi originale Polo, şi cu papion asortat, Vincent se îmbrăcase ca un mahăr din Palm Beach din salonul său de redactor.

Iritată, Lisbeth îl trase cu putere de breteaua din stânga după care o lăsă să-l plesnească peste piept.

— Au… asta… asta chiar a durut, se plânse el, frecându-şi pieptul. Nu voiam decât să-ţi demonstrez ceva.

— Pe bune? Şi ce anume voiai să-mi demonstrezi? Că ar trebui să găsesc mai multe poveşti legate de nu ştiu ce lăbăreli ieftine prin băile oamenilor?

— Ştii ceva, domnişorico, aia a fost o povestioară amuzantă.

— *Amuzantă*? Eu nu vreau să fie amuzantă. Vreau să fie *bună*.

— Cum ar fi? Cum ar fi presupusa ta sursă secretă care ţi-a şoptit la urechiuşă toate promisiunile alea după care a dispărut de pe faţa pământului? Cum o chema? Lily?

— Iris.

În timp ce rostea numele, Lisbeth simţi cum i se înroşesc urechile.

Cu patru luni în urmă, o femeie care se prezentase drept Iris o sunase pe neaşteptate pe Lisbeth pe linia principală de la birou. După tremurul din vocea femeii, Lisbeth îşi dăduse seama că aceasta plângea. Iar din ezitare… îşi dăduse seama că era îngrozită. Timp de douăzeci de minute, Iris îi spusese povestea ei: despre cum, cu ani în urmă, obişnuia să facă masaj

thailandez la un salon din localitate… și asta fusese modalitatea în care-l cunoscuse pe un bărbat căruia îi spunea Byron… și senzația extraordinară de a se întâlni în secret cu unul dintre cei mai puternici oameni din Palm Beach. Însă ceea ce-i atrăsese atenţia lui Lisbeth fusese relatarea detaliată a lui Iris despre cum, în destul de multe situații, el izbucnise violent și o agresase fizic, rupându-i în cele din urmă clavicula și maxilarul. Pentru Lisbeth, asta era o poveste care conta. Și pentru asta erau scrisorile de pe peretele său. Însă când întrebase de numele real al lui Byron – și al lui Iris – convorbirea se întrerupsese.

— Îți turna numai gogoși, a spus Vincent.

— Poate că era speriată.

— Ori poate că nu voia decât puțină atenție.

— Sau poate că acum e măritată, și în consecință e îngrozită că soțul ei o s-o părăsească dacă va afla că iubita lui soție fusese una dintre fetele de la un salon comun. Gândește-te, Vincent. Sursele păstrează tăcerea numai când au ceva de pierdut.

— Vrei să spui ceva precum slujba? Sau cariera? Sau șansa de a apărea la rubrica de mondenități?

Lisbeth îl fixă cu o privire rece, scrutătoare. Vincent îi răspunse la fel.

— Șase, îi aminti el în timp ce se întorcea să plece. Șase scrisori pe ziua de azi.

— Nu-mi pasă nici dacă-i numai una.

— Da, așa e. Ești o scriitoare nemaipomenită, însă o mincinoasă îngrozitoare, scumpo.

De astă dată, Lisbeth nu răspunse.

— Apropo, adăugă Vincent, dacă sună cineva să te informeze despre nu știu ce premiu de artă acordat familiei John, nu mai fi atât de snoabă. Gândește-te la Pagina Șase. Numele mari ies întotdeauna în evidență.

— Dar dacă povestea e o porcărie…

— Nu-mi place să-ți tai elanul, scumpete, strigă Vincent, deja la jumătatea holului, însă nu există premiul Pulitzer pentru mondenități.

Singură în separeul ei, Lisbeth studie ecranul pe jumătate gol, după care se uită în jos la foaia de hârtie mototolită din coșul de gunoi. Se aplecă sub birou ca s-o scoată, când telefonul începuse să sune. Ridică brusc capul, lovindu-se cu ceafa de colțul biroului.

— Ah, țipă ea, frecându-se la cap și întinzându-se după receptor. Rubrica „În spatele cortinei”. Lisbeth la telefon.

— Bună, eu… uf… lucrez la Four Seasons, începu o voce bărbătească. Aici trebuie să suni ca să…?

— Numai dacă e o știre bună, spuse Lisbeth, frecându-se încă la cap, însă foarte atentă la discuție.

Era vorba de înțelegerea pe care o făcuse cu angajații hotelurilor locale. O sută de dolari pentru orice fel de informație pe care putea s-o folosească în rubrica sa din ziar.

— Ei bine, i-am servit pe doi dintre foștii angajați ai președintelui Manning, o informă el. Nu știu… dacă putem să-i socotim ca fiind celebrități, însă dacă sunteți interesată…

— Absolut, categoric sunt interesată.

Apăsă pe butonul de înregistrare și căută în grabă ceva de scris. Chiar și în zilele cele mai bune, n-avusese de-a face cu un nume atât de rezonant precum Manning.

— Aceștia sunt exact oamenii despre care ne place să scriem.

17.

— Poate că ar fi mai bine dacă am merge afară, îmi sugerează O’Shea, aplecându-se la urechea mea în restaurant.

Are nasul turtit, ceea ce-ți dă de înțeles că nu se teme că ar putea să primească vreun pumn, ceva. Încearcă să-l ascundă cu ochelarii de soare, însă e greu să nu bagi de seamă unele lucruri. În momentul în care își vânturase insigna de agent FBI, oamenii se întorseseră și se uitaseră lung la noi.

— Mda… ar fi minunat, răspund eu, ridicându-mă calm de pe scaun și urmându-l pe aleea neacoperită ce duce afară, la piscină.

Dacă vreau să nu fac valuri, ultimul lucru de care am nevoie este să fiu văzut în prezența unuia de la FBI într-un loc public.

Înconjurată de palmieri din toate părțile, piscina este o oază de intimitate – la ora asta matinală, toate șezlongurile sunt goale –, însă dintr-un motiv anume, O’Shea nu încetinește pasul. Doar când trecem de una dintre numeroasele plante dispuse în ghivece enorme îi observ pe cei doi bărbați care împăturesc prosoape într-o cabină de lemn, pregătindu-se pentru ziua care tocmai a început. O’Shea continuă să meargă. Indiferent ce are în gând, nu vrea să fie deranjat.

— Ascultă, poți să-mi spui unde ne…?

— Cum a fost în Malaysia?

În timp ce-mi pune întrebarea, mă uit fix în ceafa lui O’Shea. Nici măcar nu se întoarce ca să-mi vadă reacția.

— Hm… a fost bine.

— Și președintelui i-a plăcut călătoria?

— Nu văd de ce nu i-ar fi plăcut, răspund enervat.

— S-a întâmplat ceva deosebit? întreabă O’Shea, luând-o în jos pe o cărare scurtă acoperită cu apă.

Un val se sparge la distantă, însă îmi dau seama că am ajuns pe plaja privată din spatele piscinei abia în momentul în care mi se umplu mocasinii de nisip.

Șezlongurile goale, foișoarele salvamarilor tot goale. Plaja pustie la acea oră se întinde pe o lungime de câțiva kilometri.

Când ajungem în dreptul unei gherete de închiriat echipamente de

scufundare, cum ar fi, bunăoară, măști cu tub de respirat, își face apariția un bărbat cu părul castaniu, pieptănat cu mare grijă, care mă bate amical pe spate. Observ ca îi lipsește o bucată mică din urechea stângă.

— Salută-l pe partenerul meu, Micah, îmi explică O'Shea.

Mă uit înapoi spre hotel, însă din cauza palmierilor, nu pot să văd decât câteva balcoane de la etajele superioare ale clădirii. N-am nici măcar un singur suflet de om în câmpul vizual. În același moment îmi dau seama că Micah a încetinit pasul și că se află chiar în spatele meu.

— Poate că ar trebui să stai jos, spune O'Shea, făcând semn spre unul dintre șezlonguri.

— N-o să dureze decât o secundă, adaugă Micah din spatele meu.

Întorcându-mă, o iau înapoi spre cărare.

— Chiar trebuie să…

— Am văzut raportul pe care l-ai înaintat la Secret Service, Wes. Știm pe cine ai văzut în Malaysia.

Mă opresc în loc, aproape împiedicându-mă în nisip. Cât timp îmi recapăt echilibrul și mă întorc cu fața spre ei, O'Shea și Micah sunt deja cu spatele la ocean. Valurile se sparg de țărm fără milă. Subtilitatea nu-i chiar punctul lor forte.

— Ce spui acolo? întreb.

— Raportul, spune O'Shea. Despre tipul în jur de cincizeci și ceva de ani, având înălțimea lui Boyle, greutatea lui Boyle, capul lui Boyle acum ras, deși dintr-un motiv anume ai omis culoarea ochilor – și faptul c-ai crezut că era el.

— Ascultă, nu știu ce-am văzut în noaptea aia…

— E-n regulă, Wes, spune Micah cu o voce suavă. Boyle *a fost* în Malaysia. Nu ești nebun.

Majoritatea oamenilor s-ar simți ușurați. Însă stătusem suficient de mult în preajma oamenilor legii ca să le cunosc șmecheriile și metodele cu care se purtau cu tine. Aceasta se numește *adaptarea tonului*. Desemnată să afecteze în subconștient starea de spirit a țintei, teoria se bazează pe faptul că ai tendința să-ți adaptezi tonul la cel al interlocutorului tău. Când țipă cineva, țipi și tu la el. Când îți vorbește în șoaptă, îi răspunzi și tu în șoaptă. De obicei, o folosesc să întărească un martor care-i deprimat sau să înfrângă voința unuia prea sigur de sine, chiar arogant. Micah mi-a susurat la ureche ceea ce voiam s-aud, sperând că și eu o să fac la fel. Există o singură problemă, agenții FBI nu susură pe bune – și nici eu. Dacă recurg la jocurile

minții, atunci e ceva ce n-au spus.

— Pe bune, Boyle chiar e în viață? întreb, refuzând să recunosc ceva.

O'Shea mă studiază cu grijă. Pentru *prima dată*, se holbează la cicatricele mele.

— Știu că toată tărășenia e ceva personal pentru tine…

— *Nu* despre asta e vorba aici! strig la el.

— Wes, nu suntem aici ca să te atacăm, spune Micah încetișor.

— Și gata cu tertipul ăsta cu vocile mieroase! Spuneți-mi doar ce mama dracului se întâmplă!

O pală de vânt îi răvășește părul atât de îngrijit pieptănat al lui Micah. O'Shea își mută greutatea corpului de pe-un picior pe altul, stând destul de inconfortabil în nisip și știind bine că nu alesese butonul potrivit pe care să apese. Și nu-s numai costumele de vină. Cei doi agenți schimbă o privire rapidă, iar O'Shea dă ușor din cap în sens de aprobare.

— A pomenit vreodată Boyle de un grup numit *Cei Trei*? întreabă în cele din urmă Micah.

Dau din cap în semn că nu.

— Dar de *Romanul*?

— Și acesta-i tot un grup?

— E o persoană, spune O'Shea, urmărindu-mi reacția.

— Și se presupune că-l cunosc? întreb.

Pentru a doua oară cei doi agenți se uită rapid unul la celălalt. O'Shea își mijește ochii spre soarele care începe să dogorească pe cerul dimineții.

— Ai idee de cât timp îl căutăm pe Boyle? întreabă O'Shea. Crezi că toate astea au început doar odată cu miraculoasa lui „moarte"? Suntem pe urmele lui de pe vremea când lucra la Casa Albă, așteptând numai s-o dea în bară. Iar mai apoi când a – … uuuf – termenul potrivit este „când a primit cel mai mare permis de ieșire din închisoare"…

— Deci când a fost împușcat…

— … am fost duși de nas. Ca și restul Americii. Am mers până într-acolo încât am închis cazul și am clasat dosarul. Trei ani mai târziu, el a făcut prima sa greșeală și a fost localizat în Spania de un expatriat local, care era suficient de pasionat de politică încât să-l recunoască. Din fericire pentru noi, tipul ne-a sunat, însă chiar înainte să putem reacționa, mașina martorului a sărit în aer în condiții neelucidate, în fața casei sale. Pentru chestia asta s-a folosit Semtex-H cu un comutator de declanșare prin apăsare. Din nou, din fericire pentru noi, n-a fost nimeni rănit, însă mesajul

a fost transmis. Martorul a hotărât să nu mai spună nimic niciodată.

— Și crezi că Boyle știe să folosească Semtex-H? Vreau să spun… e doar un contabil.

— Ceea ce înseamnă că știe cum să plătească oameni, să-i manipuleze și să nu lase urme, indiferent de ce atinge.

— Însă el…

— … își duce zilele făcându-le rău celor mai slabi și care nu se pot apăra. Asta-i ceea ce face el, Wes. E ceea ce a făcut la Casa Albă… și cu agenții noștri… și mai ales cu Secret Service. Văzându-mă cât sunt de nedumerit, adaugă: Haide, trebuie să-ți fi dat seama de asta. Cele douăsprezece minute în ambulanță… sângele în plus… De ce crezi că l-au ajutat Manning și cei din Secret Service? Din bunătatea inimii lor? Tipu-i o termită, Wes – sapă după informații despre cei vulnerabili, după care le exploatează slăbiciunile. Înțelegi ceea ce spun? Se căpătuiește de pe urma slăbiciunilor. A tuturor slăbiciunilor.

Modul în care mă studiază… modul în care se uită prin mine cu ochii săi albaștri strălucitori…

— Stai, vrei să spui că *eu*…?

— Ți-am verificat dosarul, Wes, adaugă O'Shea, scoțând o foaie de hârtie împăturită din interiorul hainei. Șapte luni cu un anume doctor Kuttler, despre care se scrie aici că este un *specialist în incidente critice.* Sună destul de tehnic.

— De unde ai luat aia? întreb.

— Și analiza făcută: „tulburări complexe pe fundal de panică și stres posttraumatic…"

— Asta a fost acum opt ani! le spun.

— … un comportament compulsiv ce implică aprinderea luminilor, încuierea și descuierea ușilor…

— Asta nici măcar nu-i…

— … și o nevoie obsesivă de a se ruga în mod repetat, continuă O'Shea, nepăsător. E adevărat? Ce, ăsta a fost modul tău de a-ți rezolva problema cauzată de împușcături? Spunând aceleași rugăciuni la infinit?

Întoarce foaia rapid și trece la pagina a doua.

— Nici măcar nu ești o persoană religioasă, nu-i așa? Asta-i o reacție tipică pentru unul ca Nico.

Spre surprinderea mea, ochii mi se umezesc și mi se pune un nod în gât. A trecut o bucată bună de timp de când cineva a mai…

— Știu că-i greu pentru tine, Wes, adaugă O'Shea. Chiar mai greu de când cu cuibul ăsta de viespi pe care l-ai agitat cu Boyle. Însă dacă te are cu ceva la mână, putem să te ajutăm să ieși din încurcătură.

„Putem să te ajutăm să ieși din încurcătură"?

— Credeți că aș…?

— Indiferent de ce ți-a oferit n-o să ai decât de suferit.

— Nu mi-a oferit *nimic*, insist.

— Ăsta-i motivul pentru care v-ați luptat?

— Luptat? Ce vrei să…?

— Măsuța de cafea făcută zob? Cioburile care-au sărit atunci când ai lovit-o? Am văzut raportul, intervine Micah, cu vocea revenită la normal.

— Nu știam că era acolo!

— Pe bune? întreabă Micah și vocea începe să i se precipite. În mijlocul unui discurs într-o țară străină, pleci de lângă președinte – acolo unde se presupunea că trebuie să fii…

— Jur că…

— … și dispari în culise într-o cameră în care Boyle se ascunde din întâmplare…

— Nu știam! țip.

— Avem agenți care au fost acolo! explodează Micah. Au găsit numele fals pe care Boyle îl folosise la hotel! Când au luat la întrebări personalul de la recepție care era de serviciu în noaptea respectivă, o tipă a ales *fotografia ta*, spunând că *tu* erai cel care *îl* căuta. Acum vrei s-o iei de la-nceput sau să te afunzi și mai mult în asta? Nu trebuie decât să ne spui de ce Manning te-a trimis pe tine să te întâlnești cu el, și nu pe cei din Secret Service.

E a doua oară în care-mi confirmă că Manning și Secret Service sunt implicați – și prima oară când îmi dau seama că nu pe mine mă vor. Marii vânători umblă după trofee. Și-atunci de ce să te complici cu un pui, când poți pune mâna pe leul cel mare?

— Știm că Manning a fost bun cu tine…

— Nu știți nimic despre el…

— De fapt, știm, spune O'Shea. Exact așa cum știm și despre Boyle. Crede-mă, Wes, când erau la putere, tu n-ai văzut nici jumătate din ceea ce au…

— Am fost cu ei în fiecare zi!

— Ai fost cu ei în ultimele opt luni, când nu-i preocupa decât realegerea în funcție. Crezi că asta-i realitatea? Doar pentru că știi că le plac

sandviciurile cu curcan nu înseamnă că știi și de ce sunt în stare.

Dacă aș fi fost Rogo, m-aș fi repezit la el și i-aș fi tras un pumn în barbă. Dar n-am făcut altceva decât să-mi afund piciorul în nisip. Orice ca să mă ajute să nu mă prăbușesc. Din ceea ce spun ei, în mod clar Manning n-are mâinile curate. Sau poate că doar pescuiesc în ape tulburi. Poate că ăsta-i adevărul. Indiferent care ar fi, după tot ce făcuse Manning pentru mine… după ce mă luase înapoi și fusese de partea mea în toți acești ani… n-am să mușc mâna care m-a hrănit până când o să aflu eu însumi cum stă treaba de fapt.

— Ai văzut vreodată un accident între trei mașini? întreabă Micah. Știi ce mașină e cea mai avariată? Cea din mijloc. Face o pauză suficient de lungă ca să se facă înțeles pe deplin. Manning, tu și Boyle. Care mașină crezi că ești?

Îmi afund și mai adânc piciorul în nisip.

— Asta… asta nu-i…

— Apropo, de unde-ai făcut rost de ceasul ăsta drăguț? mă întrerupe Micah, făcând semn spre valorosul meu ceas de mână Franck Muller. Asta-i o jucărie de vreo zece mii de dolari.

— Ce vrei să…? A fost un cadou din partea președintelui Senegalului, îi explic.

Acasă, mai am cel puțin șase, inclusiv un Vacheron Constantin din platină, primit de la prințul moștenitor saudit. Când eram la putere, ele deveneau cadouri ale Casei Albe. Astăzi, nu există nicio regulă care să interzică atât fostului președinte, cât și staffului său să le primească. Însă înainte să-i pot spune…

— Domnule Holloway, strigă o voce din spatele meu.

Mă întorc la timp ca să-l văd pe chelnerul care-mi servise micul dejun. E deja lângă piscină, având în mână cartea mea de credit.

— Îmi pare rău… dar n-am vrut să vă uitați asta, strigă el, acum chinuindu-se să ajungă la noi pe plajă.

O’Shea se întoarce spre ocean astfel încât chelnerul nu-l poate auzi.

— Concentrează-te, Wes – ești chiar atât de devotat, orbește? Știi că te-au mințit. Continuă să-i acoperi și în curând tu însuți o să ai nevoie de-un avocat.

— Poftiți, domnule, spune chelnerul.

— Mulțumesc, răspund, forțându-mă să-i zâmbesc cu jumătate de gură.

O’Shea și Micah nu sunt nici pe departe atât de amabili. Din privirile

fioroase pe care mi le aruncă reiese că încă mai vor ceva de la mine. Problema este că n-am nimic să le ofer. Sau cel puțin nu încă. Și până când o să am ceva, n-am nimic de oferit în schimbul protecției.

— Așteaptă… stai că merg și eu cu tine, spun eu pivotând în nisip și începând să merg în spatele chelnerului.

Cu ani în urmă, obișnuiam să-mi rod pielița din jurul unghiei de la degetul arătător. Când am ajuns la Casa Albă, Dreidel m-a făcut să mă opresc, spunându-mi că nu dădea bine pe fundalul fotografiilor președintelui. Pentru prima dată în zece ani încep s-o ronțăi din nou.

— Ne mai vedem, strigă O'Shea.

Nu mă deranjez să-i răspund.

Când ajungem în zona piscinei, văd o tânără familie care-și începuse ziua destul de devreme. Tatăl desface un ziar, mama scoate o carte cartonată, iar băiețelul lor de numai trei ani tuns „castron" stă în patru labe jucându-se cu două mașinuțe Matchbox, izbindu-le bot în bot în mod repetat.

Mă uit peste umăr și arunc o privire rapidă spre plajă. O'Shea și Micah deja au dispărut.

Au dreptate cu privire la un lucru: în mod evident, am nevoie de un avocat. Din fericire, știu exact unde să găsesc unul.

18.

Washington, D.C.

„Știi că te-au mințit. Continuă să-i acoperi și în curând tu însuți o să ai nevoie de-un avocat.”

„Poftiți, domnule.”

„Mulțumesc”, spune vocea lui Wes din micul difuzor de pe marginea fișierului metalic, nu foarte înalt. „Așteaptă… stai că merg și eu cu tine.”

Reglând volumul, Romanul întoarse butonul ușor, mâinile sale groase și ferme fiind prea mari pentru asta. Când era mic, nu-l încăpeau decât mănușile mamei sale. Însă după ani de zile în care pusese momeala în firul undiței, ajunsese maestru în arta atingerii delicate.

„Vă doresc o zi bună, domnule Holloway”, zbiară o voce în difuzor.

Obținerea unui microfon suficient de mic fusese partea cea mai ușoară. La fel fusese și obținerea unui transmițător care să folosească un semnal prin satelit astfel încât să aibă acoperire în peste jumătate din țară. Protejarea președintelui era treaba Secret Service, însă având jurisdicția extinsă asupra falsificării banilor și delictelor financiare, Divizia de Informații dispunea de una dintre cele mai formidabile tehnici de supraveghere din lume. Într-adevăr, singura dificultate pe care o întâmpinaseră fusese amplasarea microfonului. Și găsirea persoanei care să-l pună acolo.

Telefonul de pe colțul biroului sună, iar Romanul se uită rapid în jos la identitatea apelantului. Literele digitale închise la culoare indicau „Biroul lui Leland Manning”. Romanul își zâmbi în barbă, trecându-și mâna prin părul negru, atât de contrastant față de pielea sa albă. Ce bine ar fi fost dacă și bibanul ar fi fost atât de previzibil.

— Ceva probleme? întrebă Romanul în timp ce ridica telefonul.

— Niciuna. Am făcut-o dis-de-dimineață. L-am pus în insigna aia exact cum mi-ai spus.

— Așa că am reușit să ascult toate conversațiile sale din ultimele două ore.

Întinzându-se, Romanul trase sertarul de sus al fișierului, iar degetele

sale începură să pipăie ușor până ajunseră la ultimul dosar din spate. Singurul de-acolo fără etichetă.

— Și Wes a spus deja ceva interesant? întrebă asociata sa.

— E pe cale să, replică Romanul, deschizând larg dosarul și dând la iveală niște fotografii alb-negru.

— Dar tu ce faci? Dacă ancheta ta e atât de vitală, credeam c-ai să vii aici.

— O să ajung și acolo, spuse Romanul în timp ce se uita atent la poze.

Toate fuseseră făcute în ziua aceea, pe pista de curse. Una îl înfățișa pe Nico în timp ce era imobilizat și pus la pământ de băieții din Secret Service, una pe președinte în timp ce era băgat în mare grabă în limuzină, și desigur, una pe Boyle, în mijlocul aplauzelor, cu câteva momente înainte de a fi împușcat. Zâmbetul întipărit pe fața lui Boyle părea imposibil de deslușit… cu obrajii nemișcați, cu dinții strălucind. Romanul nu putea să-și desprindă privirea de pe fotografie.

— Trebuie doar să mă ocup de ceva mai întâi.

19.

Palm Beach, Florida

— Unde-i? întreb, grăbindu-mă spre zona de primire a micului birou împodobit cu zeci de orhidee și plante în ghivece.

— Înăuntru, spune femeia de la recepție, însă nu poți să…

E deja prea târziu, căci trec de biroul ei ieftin de pal nelaminat care seamănă suspect de mult cu cel pe care-l aruncasem eu acum câteva săptămâni și mă îndrept spre ușa acoperită cu plăcuțe de înmatriculare vechi de Florida. Dincolo de plante, care erau cadouri de mulțumire din partea clienților, biroul părea să fi fost decorat pentru a satisface gusturile unui puști de cincisprezece ani. Nu conta. Mutându-se peste pod acum un an, Rogo își luase acest birou astfel încât să aibă o adresă adecvată în Palm Beach. Când îi țintești pe cei bogați, iar 95 la sută din afacere ți-o rezolvi prin corespondență, n-ai nevoie de mai mult.

— Wes, e ocupat! mă strigă secretara.

Răsucesc mânerul, deschid ușa larg și-o las să se izbească de perete. Stând în picioare lângă birou, Rogo tresare la auzul zgomotului.

— Wes, tu ești?

Are ochii închiși. În timp ce încearcă să se îndrepte spre mine, pipăie suportul pentru sugativă, paharul cu ustensile de scris și tastatura ca un orb care încearcă să-și croiască drum.

— Ce-ai pățit la ochi? întreb eu.

— Oftalmologul e de vină. Mi i-a dilatat, spune Rogo pipăind rama tabloului cu poza câinelui său din copilărie.

Aceasta cade, iar el se chinuie să-l ridice.

— E foarte nasol să nu vezi, spune el.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

— Între timp, ești gata să-ți dau noi exemple de cât de jalnici pot fi unii? Când am fost la doctor, am *trișat* la examenul ocular! Până să ajungă acolo, fiindcă lăsase panoul ăla cu litere pe perete – știi „E”-ul ăla gigantic și „N3QFD” alea mici jos de tot? Le-am memorat, după care i le-am spus fără să mai stau pe gânduri. Fraieruuuuu’ dracului!

— Rogo…

— Vreau să spun, că asta-i mult mai jalnic decât…

— Boyle e în viață.

Rogo încetează să mai pipăie rama tabloului și se întoarce direct spre mine.

— Ce… ce zici?

— L-am văzut, Boyle e-n viață, repet eu.

Mă strecor ușor spre unul dintre scaunele din fața biroului său. Rogo își întoarce capul, urmându-mă la marele fix.

— Poți să vezi, nu-i așa? întreb.

— Îhî, răspunde el, încă în stare de șoc.

— Iar acolo, în zona de primire, ăla-i biroul meu cel vechi?

— Îhî, l-am luat atunci când l-ai aruncat.

— Rogo, îl lăsasem afară pentru cei nevoiași, ca un act de caritate.

— Și-ți mulțumesc pentru asta. Acum vrei să-mi spui și mie ce mama dracului aberezi în legătură cu fostul tău coleg de muncă mort?

— Jur că l-am văzut… că am vorbit cu el.

— Și-arăta la…?

— Și-a făcut operație estetică.

— Ei bine, cine nu și-ar face?

— Vorbesc serios. Împușcăturile… ziua aia la circuitul de curse… n-a fost… n-a fost așa cum a părut.

Îmi ia aproape o jumătate de oră să-i relatez restul detaliilor, de la ce se întâmplase în culise în Malaysia, la informațiile primite de la Dreidel cu privire la sângele din grupa 0/RH-negativ, la faptul că FBI-ul mă încolțise pe plajă și mă întrebase de Romanul și de Cei Trei. Fiind avocat, nu mă întrerupe. Fiind Rogo, reacția sa este instantanee.

— I-ai spus lui Dreidel înainte *să-mi spui mie*?

— Oh, te rog, eu…

— Azi-dimineață eram cu tine în mașină. Ce, erai atât de fermecat de hiturile clasice ale anilor 1980, 1990 și cele din prezent, încât ai uitat să-mi spui: „O, apropo, îl mai știi pe tipul ăla care-a murit și mi-a distrus viața? Ei bine, probabil că are o dietă foarte sănătoasă, căci de fapt *trăiește*?”

— Rogo…

— Pot să mai spun ceva?

— E vorba de Dreidel?

Își încrucișează brațele pe piept.

— Nu.

— OK. Atunci hai să…

— Ai dat de belea, Wes.

Clipesc de vreo patru ori încercând să înțeleg ce vrea să spună. Vorbele astea, rostite fiind de Rogo, mă lovesc mai tare decât valurile plaja.

— Vorbesc serios, continuă Rogo. Te-au făcut responsabil de asta. Doar pentru că l-ai văzut pe Boyle, FBI-ul crede acum că ești implicat în afacerea asta. Nu-i ajuți, iar ei te consideră deja complice la indiferent ce-ar fi pus la cale Boyle și Manning. Nu-i ajuți și…

— … și-mi iau adio de la viața asta, atâta câtă mi-a mai rămas. De ce crezi că sunt aici? Am nevoie de ajutor.

Când i-l cerusem lui Dreidel, ezitase, cântărind consecințele personale și politice. Rogo fusese întotdeauna puțin altfel.

— Spune-mi doar pe cine trebuie să trosnesc.

Pentru prima oară în ultimele patruzeci și opt de ore zâmbesc, de fapt cu jumătate de gură.

— Ce, întreabă el, crezi că am să te las să te bați de unul singur?

— Mă gândeam să mă duc la Manning, îi spun.

— Iar eu chiar mă gândeam că măcar o dată în viață ar trebui să începi și tu să-ți faci griji cu privire la tine însuți.

— Vrei să termini?

— Și să încetezi să mai fii băiatul care umblă tot timpul după fundul președintelui. N-ai auzit ce-au spus cei de la FBI? Președintele a fost implicat în *chestia asta*, indiferent ce mama naibii înseamnă acest lucru! Vreau să spun, cum altfel îți explici că Nico a ajuns atât de aproape și s-a strecurat c-o armă printre toți agenții ăia din Secret Service? A ce-ți miroase asta? Ascultă la mine, clar a fost mâna cuiva din interior.

— Poate că aici este punctul în care Romanul și Cei Trei intră în scenă.

— Și astea sunt numele menționate de cei de la FBI?

— De-asta vreau să mă duc la Manning mai întâi. Poate că el o să…

— Tu te-auzi când vorbești? Du-te la Manning și riști să alertezi singura persoană care are cel mai bun motiv dintre toți să te bage la ghilotină. Acum îmi pare rău dacă asta îți ruinează micul tău paradis de siguranță pe care ți l-ai construit de-a lungul ultimilor opt ani, însă e timpul să fii atent. Cicatricele de pe față, în ciuda a ce crezi, *nu sunt pe post de penitență.* Nu datorezi nimănui nimic.

— Nu asta e ideea.

— Nu, ideea este: Leland Manning este un om bun. Chiar un om de excepție. Însă ca oricare alt om – mai ales unul care candidează la președinție – o să te mintă *chiar în față* când o să trebuiască s-o facă. Ia gândește-te, Wes. Câți președinți ai SUA ai văzut vreodată în pușcărie? Iar acum câți consilieri de nivel mai mic ai văzut că jură că sunt nevinovați?

Pentru prima dată, nu-i răspund.

— Exact, continuă Rogo. Să dai jos un președinte este ca și cum ai demola o clădire – foarte puțin explozibil și multă gravitație. Chiar acum ești al dracului de-aproape de a fi absorbit în gaură.

— Asta nu înseamnă că-i un monstru.

— Te rog, nici măcar n-ai fi aici dacă nu te-ai fi gândit c-ai încălzit un șarpe la sân.

Stau pe scaun în fața lui, continuând să fixez covorul cu privirea. Pe durata ultimei săptămâni de mandat, foștii președinți Bush și Clinton sunaseră cu toții. Însă Bush Senior fusese cel care-i dăduse lui Manning cel mai bun sfat. Îi spusese că „atunci când ieși din Air Force One, fă cu mâna din capul scărilor, iar când singurul reporter TV care-o să se afle pe asfaltul pistei o să te întrebe: «Cum vă simțiți acasă?» să-i răspunzi: «E minunat să fiu din nou aici.» După care să te uiți în față și să încerci să nu te gândești cum era cu numai patru sau cinci ore înainte”. Când ne aterizase avionul, Manning făcuse întocmai. Rostise cu ușurință minciuna aia, cu un zâmbet perfect.

Rogo mă urmărește cu grijă cum îmi rod pielița de la unghii.

— Știu ce înseamnă tipul ăsta pentru tine, Wes.

— Nu. Nu știi. Îmi bag mâna sub pulpa piciorului. Spune-mi doar ce crezi c-ar trebui să fac.

— Știi deja ce cred, răspunde Rogo zâmbind.

Îi plac confruntările, chiar și atunci când știe că o va lua în barbă. Scoate un carnețel din birou și începe să caute ceva de scris.

— Știi de ce am ajuns la o rată de 96% de anulare a amenzilor datorate vitezei excesive? Sau la un procent de 92% în cazul întoarcerilor ilegale peste linia continuă? Pentru că sap, sap, sap și iarăși sap, din ce în ce mai mult. Verifică detaliile, Wes. Dacă polițistul trece un număr greșit al articolului la care se încadrează infracțiunea pe amendă, gata – e anulată. Dacă nu-și aduce chitanțierul și carnetul cu procese-verbale cu el, gata – e anulată. Întotdeauna trebuie să intri în detalii – așa că vreau să știu cine dracu’ sunt Cei Trei și tipul ăsta Romanul.

— Îl mai ai pe prietenul ăla al tău de la secţia de poliţie?

— Cum altfel crezi că fac rost de lista celor care au încălcat limita de viteză cu două ore înaintea oricui altcuiva? O să ne dea orice informaţie pe care o considerăm necesară.

— Dreidel spunea că o să intereseze şi el de chestia cealaltă. Întotdeauna a fost bun la…

Telefonul îmi vibrează în buzunar. Când îi deschid clapeta, văd pe ecran un număr familiar. Ce sincronizare perfectă!

— Ceva noutăţi? întreb după ce apăs tasta de răspuns.

— I-ai vândut vreun pont? izbucneşte Dreidel, c-o voce panicată.

— Poftim?

— Reporteriţei – Lisbeth nu ştiu cum – de la *Palm Beach Post*…

Trage aer în piept ca să rămână calm. Mi-e clar că e ceva în neregulă.

— Ai sunat-o azi-dimineaţă?

— Nu ştiu despre ce…

— E OK dacă ai făcut-o… nu mă supăr… nu vreau decât să ştiu ce i-ai spus.

E a doua oară când mă întrerupe. Şi ca oricare alt politician tânăr, momentul în care spune că nu se supără e exact momentul în care ţi-ar rupe gâtul.

— Dreidel, îţi jur, n-am…

— Şi-atunci de unde ar fi putut să afle că ne-am întâlnit? Ştia că am băut cafea şi că ţi-am mâncat vreo două felii de pâine prăjită! Cui i-ai mai…? Controlându-se, coboară din nou vocea. Atunci… cui altcuiva ai mai spus?

Mă uit la Rogo.

— Nimănui. Nimănui care să fi putut s-o sune, jur…

— OK, e-n regulă, spune el mai mult pentru sine însuşi decât pentru mine. Am nevoie de tine să dezminţi istoria, bine? O să te sune acum pentru confirmare. Poţi să-mi faci favoarea asta şi să înăbuşi subiectul din faşă?

Îl cunosc pe Dreidel de aproape zece ani. Ultima oară când îl auzisem aşa de panicat fusese odată, demult, când prima-doamnă ţipase la el.

— Te rog, Wes.

— Bine… sigur… dar de ce eşti atât de nervos când e vorba doar despre un simplu mic dejun?

— Nu, nu e vorba numai despre un mic dejun. Este un mic dejun în Palm Beach, *Florida*… asta în timp ce nevastă-mea crede că încă-mi mai fac formele de lichidare să părăsesc hotelul în urma întrunirii pe care am avut-o

ieri. În *Atlanta.*

Mă lasă un minut ca să-mi pice fisa.

— Stai, deci femeia aia… N-ai cunoscut-o la bar…

— Jean. O cheamă Jean. Și, da, am plecat din Atlanta și am venit cu avionul mai devreme pentru ea. Am cunoscut-o acum câteva luni, OK? Ești mulțumit? Acum ai toate datele. Nu-ți cer decât să ții toată povestea departe de femeia asta cu mondenitățile, căci, dacă se-apucă s-o publice și-o vede Ellen…

Aud un clic în telefon.

— Ea e, spune Dreidel. Te rog să îngropi toată istoria. Dă-i ceva în schimb… acordă-i zece minute cu Manning. Te rog, Wes – familia mea – gândește-te doar la Ali, adaugă el, referindu-se la fiică-sa. Și la campania mea pentru Senat.

Înainte ca măcar să pot reacționa, aud un alt clic. Apăs pe butonul de transfer al apelului și răspund pe linia cealaltă.

— Wes la telefon.

— Domnule Holloway, Gerald Lang vă deranjează, rostește un tip cu o voce profesorală. De la biroul custodelui, explică el, făcând referire la Biblioteca Prezidențială Manning. Claudia mi-a sugerat să vă sun și…

— Acum nu e momentul cel mai potrivit.

— N-o să dureze decât un minut, domnule. Vedeți, încercăm să organizăm o nouă expoziție legată de instituția prezidențială, încercând de data aceasta să ne concentrăm îndeosebi pe șirul lung de tineri care au servit drept asistenți prezidențiali. Un fel de… retrospectivă, dacă vă puteți imagina așa ceva, plecând de la Meriwether Lewis, care a fost în serviciul lui Thomas Jefferson, până la Jack Valenti, care a lucrat cu L.B.J. și, în cele din urmă, până la, sperăm, ei bine… până la dumneavoastră.

— Stați puțin… expoziția asta va fi despre… *mine*?

— De fapt, mai mult despre ceilalți, desigur. O adevărată retrospectivă.

Deja începe să dea înapoi, ceea ce înseamnă că știe regulile. Datoria mea este să fiu cea mai apropiată persoană de președinte. Să stau chiar lângă el. Dar niciodată în fața lui.

— Vă apreciez oferta, domnule Lang…

— Gerald.

— Și mi-ar plăcea să fiu de ajutor, Gerald, însă…

— Președintele Manning a fost de acord, adaugă el, apelând la atuul din mânecă. Și Claudia la fel. O adevărată retrospectivă. Așadar, când credeți că

putem să ne întâlnim și să…?

— Mai târziu, OK? Doar că… sună-mă mai târziu.

Închid în grabă linia asta și apăs iarăși pe tastă că să revin la Dreidel.

— Ce-a spus? Știe? întreabă Dreidel, încă panicat.

Înainte să pot răspunde, telefonul face clic din nou. În mod clar, prietenul meu de la muzeu n-a prins ideea.

— Lasă-mă să scap de tipul ăsta, îi spun lui Dreidel, accesând încă o dată linia cealaltă.

— Gerald, deja ți-am spus…

— Cine-i Gerald? mă întrerupe o voce de femeie.

— P-poftim?

— Salut. Wes, sunt Lisbeth Dodson de la *Palm Beach Post.* Ce-ai zice dacă ți-ar apărea numele în ziar cu litere mari și îngroșate?

20.

Washington, D.C.

Roata din stânga față intră în groapa de pe drum, alunecând prin stratul de zăpadă topită și făcând ca SUV-ul negru să patineze și să se smucească brusc. Cu o mișcare fermă a volanului, mașina o luă spre dreapta. Mașina se smuci a doua oară. Romanul înjură în gând. Drumurile din D.C. erau destul de proaste. Însă în sud-estul Washingtonului erau de-a dreptul groaznice.

Acționând ștergătoarele, îndepărtă stratul subțire de zăpadă de pe parbriz, după care făcu brusc la stânga pe Malcolm X Avenue. Mașinile arse în întregime, containerele de gunoi pline ochi și clădirile cu scânduri la geamuri și uși îi spuneau că ăsta nu era un cartier în care să te rătăcești. Din fericire, știa cu exactitate unde mergea.

Peste mai puțin de doi kilometri, mașina opri brusc la lumina roșie a semaforului de la intersecția lui Malcolm X cu Martin Luther King Jr. Avenue. Romanul nu se putu abține să nu-și zâmbească în barbă. De opt ani de zile, se bazase în mare măsură pe o coexistență pașnică. Însă acum, cu reapariția lui Boyle… cu Wes în calitate de martor… până și cu O'Shea și Micah apropiindu-se din ce în ce mai mult… nu-i mai prea rămânea nicio alternativă în afara de cea dură.

Situația nu fusese cu mult diferită nici în urmă cu opt ani, când îl abordaseră pe Nico pentru prima dată. Normal că nu fuseseră toți trei acolo. Din motive de siguranță, se dusese numai unul. Cum era de așteptat, Nico șovăise – și fusese chiar ostil. Nimănui nu-i place să-și vadă familia atacată. Însă acela fusese momentul în care îi arătaseră lui Nico dovada: registrele din perioada șederii mamei sale în spital.

— Ce-i asta? întrebase Nico, uitându-se atent pe foaia de hârtie pe care se aflau numerele saloanelor și orele de distribuire a mesei.

Cuvântul „cină" era scris de mână în partea de sus a paginii.

— Este fișa de distribuire a mesei de la spital, explica Numărul Trei. Din ziua în care a murit mama ta.

Desigur, Nico văzuse numele mamei sale. „Hadrian, Mary." Și numărul fostului ei salon. „Salonul 913." Chiar și ce comandase. „Chiftele." Însă

ceea ce-l bulversase fusese adnotarea făcută de mână din rubrica „Ora distribuirii”. Pe foaia de hârtie, fiecare pacient avea o oră diferită de distribuire: „6:03 p.m… 6:09 p.m… 6:12 p.m…” Doar în dreptul numelui mamei lui Nico, era trecut „pacientă decedată”.

Nico se uită în sus complet bulversat.

— Nu înțeleg. Asta-i din ultima ei zi de duminică… ziua în care a murit?

— Nu-i chiar așa, îi spusese el. Uită-te la data din colț. 16 septembrie, corect?

În timp ce Nico dădea din cap aprobator, îi explicase repede:

— 16 septembrie a fost într-o zi de sâmbătă, Nico. Dacă e să ne luăm după aceste fișe, mama ta a murit într-o zi de sâmbătă.

— Nu, insista Nico. A murit duminică. Duminică, pe 17 septembrie. Îmi aduc aminte, am fost – noi eram la biserică. Uitându-se fix la fișa de distribuire a hranei, adăugă: Cum a putut să se întâmple una ca asta?

— Nu, Nico, întrebarea care trebuie pusă este de ce ar face cineva așa ceva?

Nico clătină din cap neîncrezător, plin de furie.

— Nu, în niciun caz. Eram acolo, în biserică. Pe rândul al doilea. Mi-l amintesc pe tata venind și…

Nico încremeni.

— Ăsta-i marele avantaj când e vorba de biserică, nu-i așa, Nico? Când întregul oraș este adunat pe băncile de lemn și se uită cum tatăl tău îngrijorat se roagă împreună cu cei doi copii mici ai săi… e alibiul perfect.

— Stai… vrei să spui că tata a ucis-o pe…

— Ce mai era de făcut, la trei ani după ce intrase în comă? Trei ani fără mamă. Fără nimeni care să aibă grijă de casă. Și în fiecare zi – toate rugăciunile alea și vizitele – boala ei mâncându-vă viețile.

— N-ar fi făcut niciodată asta! O iubea!

— Pe voi vă iubea *mai mult*, Nico. Deja vă pierduserăți trei ani de copilărie. De-asta a făcut-o. Pentru voi. A făcut-o pentru *voi*.

— În-însă doctorii… medicul legist n-a…?

— Doctor Albie Morales – neurologul care s-a pronunțat asupra decesului – este *maestrul absolut* aflat la conducerea Lojei Masonice a tatălui tău. Medicul legist Turner Sinclair – cel care a completat restul hârtiilor – este *diaconul* aceleiași Loji. Asta-i ceea ce fac masonii, Nico. Asta-i ceea ce au făcut de-a lungul isto…

— Minți! răbufni Nico, punându-și mâinile la urechi. Te rog, spune-mi

că nu-i așa!

— A făcut-o pentru tine, Nico.

Nico începu să se legene repede – înainte și înapoi – în timp ce lacrimile îi cădeau ca niște stropi mari pe foaia de hârtie pe care era înregistrată ultima comandă pentru cină a mamei sale.

— Când a murit… asta a fost… a murit pentru păcatele *mele*! *Nu ale lui*! se tângui el ca un băiat de zece ani, căruia i se zdruncină încrederea în toate lucrurile în care crezuse până atunci. A trebuit să moară pentru *păcatele mele*!

Și în acel moment Cei Trei știuseră că puseseră mâna pe el.

Desigur, de aceea îl și aleseseră pe el. Nu fusese greu. Datorită accesului Romanului la dosarele militare, se concentraseră asupra celor de la Fort Benning și Fort Bragg, unde se aflau două dintre școlile de pregătire a lunetiștilor de elită din armată. Adăugaseră cuvintele „lăsat la vatră în condiții dezonorante” și „probleme psihologice”, iar lista candidaților se subțiase cu rapiditate. Nico fusese de fapt al treilea. Însă când săpaseră mai mult – când îi văzuseră cucernicia religioasă și descoperiseră și afilierea tatălui său la acel grup – Nico urcase direct în capul listei.

Din momentul acela, tot ce mai avuseseră de făcut fusese să-l găsească. Cum toate căminele de tranzitare și adăposturile pentru oamenii străzii care primeau fonduri guvernamentale trebuiau să prezinte numele celor care foloseau aceste facilități, partea asta fusese chiar ușoară. După care trebuiseră să demonstreze că puteau să-l țină sub control. Ăsta fusese motivul pentru care-l luaseră și-l duseseră la rulota tatălui său. Și-i dăduseră arma. Și-i spuseseră că exista o singură modalitate de a elibera spiritul mamei sale.

Pe durata instrucției la școala de lunetiști, Nico fusese învățat să tragă între bătăile inimii ca să reducă mișcarea țevii. Stând deasupra tatălui său, care plângea în hohote cerându-i să-l cruțe, pe linoleumul scorojit al podelei, Nico apăsase trăgaciul fără ezitare.

Iar Cei Trei își dăduseră seama că găsiseră omul potrivit.

Și toate astea datorită unei simple foi de hârtie pe care o făcuseră să arate ca o fișă de distribuire a hranei în spital.

Când semaforul arătă verde, Romanul o luă la stânga și călcă pe accelerație, făcând ca roțile din spate să se învârtă în loc și să arunce bucăți din zloată de pe șosea. Mașina derapă dintr-o parte în alta a șoselei care nu văzuse niciodată plugul de deszăpezire, dar intervenția fermă a Romanului

o făcuse să se redreseze rapid. Dedicase mult prea mult timp acestei chestiuni ca să piardă controlul tocmai acum.

La distanță, fațadele vechi ale magazinelor și clădirilor făceau loc porților metalice negre și ruginite ce înconjurau incinta, având rolul de a-i face pe locuitorii cartierului să se simtă în siguranță. Însă cu cei douăzeci și doi de pacienți care evadaseră în ultimul an, majoritatea vecinilor înțeleseseră că porțile nu erau pe măsura așteptărilor.

Ignorând capela și altă clădire din cărămizi ce se înălța dincolo de porți, Romanul luă un viraj strâns la dreapta și se îndreptă către ghereta de lângă intrarea principală. Trecuseră aproape opt ani de când fusese aici ultima oară. Și în timp ce-și cobora geamul lateral, remarcând vopseaua scorojită de pe stâlpul porții, vopsit în galben și negru, își dădu seama că nu se schimbase nimic, nici măcar procedurile de securitate.

— Bine ați venit la St. Elizabeths, îi ură un paznic cu buzele pline de promoroacă. Vizitator sau distribuitor?

— Vizitator, răspunse Romanul, fluturând o insignă a Secret Service și neîntrerupând nicio clipă contactul vizual cu acesta.

La fel ca orice agent, când Roland Egen intrase în Secret Service, nu-și începuse activitatea la Operațiuni de Protecție. Prin prisma autorității cu care era învestit Secret Service asupra delictelor de ordin financiar, își petrecuse primii cinci ani investigând ponturile primite de cei din interior și infracțiunile prin computer la biroul teritorial din Houston. De acolo, obținuse prima sa misiune cu caracter protectiv, evaluând diferitele tipuri de amenințări în beneficiul Diviziei de Informații, iar de acolo – datorită flerului pentru investigații criminale – fusese promovat în diferite funcții în cadrul birourilor din Pretoria și Roma. În plus, ambiția sa nativă îl ajutase să urce toate treptele ierarhice ale Secret Service până la poziția sa actuală, cea de director adjunct al Operațiunilor de Protecție. Însă în timpul liber acționa ca *Roman,* calitate în care obținuse cele mai bune recompense.

— Am venit să-l văd pe Nicholas Hadrian.

— Nico are probleme, hm? întrebă paznicul. Ciudat, el spune întotdeauna că va veni cineva la el. Numai că, de data asta, are în sfârșit dreptate.

— Mda, zise Romanul, aruncând o privire micuței cruci de pe acoperișul vechii capele de cărămidă care se vedea la depărtare. E o adevărată nebunie.

21.

Palm Beach, Florida

— Oricum, nu-i decât un pamflet nostim despre cum iei tu și Dreidel masa la Four Seasons, spune Lisbeth în timp ce Rogo se bagă în mine ca să-și lipească urechea de telefon. Ceea ce transformă restaurantul într-un fel de reuniune a Casei Albe în însoritul Sud, cu băieții președintelui, și toate cele.

— Sună bine, îi spun, sperând s-o țin în toane bune. Deși nu sunt sigur că asta chiar e o știre.

— Uimitor, replică ea sarcastic. Exact asta mi-a spus și Dreidel. Voi doi ați fost gemeni despărțiți la naștere sau pur și simplu v-a intrat în reflex odată cu funcția?

O cunosc pe Lisbeth din ziua în care preluase rubrica de mondenități de la *Post.* Avem o înțelegere clară. Ea sună și cere în mod politicos o declarație din partea președintelui, iar eu îi spun tot politicos că ne pare rău, însă nu ne mai ocupăm cu așa ceva. E un simplu vals. Problema este că, dacă nu-mi fac numărul cum trebuie și n-am grijă, o să-i dau motive să facă niște piruete amețitoare, cu repercusiuni nedorite.

— Haide, Lisbeth, nimeni nu știe nici măcar cine suntem eu și Dreidel.

— Da, și Dreidel a încercat să-mi pună placa asta. Chiar înainte să mă întrebe dacă ar putea să mă sune el, ceea ce știu și eu că e un semn garantat că n-o să mai aud niciodată de el. Vreau să spun că, ținând cont de întrunirea aia pentru strângere de fonduri de diseară, ai crede că ar fi de dorit să-și vadă numele în ziarul local. Acum nu vrei să-mi dai o declarație scurtă despre cât de minunat a fost pentru tine și prietenul tău să vă lăsați în voia amintirilor legate de zilele de glorie de la Casa Albă? Sau vrei să încep să mă îngrijorez c-ar fi ceva în neregulă în ograda lui Manning?

Râde în timp ce-mi spune astea, însă m-am învârtit printre destui reporteri ca să știu că atunci când trebuie să-și umple rubricile din ziare și reviste nu e nimic amuzant în asta.

„Ai grijă”, scrie Rogo pe o bucată de hârtie. „Tipa nu-i proastă.”

Dau din cap afirmativ și mă întorc la telefon.

— Ascultă, îți dau bucuros orice declarație vrei, dar să fim sinceri, am

stat în restaurant doar câteva minute…

— Și asta-i în mod oficial a treia oară în care încerci să minimalizezi importanța acestei întâlniri. Știi ce te învață la Facultatea de Jurnalism atunci când cineva încearcă să minimalizeze ceva, Wes?

Pe aceeași bucată de hârtie, Rogo adaugă un semn de exclamare chiar lângă „Tipa nu-i proastă”.

— OK, bine. Vrei să știi cum stă treaba pe bune? întreb.

— Nu, aș prefera să mă aburești în continuare pe tema asta.

— Asta însă este cu titlu confidențial, o avertizez eu.

Tace, sperând c-o să-i dau înainte. E un truc mai vechi al reporterilor, astfel încât la o adică să poată să spună că nu a fost niciodată de acord. Căzusem în capcană în prima mea săptămână la Casa Albă. Fusese prima și ultima dată.

— Lisbeth…

— Bine… fie… este cu titlu confidențial. Și-acum, de ce atâta agitație?

— E vorba despre ziua de naștere a lui Manning, spun eu fără să stau pe gânduri. Petrecerea-surpriză cu ocazia împlinirii a șaizeci și cinci de ani, ca să fiu mai exact. Eu și Dreidel ne-am ocupat de organizarea acestei petreceri-surpriză, asta până azi-dimineață, când ai sunat tu. I-am spus lui Manning că am câteva comisioane de făcut. Dreidel era în oraș și i-a spus același lucru. Dacă Manning o să citească în ziarele de mâine că noi doi eram împreună…

Fac o pauză pentru ca vorbele mele să aibă efect. E o minciună de tot rahatul, însă tăcerea ei mă încurajează.

— Știi că nu cerem niciodată nimic, Lisbeth, însă dacă ai putea să nu ne bagi în chestia asta… Fac din nou pauză pentru marele final. Îți rămânem datori.

Practic, pot să mi-o imaginez zâmbind la celălalt capăt al firului. Într-un oraș în care convenințele sociale sunt atât de importante, asta-i cea mai bună monedă de schimb: o favoare pe care să ți-o datoreze fostul președinte al Statelor Unite.

— Vreau să am o discuție de zece minute față-n față cu Manning în noaptea petrecerii-surpriză, spune Lisbeth.

— N-o să stea mai mult de cinci minute.

Rogo dă din cap dezaprobator. „Nu-i suficient”, îmi spune foarte încet, mai mult din buze.

— S-a făcut, spune ea.

Rogo îmi face un semn că totul e OK. „Perfect”, face el tot din buze.

— Așadar, în ceea ce privește micul dejun cu Dreidel…? întreb eu.

— Mic dejun? Ce mai tura-vura, Wes, de ce i-ar păsa cuiva că doi foști membri ai staffului prezidențial s-au întâlnit și-au luat masa împreună dis-de-dimineață? Consideră în mod oficial că știrea asta nu există.

22.

„Știi că nu cerem niciodată nimic, Lisbeth, însă dacă ai putea să nu ne bagi în chestia asta…”

În timp ce-i asculta vorbele lui Wes, Lisbeth se așeză mai comod în scaun și începu să rotească firul de la telefon ca pe o coardă. Din pauza de la capătul celălalt al firului, oarecum forțată, Wes părea ca și cum ar fi fost gata să cadă la pace. „Îți rămânem datori”, rostise el, la țanc. Lisbeth renunță să mai răsucească firul de telefon. Regula de Aur nr. 4: Numai cei vinovați cad la pace. Regula de Aur nr. 5: Și oportuniștii.

„Vreau să am o discuție de zece minute față-n față cu Manning în noaptea petrecerii-surpriză”, spuse ea, știind ca orice ziarist bun că el avea să reducă timpul la jumătate.

„N-o să stea mai mult de cinci minute.”

„S-a făcut”, zise ea începând să frunzărească grămada groasă de invitații de pe colțul biroului ei. Concert de deschidere la operă. Târgul anual de ambarcațiuni de la Sailfish Club. Botezul de la familia Whedon. Trebuia sa fie pe-aici pe undeva…

„Așadar, în ce privește micul dejun cu Dreidel…?” întrebă Wes.

Scotocind încă printre hârtii, Lisbeth abia dacă-i mai dădea atenție.

„Mic dejun? Ce mai tura-vura, Wes, de ce i-ar păsa cuiva că doi foști membri ai staffului prezidențial s-au întâlnit și-au luat masa împreună dis-de-dimineață? Consideră în mod oficial că știrea asta nu există.”

Petrecerea-surpriză a lui Manning – și cele cinci minute promise – nu urmau să aibă loc decât peste o lună de zile. Însă asta nu însemna că trebuia să se țină deoparte până atunci. Îndeosebi când existau atât de multe modalități de a afla amănunte. Trântind cu putere telefonul, Lisbeth nu-și ridică niciun moment ochii de pe teancul de invitații. Recepția de la Societatea de Leucemie, Societatea de Istorie, Societatea Knesset, Societatea Palm Beach, Societatea Renascentistă, Societatea Alexis de Tocqueville… și acolo… printre ele…

Lisbeth trase cu putere invitația de formă dreptunghiulară din mijlocul grămezii. Ca la oricare altă invitație, designul nu era țipător, ci chiar te atrăgea prin bun-gust, înscrisurile erau meticuloase, iar plicul avea numele ei pe el. Însă hârtia de culoare crem și caligrafia șerpuită, cu cerneală neagră

promitea ceva în plus: „O seară cu președintele Leland F. Manning. În beneficiul Fundației de Fibroză Chistică – 65 de Trandafiri. Astă-seară”.

Nu-i păsa de refuzul lui Wes și Dreidel de a răspunde pentru a mai câștiga timp. Sau de tâmpenia aia de așa-zisă petrecere-surpriză a lui Manning. Însă odată ce Wes îi ceruse să omoare din față știrea – Regula de Aur nr. 6: Apar numai două categorii de oameni în rubrica de mondenități – aceia care doresc să fie acolo și aceia care nu doresc. Wes tocmai se delimitase clar în partea celor care *nu doreau*. Și, fără îndoială, categoria celor care nu doresc este întotdeauna mult mai interesantă.

Ridicând receptorul, Lisbeth formă numărul de pe invitație.

— Claire la telefon, răspunse o femeie mai în vârstă.

— Buna, Claire, sunt Lisbeth Dodson de la „În spatele cortinei”. Sper că nu este prea târziu să-mi confirm participarea…

— Pentru diseară? Nu, nu… oh, vă citim zi de zi, o asigură femeia un pic cam prea entuziastă. Oooh, și pot să-i sun pe cei din stafful președintelui să-i anunț că veniți…

— E-n regulă, spuse Lisbeth calm. Tocmai am vorbit cu ei. Deja palpită de emoție că vin.

23.

„Trei minute şi jumătate”, îşi spuse Nico în timp ce se uita cum Acura de culoare gri îşi făcea drum prin zăpadă şi înainta de-a lungul drumului de acces de afară, de dincolo de geamul său securizat de la etajul doi. Ridicându-şi mâneca bluzei de corp, de un cafeniu decolorat, se uită la minutarul ceasului de mână, numărând în minte. Un minut… două… trei… Nico închise ochii şi începu să se roage. Capul i se mişcă în sus şi-n jos de şaisprezece ori. „Trei şi jumătate…” Legănându-se uşor, deschise ochii şi se întoarse spre uşa de la salon, însă aceasta nu se deschise.

Cocoţat pe caloriferul ruginit de lângă fereastră, Nico se mişcă uşor în continuare, întorcându-se cu spatele spre zăpada de-afară şi apăsând pe corzile viorii sale uzate din lemn de arţar. Vioara avea pe coadă încrustat un trifoi cu patru foi, însă Nico era de departe mult mai interesat de modul în care corzile viorii treceau perfect prin suportul negru de susţinere. Îşi petrecuse primele două săptămâni la St. Elizabeths stând exact în acelaşi loc, uitându-se fix afară exact de la aceeaşi fereastră. Normal că doctorii descurajaseră asta – „un comportament antisocial şi izolant”, declaraseră ei.

Şi situaţia se înrăutăţise atunci când examinaseră ceea ce-i apărea lui Nico în câmpul vizual: în dreapta, o clădire din cărămidă arsă din temelii care avea pe faţadă o plachetă cu însemnele armatei („prea simbolic pentru trecutul său militar”), în stânga, malurile râului Anacostia („nu-i oferiţi o imagine de calitate”), iar în depărtare, chiar la marginea proprietăţii, vreo şase parcele îngrădite pe care se aflau sute de pietre funerare ciobite din perioada cuprinsă între Războiul Civil şi Primul Război Mondial, când pacienţii provenind din rândurile armatei şi marinei erau îngropaţi acolo („nimic funebru n-ar trebui să fie vreodată la vedere”). Cu toate astea, când Nico îi mărturisise unei asistente că arborele de-afară, un corn, de lângă fereastră, îi aducea aminte de copilăria petrecută în Wisconsin, acolo unde mama sa cânta la violoncel, iar vântul făcea ca ramurile copacului să se legene pe ritmul muzicii, doctorii nu numai că dăduseră înapoi, însă găsiseră pe cineva care să-i doneze vioara cu trifoiul cu patru foi. „Amintirile cu caracter pozitiv urmau să fie încurajate.” Nico ştiuse că era un semn. Aşa cum scrisese Domnul în Carte. Aşa cum Domnul îi trimisese pe ei. Pe Cei Trei Rapsozi.

Opt ani mai târziu, Nico se afla tot în aceeași încăpere, lângă același pat mic, cu aceeași noptieră și cu aceeași măsuță de toaletă pe care-și ținea Biblia și mătăniile roșii din sticlă.

Însă ceea ce Nico ținuse întotdeauna pentru sine era că în timp ce studia copacul care-i amintea de copilărie și de maică-sa, era mult mai concentrat asupra drumului de acces, extrem de folosit și care începea de la poarta principală, traversa proprietatea și se oprea în parcarea de la intrarea în pavilionul John Howard. Arborele era în mod sigur un semn – crucea lui Hristos formată din crengi –, însă drumul din fața sa… drumul era calea de salvare a lui Nico. Știa asta în străfundul inimii sale. Știa asta în străfundul sufletului său. Știa asta chiar din prima zi când văzuse drumul lângă care creșteau de-a valma iarbă și buruieni ce crăpau și încălecau bordura de asfalt. În fiecare an, pământul se curba ușor-ușor în timp ce buruienile înaintau și mai mult. Asemenea unui monstru, se gândea Nico. Un monstru ce punea stăpânire pe proprietate. Asemenea monștrilor care-o omorâseră pe maică-sa.

Nu intenționase să apese pe trăgaci. Nu la început. Nici măcar când Cei Trei îi amintiseră de păcatele tatălui său. Însă în timp ce se uita fix la dovadă – la registrul de distribuirea hranei de la spital…

„Întreabă-l pe taică-tău”, îi spusese Numărul Trei. „N-o să nege.”

Cutremurându-se în timp ce se uita afară pe fereastra spitalului, Nico putea încă să-i audă vorbele. Putea încă să miroasă fumul dulce al trabucului tatălui său. Putea încă să simtă vântul tăios din Wisconsin lovindu-l în timp ce urca treptele metalice din fața rulotei tatălui său. Nu-l mai văzuse pe taică-său de aproape șase ani de zile. De dinainte de armată… de dinainte de a fi dat afară… de dinainte de adăpostul pentru săraci. Nico nici măcar nu știuse cum să dea de el. Însă Cei Trei se ocupaseră de asta. Cei Trei îl ajutaseră. Cei Trei, Dumnezeu să-i binecuvânteze, îl duseseră pe Nico acasă. Să-l pedepsească pe monstru. Și să îndrepte lucrurile.

„Tată, ea trebuia să moară pentru păcatele *mele*!” strigase el, deschizând brusc de ușă și năvălind înăuntru.

Nico încă mai putea să-i audă vorbele. Încă-i mai mirosea fumul de trabuc. Încă mai simțea cum buricul degetului îi împietrise pe trăgaci în timp ce taică-său îl implora, îi spunea că era nevinovat și plângea în hohote – „Te rog, Nico, ești băiatul meu… Lasă-mă să te ajut”. Însă singurul lucru pe care Nico îl văzuse fusese fotografia mamei sale – poza de la nuntă –

păstrată în stare perfectă sub sticla de deasupra măsuței de cafea. Atât de tânăra și de frumoasă… îmbrăcată toată în alb… ca un înger. Îngerul lui. Îngerul care-i fusese luat… Luat de monștri. De Fiare.

„Nico, pe viața mea – pe tot ce am mai sfânt – sunt nevinovat!”

„Nimeni nu-i nevinovat, tată.”

Următorul lucru pe care Nico-l simțise fusese piciorul său alunecând de-a lungul podelei acoperite cu linoleum scorojit, îmbibat cu… îmbibat cu ceva roșu. O baltă de culoare roșu-închis. Sânge.

„Tată…?” șoptise Nico, cu stropi de sânge pe față asemenea unor pistrui.

Taică-său nu-i mai răspunsese.

„Nu te îndoi de tine, Nico”, îi spusese Numărul Trei. „Verifică-i glezna. O să le găsești semnul distinctiv.”

Și în timp ce Nico se conforma – ignorând gaura de glonț din mâna tatălui său (ca să-l facă să simtă durerea și chinurile lui Isus) și cealaltă gaură făcută de glonț în inimă – îi ridicase piciorul lui taică-său și-i trăsese șoseta în jos. Și-ntr-adevăr era acolo. Exact așa cum îi spusese Numărul Trei. Semnul ascuns. Ascuns de fiul său. Ascuns de soția sa. Un tatuaj mititel.

Compasul și un echer – cel mai sacru dintre toate simbolurile masonice. Instrumentele de lucru ale unui arhitect… instrumentele cu care să realizeze planul… plus un „G” pentru Grandiosul Arhitect al Universului.

„Pentru a demonstra că-i unul de-al lor”, îi explicase Numărul Trei.

Nico dăduse din cap aprobator, încă șocat că taică-său putuse ține totul secret atât de mult timp. Cu toate astea, acum, monstrul era răpus. Însă după cum subliniase Numărul Trei, din cauza masonilor, mai existau mulți monștri cu care trebuia să se lupte și să-i deconspire. Multe Fiare. Totuși, luptându-se acum cu ele – în slujba Domnului – putea să transforme moartea mamei sale într-o binecuvântare.

Cei Trei o numiseră *fatum*. Cuvântul în latină pentru soartă, pentru destinul lui Nico.

Nico se uitase în sus când auzise cuvântul. Soartă.

„Da… asta mi-a spus și ea – Ca și Cartea.”

Chiar în acel moment, Nico își dăduse seama care era misiunea sa – și de ce îi fusese luată mama.

„Vă rog… trebuie să – lăsați-mă să vă ajut să nimiciți monștrii”, se oferise Nico.

Numărul Trei îl privise cu atenție. Ar fi putut să scape de Nico chiar acolo. Ar fi putut să-l părăsească… să-l abandoneze… să-l lase să continue lupta de unul singur. În schimb, spusese un lucru pe care numai un adevărat om al Domnului ar fi putut s-o facă: „Fiule, hai să ne rugăm”.

Numărul Trei își deschisese brațele, iar Nico se prăbușise la pieptul său. Auzise hohotele de plâns ale Numărului Trei. Îi văzuse lacrimile. Nu mai era un străin. Făcea parte din familie. Precum un tată.

Fatum, se hotărâse Nico în ziua aceea. Soarta sa.

În luna care urmase, Cei Trei îi dezvăluiseră întreaga misiune. Îi vorbiseră despre inamic și despre puterea lor. De la Voltaire la Napoleon și Winston Churchill, francmasonii se străduiseră de-a lungul câtorva secole să aibă relații de prietenie și să-i coopteze în sânul lor pe cei mai puternici membri ai societății. În domeniul artelor, îi avuseseră pe Mozart, Beethoven și Bach. În literatură, pe Arthur Conan Doyle, Rudyard Kipling și Oscar Wilde. În domeniul afacerilor, prosperaseră datorită finanțărilor unor Henry Ford, Frederick Maytag și J.C. Penney.

În Statele Unite, puterea lor atinsese niveluri de nebănuit. De la Benjamin Franklin la John Hancock, opt semnatari ai Declarației de Independență fuseseră masoni. Nouă dintre semnatarii Constituției SUA. Treizeci și unu de generali din armata lui Washington. Cinci dintre judecătorii-șefi de la Curtea Supremă, de la John Marshall la Earl Warren. An după an, secol după secol, masonii îi atrăseseră de partea lor pe oamenii cu cea mai mare influență în societate: Paul Revere, Benedict Arnold, Mark Twain, John Wayne, Roy Rogers, Cecil B. DeMille, Douglas Fairbanks, Clark Gable și până și pe Harry Houdini. Fusese oare o coincidență faptul că Douglas MacArthur devenise General al Armatei? Sau că Brigham Young pusese bazele unei întregi religii? Sau că J. Edgar Hoover fusese trimis la FBI? Sau că Buzz Aldrin se aflase la bordul primei rachete care plecase spre Lună? Cu toții erau oameni importanți. Cu toții fuseseră aleși de către masoni. Și asta fără a mai pune la socoteală cele șaisprezece ori când preluaseră Casa Albă. Președinții George Washington, James Monroe, Teddy Roosevelt, FDR, Truman, LBJ, Gerald Ford… și, cel mai important,

îi explicaseră Cei Trei, președintele Leland F. Manning și monstrul cunoscut sub numele de Ron Boyle.

La o lună după ziua în care se întâlniseră, Cei Trei îi destăinuiseră păcatele lui Boyle. Exact așa cum făcuseră și în cazul tatălui lui Nico.

Încă legănându-se și trecându-și degetele peste corzile viorii, Nico auzi zgomotul roților care patinau pe gheață. Un SUV negru își făcu apariția huruind, cu ștergătoarele de zăpadă mișcându-se dintr-o parte în alta asemenea bătăilor de aripi ale unui fluture. Nico ciupea ușor în continuare corzile viorii, perfect conștient că SUV-urile negre aduceau de regulă pe cineva din Secret Service. Însă când mașina opri brusc în fața cornului, Nico văzu că scaunul pasagerului era gol. Cei din Secret Service nu veneau niciodată singuri.

„Trei minute și jumătate”, își spuse Nico în gând în timp ce studia minutarul ceasului de la mână. Până acum, estimase corect. Trei minute și jumătate era media. Pentru doctorii și asistentele sale, până și pentru sora lui, înainte de a renunța să mai vină să-l viziteze. Ea avusese întotdeauna nevoie de încă treizeci de secunde ca să-și facă puțin curaj, însă chiar și în zilele cele mai rele – ca în duminica aceea când încercase să-și facă singur rău – trei minute și jumătate erau mai mult decât suficiente.

Nico se uită iarăși la minutarul ceasului de la mână. „Un minut… două… trei…” Închise ochii, începu să dea din cap și să se roage. „Trei și jumătate.” Nico deschise ochii și se întoarse cu fața la podeaua camerei sale. Mânerul sferic al ușii se mișcă ușor, iar îngrijitorul cu ochii roșii apăru în cadrul ușii.

— Nico, ești îmbrăcat decent? Ai un vizitator, strigă bărbatul.

Opt ani de privit pe geam. Opt ani de așteptare. Opt ani în care trăise cu convingerea că nimic din ceea ce era scris în Cartea Sorții nu putea fi negat. Nico simți cum îl năpădesc lacrimile, în timp ce un bărbat cu trăsături irlandeze, palid la față și cu părul negru intră în cameră.

— Mă bucur să te văd, Nico, spuse Romanul în timp ce păși înăuntru. A trecut atât de mult timp!

24.

— Biblioteca Prezidențială Manning. Cu ce vă pot ajuta? răspunde persoana de la recepție.

— Am câteva întrebări cu privire la fișierele prezidențiale, spun, verificând a doua oară dacă ușa biroului meu este închisă.

Rogo îmi spusese că pot să-i folosesc biroul ca să dau telefonul, însă discuția noastră din pauza de prânz se prelungise prea mult.

— Dați-mi voie să vă transfer apelul la persoana de serviciu la arhivă, adaugă secretara.

După un clic sunt pe calea cea bună. Deși aș fi putut să-l sun pe șeful bibliotecii, după cum îmi sugerase Rogo, e mai bine să am de-a face cu persoane mai puțin importante.

— Kara la telefon. Cu ce vă pot fi de folos astăzi? întreabă o voce plăcută de femeie.

— Bună, Kara. Sunt Wes de la Biroul Personal. Încercăm să găsim dosare mai vechi ale lui Ron Boyle pentru un volum omagial la care lucrăm, așa că mă întrebam dacă ne-ai putea ajuta să punem unele lucruri cap la cap…

— Îmi pare rău, puteți să vă repetați numele?

— Wes Holloway. Nu-ți face griji… sunt pe lista celor din staff, spun eu râzând.

Însă tipa nu râde.

— Îmi pare rău, Wes, însă înainte de a pune la dispoziție orice fel de documente, trebuie să completezi o cerere FOIA[{12}] în care să apară persoana pentru care…

— Președintele Manning. Le-a cerut personal, o întrerup eu.

Fiecare lege în parte are excepții. Polițiștii pot să meargă cu lumini roșii. Doctorii pot să parcheze ilegal pe durata urgențelor. Iar atunci când te cheamă Leland Manning, obții orice coală de hârtie dorești de la Biblioteca Prezidențială Leland Manning.

— Spune-ne, doar spune-ne de ce ai nevoie. O să încep să le adun chiar eu, se oferă.

— Fantastic! exclam eu, frunzărind dosarul gros de pe birou.

Prima pagină se numește *Înregistrări ale documentelor prezidențiale și*

materiale istorice. Noi o numim ghidul celui mai mare jurnal din lume.

În cei patru ani petrecuți la Casa Albă, fiecare dosar, fiecare e-mail, fiecare felicitare de Crăciun trimisă fusese înregistrată, copiată și păstrată. Iar în momentul în care am părăsit Washingtonul, fusese nevoie de cinci avioane militare tip cargo ca să care cele patruzeci de milioane de documente, 1,1 milioane de fotografii, douăzeci de milioane de mesaje transmise prin e-mail, tipărite, și patruzeci de mii de „artefacte”, inclusiv patru tipuri de telefoane cu Leul cel Laș, dintre care două erau făcute de mână, având imaginea președintelui pe ele. Cu toate astea, singura modalitate de a găsi acul în carul cu fân este să te apuci să-l cauți în fân. Și singura modalitate de a afla ce punea Boyle la cale era să-i deschid sertarele de la birou și să văd ce era înăuntru.

— La categoria „Stafful de la Casa Albă”, hai să începem cu toate intrările pe numele lui Boyle, în calitate de adjunct al șefului staffului prezidențial, spun eu, frunzărind primele pagini ale ghidului informațiilor înregistrate și, desigur, toate dosarele sale, inclusiv corespondența trimisă și primită de el. Trec la următorul punct de pe agendă. Și aș mai vrea și referințe personale. Chiar și reclamațiile înregistrate la adresa lui, bine?

— N-ar trebui… spune femeia suspicioasă.

— Nu-ți face griji, râd eu, sesizând schimbarea survenită în vocea ei, asta doar pentru a verifica reputația și caracterul, și să știm dacă avea ceva de ascuns.

— Ah… desigur… doar că – de ce ai nevoie de astea?

— O carte la care lucrează președintele – despre anii lui Boyle în serviciu, de la Casa Albă până la împușcăturile de pe pista de curse…

— Dacă vrei, avem filmul – știi, cu Boyle… și cu tânărul acela care-a fost nimerit chiar în față…

Atunci când John Hinckley încercase să-l ucidă pe Ronald Reagan, îi nimerise pe președinte, pe James Brady, pe agentul Secret Service Tim McCarthy și pe ofițerul de poliție Thomas Delahanty. Cu toții știm cine sunt James Brady, McCarthy și Delahanty, căci au devenit răspunsuri la Știi și Câștigi. Exact ca mine.

— Deci cât de repede crezi că poți să pui informațiile alea cap la cap? întreb eu.

Femeia pufnește ușor în telefon. Probabil ca să nu râdă.

— Stai să… Doi, trei, patru… sper că ești pregătit pentru un material lung de vreo cinci metri și jumătate, metri liniari – sau aproximativ… hai să

vedem… 36 000 de pagini.

— 36 000 de pagini, repet eu, cu vocea pierită.

Un car cu fân înalt de cinci metri și jumătate!

— Dacă vrei să-mi dai și alte informații în legătură cu ceea ce cauți, poate reușesc să te-ajut, să mai restrâng puțin aria de căutare…

— De fapt, sunt câteva chestii de care încercam să dăm cât se poate de repede. Președintele a spus că mai sunt și alți cercetători care lucrează la carte și colaborează cu biblioteca. Există vreo modalitate de a ne spune ce dosare au folosit astfel încât să nu urmăm aceleași căi?

— Sigur, însă când vine vorba de solicitările altor persoane, nu avem voie…

— Kara, Kara te cheamă, nu? întreb eu, preluând una dintre metodele de abordare ale lui Manning. Kara, este vorba de președinte…

— Înțeleg, însă regulile…

— Recunosc importanța regulilor. Chiar așa. Însă aceștia sunt oameni care lucrează cu președintele. Suntem cu toții de-aceeași parte a baricadei, Kara, adaug eu, încercând să nu par prea disperat. Și dacă nu reușesc să fac asta, atunci *eu* o să fiu persoana care nu i-a dat președintelui lista solicitată. Te rog, spune-mi că știi despre ce vorbesc. Am nevoie de slujba asta, Kara – mai mult decât poți să-ți închipui.

La capătul celălalt al firului se așterne o pauză lungă, însă ca orice bibliotecară, Kara este o persoană pragmatică. O aud cum tastează ceva.

— Cum îi cheamă? întreabă ea.

— Numele de familie Weiss, prenumele Eric, spun eu, începând încă o dată cu fostul nume de cod al lui Boyle, numele real al lui Houdini.

Se aude un clic atunci când apasă pe tasta *Enter.* Mă uit pentru a treia oară înspre ușă. Totul e în regulă.

— Avem doi Eric Weiss diferiți. Unul a făcut niște cercetări în primul an în care am deschis. Celălalt a făcut o solicitare acum aproximativ un an și jumătate, dar se pare că era un puști care voia să știe care-i filmul favorit al președintelui…

— *Toți oamenii președintelui,* spunem amândoi deodată.

Pufnește din nou ca mai-nainte.

— Nu cred că ăsta-i omul tău, adaugă ea, în sfârșit puțin mai entuziastă.

— Cum rămâne cu celălalt Weiss?

— După cum am spus, a apelat la noi chiar în anul în care am deschis… adresa e din Valencia, Spania…

— Ăsta-i tipul! izbucnesc eu, după care mă abțin rapid.

— Așa pare, spune Kara. A avut câteva solicitări similare… unele dintre dosarele lui Boyle… programul președintelui din ziua în care au avut loc împușcăturile… Chestia ciudată este că, în conformitate cu notele scrise aici, a plătit pentru cópii – destul de mult, aproape șase sute de dolari –, însă atunci când i le-am trimis, pachetul s-a întors înapoi. Potrivit informațiilor din calculator, nu apărea nimeni la adresa aia.

Asemenea unei poze în camera obscură, marginile fotografiei începeau ușor să se materializeze și să capete contur. FBI-ul spunea că Boyle fusese localizat în Spania. Dacă asta fusese prima sa solicitare adresată bibliotecii și după aceea fugise, poate că era îngrijorat că oamenii știau că numele său era…

— Încearcă și Carl Stewart, spun eu, trecând la numele de cod pe care Boyle îl folosise în hotelul din Malaysia.

— Carl Stewart, repetă Kara, tastând de zor. Da – uite-l aici…

— Îl ai?

— Cum să nu? Aproape două sute de solicitări de-a lungul ultimilor trei ani. A cerut peste 12 000 de pagini…

— Îhî… tipu-i total, îi spun eu, având grijă să nu-i piară interesul. Și doar pentru a fi siguri că el este omul nostru, care-i ultima adresă pe care o ai?

— E din Londra… corespondența poate fi trimisă la oficiul poștal de pe Balham High Road nr. 92A și când nu este acasă. Iar codul poștal este SW12 9AF.

— Ăsta e, spun eu, scriindu-l în grabă, chiar dacă știu că este echivalentul britanic a unei căsuțe poștale. Și la fel de greu de dat de urmă.

Înainte să pot rosti altceva, ușa biroului se deschide larg.

— Este la closet, mă anunță Claudia, referindu-se la președinte.

Mi-era teamă de asta. „Closet” era modul în care denumea ea toaleta – ultima oprire a lui Manning înainte de a porni spre vreun eveniment. Dacă face ce face de obicei – asta înseamnă că mai am două minute.

— Și ai dori să-ți trimit o listă cu ce ne-a cerut? întrebă bibliotecara în receptor.

— Wes, m-ai auzit? insistă Claudia.

Ridic un deget în sus către șefa staffului nostru.

— Da, și dacă poți să-mi trimiți lista aia, ar fi perfect, îi spun tipei de la bibliotecă.

Claudia bate cu degetul în cadranul ceasului, iar eu confirm dând din cap.

— Și dacă pot să-ți cer o ultimă favoare – ultimul document pe care l-a primit – când a fost trimis?

— Stați să vedem… aici scrie că pe cincisprezece, deci cam acum zece zile, răspunde bibliotecara.

Mă îndrept de spate, iar fotografia din camera obscură începe să capete noi contururi și detalii. Încă din ziua în care se deschisese biblioteca, Boyle începuse să solicite documente și să caute prin dosare. Acum zece zile îl ceruse pe ultimul – după care renunțase deodată să se mai ascundă. Nu știu prea multe, însă e foarte clar că găsirea acelui dosar este singura modalitate de a mă lumina.

— Cei din Secret Service deja se mobilizează, spune Claudia, aruncând o privire pe hol și urmărind cum agenții încep să se adune la ușa de intrare în birourile prezidențiale.

Mă ridic în picioare și întind firul de telefon spre scaunul pe care-mi țin sacoul de la costum. Îl iau, dar continui să discut cu bibliotecara.

— Cât de mult ți-ar lua să-mi trimiți și mie o copie a ultimului document pe care l-a primit?

— Stai să vedem, a ieșit săptămâna trecută, așa că ar mai putea să fie la Shelly… Nu închide, dă-mi voie să verific…

După care, pentru scurt timp, se așterne tăcerea.

Mă uit la Claudia. Nu avem prea multe reguli, însă una dintre cele vitale este să nu-l facem niciodată pe președinte să aștepte.

— Nu-ți face griji. Vin acum.

Ea se uită peste umăr și din nou spre hol.

— Vorbesc serios, Wes, mă amenință ea. Și la urma urmei, cu cine vorbești?

— Cu biblioteca. Încerc să fac rost de lista finală a participanților la evenimentul de diseară.

La noi în birou, când președintele se simte singur și-i este dor de vechea sa viață, îi sună pe Foștii perioadei sale: fostul prim-ministru britanic, fostul prim-ministru canadian, până și pe fostul președinte francez. Însă ajutorul de care am nevoie e mult mai aproape de atât.

— Îl am chiar aici. Nu-i decât de o pagină, mă întrerupe bibliotecara. Care-i numărul tău de fax?

Îi spun numărul în timp ce îmi bag mâna pe mâneca sacoului. Capetele

metalice ale președintelui și primei-doamne se bălăngănesc pe insigna prinsă la rever.

— Și-l trimiți acum?

— Când vrei… mi-e totuna…

— Acum.

Pun telefonul în furcă, înșfac geanta cu tot felul de minuni și mă îndrept rapid spre ușă.

— Anunță-mă când vine Manning, îi spun Claudiei în timp ce trec valvârtej pe lângă ea și mă duc glonț în camera de vizavi în care se află copiatorul.

— Wes, nu-i deloc amuzant ceea ce faci, spune ea, vădit iritată.

— Vin chiar acum, mint eu, stând în fața faxului nostru securizat.

În fiecare zi, la ora șase dimineața, NID-urile lui Manning – National Intelligence Daily (Informații zilnice la nivel național) – sosesc prin faxul securizat exact în același loc. Trimise de CIA, NID-urile conțin scurte prezentări cu privire la o serie de subiecte destul de sensibile din domeniul informațiilor și reprezintă ultimul cordon ombilical pe care toți foștii președinți îl mai au cu Casa Albă. Manning aleargă după ele ca o pisică în călduri. Însă pentru mine, ceea ce se transmite chiar acum este mult mai important.

— Wes, du-te la ușă. Am eu grijă de fax.

— N-o să dureze decât…

— Am spus să te duci la ușă. Acum.

Mă întorc cu fața spre Claudia chiar când faxul începe să prindă viață. Buzele ei de fumătoare înrăită sunt lipite și țuguiate, și pare supărată – mai supărată decât ar trebui să fie cineva din cauza unui amărât de fax.

— E OK, mă bâlbâi eu, îl iau eu.

— La naiba, Wes…

Chiar înainte să apuce să termine propoziția, telefonul îmi vibrează în buzunar. Îl scot ca pe o simplă distracție.

— Dă-mi numai o secundă, îi spun Claudiei în timp ce verific identitatea celui care mă sună.

„Număr necunoscut.” Nu sunt prea mulți oameni care să aibă numărul ăsta.

— Wes la telefon, răspund.

— Nu reacționa în niciun fel, zâmbește doar și prefă-te că vorbești cu un prieten vechi, răzbate o voce nu prea clară în receptor. Îl recunosc

instantaneu.
Boyle.

25.

— Ce cameră drăguță, spuse Romanul, uitându-se la pereții, în marea majoritate goi și îngălbeniți de soare, ai camerei care fusese căminul lui Nico în ultimii opt ani.

Deasupra noptierei se afla un calendar gratuit al echipei Washington Redskins. Deasupra patului – un crucifix mic. Pe tavan, o rețea de crăpături din tencuială, ca o pânză de păianjen, completa decorul.

— Chiar drăguță, adăugă Romanul, amintindu-și cât de multă nevoie avea Nico de stimuli pozitivi.

— Da, e drăguță, admise Nico, cu ochii ațintiți asupra supraveghetorului în timp ce acesta părăsea încăperea.

— Ai dus-o bine? întrebă Romanul.

Ținându-și mâinile încolăcite în jurul viorii și îmbrățișând-o ca pe o păpușă, Nico nu răspunse. După cum ciulise urechea, era clar că asculta scârțâitul din ce în ce mai slab produs de tălpile de cauciuc ale supraveghetorului pe linoleum.

— Nico…

— Așteaptă… îl întrerupse Nico, ascultând încă.

Romanul tăcu, încercând zadarnic să audă ceva. Desigur că acesta fusese încă un motiv pentru care-l aleseseră pe Nico acum câțiva ani. O persoană adultă obișnuită aude la un nivel de douăzeci și cinci de decibeli. Potrivit rapoartelor întocmite de armată, Nico fusese înzestrat cu abilitatea de a auzi la numai zece decibeli. Văzul său era și mai neobișnuit, măsurat oficial la un raport de 20/6.

Instructorii militari ai lui Nico consideraseră acest lucru un dar de la natură. Însă doctorii îl consideraseră o povară, sugerând că stimulii auditivi și vizuali prea puternici provocaseră desensibilizarea și ruperea sa de realitate. Iar Romanul… Romanul *știuse* că asta era o oportunitate.

— Spune-mi când n-o să ne mai audă nimeni, îi șopti Romanul.

Atunci când sunetul încetă, Nico își scărpină nasul borcănat și-l studie pe Roman cu atenție. Cu ochii săi aproape ciocolatii, clipind întruna, cercetă părul, fața, pardesiul, pantofii și până și geanta de piele a oaspetelui său. Romanul uitase cât de metodic putea să fie.

— Ți-ai uitat umbrela, remarcă brusc Nico.

Romanul își trecu mâna prin părul ușor umed.

— Nu-i decât puțin de mers din parcare până…

— Ai adus o armă cu tine, continuă Nico, uitându-se fix cum tocul de piele de la glezna Romanului ieșea în relief prin pantalonii acestuia.

— Nu-i încărcat, îl asigură Romanul, amintindu-și că răspunsurile scurte erau cea mai bună metodă de a-l ține sub control.

— Ăsta nu-i numele tău, îl întrerupse Nico din nou, și arătă spre ecusonul de vizitator prins la reverul hainei Romanului. Știu numele ăsta.

Romanul nici măcar nu se mai deranjă să se uite în jos. Își folosise insigna ca să treacă de paznici, însă pentru ecuson normal că dăduse un nume fals. Numai un tâmpit și-ar fi trecut numele real pe o listă care era trimisă în mod regulat șefilor săi din Secret Service. Totuși, în ciuda anilor petrecuți de Nico aici, în ciuda tuturor medicamentelor pe care doctorii le pompaseră în el, încă era ager la minte. Antrenamentul de pregătire a lunetiștilor nu se uita așa ușor.

— Numele sunt născocite, spuse Romanul. Îndeosebi cele ale dușmanilor.

Ținându-și încă vioara strâns la piept, Nico abia dacă putea să-și controleze emoția.

— Ești unul dintre Cei Trei.

După emoția din vocea lui, în mod clar nu era o întrebare.

— Hai să nu…

— Ești Unu sau Doi? Am vorbit numai cu Trei. El a fost legătura mea… el a fost cu mine… când a murit tatăl meu. A spus că voi, ceilalți, sunteți persoane prea importante și că președintele este unul dintre… Nico își mușcă buzele, chinuindu-se să se abțină. Slavă tuturor! Ai văzut crucea de pe capela de cărămidă?

Romanul dădu din cap aprobator, amintindu-și ce-i spuseseră lui Nico acum câțiva ani buni. Că ar trebui să se uite după semne. Că structurile palpabile fuseseră dintotdeauna surse ale unei puteri inexplicabile. Druizii și Stonehenge… piramidele egiptene… până și Primul și Al Doilea Templu al lui Solomon din Ierusalim. Francmasonii dedicaseră câteva secole studierii tuturor acestora – fiecare în parte o minune arhitecturală care servise și drept cale de acces spre un miracol și mai mare. Peste secole, aceste cunoștințe îi fuseseră transmise francmasonului James Hoban, cel care proiectase Casa Albă și francmasonului Gutzon Borglum, cel care sculptase Muntele Rushmore. Însă așa cum îi explicaseră lui Nico, unele uși nu erau

menite să fie deschise.

— Slavă tuturor! repetă Nico. Mi-a spus că atunci când o să vii tu, izbăvirea o să…

— O să vină și izbăvirea, promise Romanul. Așa cum promite Cartea.

Pentru prima oară, Nico tăcu. Așeză vioara pe podea și-și plecă ușor capul.

— Foarte bine, fiule, spuse Romanul dând din cap. Bineînțeles că înainte de izbăvire, o să începem cu puțină… Se întinse spre masa de toaletă și luă mătăniile roșii din sticlă… confesiune.

Căzând în genunchi, Nico își împreună mâinile și se aplecă pe marginea saltelei asemenea unui copil înainte de culcare.

Romanul nu se miră. Asta făcea și-atunci când îl găsiseră în adăpost. Și aproape încă două zile după ce se confruntase cu tatăl său.

— Mai târziu o să fie timp și pentru rugăciune, Nico. În acest moment nu trebuie decât să-mi spui adevărul în legătură cu ceva.

— Eu întotdeauna spun adevărul, domnule.

— Știu, Nico.

Romanul se așeză pe cealaltă margine a patului și puse mătăniile între ei. Razele slabe ale soarelui treceau ca un bumerang prin prismele create de sticla roșie. Încă în genunchi, Nico studia vrăjit fenomenul. Din geanta-diplomat Romanul scoase o fotografie alb-negru și o aruncă între ei pe pat.

— Acum, spune-mi tot ce știi despre Wes Holloway.

26.

— Hei, ce mai faci? spun în telefonul celular în timp ce Claudia se holbează la mine din cadrul ușii de la camera în care se află copiatorul.

— Știi cine-i la telefon? mă întreabă Boyle de la capătul firului.

Vocea sa e ascuțită, fiecare silabă în parte fiind parcă o lovitură dată cu spărgătorul de gheață. Este nerăbdător. Și în mod clar supărat.

— Sigur că da. Mă bucur să te aud, Eric.

Folosesc dinadins acest nume de cod în loc de *Carl Stewart.* Nu trebuie să știe că l-am descoperit și pe ăsta.

— Ești singur? întreabă el în timp ce Claudia își ţuguie și mai mult buzele și-mi aruncă o privire ucigătoare.

— Sigur că da. O am pe Claudia chiar aici…

— Nu te băga în asta, Wes. Asta nu-i lupta ta. Mă auzi? Nu-i lupta ta!

După care vine tonul. Boyle nu se mai aude.

A închis.

— Nu, e minunat, spun eu pe linia acum deja deconectată. Ne vedem în curând.

Nu sunt cel mai mare mincinos din lume, însă suficient de bun ca s-o conving pe Claudia că nu-i nicio problemă.

— Care-i problema? întreabă ea.

— Era… era Manning. A spus că o să mai stea câteva minute…

Ochii i se îngustează încercând să proceseze noile vești. În spatele meu, faxul prinde viață. Tresar când aud zgomotul care mă lovește asemenea unui glonț.

— Ce-i? întreabă ea.

— Nimic, doar că… m-a speriat.

Timp de aproape un an după împușcături, fiecare mașină ce dădea rateuri, fiecare ușă trântită mai tare… până și scenele de acțiune din filme… zgomotele puternice răzbăteau ca un ecou în urma atacului lui Nico. Doctorii mă asiguraseră că în timp aveau să dispară. Și așa fusese. Până acum.

Cunoscând expresia pe care o am acum pe față, Claudia se îmblânzește pentru o clipă, însă ca întotdeauna revine la prioritatea ei numărul unu.

— Ar trebui să fii deja acolo, afară, spune ea.

— O să fiu… doar lasă-mă să scot asta. Știi că-i place să știe toate numele, adaug eu, dându-i de înțeles că ceea ce fac e în folosul lui Manning.

Numai faptul că spun asta mă face să mai câștig câteva secunde.

Până în momentul în care mă întorc cu totul spre fax, prima pagină este deja imprimată. Și la fel și jumătate din ultima pagină.

Apuc în grabă colțul din stânga al foii în momentul în care iese din aparat, după care îmi aplec capul într-o parte, chinuindu-mă s-o citesc așa cum este, întoarsă cu fundul în sus. În colțul de sus scrie *Washington Post.* Din câte se pare, e din rubrica de umor a ziarului, „Hagar the Horrible”… după care „Beetle Bailey”. Când „Beetle Bailey” apare clar pe hârtie, văd ceva scris de mână în spațiul liber din cea de a doua casetă: niște litere mari pătrățoase care par a fi fost scrise pe bordul unei mașini în mișcare. E aproape ilizibil pentru un ochi neantrenat. Din fericire, ochii mei sunt obișnuiți de ani de zile cu asta. Aș recunoaște scrisul lui Manning oriunde.

„Guv. Roche… M. Heatson”, citesc în gând.

Pe următorul rând, ceea ce-i scris are și mai puțină noimă. „Gazdă – Mary Angel”.

Roche este fostul guvernator al statului New York, însă Heatson și Mary Angel… nu-mi spun absolut nimic.

Nu mai remarc nimic în afară de alte benzi desenate. *Peanuts, Garfield* și *Blondie.*

Asta era piesa finală din puzzle-ul lui Boyle? Mă uit iarăși la nota scrisă de mână. „Guv. Roche… M. Heatson… Mary Angel.” Chiar n-are nicio noimă. Trei nume fără nicio informație? Îl studiez din nou, citind fiecare literă în parte. Asta-i ultima pagină pe care Boyle a descoperit-o înainte să iasă din ascunzătoare. Opt ani în care a făcut-o pe mortu’ și *asta* l-a convins să se întoarcă la viață? „Guv. Roche… M. Heatson… Gazdă – Mary Angel.” Încă nu înseamnă nimic pentru mine.

— Wes, uite-l, vezi că-i aici, strigă Claudia, dispărând după tocul ușii.

— Vin acum, spun eu în timp ce ultimele rânduri din „Beetle Bailey” ies la iveală din aparat.

Când mă întorc ca să plec, prima pagină cade pe podea. Oprindu-mă să o ridic, arunc o privire rapidă la rândul care-l informează pe destinatar asupra numărului de pagini. Spre surprinderea mea, acolo apare cifra 3.

Faxul bipăie din nou, și o ultimă coală de hârtie vine spre mine. Bibliotecara spusese că e vorba de o singură pagină. Și este o singură

pagină… dar scrisă pe ambele fețe.

Mă aplec deasupra faxului și încerc să citesc documentul pe măsură ce fiecare rând în parte este imprimat cu cerneală proaspătă. Ca și pagina de umor, și aceasta are fondul acela cenușiu al documentelor fotocopiate mai întâi și este plină cu mai multe însemnări scrise de mâna președintelui. Însă în timp ce le citesc în gând, lucrurile îmi sunt mai neclare ca oricând, lăsându-mă complet nedumerit.

— Wes… mă strigă președintele de la ușa de la intrare.

— Vin acum, spun eu, apucându-mi geanta, smulgând foaia din fax și zbughind-o pe hol. Îi arunc o ultimă privire înainte s-o bag în buzunarul hainei. N-are nicio noimă. Ce mama naibii putea să facă Boyle cu *asta*?

27.

— El e cel pe care l-am împușcat, nu-i așa? șopti Nico, holbându-se la fotografia recentă a lui Wes. Cel nevinovat.

— În orice război există și nevinovați, spune Romanul. Însă ceea ce trebuie să știu este…

— E mai bătrân acum.

— Au trecut niște ani, Nico. Bineînțeles că-i mai bătrân.

Nico trase fotografia mai aproape de el.

— L-am făcut praf, nu-i așa? Acum e distrus.

— Poftim?

— Se vede în ochii lui, explică Nico, concentrându-se și mai mult asupra pozei. Am mai văzut privire asta… în luptă… băieții de pe câmpul de luptă au privirea aia.

— Sunt sigur c-o au, admise Romanul, smulgându-i fotografia și chinuindu-se să-l mențină pe Nico pe făgașul discuției. Însă trebuie să-mi spui dacă…

— Îi degrevăm de sarcini când capătă privirea aia, spuse Nico, aproape cu mândrie. Căci pierd din vedere cauza pentru care luptă.

— Exact. Pierd din vedere cauza pentru care luptă. Hai să ne concentrăm asupra acestui fapt. Bătând darabana pe fotografia lui Wes, Romanul adăugă: Ți-aduci aminte ce-a spus despre tine? La audierile de-acum câțiva ani?

Nico rămase tăcut.

— Cum ți-a spus? Un turbat?

— Un monstru, mârâi Nico.

Romanul clătină din cap neîncrezător, știind bine cum fusese descris de către Wes. Însă ca oricare interogatoriu, cheia consta în ascunderea marilor întrebări.

— Și asta-i ultima chestie pe care l-ai auzit spunând-o? întrebă Romanul.

— Dădea vina pe mine. Refuza să vadă de la ce ne-am salvat noi toți.

Romanul îl cercetă cu atenție pe Nico și se convinse că Wes nu luase legătura cu el. Desigur, asta reprezentase numai o parte din motivul vizitei sale.

— Că tot veni vorba, te mai gândești la Boyle?

Nico își ridică privirea, cu ochii plini de mânie, dar se calmă repede. Ura dispăru aproape instantaneu. Mulțumită doctorilor, în cele din urmă învățase s-o ascundă.

— Niciodată, spuse Nico.

— Deloc?

— Niciodată, repetă Nico, cu vocea joasă și măsurată.

Își petrecuse opt ani din viață ca să-și perfecționeze răspunsul.

— E OK, Nico. Ești în siguranță acum, așa că…

— Nu mă gândesc la el. Nu, insistă el, stând încă în genunchi și privind roșul aprins al mătăniilor. Ce s-a întâmplat cu el… el…

Înghițind greu, Nico se întinse după mătănii, după care renunță.

— El m-a băgat aici. El…

— Poți să-i spui numele, Nico.

Nico clătină din cap, continuând să se uite la mătănii.

— Numele sunt născocite. El… poartă masca diavolului.

Fără niciun fel de avertisment, brațul lui Nico se repezi după mătăniile din mijlocul patului. Le duse la piept, pipăind înfrigurat cu degetul mare mărgică după mărgică, în căutarea chipului gravat al Fecioarei Maria.

— Nico, nu te ambala…

— Numai Dumnezeu este adevărat…

— Te înțeleg, însă…

— Dumnezeu e adevărat! izbucni el, răsucind mătăniile mai repede ca niciodată.

Nico se întoarse și începu să se legene… încet, apoi din ce în ce mai repede, răsucind rozariul între degete. Cu fiecare balansare umerii îi coborau tot mai jos, iar spatele i se curba tot mai mult, transformându-se practic într-o minge la marginea patului. Dădu să mai spună ceva, după care renunță brusc. Romanul mai văzuse asta și înainte. Această luptă interioară. Dintr-odată, Nico se uită înapoi peste umăr. Romanul n-avea nevoie de un văz de 20/6 ca să-i vadă lacrimile din ochi.

— Ai venit aici ca să mă izbăvești? întrebă Nico printre hohote de plâns.

Romanul îngheță, gândindu-se că totul avea legătură cu Boyle… Și așa era, însă…

— Sigur că da, spuse Romanul îndreptându-se spre partea cealaltă a patului.

Îi puse o mână pe umăr și ridică vioara de pe podea. Citise de suficiente ori dosarul lui Nico pentru a ști că așa avea să-l liniștească.

— De-asta sunt aici, îi spuse îmbrățișând gâtul viorii.

— Pentru izbăvire? întrebă Nico pentru a doua oară.

— Pentru salvare.

Nico zâmbi, scăpând mătăniile roșii pe podea. După felul în care Nico se uitase la vioară cu ochii pe jumătate închiși, Romanul își dădu seama că avea câteva minute de calm. Trebuia să termine cât mai repede ce avea de făcut.

— În numele Celor Trei, sunt aici pentru purificarea ta… și pentru a fi sigur că atunci când vine vorba de Boyle – când vine vorba de Fiară – spiritul tău nu mai resimte influența lui.

— Care ne sporește credința… Care ne întărește speranța… Care ne desăvârșește dragostea, începu Nico să se roage.

— Atunci hai să începem, propuse Romanul. Care-i ultima ta amintire legată de el?

— La Revoltă, începu Nico. Făcând cu degetele semnul victoriei… rânjind satisfăcut spre mulțime cu dinții săi albi strălucitori. După care mânia din ochii săi când am apăsat pe trăgaci – nu știa că fusese lovit. Era nervos… *furios* în timp ce strângea din dinți. Asta a fost prima lui reacție, până și în pragul morții. Ură și furie. Până când s-a uitat în jos și și-a văzut propriul sânge.

— Și l-ai văzut cum a căzut?

— Două împușcături în inimă, una în mână și, chiar înainte de a fi pus la pământ, l-am nimerit și în gât. L-am auzit țipând în timp ce săreau pe mine. Țipând să-l ajute cineva. Implorând… chiar în mijlocul zbieretelor din jur… să-l ajute cineva. „Cineva… cineva să mă ajute…” Iar după aceea țipetele s-au oprit. Iar el râdea. Aud ceva. Puteam să aud. Prin sângele lui, Boyle râdea.

Romanul își trecu limba peste dinți. Fără îndoială, era adevărat. Râzând în drum spre libertate.

— Dar de-atunci încoace? întrebă el, alegându-și cu grijă fiecare cuvânt.

Indiferent de risc, avea nevoie să știe dacă Boyle fusese aici.

— Te-a bântuit… recent?

Nico se opri, ridicându-și privirea de la vioara.

— Bântuit?

— În… în visele tale.

— Niciodată în vis. Amenințarea sa a încetat când…

— Dar în știu eu ce alte situații, în viziuni sau…?

— Viziuni?

— Nu viziuni… Știi tu, ca și…

— Puterea lui e atât de mare? îl întrerupse Nico.

— Nu, însă noi…

— Să fie în măsură să facă asta… sa te bântuie dincolo de cenușă…

— Nu există o asemenea putere, insistă Romanul, întinzându-se să atingă umărul lui Nico.

Nico se trase înapoi, ferindu-se de atingerea Romanului. Se lovi cu spatele de calorifer, iar vioara căzu pe podea.

— Pentru ca Fiara să se ridice…

— N-am spus niciodată asta.

— Nici n-ai negat! spuse Nico, clipind panicat.

Începu să dea din mâini cu pumnii strânși, ca și cum n-ar fi putut să-și controleze mișcările. O venă groasă de la gât i se umflă cât pe ce să plesnească.

— Însă ca el să trăiască… Marea Năpastă ce durează de șapte ani – timpul pe care eu l-am petrecut aici – urmată de reînvierea mortului…

Romanul se dădu înapoi, împietrit.

— Și tu crezi asta, spuse Nico.

— Nu-i adevărat.

— O simt în vocea ta. Tremurul! Am dreptate, nu-i așa?

— Nico…

— El este! Odată cu reînvierea – Fiara trăiește!

— N-am spus niciodată…

— Trăiește! Doamne Dumnezeul meu, *trăiește*, urlă către cer Nico, stând încă în genunchi și întorcându-se spre geamul securizat.

Romanul se temuse că avea să ajungă la asta. Își vârî mâna în buzunarul de la haină și își scoase telefonul celular, un model vechi, destul de gros. Cu degetul mare culisă capacul din spate al telefonului și scoase la iveală un compartiment central în care se aflau o seringă mică și o lamă de ras. Ecusonul fals și insigna de la Secret Service îi permiseseră să aducă o armă în tocul de la gambă, însă seringi și lame de ras? În niciun caz într-un spital de boli nervoase.

— Nico, e timpul să te calmezi, spuse el, fixându-și seringa între degetul arătător și cel mijlociu.

Fentanylul avea să-l doboare cu ușurință, însă lama avea să facă să pară o sinucidere.

— Tu-tu mă ataci? se miră Nico când se întoarse și văzu acul seringii.

Ochii i se întunecară, iar nările i se lărgiră.

— El te-a trimis! strigă Nico, lipit de calorifer și prins în colț. Ești unul de-ai lor!

— Nico, sunt de partea ta, încercă să-l calmeze Romanul în timp ce se apropia și mai mult.

Nu era nicio plăcere să răpui un animal.

— Asta-i doar ca să te calmeze, adăugă el, știind că n-avea de ales.

Un cadavru lăsat în urmă avea să ridice în mod sigur întrebări, însă situația n-avea să fie nici pe jumătate la fel de gravă ca în cazul în care îl lăsa pe Nico să urle timp de o lună întreagă că Cei Trei existau și că Boyle era în viață.

Ochii lui Nico se îngustară, concentrându-se asupra armei din tocul de la gamba Romanului. Ca și cum ar fi localizat un prieten vechi.

— Nici să nu te gândești, Nico. Nu poți să…

Ușa camerei se deschise larg, trântindu-se de perete.

— Ce-i cu zbieretele astea…? Ce mama dracului crezi că faci?! întrebă o voce profundă.

Romanul aruncă o privire în spate exact cât să vadă doi supraveghetori dând buzna înăuntru. De atât avu nevoie Nico.

Asemenea unui șarpe descolăcit, Nico se năpusti la picioarele Romanului. Cu mâna dreaptă îi apucă rotula, răsucindu-i-o ca pe un capac de sticlă. Mâna stângă se duse direct spre arma din tocul de la gambă.

— Aaaaah! gemu Romanul, prăvălindu-se pe spate direct spre podea.

Chiar înainte de impact, Nico îi smulse arma din toc.

— Nico, nu… spuse supraveghetorul cu un inel rotund în ureche.

Era deja prea târziu. Asemenea unui pictor care-și regăsise pensula pierdută, Nico rânji când simți arma în palmă. Stând în genunchi, își mișcă ușor mâna și apucă pistolul.

— Cu amortizor… nici țeava și nici tocul prea grele, îi spuse Romanului, care încă se mai zvârcolea pe podea. Marfă de calitate, adăugă el cu o grimasă de plăcere în timp ce le zâmbea supraveghetorilor.

— Nico…!

Patru împușcături șuierară în încăpere. Amândoi supraveghetorii urlară. Primele două gloanțe le nimeriră mâinile. Exact ca-n cazul tatălui său. Și al lui Boyle. Stigmatul. Ca să simtă durerea suferită de Isus. Amândoi se loviră de perete înainte de a-și dea seama că celelalte două gloanțe le

pătrunseseră în inimă.

Nico se ridică în picioare fără măcar să se uite cum cei doi supraveghetori se prăbușeau la podea, corpurile lor lăsând dungi roșii paralele pe peretele alb. Răsucindu-se pe călcâie, îndreptă arma spre Roman, care zăcea pe spate, ținând ceva strâns la piept. Avea să fie o țintă ușoară, însă când degetul lui Nico se pregătea să apese pe trăgaci…

— Omul lui Dumnezeu! strigă Romanul, ridicând mătăniile din sticlă roșie ale lui Nico.

Acestea atârnau din pumnul său, balansându-se asemenea ceasului de buzunar al unui hipnotizator.

— Și știi asta, Nico. Indiferent ce altceva gândești… Nu poți omorî un om al lui Dumnezeu.

Nico se opri, vrăjit de felul în care razele slabe ale soarelui se reflectau în mărgelele de sticlă. Mătăniile se bălăngăneau în același ritm cu respirația rapidă a Romanului. Broboane de sudoare se adunaseră pe buzele acestuia. De jos de pe podea, vedea direct în țeava armei. Nico nu se uita la el. Nici măcar n-avea să-i dea de înțeles că era acolo. Fascinat de mătănii, Nico își căuta răspunsul, fără să miște deloc pistolul. Ridica și cobora dintr-o sprânceană încercând să se calmeze. În final apăsă pe trăgaci.

Când glonțul țâșni, Romanul închise ochii. Acesta îi străpunse mâna stângă, exact în mijlocul palmei. Durerea suferită de Isus. Înainte ca măcar s-o poată simți, mâna i se umplu de sânge, scurgându-i-se de la încheietură spre cot.

— Unde e!? întrebă Nico cu fermitate.

— O să te omor pentru asta, gemu Romanul.

— Altă minciună. Întorcându-se ușor la dreapta, Nico ținti și mâna cealaltă a Romanului. După tot ce mi-ai promis… să vii acum la mine și să-l protejezi. Ce putere are Fiara asupra ta?

— Nico, oprește-te!

Fără să ezite, Nico trase înapoi cocoșul pistolului.

— Răspunde-mi la întrebare: unde e?

— N-am nici cea mai…

— Te rog să dai la o parte mătăniile, îi ceru Nico politicos, făcând semn spre mătănii, care se aflau lângă piciorul Romanului.

Când acesta le ridică, Nico apasă pe trăgaci și un al doilea glonț țâșni din pistolul cu amortizor, găurindu-i piciorul Romanului. Amândouă rănile îl ardeau ca și cum niște piroane groase i-ar fi sfredelit pielea. Strânse din

dinți și-și ținu respirația, așteptând să se atenueze durerea inițială. Dar aceasta devenea tot mai insuportabilă.

— Nnnnuuu! strigă el.

— Unde-i Boyle? îi ceru cu insistență Nico să afle.

— Dacă… dacă aș fi știut, chiar crezi că aș mai fi venit aici?

Nico rămase tăcut un moment, gândindu-se la cele auzite.

— Dar l-ai văzut?

Romanul clătină din cap în semn că nu, chinuindu-se încă să-și învingă durerea. Simțea cum i se umflă piciorul, umplându-i parcă pantoful.

— Mai e cineva care l-a văzut? întreba Nico.

Romanul nu răspunse. Nico se uită la el cu atenție, aplecându-și ușor urechea spre el.

— Ai început să respiri mai repede, sper că n-ai să faci vreun atac de cord, spuse Nico.

Romanul încercă să nu privească înspre pat. În schimb, Nico se uită exact într-acolo.

Pe cearșafuri, chiar la margine, era fotografia în alb și negru a lui Wes.

— El? întrebă Nico, întinzându-se după poză. De-asta…? De-asta m-ai întrebat despre el, da? Cel pe care l-am distrus… el e cel care a văzut Fiara.

— Tot ceea ce a făcut a fost să vadă…

— Însă să comunice… să fie de aceeași parte cu Fiara. Wes e corupt acum, nu-i așa? Pângărit. De-aia a ricoșat glonțul… îi luă Nico vorba din gură dând din cap în semn că înțelesese care era legătura. Bineînțeles! De-asta Domnul a trimis glonțul spre el. Nu-i nicio coincidență. Soarta. Voia Domnului. Să-l răpună pe Wes. Și ceea ce a început Dumnezeu… continuă Nico mijindu-și ochii spre fotografie. O să-l fac din nou să sângereze. Am ratat mai înainte, însă văd asta acum… în Carte. Îl văd pe Wes sângerând.

Ridicându-și privirea de la fotografie, Nico îndreptă arma spre capul Romanului. De la fereastra de deasupra caloriferului, ochiurile de geam aruncau umbra unei cruci direct pe fața Romanului.

— Mila Domnului, șopti Nico. Lăsându-și arma în jos, întorcându-se cu spatele la Roman și uitându-se fix la geamul securit.

Datorită amortizorului împușcăturile nu se auziseră, însă cei de la pază aveau să fie aici în curând. Nu ezită nici măcar o secundă. Avusese opt ani la dispoziție să se gândească la momentul acesta. *Securit.* Nu antiglonț. Din armă țâșniră alte două gloanțe, găurind colțurile de jos, din stânga și dreapta ale geamului, chiar lângă tocul ferestrei.

Aflat încă pe podea, Romanul își scoase cravata ca să improvizeze un garou pentru picior. Dacă-și ținea pumnul strâns, durerea din mână părea suportabilă. Sângele îi umpluse deja pantoful și-și simțea zvâcnind mâna și piciorul. La câțiva zeci de centimetri distanță, auzi o bufnitură, după care un pârâit. Se uită imediat în sus și îl văzu pe Nico lovind cu piciorul în gaura făcută de glonț în colțul din stânga al geamului. După cum era de așteptat, geamul nu se făcuse țăndări, însă se îndoise, pocnind precum o folie protectoare cu bule, folosită la transportul obiectelor fragile, pe măsură ce bucățelele mici de sticlă se încăpățânau să rămână laolaltă. Acum crease o breșă. Nico își umezi buzele, își propti piciorul în geam ținându-se de calorifer. Împingând din nou, o bucată din geamul verzui, cam de mărimea pumnului, se desprinse de rest. Împinse din nou. Și din nou. În același loc. În cele din urmă geamul cedă și se auzi un sunet strident când securitul începu ușor să se jupoaie în exterior și în sus, asemenea unui tapet vechi. După care urmă o bufnitură finală și – nimic.

Simțind o pală de aer rece lovindu-l drept în față, Romanul se uită în sus.

Nico dispăruse deja.

Romanul se târî spre geam și, ținându-se bine de calorifer, se ridică în picioare. Două etaje mai jos, se afla un morman de zăpadă care atenuase căderea lui Nico. Gândindu-se să-l urmărească, mai aruncă o privire pe geam și simți cum sângele i se prelinge prin ciorap. „Nicio șansă”, își spuse el în gând. Abia se mai putea ține pe picioare.

Întinzându-și gâtul afară pe fereastră și privind urmele pașilor pe zăpadă – perfect vizibile în zloata de pe drumul de acces – îl localiză rapid pe Nico: cămașa lui forma o pată maronie care înainta prin stratul alb de zăpadă strălucitoare. Nico nu se uită deloc înapoi.

În câteva secunde, în mâna lui Nico apăru ceva negru la culoare, în timp ce acesta își ridică arma și o îndreptă spre vârful pantei. Din unghiul în care era poziționată fereastra, Romanul nu putea să vadă spre ce anume țintea Nico. La poartă, desigur, se afla un paznic, însă era la peste patruzeci și cinci de metri de…

Se auzi un „psst” înfundat și apoi din țeava pistolului se ridică un fuior de fum. Chiar acolo, Nico își încetini ritmul continuându-și drumul aproape în pas de plimbare. Romanul n-avea nevoie să vadă cadavrul ca să știe că fusese o altă lovitura directă.

Nico își vârî arma în buzunarul bluzei cu aerul unui om care nu are nicio grijă pe lume. Trecu agale de vechea clădire a armatei, apoi de cimitire, de

arborele desfrunzit și apoi ieși nestingherit pe poarta principală.

În timp ce șchiopăta spre ușa, Romanul își recuperă seringa și lama de ras de pe podea.

— Hei, băieți sunteți bine? se auzi o voce de femeie în aparatul de emisie-recepție al unuia din supraveghetori.

Romanul se aplecă și-l scoase de la centura bărbatului.

— Bine, bine, mormăi el în receptor.

Luând aparatul cu el, se întoarse și se uită de jur împrejur. Până în momentul acela nu-și dăduse seama că Nico luase și fotografia alb-negru a lui Wes. A lui Wes sângerând.

28.

— Pe aici, spun în timp ce-o sprijin de cot pe femeia în vârstă, cu părul blond strâns în coc, conducându-i pe ea și pe soțul ei spre locul unde se aflau președintele Manning și prima-doamnă, în fața unui aranjament floral de mărimea unei mașini mai mici.

Prins în această mică anticameră din spatele Kravis Center for the Performing Arts, președintele se uită în direcția mea, fără să-i dispară vreun moment zâmbetul de pe față. Acesta-i semnalul de care am nevoie. N-are nici cea mai vagă idee cine sunt cei pe care-i însoțesc.

Îi pun informația direct pe tavă.

— Domnule președinte, vă amintiți de familia Talbot…

— George… Leonor… intervine prima-doamnă, strângându-le mâinile și pupându-se de complezență cu buzele în aer.

Treizeci și patru de cărți, cinci biografii neautorizate și două filme de televiziune încercaseră să arate că ea este politicianul cel mai bun al familiei. Și iată dovada.

— Și ce mai face Lauren? întreabă ea, amintindu-și la fel de bine și numele fiicei acestora.

În astfel de momente sunt de-a dreptul impresionat. Familia Talbot nu face donații de prea mult timp. Ei intră în categoria NBF – New Best Friends[13], porecla pe care le-am dat-o persoanelor bogate și entuziaste care se atașaseră de familia Manning *după* ce părăsiseră Casa Albă. Prietenilor vechi le plăcea puterea; noilor prieteni le place faima.

— Doar ce spuneam că sunteți cea mai tare, își exprimă admirația doamna Talbot, cu ochii ațintiți numai asupra primei-doamne.

Pe Manning nu-l deranjează acest lucru. Prima-doamnă avusese întotdeauna un rol important în activitatea lui – politica – și, mulțumită pregătirii ei științifice, era mai bună la analizarea cifrelor din sondaje, motiv pentru care se afirmase că ea fusese mai distrusă decât președintele în momentul când predaseră cheile de la Casa Albă. Totuși, ca unul dintre cei care fuseseră alături de președinte în ziua aceea când se întorsese în Florida, zi în care, după ce dăduse ultimul telefon de la bordul Air Force One, zăbovise pe linie suficient de mult ca să-și ia un ultim rămas-bun de la centralistă, n-am cum să nu fiu de acord cu asta. Manning trecuse de la a

avea un steward pe care-l chema prin pager doar ca să-i aducă cafeaua la a-și căra propriile geamantane înapoi în garaj. Nu poți să renunți la atâta putere fără să suferi puțin.

— Da’ eu ce-am ajuns, un neică nimeni, așa deodată? întreabă Manning.

— Ce vrei să spui prin „așa deodată”? vine replica primei-doamne în timp ce toți cei prezenți la cocktail izbucnesc în râs.

Este genul de glumă care va fi repetată la tot felul de evenimente filantropice, transformându-i pe soții Talbot în niște mini staruri și făcându-i pe bogătașii din Palm Beach să continue să participe la astfel de petreceri de caritate de o mie de dolari tacâmul.

— Număr până la trei, strigă fotograful în timp ce-i împing ferm pe soții Talbot între soții Manning. Unu… doi…

Blițurile clipesc, iar eu mă duc rapid pe aliniamentul de primire ca să conduc noua familie de donatori. Manning arată exact la fel.

— Domnule președinte, vă amintiți de familia Munder…

La Casa Albă, numeam asta metoda „trage/împinge”. Îi *trag* pe soții Munder înspre președinte, ceea ce îi *împinge* pe soții Talbot deoparte, obligându-i să înceteze să se mai uite ca niște nătângi și să-și ia rămas-bun. Exact după cum mă așteptam, funcționează perfect – până când cineva împinge înapoi.

— Încerci un trage/împinge cu mine? Eu am *inventat* asta! strigă o voce familiară în timp ce flash-urile aparatelor de fotografiat se declanșează din nou.

Până să mă întorc spre aliniamentul inițial de preluare a invitaților, Dreidel e deja la jumătatea drumului spre președinte cu un zâmbet larg întipărit pe față.

Manning se luminează la față ca și cum și-ar fi văzut câinele din copilărie. Știu foarte bine că n-ar fi deloc înțelept să intervin acum.

— Oh, băiatul meu, spune Manning, îmbrățișându-l pe Dreidel.

Eu încă am parte doar de-o strângere de mână, pe când Dreidel primește o îmbrățișare călduroasă.

— Voiam să fie o surpriză, explic eu, aruncându-i o privire lui Dreidel.

În spatele său, șirul celor care așteptau să fie prezentați nu mai mișcă. Peste umărul președintelui, prima-doamnă îmi aruncă o privire cruntă. Și știu la fel de bine că n-ar fi deloc înțelept să nu intervin acum.

— Domnule… chiar ar trebui…

— Sper că ai de gând să rămâi până la sfârșitul evenimentului, mă

întrerupe Manning în timp ce se dă înapoi spre soția sa.

— Bineînțeles, domnule, îl asigură Dreidel.

— Domnule președinte, vă amintiți de familia Lindzon, spun eu, aducând următoarea pereche de donatori la poziție.

Manning zâmbește fals și mă străfulgeră rapid cu privirea. Îi promisesem că astă-seară o să fie vorba numai de cincizeci de fotografii. Desigur, le numărase. Aceasta este fotografia suvenir cu numărul 58. Când mă întorc din nou spre aliniamentul de primire, Dreidel mi se alătură.

— Cu cât ai depășit cifra promisă? întreabă Dreidel.

— Cu opt, șoptesc eu. Ce s-a întâmplat cu strângerea ta de fonduri?

— A fost mai mult un cocktail. Am terminat devreme, așa că m-am gândit c-aș putea să vin să vă salut pe toți. Ce s-a întâmplat cu tipa de la rubrica de mondenități?

— M-am ocupat de tot.

Se mai aude un bliț, iar eu apuc cotul următoarei persoane care așteaptă, o femeie supraponderală într-un costum roșu cu pantaloni. Revenind la forma de odinioară, Dreidel își pune o mână pe umărul soțului acesteia și-l face să înainteze.

— Domnule președinte, vă amintiți de familia Heinberg, anunț eu în timp ce-i lăsăm acolo pentru fotografia cu numărul 59. Șoptindu-i lui Dreidel, adaug: în plus, am găsit adresa lui Boyle de la Londra și ultima lui solicitare de la bibliotecă.

Dreidel mărește ritmul în timp ce se declanșează altă lumină de bliț. Este deja cu jumătate de pas înaintea mea. Crede că nu bag de seamă.

— Deci, ce-a fost pe ultima foaie? întreabă el încet.

Când mă întorc pe aliniamentul de așteptare, văd că mai este o singură persoană. Încă o poză și gata. Însă când văd cine este, mi se taie respirația.

— Ce-i? întreabă Dreidel, văzându-mi expresia de pe față.

Mă opresc în fața ultimului nostru oaspete, o tânără roșcată îmbrăcată într-un costum negru, modest. Dreidel dă să o ia de braț ca s-o conducă. Dar ea i-o ia înainte și-i pune o mână pe umăr.

— Chiar cei pe care-i căutam, spune ea cu mândrie. Lisbeth Dodson – *Palm Beach Post.* Dumneata trebuie să fii Dreidel.

29.

McLean, Virginia

Șchiopătând pe aleea alunecoasă și ținându-și pumnul lipit de piept, Romanul a privit ferestrele clasice ale clădirii în stil colonial, având o pancartă cu „De vânzare” în grădinița din față. Deși luminile erau stinse, asta nu îl făcu să încetinească. După ce-și ascunsese rana, băgându-și piciorul însângerat într-unul din pantofii vechi ai lui Nico – își fluturase insigna ca să forțeze ieșirea din spital, apoi dădu un telefon. Știa că Benjamin era acasă.

Așa că, atunci când ajunse lângă casă, apucă strâns balustrada rece de metal și coborî șontâc-șontâc scara scurtă din ciment. La capătul ei se afla o ușă de sub care se ițea o lumină difuză. Un semn mic deasupra soneriei anunța „Numai cu programări”. Romanul n-avea programare. Avea ceva mult mai valoros.

— Les? strigă el, abia reușind să se țină pe picioare.

Se sprijini de toc; nu-și putea simți mâna stângă aflată încă în aceeași mânușă îmbibată în sânge care-l ajutase s-o ascundă la spital. Piciorul îi amorțise de aproape o oră.

— Vin acum, rosti o voce înfundată din interior.

Se auzi yala păcănind și ușa se deschise, lăsând la vedere un bărbat păros cu o pereche de ochelari cu lentile bifocale pe nasul cărnos.

— OK, de ce-ai…? Oh, Isuse, ăla-i sânge?

— A-am nevoie de…

Înainte să apuce să mai spună ceva, Romanul leșină, căzând în față direct prin cadrul ușii. Ca de fiecare dată, doctorul Les Benjamin îl prinse. Cumnatul la nevoie se cunoaște.

30.

— Domnule președinte, v-o amintiți pe domnișoara Dodson… jurnalistă la *Palm Beach Post,* spuse Wes prezentând-o.

— Lisbeth, insistă ea, prelungind strângerea de mâna și sperând ca lucrurile să decurgă normal.

Se uită apoi la Wes, care se făcuse palid la față.

— Lisbeth, te știu după nume, spuse Manning. Chiar dacă nu-i cunosc pe cei care fac donații, numai un fraier nu și-ar aminti numele jurnaliștilor.

— Apreciez asta, domnule, recunoscu Lisbeth, crezând fiecare cuvânt al lui, deși își propusese să n-o facă.

„Nici c-aș putea să fiu mai penibilă de-atât”, își spuse în gând, reprimându-și dorința bizară de a-i face o reverență. Regula de Aur nr. 7: Președinții mint cel mai bine.

— Îmi pare bine să va reîntâlnesc, domnule.

— Este cumva Lisbeth? întrebă prima-doamnă, știind răspunsul, în timp ce se apropia de ea pentru a o îmbrățișa și a-și atinge reciproc pometii obrajilor. Oh, știi că îți ador rubrica, îi mărturisi ea pe un ton admirativ. Cu excepția articolului acela în care spuneai cât de mare era bacșișul pe care Lee îl lăsa chelneriților din oraș. Acela aproape că m-a făcut să te scot de pe lista noastră de invitați.

— De fapt, chiar m-ați scos, sublinie Lisbeth.

— Numai pentru două săptămâni. Viața e prea scurtă ca să porți cuiva pică.

Apreciindu-i onestitatea, Lisbeth nu se putu abține să nu zâmbească.

— Sunteți o femeie deșteaptă, doctor Manning.

— Draga mea, noi suntem cei care se presupune că trebuie să încercăm să ne facem plăcuți de tine – deși părerea mea e că poți să faci ceva mai bun decât să scrii despre cât bacșiș lasă oamenii pentru că, trebuie să recunoaștem, este mult sub nivelul tău. Bătându-și soțul ușor pe braț, adăugă: Lee, spune-i fetei ceva drăguț despre cercetarea în domeniul fibrozei chistice ca să poată să-și facă treaba.

— De fapt, începu Lisbeth, n-am venit aici decât…

— Ar trebui să vă ducem pe scenă, domnule, îi întrerupse Wes.

— … să le întâlnesc pe cele două ajutoare apropiate ale dumneavoastră,

adăugă Lisbeth arătându-i pe Dreidel și pe Wes. Lucrez la un articol despre loialitate. M-am gândit că aș putea să le smulg niște declarații și să-i transform în superstaruri.

— Bine – așa *ar trebui* să faci, încuviință președintele, punându-și o mână pe umărul lui Dreidel. El candidează pentru Senat. Iar dacă încă aș mai deține frâiele… ar fi de calibrul unui vicepreședinte.

Președintele făcu o pauză, așteptând ca Lisbeth să-și noteze totul.

Scoțând un carnețel din geanta ei neagră, Lisbeth marșă și se prefăcu a lua notițe. Peste umăr, putea să-l simtă pe Wes cât era de nervos.

— Nu vă faceți griji, îi spuse Lisbeth lui Manning. N-o să-i chinui prea mult.

— Domnul președinte, anunță o voce feminină, așa că toată lumea se întoarse spre femeia în floarea vârstei îmbrăcată într-un costum ce purta semnătura unui mare designer și cu o coafură pe măsură. În calitate de președintă de onoare a Fundației pentru Fibroză Chistică, Myrna Opal își privi ceasul de mână cu diamante, marca Chopard, hotărâtă să facă astfel încât programul să se deruleze conform orarului. Cred că suntem gata, domnule.

Chiar în momentul în care președintele făcu primul pas spre ușa de la scenă, Wes îi ieși în față.

— Wes, sunt bine.

— Știu, însă sunt…

— … mai puțin de trei metri până la ușă. O să mă descurc. Și, Dreidel – sper că o să fii la masa mea mai târziu.

Rosti cuvintele uitându-se la Wes. La Casa Albă, obișnuiau să respecte eticheta și să se asigure că președintele stătea întotdeauna lângă cine trebuia să stea. Timp de patru ani de zile, nu-și alesese comesenii. În prezent, nu se mai încurca cu favorurile politice. Era singurul câștig după pierderea Casei Albe. În sfârșit, președintele putea să stea lângă cine voia.

— Ai grijă ca oamenii aceștia minunați cărora le pasă de fibroza chistică să ajungă în pagina de mâine, adăugă prima-doamnă, făcându-i semn lui Lisbeth.

— Da, doamnă, spuse Lisbeth, fără să-și ia ochii de la Wes.

Stătuse în preajma celor mai buni politicieni ai lumii timp de aproape zece ani, însă încă era un novice când venea vorba să-și ascundă propriile emoții. Nările dilatate… pumnii strânși… indiferent de ce ascundea, chestia asta îl mânca de viu.

— Pe aici, domnule, zise unul din cei doi agenţi ai Secret Service, arătându-le preşedintelui şi primei-doamne uşa de acces la scenă.

Asemenea şoriceilor în spatele băiatului cu fluierul din poveste, preşedinta fundaţiei împreună cu persoana care se ocupa de PR, cea care se ocupa de adunarea fondurilor, fotograful şi cei rămaşi înşiraţi în spatele lor formară instantaneu un magnet care atrăgea orice persoană rătăcită din încăpere.

Când uşa se trânti în spatele lor, liniştea deveni copleşitoare. Spre surprinderea lui Lisbeth, Wes nu era singurul care rămăsese afară. Dreidel era chiar lângă el, cu un zâmbet cald pe faţă.

— Vino… ia loc, spuse el, arătându-i cu mâna către cele trei scaune goale de la masa rotundă care fusese folosită pentru înregistrarea participanţilor la eveniment.

Lisbeth era invitată politicos, dar asta n-o păcălea. Teama te face întotdeauna să manifeşti bunăvoinţă şi amabilitate. Iar dacă tânărul acesta de succes care se pregătea să devină senator era îngrijorat, povestea ei nota 9+ tocmai se transformase într-una de 10-.

— Deci cum a mers cu planificarea petrecerii-surpriză? întrebă ea, trăgându-şi un scaun de lângă masă.

— Ce anume? făcu Dreidel.

— Pentru ziua de naştere a lui Manning, preciză Wes. Întâlnirea noastră de azi-dimineaţă…

— O, foarte bine, răspunse Dreidel, refăcându-şi cărarea din păr şi rearanjându-şi ochelarii cu ramă subţire şi rotundă. Credeam că te refereai la strângerea de fonduri.

— Şi aţi stabilit unde o să aibă loc? adăugă ea.

— Încă nu ne-am decis, rostiră Wes şi Dreidel în acelaşi timp.

Lisbeth dădu din cap aprobator. Băieţii ăştia aveau şcoala Casei Albe. Nu puteai să-i prinzi cu trucuri din astea de liga a doua. OK, mai bine o lua încetul cu încetul.

— Hai să fim serioşi, n-aţi auzit ce-a spus prima-doamnă? întrebă ea. Că „adoră rubrica asta”. N-am venit să vă beau sângele.

— Atunci, de ce ţi-ai adus cupa cu tine? replică Dreidel, făcându-i semn cu bărbia spre carneţelul din mâna ei.

— Asta vă sperie pe voi? Dar dacă-l pun la loc? spuse ea, întinzându-se sub scaun şi băgându-şi la loc carneţelul şi stiloul în geantă.

Încă aplecată, se uită în sus, chinuindu-se să menţină contactul vizual.

— Așa-i mai bine? întrebă ea.

— Glumeam, spuse Dreidel, cu amabilitate prefăcută.

Fără îndoială, secretul pe care-l ascundeau era legat de el.

— Ascultați, băieți, îi rugă Lisbeth. Înainte de a vă îmbolnăvi – la naiba, mă scuzați…

Băgându-și mâna în buzunarul hainei de la costumul ei negru, Lisbeth își scoase telefonul celular și apasă pe butonul Recepție.

— Bună, Vincent… îhî, doar ce-am… Oh, cred că glumești. Așteaptă, dă-mi o secundă, spuse ea în telefon. Întorcându-se spre Wes și Dreidel, adăugă: Îmi pare rău, trebuia să răspund… n-o să dureze decât un minut.

Chiar înainte ca vreunul din ei să poată să reacționeze, Lisbeth se ridică de pe scaun și-o luă la goană spre ușa principală.

— Uitați-vă la geanta mea! strigă ea spre Dreidel și Wes, proptindu-se cu umărul în ușă și intrând în holul ornat cu candelabre al Kravis Center.

Își lipi telefonul de ureche. Însă nu auzea altceva decât vocile celor doi tineri pe care îi lăsase înăuntru.

— I-ai spus că *planificam o petrecere*? întrebă Dreidel, nervos.

— Ce voiai să-i spun? ripostă Wes. Că încercam să mai salvez ce-a mai rămas din căsnicia ta?

Regula de Aur nr. 8: Dacă vrei cu-adevărat să știi ce gândesc oamenii despre tine, părăsește încăperea și ascultă ce spun în urma ta. Lisbeth învățase asta la circuitul de petreceri din Palm Beach, când un personaj monden local îl plătise cu 1 500 de dolari pe un valet care-i parca mașina ca să asculte conversația lui Lisbeth cu o sursă confidențială. Peste o săptămână, Lisbeth salvase cei 1 500 de dolari și-și cumpărase două telefoane celulare. Astăzi, celularul A era la ea în geantă, acolo unde erau și Wes cu Dreidel, iar celularul B îl avea lipit la ureche. Când își băgase carnețelul în geantă, tot ce trebuise să facă fusese să apese pe un buton al telefonului A pentru a activa un apel rapid pe telefonul B. Acel apel telefonic fals, atât de important, de mai târziu. Regula de Aur nr. 8 dovedea de ce o să fie întotdeauna printre primii zece în branșă.

— Însă dacă află de Boyle… spuse Wes la capătul celălalt al liniei.

— Ușurel, tăticu’, n-o să afle de Boyle, ripostă Dreidel. Deși, dacă tot veni vorba, spune-mi ce-ai găsit…

Singură pe hol, Lisbeth tresări, cât pe ce să cadă de pe tocurile alea înalte, zgâriate. *Boyle*? Se uită în jur, însă nu se afla nimeni acolo. Erau cu toții înăuntru, pierduți în zumzetul „Unei seri cu președintele Leland F.

Manning”. Lisbeth putea să audă cum vocea îi răsuna pe scenă. Un val de emoție îi năpădi obrajii pistruiați. În cele din urmă, după toți anii ăștia… o notă cinstită de 10+.

31.

— Auuu! zbieră Romanul în timp ce Benjamin se folosea de foarfecile sterilizate ca să-i taie pielea moartă de pe marginile rănii din palmă. *Ce doare*!

— Bun – ăsta-i un semn ca n-ai niciun nerv afectat, îi explică Benjamin pe un ton sec, în micuțul birou amenajat la subsol, pe care fosta sa soție obișnuia să-l folosească pentru epilarea permanentă prin electroliză.

Romanul stătea pe o canapea modernă de piele, Benjamin se învârtea ușor într-un scaun rotativ din oțel inoxidabil.

— Mai rezistă puțin, îl îndemnă el.

Punându-și degetul mare în palma Romanului și celelalte degete pe dosul palmei, Benjamin apasă strâns pe rană. De asta data, Romanul era pregătit. Nu scoase niciun sunet.

— Niciun fel de sensibilitate a osului sau instabilitate… deși tot mai cred c-ar trebui să faci o radiografie ca să fii sigur.

— Sunt bine.

— Îhî, mi-am dat seama după cum ai leșinat în pragul ușii. Ce să mai zic, sănătate curată.

Benjamin luă o agrafă pentru hârtii și o îndreptă, apoi îndoi metalul până când cele doua capete ale agrafei aproape că se atinseră, fiind la jumătate de centimetru unul de celălalt.

— Fă-mi o favoare și închide ochii.

În timp ce Romanul se conforma, Benjamin apăsă ușor cu capetele agrafei pe degetul mare al Romanului.

— Câte puncte simți?

— Două, spuse Romanul.

— Bine.

Luându-i fiecare deget în parte, Benjamin repetă întrebarea, după care îi pansă cu tifon mâna Romanului. La final, aplecându-se spre piciorul însângerat al Romanului, îndepărtă cu penseta bucățile de șosetă și de șiret de pe rană și-i făcu același test cu agrafa la fiecare deget de la picior.

— Acum, câte simți?

— Unul.

— Buuun. Știi ceva, e o minune faptul că nu ți-ai fracturat niciunul

dintre oasele tarsiene.

— Îhî, Domnul e de partea mea, spuse Romanul, mișcându-și degetele și bătând ușor peste bandajul de tifon din palmă.

Sângele dispăruse, însă durerea persista. Nico avea să plătească pentru asta.

— Nu trebuie decât să-l ții curat și ridicat în sus, îl sfătui Benjamin, după ce îi bandajă piciorul.

— Deci sunt OK, pot să zbor?

— Să zbori? Nu… În niciun caz. Acum e timpul să te odihnești. Ai înțeles? Las-o mai moale câteva zile.

Romanul rămase tăcut, aplecându-se și băgându-și cu grijă picioarele în perechea de pantofi pe care Benjamin o adusese de sus.

— Ai auzit ce-am zis? întrebă Benjamin. Nu-i momentul potrivit să te plimbi de colo-colo.

— Fă-mi o favoare și scrie rețetele alea, spuse Romanul, chinuindu-se din răsputeri să pășească în timp ce se îndrepta spre ușă. Te sun mai târziu.

Fără să se uite înapoi, ieși și-și scoase telefonul celular din buzunar.

După ce formă numărul, îi răspunse o voce feminină:

— Agenția de Voiaj, cu ce vă putem ajuta?

— Încerc să fac o rezervare, spuse Romanul, pășind afară în întuneric în timp ce o rafală de vânt rece de Virginia îl învălui. Am nevoie de-un bilet la următorul avion pe care-l aveți către Palm Beach.

32.

— *Ăsta*? întreabă Dreidel în timp ce se holbează la faxul despăturit. Ăsta-i ultimul lucru pe care Boyle l-a primit de la bibliotecă?

— Da, conform celor spuse de tipa de la arhivă.

— N-are nicio noimă, mormăie Dreidel, adică vreau să spun, un dosar de personal ceva, aș fi înțeles… până și un memorandum mai vechi asupra unui atac care nu mersese ca lumea… însă *un careu de cuvinte încrucișate*?

— Asta-i ce mi-a trimis femeia: o foaie cu niște nume pe niște tâmpenii de benzi animate „Beetle Bailey” – iar pe partea opusă, un careu șters, în bună parte completat…

— … Careu de cuvinte încrucișate, repetă Dreidel.

Studiază răspunsurile scrise de mână.

— În mod clar e scrisul lui Manning.

— Și al lui Albright, spun eu, referindu-mă la fostul șef al staffului prezidențial. Ți-aduci aminte? Albright începea careurile…

— … iar Manning le termina. Revenind la cuvintele încrucișate, arată spre niște litere mâzgălite din dreapta rebusului. „AMB… JABR… FRF… JAR…” Ce-s astea?

— N-am nicio idee. Am verificat inițialele, însă nu sunt ale vreunei persoane pe care s-o cunoască. Ca să fiu sincer, pare a fi o tâmpenie.

Dreidel dă din cap aprobator, verificându-le și el.

— Maică-mea face același lucru când dezleagă cuvinte încrucișate. Cred că nu-i vorba decât de niște litere cu care să verifici spațiile libere… încercând diferite variante de răspuns.

Concentrându-se din nou pe careul propriu-zis, citește fiecare răspuns în parte, unul câte unul.

— Ce zici de pătrățelele completate? Ceva interesant?

— Doar niște cuvinte obscure cu o grămadă de vocale. „Damp aral… peewee”, citesc eu de sus, aplecându-mă peste umărul său.

— Și răspunsurile sunt corecte?

— Am avut în total douăsprezece secunde să mă uit la el, cu atât mai puțin să-l rezolv.

— Par a fi corecte, spune Dreidel, studiind careul terminat. Deși poate că asta-i ceea ce tipul de la FBI voia să spună prin *Cei Trei*, adaugă el. Poate

că-i un număr din careu.

Dau din cap în semn că nu.

— A spus că-i un grup.

— Și totuși, s-ar putea să fie în careu.

Aruncându-mi ochii peste singurul „trei” din careu, arăt răspunsul din patru litere de la 3 vertical.

— „Merc”, spun eu, citind din rebus.

— Prescurtarea pentru „mercenar”, spune Dreidel, acum surescitat. Un mercenar care știa ce să facă pentru a-l lăsa pe Boyle în viață.

— Hai c-ai nimerit-o.

— Cum poți să spui asta? Poate că asta-i exact ceea ce ne scapă…

— Ce anume, vreun cod ascuns care spune: „La sfârșitul primului mandat, înscenează-i moartea lui Boyle și lasă-l să apară peste câțiva ani în Malaysia?” Haide, fii serios. Nu-i niciun mesaj secret ascuns într-un rebus din *Washington Post.*

— Și-atunci, unde-am ajuns? întreabă Dreidel.

— V-ați blocat, anunță o voce de femeie de după colț.

Întorcându-mă, aproape că-mi înghit limba. Lisbeth intră mai tiptil decât o pisică, căutând din priviri să se convingă că eram singuri în încăpere. Fata asta nu-i proastă. Știe ce se întâmplă dacă povestea asta iese la iveală.

— Asta-i o conversație particulară, insistă Dreidel.

— Pot să vă ajut, se oferă ea.

Are în mână un telefon celular. Mă uit în jos la geanta ei și mai localizez încă unul. Nemernica dra…

— Ne-ai înregistrat!? De-asta ai plecat? izbucnește Dreidel, jucându-și deja rolul avocatului în timp ce sare-n sus de pe scaun. În Florida e ilegal să faci asta fără acordul celui în cauză!

— Nu v-am înregistrat…

— Atunci nu poți să dovedești nimic – fără o înregistrare ceva, totul nu-i decât…

— „Și totuși, s-ar putea să fie în careu… Merc… prescurtarea pentru mercenar…” începe ea, uitându-se în jos la palma stângă. Vocea nu-și mărește ritmul, fiind inflexibilă și de un calm perfect, enervant. „Un mercenar care știa ce să facă pentru a-l lăsa pe Boyle în viață…” Își întoarce palma pe măsură ce citește. „Hai ca-i nimerit-o.” Pot să continui dacă vreți. Nici măcar n-am ajuns la încheietură.

— Ne-ai păcălit, spun eu de la masă, împietrit de uimire.

Se oprește la acuzația mea.

— Nu, nu… Nu încercam decât să văd dacă mă minți.

— Deci faci asta mințindu-ne *tu* pe noi?

— Nu asta am… Se oprește și se uită în jos, cumpănind momentul. Este mai greu decât crezuse. Uite ce-i, îmi… îmi pare rău, OK? Însă vorbesc serios… pot să lucrez împreună cu voi la cazul ăsta.

— Să lucrezi cu noi? Nu, nu, nu! țipă Dreidel.

— Nu înțelegi…

— De fapt, sunt al dracului de priceput la chestiuni de genul ăsta – și ultimul lucru de care am nevoie chiar acum este să stau mai mult de-atât cu tine, ascultându-ți prostiile. Am un *Nu comentez* pentru toate astea și nu numai că o să neg orice o să publici, dar o să te și dau în judecată de-o să-ți meargă fulgii și-o să ajungi înapoi la ziarul ăla de doi bani, de liceu, unde ai învățat șmecheria asta blestemată cu telefonul!

— Îhî, sunt sigură că un proces public chiar o să te ajute în campania de alegeri, spune Lisbeth calmă.

— Să nu îndrăznești să aduci asta în… *La naiba*! țipă Dreidel, întorcându-se și lovind cu pumnii în tăblia mesei de primire.

Stând încă în cadrul ușii, Lisbeth ar fi trebuit să zâmbească așa de tare încât să-i vezi, asemenea motanului, penele de canar atârnându-i pe buze. În schimb, ea se freacă la ceafă în timp ce dinții din față îi clănțănesc îngrijorător. Am avut și eu aceeași privire întipărită pe față atunci când am surprins fără voie una dintre multele certuri dintre președinte și prima-doamnă. E ca și cum intri peste cineva care face sex. Un fior inițial, urmat imediat de o teamă păguboasă că, dintr-o infinitate de posibilități, din pură întâmplare, în plan fizic și temporal, lumea conspirase să te plaseze în acel moment regretabil, la care nu mai poți reveni și care va ajunge să te macine întreaga viață.

Lisbeth face un pas înapoi, împingându-se în ușă. După care face un pas înainte.

— Chiar pot să vă ajut, spune ea.

— Ce vrei să spui? întreb eu, ridicându-mă în picioare.

— Wes, nu te băga, suspină Dreidel. E o prostie. Suntem deja în…

— Pot să vă fac rost de informații, continuă Lisbeth. Ziarul… contactele noastre…

— Contacte? întreabă Dreidel. Avem la îndemână Rolodex-ul{14} președintelui.

— Însă nu poți să suni pe nimeni, ripostează Lisbeth. Și nici Wes nu poate – nu fără să pună pe cineva pe gânduri și să tragă un semnal de alarmă nedorit.

— Nu-i adevărat, insistă Dreidel.

— Pe bune? Deci nimeni nu va ridica măcar o sprânceană atunci când doi foști consilieri ai lui Manning o să înceapă să disece tentativa de asasinat? Nimeni n-o să-i spună nimic președintelui atunci când o să începeți să vă băgați nasul în viața și în trecutul lui Boyle?

Rămânem amândoi fără replică. Dreidel se oprește din mersul său de colo-colo. Eu șterg nu știu ce fir imaginar de praf de pe masă. „Dacă află președintele că…”

Lisbeth se uită la noi cu atenție. Pistruii i se mișcă pe măsură ce-și îngustează ochii. Ea își câștigă existența de pe urma analizării evenimentelor sociale.

— Nici măcar nu aveți încredere în Manning, nu-i așa? întreabă ea.

— Nu poți să publici asta, amenință Dreidel.

Lisbeth rămâne cu gura căscată, șocată de răspuns.

— Vorbești serios…

Îmi trebuie o secundă ca să procesez ceea ce se întâmplase. Mă uit la Lisbeth, după care din nou la Dreidel. Nu-mi vine să cred. Mergea la cacealma.

— Să nu cumva să îndrăznești să publici asta, adaugă Dreidel. Noi n-am spus așa ceva.

— Știu… n-o public… eu nu vreau decât – voi doi chiar ați deranjat cuibul de viespi cu chestia asta, nu-i așa?

Dreidel terminase cu răspunsul la întrebări. Se repede spre ea, împingându-i un deget în față.

— N-ai nicio dovadă pentru nimic! Iar faptul că…

— Chiar poți să ne ajuți? strig eu de la masă.

Întorcându-se spre mine, nu ezită deloc.

— Indiscutabil.

— Wes, nu fi tâmpit!

— Cum? o întreb eu.

Dreidel se întoarce spre mine.

— Ia stai… tu chiar o *asculți*?

— Fiind singura persoană pe care nimeni n-o s-o poată asocia cu voi și, implicit, de la care n-o să se ajungă niciodată la voi, explică Lisbeth,

trecând pe lângă Dreidel și îndreptându-se spre mine. Dacă dai vreun telefon, cei din jur vor ști că se întâmplă ceva. La fel este și în cazul lui Dreidel. Însă dacă sun eu, nu-i vorba decât de o reporteră trăsnită care amușinează o poveste, un subiect, ceva, și speră să fie următorul Woodward și Bernstein.

— Și-atunci, de ce ai vrea să ne ajuți? întreb eu.

— Ca să fiu următorul Woodward și Bernstein. Prin ochelarii ei de firmă, mă studiază cu niște ochi de-un verde-închis – și nu se uită nici măcar o dată în jos la obrazul meu. Vreau povestea asta, adaugă ea. Când o să se termine totul… când o să iasă toate secretele la iveală, iar aranjamentele pentru scrierea unei cărți o să fie deja făcute, nu vreau decât ca eu să fiu cea care o scrie.

— Și dacă-ți spunem să te duci dracului?

— O dau pe post acum, iar mașinile echipelor de știri o să înceapă să se alinieze în fața apartamentelor voastre, dând apă la moară programelor de știri prin cablu cu viețile voastre. Minținд toată America… o mare mușamalizare… o să vă mănânce ca pe un bol de cereale Cheerios. Și chiar dacă o să scoateți adevărul la lumină, o să se aleagă praful de viețile voastre.

— Și asta-i tot? întreabă Dreidel, venind rapid înapoi și bătând cu încheietura degetului în masă. Ne amenințI, iar noi se presupune că ne supunem pur și simplu? De unde știm că n-o s-o dai pe post mâine-dimineață doar pentru a da rapid lovitura?

— Pentru că numai un tâmpit se grăbește să dea rapid lovitura, spune Lisbeth așezându-se pe marginea mesei. Știți bine cum merge treaba: îi dau drumul pe post mâine-dimineață și-o să am parte de-o mângâiere pe creștet care o să dureze în total douăzeci și patru de ore, punct la care *Times* și *Washington Post* o să pună ghearele pe mingea mea, o să trimită o grămadă de reporteri aici și-o să se joace cu ea până la sfârșit. Cel puțin dacă mergeți pe mâna mea, aveți controlul. Voi vă obțineți răspunsurile, eu îmi obțin reportajul vieții. Dacă sunteți nevinovați, n-aveți de ce să vă temeți.

Mă uit în sus, de pe scaunul pe care stau. La marginea mesei, piciorul drept al lui Lisbeth se leagănă încet. Știe c-a spus ceva demn de luat în seamă.

— Și putem să avem încredere în tine? întreb eu. N-o să spui nimic până se va termina?

Piciorul ei se oprește din legănat.

— Wes, singurul motiv pentru care știi acum de Woodward și Bernstein este că au avut parte de lovitura finală… și nu de cea inițială. Numai un tâmpit n-ar rămâne fidel cauzei până când are toate răspunsurile.

M-am mai ars cu reporterii. Nu-mi plac reporterii. Și în mod sigur nu-mi place Lisbeth. Însă în timp ce-mi arunc rapid privirea spre Dreidel, care în cele din urmă a rămas tăcut, e limpede că n-avem alte opțiuni. Dacă nu lucrăm cu ea, o să facă public tot rahatul ăsta și o să-i dea drumul pe piață astfel încât n-o să mai fim niciodată în stare să-l retractăm. Pe de altă parte, dacă lucrăm cu ea, cel puțin câștigăm niște timp să aflăm ce se întâmplă de fapt. Mă mai uit încă o dată la Dreidel. După modul în care se ciupește de nas, chiar la baza acestuia, am călcat deja pe un câmp minat. Singura întrebare acum este cât va mai dura până când o să auzim marea…?

— Nu mișcă nimeni! urlă o voce profundă în timp ce ușa se izbește brusc de perete și o jumătate de duzină de agenți ai Secret Service, la costum și cravată, invadează camera, cu armele scoase.

— Hai să mergem! spune un agent vânjos cu o cravată verde subțire, în timp ce-l înșfacă pe Dreidel de umăr și-l împinge spre ușă. Afară. Acum.

— Ia mâna de pe mine!

— Și tu! îi spune un altul lui Lisbeth. Mișcă!

Restul agenților se năpustesc înăuntru, însă, spre surprinderea mea, trec în grabă pe lângă mine, răspândindu-se în toată încăperea. Nu-i un atac, caută pe cineva.

Singurul lucru ciudat este că niciunul dintre indivizii ăștia nu mi se pare cunoscut. Îi cunosc pe toți agenții care lucrează cu noi. Poate că aveam parte de o amenințare cu bombă, iar ei îi chemaseră pe cei din forțele locale…

— Voi doi, *mișcați-vă*, răcnește agentul cu cravată verde la Dreidel și Lisbeth.

Presupun că nu mă vede și pe mine – Lisbeth încă este în fața mea, lângă masă, însă când mă ridic de pe scaun și mă duc după ei spre ușă, cineva mă apucă brusc de haină.

— Hei, ce faci…?

— Tu rămâi cu mine, insistă Cravată Verde, trăgându-mă înapoi până simt că-mi intră cravata în gât.

Cu o mișcare bruscă spre stânga, tipul mă trimite clătinându-mă spre cel mai îndepărtat colț al camerei. Ne mișcăm atât de repede, încât abia pot să-mi mențin echilibrul.

— Wes! strigă Lisbeth.

— N-a pățit nimic, o asigură un agent cu o acnee urâtă, apucând-o de cot și trăgând-o spre ușă.

Îi mai spune ceva, dar nu aud ce.

Uitându-mă înapoi peste umăr, văd că Lisbeth încă nu și-a recăpătat echilibrul și merge poticnindu-se spre cadrul alb și dreptunghiular al ușii. Cu o ultimă smucitură, dispare complet. Când primul agent o atinsese, părea iritată. Însă ultima privire pe care i-am surprins-o înainte ca ușa să se trântească în urma ei… modul în care făcuse ochii mari… indiferent de ce-i spusese agentul, exprima groaza.

— Lăsați-mă – sunt unul dintre băieții buni! insist eu, zbătându-mă să-mi scot legitimația.

Lui Cravată Verde nu-i pasă.

— Mergi înainte! îmi spune el, practic luându-mă pe sus de guler.

Ultima oară când cei din Secret Service se mișcaseră atât de repede fusese atunci când Boyle fusese… Nu, mă opresc, refuzând să-mi aduc aminte imaginile acelea. „Nu intra în panică. Analizează faptele așa cum sunt.”

— Manning e bine? întreb.

— Mișcă și-atât! insistă el în timp ce ne îndreptăm în grabă spre colțul camerei, unde văd o ușă capitonată, aproape ascunsă.

— Haide! spune Cravată Verde, trăgând de un zăvor și împingându-mă în ușă ca s-o deschid larg.

Spre deosebire de ușa prin care îi scoseseră pe Lisbeth și pe Dreidel, asta nu duce în hol. Tavanul se ridică în sus, iar culoarul de beton este gri și îngust. Cabluri atârnând aiurea, stingătoare de incendiu murdare și niște țevi albe sunt singurele lucruri de pe pereți. După mirosul de amoniac dinăuntru este coridorul de întreținere.

Încerc să mă eliberez din strânsoare, însă ne mișcăm prea repede.

— Dacă nu-mi spui unde dracu’ mergem, o să mă ocup personal ca să-ți…

— Aici, spune Cravată Verde, oprindu-se la prima ușă din dreapta mea.

Pe semnul de pe ușă, în alb și roșu, scrie „Numai pentru depozitare”. Tipul atinge ușa cu mâna liberă și dă la iveală o încăpere mai mare decât biroul meu. Cu un ultim brânci, îmi dă drumul la guler și mă aruncă înăuntru ca pe un sac de gunoi.

Pantofii îmi alunecă pe podea, încerc să mă redresez, moment în care

localizez alte două perechi de pantofi negri, și-mi dau seama că nu sunt singur.

— E-al vostru, strigă Cravată Verde, apoi aud cum ușa se trântește în spatele meu.

Îmi recapăt echilibrul și mă lovesc cu cotul de un raft metalic pentru utilități. Un nor de praf țâșnește în sus.

— O zi cam încărcată, ce zici? spune bărbatul cu șapca US Open, stând cu mâinile încrucișate la piept.

Partenerul său se scarpină la lobul urechii acolo unde are o crestătură mică. O'Shea și Micah. Agenții FBI de azi-dimineață.

— Ce naiba se întâmplă? întreb.

— Nico Hadrian a evadat de la St. Elizabeths acum aproape o oră și jumătate. Ceea ce vrem noi să știm este de ce-i trecut numele tău în registrul spitalului ca fiind ultimul care l-a vizitat?

33.

Richmond, Virginia

Lui Nico nu-i fusese greu să ia perechea de blugi și cămașa albastră din uscătorul de la spălătoria automată. La fel fusese și cu șapca echipei de baseball Baltimore Orioles pe care o luase de pe un container de gunoi. Însă în Carmel's Irish Pub, trecuseră fix nouă minute până când un bărbat de culoare, mai în vârstă, care bea whisky și căruia îi curgea nasul, să se ducă împleticindu-se spre baie și să-și lase geaca decolorată de armată, atârnând ca un cadavru, pe scaunul de la bar. Apropiindu-se de scaun, Nico acționase cu calm – calmul cu care Domnul îl binecuvânta întotdeauna.

Și același gând i se învârtea chiar acum prin minte stând pe marginea Autostrăzii I-95 și uitându-se după autocamionul care trecea în viteză pe lângă el, lăsând în urmă un nor de pietricele și praf de culoare ciocolatie. Apărându-și ochii, Nico scrută orizontul prin furtuna de praf ridicat instantaneu, în timp ce forța suflului îl făcu să se dea înapoi spre dreapta. Își duse o mână la cap ca să nu-i zboare șapca cu însemnele echipei Orioles și cu mâna cealaltă strânse și mai tare afișul din carton care fâlfâia precum un zmeu în urma camionului. Pe măsură ce vehiculul dispărea, și odată cu el și suflul, cartonul se pleoști, lăsându-se pe piciorul drept al lui Nico. Calm ca întotdeauna, Nico ridică mâna și făcu cu degetul mare semnul autostopistului. Ajunsese deja în Richmond, destul de departe de cei cincizeci de kilometri pe care FBI-ul și Poliția din Washington D.C. îi patrulau în mod obișnuit în vecinătatea St. Elizabeths. Primul șofer îl luase de pe South Capitol Street. Al doilea îl ajutase să parcurgă autostrada I-295. Iar al treilea îl dusese pe autostrada I-95, până în Richmond.

Fără îndoială, Nico știa că nu-și putea permite să stea la vedere prea mult timp. Odată cu apropierea știrilor de noapte, fotografia sa avea să fie peste tot. Cu toate astea, nu prea avea ce face. Din punct de vedere statistic, șansele ca un al patrulea șofer să-l ia în următoarele minute erau deja scăzute. Oricine altcineva s-ar fi panicat. Nu și Nico. Ca orice altceva în viață, statisticile nu însemnau nimic dacă credeai în soartă.

Văzând la distanță perechea de lumini ce aducea cu niște ochi de bufniță,

păși calm spre șosea și își ridică încă o dată pancarta scrisă cu litere mari de tipar, de culoare neagră: „LUAȚI ȘI UN BIET CREȘTIN”.

Liniștea nopții fu străpunsă de un scrâșnet zgomotos de roți în momentul în care șoferul unui trailer călcă frânele, iar toate cele zece roți se blocară și patinară pe gheața de pe marginea drumului. Chiar și acum, când huruitul se opri la patruzeci și cinci de metri în dreapta sa, Nico savură fâsâiturile, scârțâiturile roților și șuierăturile lumii de afară. Fusese ținut închis prea multă vreme.

Luându-și cartonul la subsuoară, se îndreptă agale spre marginea cabinei exact când ușa de lângă scaunul pasagerului se deschise larg, iar din cabină se revărsă o lumina difuză.

— Dumnezeu să te binecuvânteze c-ai oprit, strigă Nico.

În buzunar, își pipăi cu degetul trăgaciul armei. Ca să fie sigur, în caz de ceva.

— Unde trebuie să ajungi? îl întrebă bărbatul cu mustață și barbă blonde.

— Florida, răspunse Nico, repetându-și în minte versetul 13:1 din Apocalipsă: „Și am văzut ridicându-se din mare o fiară…”

Toate începeau să-i vină în minte. Să țină seama de Carte. Să aducă la îndeplinire dorința Domnului. Să termine cu Wes, iar în sângele său, avea să găsească Fiara.

— Palm Beach, ca să fiu mai exact.

— Te-ai săturat de frig, eh? E bine în Tallahassee?

Nico nu rosti niciun cuvânt în timp ce se uita fix la mătăniile din lemn de măslin și crucea de argint care atârnau de oglinda retrovizoare.

— Ar fi perfect, spuse Nico. Se prinse de mânerul de la portieră și urcă în cabină.

Cu o smucitură și alte fâsâituri de la transmisie, imensul camion își reluă huruind drumul pe autostrada I-95.

— Așadar, familia ta este în Florida? întrebă șoferul schimbând vitezele.

— Nu… spuse Nico, cu ochii încă ațintiți asupra crucii de lemn, care se bălăngănea ca un leagăn de copii. Merg doar să-i fac o vizită unui vechi prieten.

34.

— Ce naiba spuneți acolo? întreb îngrijorat.

— Numele tău, Wes. Este trecut în…

— Când a fugit de-acolo?

— Aici e problema. Credem c-a avut…

— Ș-și acum îl căutați? A plecat sau… sunteți siguri că a plecat?

Simt un junghi în stomac și-mi vine să mă chircesc de durere. Făcusem șapte luni de terapie numai ca să pot auzi numele lui Nico fără să simt cum îmi transpiră palmele și tălpile. Mai făcusem încă un an și jumătate ca să pot dormi noaptea fără să-mi bântuie visele. Nico Hadrian nu-mi luase viața. Însă-mi luase viața pe care o trăiam. Iar acum… în situația asta – cu el în libertate… putea cu ușurință să-mi ia și restul.

— N-avea paznici? întreb. Cum de-au… cum de s-a putut întâmpla așa ceva?

O'Shea lasă întrebările mele fără răspuns, continuându-și propria anchetă.

— Numele tău, Wes. Era în registrul de la spital, insistă el. În conformitate cu înscrisurile lor, ai fost acolo.

— Unde? În Washington? M-ați văzut aici, pe plaja, azi-dimineață!

— Te-am văzut când ai plecat de la Four Seasons pe la nouă treizeci. Din spusele secretarei de la tine de la birou, nu te-ai întors la serviciu până la ora trei. E suficient să fi fost plecat.

— Am fost cu priete… cu avocatul meu toată dimineața. O să vă confirme. Sunați-l chiar acum, Andrew Rogozinski.

Micah râde ușor.

— Și presupun că, dacă mai este și colegul tău de liceu și actualul coleg de apartament, asta înseamnă că nu minte niciodată ca să te protejeze? Ai fost plecat aproximativ șase ore, Wes. Asta-i mai mult decât suficient ca să…

— Să ce? Să sar în avionul meu privat, să zbor două ore și jumătate până la Washington, să mă duc să-l eliberez pe Nico – cel care, o da, a încercat odată să mă omoare – după care să zbor înapoi la serviciu, sperând că nimeni n-a băgat de seamă c-am fost plecat? Da, ăsta da plan genial! Să mă duc să-l văd pe individul care încă-mi mai dă coșmaruri, să fiu suficient de

tâmpit să-mi folosesc numele real în registrul de evidenţă a vizitatorilor şi să-l las să scape, ca să mă poată urmări până în pânzele albe…

— Cine spune că te urmărește? întreabă O'Shea.

— Cum adică?

— Gata cu prostiile, Wes. Știi bine că Nico e doar un glonț. Chiar și dacă dăm timpul înapoi, altcineva a apăsat pe trăgaci.

— Altcineva? Ce vrea să însemne asta…?

— Ai vorbit astăzi cu Boyle? îl întrerupe O'Shea.

Încerc să-mi muşc buza de sus, uitând momentan de nervul afectat care face imposibil acest lucru.

— N-am venit aici să-ţi facem rău, Wes. Nu trebuie decât să fii sincer cu noi: îl urmărești sau îl ajuți? adaugă Micah.

Apucă coada unui mop din apropiere, aruncându-l dintr-o mână în alta, după care repetă operaţiunea, asemenea tic-tacului unui metronom.

— Știți bine că nu eu l-am eliberat pe Nico, le spun.

— Nu asta era întrebarea.

— Și nici n-am vorbit cu Boyle, ripostez.

— Ești sigur? întreabă O'Shea.

— Doar ce v-am zis…

— Ai vorbit cu el, da sau nu? Te întreb în calitate de ofițer care face o anchetă.

Mopul lui Micah se tot plimbă, ba în stânga, ba în dreapta. Se comportă ca și cum ar ști răspunsul, însă dacă ar fi așa, acum aș avea cătușe în loc să mă aflu într-o debara cu materiale de întreţinere. Mă uit impasibil în ochii lor.

— Nu.

O'Shea dă din cap dezaprobator.

— Astăzi la amiază, un bărbat neidentificat s-a dus la St. Elizabeths solicitând o vizită privată la Nico, identificându-se ca fiind membru al Secret Service, identificare la care s-au adăugat o insignă și o legitimație cu fotografie, tu personal având acces la ambele. Acum, sunt gata să accept că numai un tâmpit și-ar folosi propriul nume și, de asemenea, sunt pregătit să-ți țin numele departe de gura presei – fără niciun alt motiv decât din respect față de șeful tău – însă în situația în care susții că nu știi nimic, mă uimește faptul că numai numele tău apare întruna în povestea asta.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că, atunci când erai în Malaysia, Boyle era acolo… că

atunci când numele tău e trecut într-un registru de vizite de la Washington, Nico evadează. Nu-i un cod prea greu de descifrat. Te-ai prins cam cum stau lucrurile?

— N-am fost la Washington!

— Și nici n-ai văzut un om despre care se crede că e mort în Malaysia. Și nici n-ai fost trimis în culise de către președinte, care voia ca tu să preiei mesajul de la Boyle, am dreptate? Sau a fost ceva inventat de noi doar ca să ne simțim mai bine – știi, ceva precum vechile tale obsesii privind încuiatul ușilor și aprinderea și stingerea luminilor? Sau și mai bine, rugăciunile repetate care…

— Doar fiindcă apelasem la un consilier…

— *Consilier*? Era un psihiatru.

— Era specialist în recuperare după incidente critice…

— Am cercetat problema, Wes. Era psiholog specializat în simptome clinice care te-a tratat cu medicamente cea mai mare parte a anului. *Alprazolam* pentru disfuncțiile și dereglările datorate anxietății, la care se adăugă niște *olanzapine* foarte puternic, pentru toate stările compulsive. Medicament recomandat împotriva psihozelor. Plus notițele sale, în care constată că, într-un fel oarecum ciudat, se părea că de fapt tu te bucurai de cicatricele tale – că vedeai durerea ca pe o compensație a faptului că-l băgaseși pe Boyle în limuzina aia. Asta nu spune prea multe despre forma în care erai la începutul tratamentului.

— Tipul ăsta mi-a spulberat fața!

— Ceea ce explică de ce ai avut cel mai bun motiv și cel mai prost alibi – îndeosebi în Malaysia. Fă-mi o favoare – în zilele următoare, dacă nu pleci pe undeva împreună cu președintele, rămâi pe loc. Cel puțin până când aflăm ce se întâmpla.

— Ce, acum sunt sub arest la domiciliu? Nu puteți face asta.

— Wes, un schizofrenic paranoic cu porniri criminale e acum în libertate. În două ore o să simtă niște înțepături neobișnuite în partea dreaptă a creierului, pe măsură ce efectele medicamentelor care-i țineau sub control psihoza o să înceapă încet-încet să se diminueze. A împușcat deja doi supraveghetori și un paznic – pe toți trei în inimă și, ca și în cazul lui Boyle, le-a aplicat stigmatul în mâini – și asta când încă era *sub medicație.* Așa că, nu numai că pot să fac ce vreau, dar te avertizez chiar acum că, dacă încerci să faci orice altă călătorie în afara orașului sau aflu că te implici în acest caz – încercând să-l contactezi pe Boyle, pe Nico sau chiar pe tipul

care vindea popcorn în tribunele circuitului de curse din ziua aceea – o să te acuz de obstrucționarea justiției și o să te distrug complet, mai repede decât a făcut-o nebunul ăla.

— Asta în afară de cazul în care vrei să ne spui ce mesaj îi aducea Boyle președintelui în Malaysia, intervine Micah, care continuă să se joace cu coada mopului. Haide, Wes, e evident că încercau să se întâlnească în noaptea aia – și încercau să întrețină toată mizeria asta pe care credeau că au ascuns-o de minune până în momentul de față. Acum, tu ești împreună cu el zi de zi. Tot ceea ce vrem să știm este când se vor întâlni din nou.

Ca și de dimineață, asemenea oricăror agenți FBI care încearcă să-și facă o reputație și chiar să devină celebri, tot ceea ce vor de fapt este să pună mâna pe Manning, care fără îndoială avusese un rol important ajutându-l pe Boyle să se ascundă și mințind o țară întreagă. Să-l dau în gât, iar ei să mă scape de toată nebunia asta. Problema este că nici măcar nu știu ce să le spun. Și chiar dacă încerc să sap mai adânc… Dacă e să revin la discuția de pe plajă, pomeniseră ceva în legătură cu capacitatea lui Boyle de a exploata slăbiciunile oamenilor. Ei bine, care erau slăbiciunile lui Manning? Ceva din trecutul lor comun? Sau poate că ăsta-i punctul la care Romanul și Cei Trei intraseră în scenă. Indiferent de motiv, n-o să-mi dau seama despre ce-i vorba decât dacă mai câștig niște timp.

— Lăsați-mă doar… lăsați-mă să mă gândesc la *asta* un pic, OK? întreb.

O’Shea dă din cap aprobator, știind că-și făcuse datoria.

Mă întorc să ies din debara, însă mă opresc brusc la ușă.

— Dar Nico? Aveți idee încotro se îndreaptă? adaug.

Simțind că degetele de la mână încep să-mi tremure, le bag în buzunarele de la pantaloni înainte să observe cineva.

O’Shea mă studiază cu atenție. E cel mai potrivit moment pentru el dacă vrea să se dea mare. Își rearanjează șapca cu US Open pe cap și spune:

— Poliția din D.C. i-a găsit hainele într-o spălătorie automată la aproximativ un kilometru și jumătate distanța de St. Elizabeths. Conform celor spuse de doctorii săi, Nico nu a mai vorbit despre Manning de ani de zile, însă Secret Service încă-i mai asigură pază dublă doar ca să fie în siguranță.

Dau din cap aprobator, dar tot nu-mi scot mâinile din buzunare.

— Mulțumesc.

Micah e cât pe ce să-și facă numărul cu polițistul bun, însă O’Shea îi pune o mână pe piept, oprindu-l.

— Nu ești singur, Wes, adaugă O’Shea. Nu, în afară de cazul în care vrei să fii.

Este o ofertă perfectă prezentată în modul cel mai binevoitor posibil. Însă asta nu îmbunătățește cu nimic situația. Să stau la taclale cu FBI-ul… să lupt împotriva lui Manning… toate astea dau startul unui joc de domino care în cele din urmă o să mă facă să pierd controlul și-o să mă doboare. Din asta reiese că singura modalitate sigură de a ieși din nebunia asta este să aflu adevărul și să mă pun la adăpostul lui. E singura vestă antiglonț viabilă în cazul meu.

În buzunar, telefonul începe să-mi vibreze. Îl scot și văd numele lui Lisbeth pe ecran. Am sărit din lac în puț.

— E maică-mea, îi spun lui O’Shea. Ar trebui să plec. Probabil c-a auzit de Nico la știri.

— Ai grijă ce-i spui, strigă Micah.

N-am nicio îndoială cu privire la asta. Cu toate astea, încă e o alegere simplă. Mergând pe mâna FBI-ului înseamnă că ei o să mă folosească pentru a lovi în Manning. Însă înainte de a-i înfige Cezarului un cuțit în spate, trebuie să mă asigur că am în vizor ținta potrivită. Cu ajutorul lui Lisbeth, o să câștig timp ca să aflu ce se întâmplă de fapt.

— Gândește-te la asta, Wes. Nu ești singur, strigă O’Shea în timp ce ies din debara.

Odată ajuns înapoi pe hol, aștept până când sună și a treia oara doar ca să mă asigur că nu mai pot fi auzit.

— Wes la telefon, răspund eu.

— Unde ești? întreabă Lisbeth. Ești OK? Ți-au spus că Nico…?

— Ascultă, o întrerup eu. Ceea ce ai spus mai devreme în legătură cu aflarea adevărului… vorbeai serios?

Sesizez o scurtă pauză la celălalt capăt al firului, după care aud:

— Mai serios decât un Pulitzer.

— Ești sigură? Adică vreau să spun, dacă tot te bagi singură în asta – ești convinsă că ești pregătită să-ți asumi consecințele?

Acum tăcerea durează și mai mult. Aici nu-i vorba de o favoare care să necesite cincizeci de vorbe laudative la adresa noii rochii a primei-doamne. Indiferent de cum fac ei asta… Boyle, Manning, Secret Service – nu te înhami la așa ceva fără ajutor din partea celor mai înalte foruri guvernamentale și a oamenilor legii. Asta-i lupta în care se bagă. Chiar mai rău, când o să iasă totul la iveală, ei o să-și folosească toată puterea ca să ne

facă să părem niște bezmetici care-au văzut o fantomă. Și cel mai rău e că, având în vedere că Boyle e în viață, Nico are cel mai bun motiv dintre toate să se întoarcă aici și să termine ce-a început.

La capătul coridorului, dau cu șoldul în zăvorul metalic al ușii, care se deschide spre holul pustiu. Din sală se aude ecoul continuu al hohotelor de râs. Poate că cei din Secret Service mișună prin încăperile din spate, însă, după zgomot, președintele se află încă pe scenă. În dreapta, o femeie cu păr alb vinde o sticlă de apă de patru dolari unui bărbat în costum în dungi. Doi agenți ai Secret Service intră grăbiți în hol ca să-l verifice din nou. Însă ceea ce-mi atrage privirea este roșcata ușor plinuță care se află în fața clădirii teatrului, în dreptul ușilor înalte de sticlă. E cu spatele la mine și, în timp ce pășește ușor în lumina lăptoasă a lunii și-și ține telefonul lipit la ureche, Lisbeth n-are nici cea mai vagă idee că sunt acolo.

— De-asta m-am făcut reporteră, Wes, îmi spune ea la telefon, cu o voce la fel de sigură, ca de obicei. Am așteptat toată viața o astfel de oportunitate.

— Iar ăsta e un discurs foarte frumos, îi spune eu, încă uitându-mă la ea din spate. Însă chiar știi cu cine te pui?

Se oprește din mers și se așază pe marginea unuia dintre ghivecele imense de beton care servesc pe post de barieră împotriva oricărui fel de atac cu mașina asupra Kravis Center. De când Manning se mutase în oraș, acestea apăruseră peste tot. Însă în timp ce Lisbeth se lasă pe spate, corpul i se prăbușește. De-abia mai poate să-și țină capul și bărbia îi cade în jos, lipindu-i-se de gât. Cu mâna dreaptă încă-și mai ține telefonul, însă stânga îi alunecă precum un șarpe în jurul taliei, practic îmbrățișându-se de una singură. Ghivecele din beton sunt construite ca să reziste la un impact cu un camion ușor de aproape două tone și jumătate, care rulează la o viteză de peste șaptezeci de kilometri pe oră. Dar asta nu înseamnă că ele îți oferă vreo protecție împotriva dezgustătoarei recunoașteri a faptului că ai îndoieli cu privire la propriile forțe.

Lisbeth spunea că așteptase toată viața ei o astfel de ocazie. O cred. Însă în timp ce se uită la mulțimea de mașini negre ale Secret Service, cu avariile pornite, ce împrăștie umbre roșietice pe fațada clădirii, e clar că se întreabă dacă-i stă în putere să facă asta. Se ghemuiește ușor în timp ce-și cuprinde mijlocul cu ambele brațe, chiar mai strâns ca înainte. Nu-i nimic mai deprimant decât să-ți vezi aspirațiile retezate de propriile slăbiciuni și limite.

Stând singur în holul de la intrare, nu spun nimic. Acum opt ani, Nico Hadrian îmi arătase propriile limite, acolo în public. Așa că în timp ce mă uit cum Lisbeth se scufundă și mai mult în ghiveciul ăla imens, știu exact cum se simte…

— Mă bag, spune ea pe nerăsuflate.

— Lisbeth…

— O s-o fac… Mă bag. Contează pe mine, spune ea cu fermitate, îndreptându-și umerii.

Ieșind din micul hău în care se cufundase, se uită în jur.

— Oricum, unde ești…?

Se oprește automat când ajunge cu privirea în dreptul ușilor de sticlă.

Instinctul îmi dictează să mă întorc. Vine în marș forțat spre mine, deja surescitată. Părul ei roșcat îi flutură în spate.

— Nu spune nu, Wes. Pot să te ajut – chiar pot.

Nici măcar nu mă mai deranjez s-o contrazic.

35.

St. Pauls, Carolina de Nord

Nico își pusese în gând să nu întrebe de hărți. „Nu întreba de ele, nu vorbi de ele, nu le aduce în discuție.” Însă pe măsură ce stătea ghemuit ca indienii în cabina camionului cu remorcă neacoperită… pe măsură ce mătăniile din lemn de măslin, atârnate de oglinda retrovizoare, se legănau… nu putu să se abțină și să nu ochească marginea tocită a hârtiei ce ieșea din torpedou. Asemenea crucilor pe care le vedea pe fiecare stâlp de telefon sau stâlp de iluminat ce străjuiau în întunericul autostrăzii, era mai bine ca unele lucruri să rămână nespuse.

Concentrându-și atenția asupra parbrizului din față, se uita cum liniile de demarcație ale benzilor autostrăzii, vopsite în galben aprins, dispăreau una câte una sub roțile camionului.

— N-ai niciun fel de hartă, nu-i așa? întrebă Nico.

În scaunul șoferului, lângă el, Edmund Waylon, un țâr de om aplecat în față ca o paranteză, ținea strâns volanul, cu palmele în lateral.

— Uită-te în torpedou, spuse Edmund în timp ce-și lingea sarea rămasă pe vârfurile mustății sale blonde, de la chipsurile de cartofi cu aromă de ceapă și smântână.

Renunțând să privească zgârieturile lăsate de unghiile lui Edmund în husa neagră de cauciuc ce îmbrăca volanul, Nico deschise larg capacul de la torpedou. Înăuntru erau un pachet de șervețele, patru pixuri fără capac, o minilanternă, și – între un manual gros de folosire al camionului și o grămadă de șervețele de diferite mărimi adunate din restaurantele tip fast-food – o hartă cu colțurile îndoite.

Întorcând-o, se desfăcu și căzu precum un acordeon stricat, și Nico văzu cuvântul *Michigan* tipărit la legenda hărții.

— Mai ai și altele? întrebă el, în mod evident dezamăgit.

— S-ar putea să mai fie aici, între scaune, adăugă Edmund, arătându-i consola de plastic dintre scaunul său și cel al lui Nico. Deci ce spuneai despre mama ta… că a murit atunci când erai mic?

— Când aveam zece ani.

Studiind legănatul mătăniilor ca să-și îngroape imaginea din minte, Nico se lăsă spre stânga în scaun și-și lăsă mâna să alunece printre suportul de pahare, către buzunarul de plasă atașat în spatele consolei. Simțind luciul hârtiei, scoase cel puțin o duzină de hărți diferite din buzunarul de plasă împletită.

— Omule, să-ți pierzi mama la zece ani… asta te dă peste cap rău de tot. Dar taică-tău? întrebă Edmund. A murit și el?

— Toți, cu excepția surorii mele, răspunse Nico, căutând prin grămada de hărți.

Carolina de Nord, Massachusetts, Maine… Trecuseră aproape douăsprezece ore de când își luase ultima oară medicamentele. Nu se simțise mai bine de când se știa.

— Nici măcar nu pot să-mi imaginez cum ar fi, spuse Edmund, cu ochii la drum. Tatăl meu este un nemernic – obișnuia să ne pocnească pe noi toți… și pe surorile mele… cu pumnul ca la box, direct în nas –, însă în ziua în care o să trebuiască să-l îngropăm… când un bărbat își pierde tatăl, se rupe ceva în el.

Nico nu-și bătu capul să răspundă. Georgia, Louisiana, Tennessee, Indiana…

— Și totuși, ce cauți? întrebă Edmund lingându-și repede mustața.

„Nu-i spune de Washington”, își porunci Nico în gând.

— Washington, spuse Nico, aranjând hărțile una peste alta cu grijă.

— Care – statul sau D.C.?

„Spune-i de stat.” Dacă aude altceva… dacă vede dovada păcatelor masonilor… Și cuibul lor… Se apropie ora cea din urmă. Fiara e deja eliberată – comunicând, corupându-l pe Wes.”

— Statul, spuse Nico întinzându-se peste consolă și băgând hărțile înapoi în buzunărașul lor de plasă. Statul Washington.

— Mda, nu mai e în drumul meu. Eu o iau prin coridorul nord-estic și la est de Mississippi.

Acoperindu-și mustața cu palma și strângându-și nasul între degetul mare și arătător, Edmund își lăsă mâna ușor în jos, încercând fără succes să-și înăbușe un căscat pe care-l tot amânase.

— Scuze, spuse el, scuturându-și violent capul ca să rămână treaz.

Nico aruncă o privire scurtă la ceasul digital în formă de minge de fotbal lipit de bord. Era aproape ora două dimineața.

— Știi ce, dacă tot mai ai nevoie de hartă, spuse Edmund, chiar după ce

trecem de autostrada I-20 din Florence, o să găsim o benzinărie Circle'n Stations unde există un stand pentru reviste – au harți, ghiduri de călătorie, și jur că parc-am văzut și un atlas sau două. Dacă vrei, putem s-o considerăm următoarea oprire.

Nico întrebă vocile ce credeau cu privire la asta. Nici c-ar fi putut fi mai entuziasmate.

— Edmund, ești un bun creștin, spuse Nico, uitându-se fix la stâlpul de telegraf pe lângă care treceau. În cele din urmă, răsplata ta va fi una pe măsură.

36.

Chiar când opresc în parcarea de la capătul blocului în care locuiesc, simt că-mi vibrează telefonul și mă uit în jos la identitatea apelantului. La dracu'! *New York Times.*

Surprins că le luase atât de mult timp, apăs pe butonul de primire apeluri și trag adânc aer în piept.

— Wes la telefon.

— Bună, Wes, aici Caleb Cohen. De la *Times*, mă anunță el cu atitudinea forțat familiară a fiecărui reporter.

Caleb era ziaristul care relata despre activitatea lui Manning pe durata mandatului acestuia la Casa Alba, prin urmare, suna zilnic. Acum însă, apărea prin rotație cu alți foști președinți, ceea ce însemna că nu ni se acorda prea multă atenție. Până acum.

— Ai vreo declarație de făcut cu privire la evadare? întreabă Caleb.

— Știi că nu facem niciodată comentarii cu privire la Nico, îi spun, apelând la experiența anilor de protocol. Ultimul lucru de care avem nevoie este să dăm o declarație despre fugar care să-l înfurie și mai tare pe acest câine turbat.

— Nu, nu mă refer la Manning, mă întrerupe Caleb, ci la tine. Tu ești cel cu cicatricele. Nu ești îngrijorat că acum e-n libertate, gata să te lovească cu ceva mai tare decât un ricoșeu?

O spune ca să mă enerveze, sperând că o reacționez și o să-i dau un răspuns rapid. Asta ținuse odată, cu cei de la *Newsweek*, chiar după accident. Acum gata, nu mai am douăzeci și trei de ani.

— Mi-a făcut plăcere să discut cu tine, Caleb. Iar dacă vrei să mai stăm de vorbă, nu publica niciun *No comment* din partea noastră. Spune doar că n-am putut fi contactați.

Trântesc clapeta telefonului, însă, odată cu dispariția lui Caleb de pe fir, sunt înghițit de tăcerea apăsătoare din parcarea în aer liber, situată chiar în spatele blocului meu. E aproape miezul nopții într-o zi de joi. Cel puțin cincizeci de mașini se află în jurul meu, însă nu se vede nici țipenie de om. Trecând printre două Honde identice, apăs pe butonul de blocare a ușilor de la alarma atașată la setul de chei doar ca să-i aud zgomotul. Alarma se stinge în depărtare, prea repede, lăsându-mă singur cu realitatea dură a

întrebării lui Caleb: Dacă Nico este acum în libertate, ce-l împiedică să vină din nou ca să-şi termine treaba?

Uitându-mă prin parcarea goală, nu găsesc niciun răspuns. Însă în timp ce privesc cu atenţie umbrele lunguiețe dintre arbuştii înalţi de trei metri şi jumătate care înconjoară parcarea, mă copleşeşte brusc senzaţia aceea ciudată, că nu sunt singur. Ignorând ramurile scheletice, scrutez întunericul dintre arbuştii înalţi, ţinându-mi respiraţia ca să aud şi mai bine. Nu aud însă decât ţârâitul continuu al greierilor luptându-se parcă să acopere bâzâitul curentului electric în stâlpii de iluminat. Ţinându-mi respiraţia, fac câţiva paşi.

Acesta e momentul în care aud un zângănit uşor, metalic. Ca monedele ce-ţi zornăie în buzunar. Sau ca şi cum cineva ar lovi un gard din plasă de sârmă. Mă întorc uşor, uitându-mă printre arbuşti la gardul care înconjoară parcarea.

E timpul să intru. Întorcându-mă cu faţa spre clădire, mă îndrept grăbit spre copertina cu dungi galbene, de deasupra uşii de la intrare. În stânga mea, la distanţă, greierii tac. Se aude un foşnet lângă pâlcul de arbuşti ce blochează vederea spre zona piscinei. Nu-i decât vântul, îmi spun, mărind pasul spre copertina aproape complet cufundată în întuneric.

În spatele meu, foşnetul ce se aude din direcţia arbuştilor devine şi mai puternic. „Te rog, Doamne, lasă-mă doar să…”

Telefonul îmi vibrează în mână şi văd pe ecran un prefix cu 334. *Washington Post.* Anul trecut, Manning, asemenea lui LBJ înaintea sa, consultase în secret un actuar ca să vadă cât de mult mai are de trăit. După cum decurg lucrurile, nu pot să nu mă întreb şi eu acelaşi lucru. Iar când sunt tentat să răspund la telefon doar ca să am un fel de martor audio, îmi dau seama că ultimul lucru de care am nevoie chiar acum este să vorbesc cu cineva care să-mi aducă aminte că Nico e undeva în libertate, aşteptându-mă.

Trecând de la pasul grăbit la alergare uşoară, îmi bag mâna în geanta de pe umăr şi-mi caut cheile de-acasă. Mă uit peste umăr în timp ce frunzele continuă să freamăte. Ajung să alerg în toată regula. Sub copertină, piciorul îmi alunecă pe asfalt. Vâr cheia în broască şi-o răsucesc spre dreapta. Uşa metalică se deschide, iar eu mă strecor înăuntru, lovindu-mă de căruciorul pe care oamenii din bloc îl folosesc ca să-şi care cumpărăturile. Mă lovesc cu genunchiul de colţul căruciorului, îl dau la o parte şi merg ţinându-mă de genunchi pe holul îngust de culoare bej ce dă în zona de aşteptare a

lifturilor.

Mă sprijin de pereții liftului acoperiți cu lambriuri maro, apăs pe butonul ce indică etajul cinci, apoi lovesc cu putere butonul de închidere a ușilor ca într-un sac de box. Ușile liftului sunt încă deschise. Pe hol, un tub fluorescent defect pâlpâie la jumătate din putere, aruncând o lumină galbenă pe podea și pe pereți. Închid ochii ca să mă calmez, însă cum îi deschid din nou, lumea îmi apare iarăși zugrăvită în alb și negru. La depărtare, o femeie țipă în Mi minor în timp ce ușile de la ambulanța lui Boyle se închid cu putere. „Nu, asta nu-i…” Clipesc din nou și revin la realitate. „Nu țipă nimeni aici.” Când în cele din urmă ușile liftului se închid, îmi ating urechea în timp ce mâna-mi tremură incontrolabil. „Haide, Wes… controlează-te…”

Mă lipesc cu spatele de colț ca să nu mă prăbușesc, strâng din dinți ca să-mi încetinesc respirația. Liftul începe să urce cu o mișcare bruscă, iar eu mă uit fix la luminile indicatorului de sus. Etajul doi… etajul trei…

Până ajung la etajul cinci, broboanele de sudoare îmi coboară de-a lungul cutiei toracice. Nelăsând nimic la întâmplare, verific partea stângă a holului înainte să ies în grabă și s-o iau la dreapta.

Urmând numerotația ușilor, mă îndrept rapid spre apartamentul 527, vâr cheia în broască și acționez mânerul cilindric cât pot de repede. Înăuntru, aprind fiecare lumină pe care-o găsesc în drum… lumina din holul de la intrare… din camera de zi… lampa de lucru de la capătul biroului… până și spoturile de la debaraua de pe hol. Nu… mai bine s-o las stinsă. O aprind, după care o sting. O aprind, o sting. O aprind, după care o sting. „Încetează…” Dându-mă înapoi și lovindu-mă de perete, închid ochii, îmi las capul în jos, și șoptesc:

— Mulțumescu-Ți Ție, Doamne, că ai avut grijă ca familia mea să fie în siguranță… „Încetează…” Pentru că ai avut grijă ca *eu* să fiu în siguranță și președintele… „Găsește un punct focal”, îmi spun însumi, auzind în urechi vocea consilierului ce-mi bântuie în cap… și eu… „Găsește un punct focal.”

Dându-mi câteva palme peste ureche, mă mișc cu destulă greutate, împiedicându-mă și aproape prăvălindu-mă peste scăunelul pentru picioare al canapelei rabatabile din piele, fosta canapea a părinților mei, aflată în camera de zi.

„Găsește-l.” O iau la fugă prin holul care duce în partea din spate a apartamentului, trec de băncuța de picnic, luată din hala de vechituri, pe care o pusesem în sufragerie, trec de camera lui Rogo și de teancul de ziare

necitite din fața ușii lui, trec de posterul din carton, în mărime naturală, al președintelui Manning cu mesajul scris de mână, într-o bulă care spune: „Nu-mi amintesc cum să conduc o mașină, dar iubesc acest site downwithtickets.com!” și, în cele din urmă, fac brusc dreapta la mine-n dormitor.

Sar peste un morman de cămăși aruncate pe podea, mă reped la colivia metalică, în formă cubică, aflată deasupra comodei mele. În timp ce ușile se lovesc de perete, Lolo se dă în spate, fluturându-și larg aripile de culoare bej și agitându-și capul galben dintr-o parte în alta. Urmărindu-i reacția, îmi stăpânesc propriile trăiri și-mi regăsesc rapid calmul. Lolo face la fel, lăsându-și aripile în jos și mestecând ceva în cioc. Capul i se balansează ușor în timp ce-mi recapăt respirația. Doar văzând-o și deja…

— Buna, Melissa, ce faci? întreabă papagalul meu vorbitor cu penele din coadă de culoarea scorțișoarei.

Are câte un cerc de culoare portocalie pe fiecare așa-zis obraz și o creastă galbenă pe creștetul care i se curbează în față asemenea unui val pufos de maree.

— Melissa, ce faci?

Gluma asta e prea veche ca să mă mai facă să râd – Lolo mă strigă după numele fostei sale proprietare de acum aproape șapte ani –, însă cel ce mă consiliase avusese dreptate. Punctele focale sunt bune. Deși vocile familiare sunt și mai bune.

— Hai, fă caca, îi spun lui Lolo, care nu se știe cum fusese învățată să-și dea drumul la comanda asta.

Exact după cum mă așteptam, trei bobițe de găinaț se îndreptă în viteză spre fundul coliviei pe ziarul de acolo, pe care-l înlocuiesc rapid, pe lângă apa și mâncarea proaspătă.

Pasărea fusese ideea lui taică-meu. Asta la șase luni după accident, când aprinderea și stingerea luminilor și rugăciunile repetate la nesfârșit începuseră să mă copleșească. Auzise de la unul dintre studenții săi de povestea asta cu animalele, anume cum părinții victimei unui viol îi cumpăraseră acesteia un câine, astfel încât să nu se mai simtă singură atunci când venea seara acasă. Îmi dădusem ochii peste cap. Și asta nu numai fiindcă sunt alergic la câini.

Cu toate astea, oamenii n-au înțeles niciodată. Nu fusese niciodată vorba numai de pasăre în sine. Fusese nevoia. Nevoia de a mă simți necesar.

Deschid ușa de la colivie și-i ofer degetul arătător stâng ca suport pe care

să se poată cocoţa. Lolo sare imediat, iar eu o ridic și mi-o pun direct pe umăr, la locul obișnuit. Îmi întorc fața spre ea, iar ea încearcă să mă ciupească de obraz, ceea ce înseamnă că vrea să fie scărpinată. Mă las în jos pe podeaua acoperită cu mochetă cafenie și mă așez turcește. Simt cum stresul de peste zi începe să dispară. Lolo se apropie și mai mult și-și lipește ciocul de mine, penele ei gâdilându-mi ușor urmele neregulate de pe față. Cu tot văzul lor atât de lăudat, păsările nu văd cicatricele.

Își mai reduce strânsoarea ghearelor pe umărul meu și-și lasă creasta în jos, aducând-o de la stilul înfoiat la stilul Elvis. În mai puţin de un minut, este calmă și, în cele mai multe nopți, asta e suficient să mă facă să mă simt la fel. Însă nu și în seara asta.

În buzunar, telefonul celular îmi vibrează din nou. În timp ce verific cine mă sună, văd că am mai primit și două mesaje noi în timp ce urcam cu liftul. Căutând în jos la apelurile primite, văd toate numerele vechi. Apelul curent este de la *L.A. Times.* Mesajele sunt de la CNN și Fox. De, canalele de știri. Nici robotul telefonic de-acasă nu stă mai bine. Nouăsprezece mesaje noi. Familia, prietenii și câțiva reporteri destul de deștepți să-mi găsească adresa de acasă. Vor cu toții același lucru. O bucată de știre incitantă… o bucată din povestea asta… o bucată din mine.

Ușa de la intrare se deschide larg.

— Wes, ești treaz? strigă Rogo. Vocea lui se aude și mai tare când dă colţul. Lumina de la tine e aprinsă, așa că, dacă ești cu mâna-n chiloți, acum e momentul să te oprești!

Lolo își înfige ghearele mai adânc în umărul meu. Știu exact cum se simte. Ultimul lucru de care am nevoie este o altă persoană care să-mi aducă aminte de Nico, de Manning și Boyle și de oricare altă bombă cu ceas ce-mi ticăie în viață. „Ce mai faci? Cum te simți? Cum rezişti?” De-ajuns cu nenorocita asta de…

Ușa de la dormitor se deschise ușor, căci după atâta timp Rogo știe că, dacă o deschide brusc, o face pe Lolo să se agite.

Mă uit în sus, de-acolo de jos, de pe mochetă, așteptând cavalcada de întrebări.

Rogo își scarpină capul său chel și-și sprijină trupul bondoc de cadrul uşii.

— Uite… uh, am închiriat *Purple Rain,* spune el, scoțând filmul din rucsacul roșu căruia îi spune servietă. M-am gândit c-am putea – nu știu… să comandăm niște pizza, poate doar să intrăm în atmosferă și după aia,

bineînțeles, să punem de mai multe ori partea aia în care Apollonia sare dezbrăcată în râu.

Pentru moment, rămân acolo nemișcat, cumpănind oferta.

— Bună, Melissa – ce mai faci? cârâie Lolo.

— Tacă-ți fleanca, pasăre, nu vorbeam cu tine, răspunde Rogo amenințător.

Un zâmbet micuț îmi face obrazul stâng să se ridice în sus.

— Apollonia se dezbracă? Ești sigur? întreb.

— Wes, când aveam șaisprezece ani, îmi doream ca prima mea mașină să fie o motocicletă purpurie. Acum, cine-i gata pentru niște pizza proastă și pentru Prince care face chestia grețoasă cu buzele? Haide, Melissa, e timpul să petrecem ca și cum ar fi 1999!

Și țâșnește pe hol, înainte să apuc să-i mulțumesc.

37.

Florence, Carolina de Sud

Nico știa că au hărți.

— Aveți hărți? întrebă Nico, intrând în micul magazin al benzinăriei, ținând în mână harta Michigan-ului pe care o luase din camionul lui Edmund.

— În spate, în stânga, spuse vânzătorul cu coadă de cal și niște perciuni mari pufoși, fără să-și ridice privirea de la televizorul mic din spatele tejghelei.

Înainte ca Nico să poată măcar face un pas în față, se auzi un zgomot puternic când trecu prin dreptul ochiului electric al soneriei automate de la ușă. Tresări, nefiind încă obișnuit să fie în libertate, însă faptul că inima-i bătea cu putere, gata să-i sară din piept, nu-l făcu deloc să renunțe.

Numărând trei camere de supraveghere – una lângă vânzător, două pe culoarele dintre rafturi – Nico o lăsă mai moale și încetini pasul îndreptându-se spre raftul rotativ cu harți din fundul magazinului. Trebuia să respecte vechile sale reguli: Nu te grăbi. Nu te uita în jur. Pierde-te printre ceilalți.

Citise ce scria pe majoritatea hărților de la jumătatea culoarului de acces. California, Colorado, Connecticut, Delaware…

Era semn bun. Însă nici pe jumătate la fel de bun ca atunci când se apropie și văzu că partea centrală a suportului rotativ era făcută din zeci de cruci metalice care se intersectau. Răsuflă ușurat. În sinea lui, Nico râse.

Bineînțeles că harta lui avea să fie acolo. Exact ca și Wes. Ca și în Carte, voința Domnului fusese întotdeauna clară.

Punând harta cu Michigan la subsuoară, învârti cu putere suportul rotativ, mergând direct la capătul acestuia. Era destul de sigur de el. O găsi. Pe rândul al doilea de sus. Chiar între Virginia de Vest și Statul Washington, era Washington, D.C.

Adrenalina îi fulgeră prin picioare. Își acoperi gura, iar ochii i se umplură cu lacrimi de bucurie. Chiar dacă nu avusese niciodată îndoieli… în sfârșit s-o vadă, după ce îi fusese refuzată atât de mult. „Cuibul… cuibul

diavolului… pe care masonii l-au îngropat cu atât de mult timp în urmă. Iar acum dovada a revenit.”

— Mulţumescu-Ţi Ţie, Doamne, şopti Nico.

Fără să ezite, trase harta Washington, D.C., de pe turnul metalic, înlocuind-o cu cea a Michigan-ului, pe care o adusese de la camion. Un schimb cinstit. Ştergându-şi ochii cu podul palmei, stătu un moment ca să-şi tragă respiraţia. Îndreptându-se calm spre uşă, îşi atinse uşor cozorocul şepcii de baseball înspre vânzător.

— Mulţumesc pentru ajutor.

În timp ce dangătul soneriei automate sună iarăşi, vânzătorul dădu din cap fără ca măcar să se uite în sus.

Afară, înghiţitura lacomă din aerul rece al Carolinei de Sud îi îngheţă plămânii lui Nico, însă nu reuşi să-i înghețe emoţia din ce în ce mai mare ce-i clocotea în piept. Văzându-l pe Edmund că alimentează cu motorină în partea din spate a trailerului, Nico se îndreptă glonţ spre partea din faţă. În timp ce se lăsa pe vine în spaţiul strâmt dintre masca radiatorului camionului lui Edmund şi bara din spate a camionului din faţa lor, Nico vărsă alte lacrimi. Timp de opt ani la St. Elizabeths, fusese singurul lucru despre care nu vorbise niciodată. Acel adevăr pe care ei nu l-ar fi putut înţelege vreodată. Sigur, îşi dăduseră seama de cruci, pentru că-l puseseră sub observaţie, şi de şoptitul în barbă la care apelase în primii ani petrecuţi acolo. Însă asta… aşa cum îl învăţase Numărul Trei… Unele secrete nu erau menite să fie împărtăşite cu alţii. Iar când venea vorba de cuib…

„Deschide-o!” îşi porunci el, dând din cap.

Asemenea unui copil care şterpeleşte o bomboană din borcanul de dulciuri, Nico îşi ţinu umerii aplecaţi în timp ce studia pagina din faţă a hărţii. Închizând ochii, îşi îndreptă încă o dată atenţia spre ce era în jur: zumzetul metalic al motorului care mergea la ralanti… sâsâitul furtunului de la pompe… până şi hârşâitul sec de gheare pe beton al unui raton ce se strecura tiptil spre coşul de gunoi din spate.

— Mulţumescu-Ţi Ţie, Doamne, şopti Nico, ţinându-şi ochii închişi în timp ce desfăcea harta şi o lăsa desfăcută în faţa sa.

Îşi legănă capul în sus şi în jos de şaisprezece ori în timp ce-şi murmura rugăciunea finală. „Amin.”

Ochii i se deschiseră larg, holbându-se direct la caroiajul familiar, colorat în bleu şi negru, al străzilor din D.C. Orientându-se după spaţiile larg deschise ale Tidal Basin şi National Mall, găsi rapid reperul ce marca

Washington Monument. De aici, urmări cu degetul în sus spre Dupont Circle, unde…

— *D.C.*? se miră Edmund, punând o mână pe umărul lui Nico și uitându-se pe furiș la hartă. Credeam că voiai una cu *statul* Washington.

Fără să se întoarcă, Nico se ridică, în timp ce picioarele, brațele și tot corpul îi înțepeni. Dacă n-ar fi fost vorba de antrenamentul la care fusese supus ca să devină lunetist, în mod sigur i-ar fi tremurat mâinile. Cu toate astea, își simțea vena dintre sprâncene. Vena care i se mărise și se umpluse cu sânge, atunci când îi luaseră vioara… atunci când tatăl său îi spusese că mama sa murise… atunci când Cei Trei îi spuseseră adevărul.

Doar ca să se țină pe picioare, își strânse degetele de la picioare ca pe niște pumni mai mici cu care se priponi în pământ direct prin pantofii cu care era încălțat. Vena îl durea din ce în ce mai tare. Și-i pulsa din ce în ce mai repede. Luând parcă viteză. „Părinte, n-o lăsa să plesnească…” Și atunci… cum Nico își ținea buzele lipite strâns și chiar și respirația, concentrându-se total asupra rețelei de vene ce-i zvâcneau în zona sinusurilor, totul dispăru.

Întorcându-și numai capul, Nico îl privi peste umăr pe Edmund.

— Ești… OK? întrebă Edmund, dându-se ușor înapoi și arătând spre fața lui Nico. La nas… îți curge sânge din nas ca la curve, frate.

— Știu, spuse Nico, lăsând harta să-i cadă din mână, întinzându-se și bătându-l pe Edmund pe umăr. Sângele Mântuitorului nostru.

38.

Aeroportul Național Reagan
Washington, D.C.

— Și cu asta ați terminat, domnule Benoit, îi spuse angajatul linei aeriene la poarta de îmbarcare.

— Minunat, replică Romanul, având grijă să-și țină capul puțin aplecat spre stânga.

Nu fusese necesar să se ascundă. Sau să-și folosească numele fals. Într-adevăr, singurul avantaj al evadării lui Nico fusese că îi oferise Romanului pretextul perfect ca să-și justifice călătoria pe care o făcea în Sud, în calitate de director adjunct, căci acesta era funcția sa. Cu toate astea își lăsase capul în jos. Știa unde erau ascunse camerele de supraveghere. N-avea nevoie să-și anunțe sosirea.

După ce se îndreptase spre geamul din fața ghișeului liniei aeriene și se așezase la capătul mai îndepărtat al șirului de scaune, din sala de așteptare, Romanul formă un număr la telefon, ignorând discuțiile celorlalți pasageri, și-și concentră atenția asupra cerului întunecat, de dinaintea mijirii zorilor.

— Aa-ai idee cât e ceasul? întrebă o voce obosită și confuză, la capătul celălalt al firului.

— Aproape șase, replică Romanul, uitându-se pe geam afară.

Era încă prea devreme ca sa vadă cum aşchiile de culoare portocalie străpungeau orizontul ca un prolog la sosirea soarelui. Dar asta nu însemna că trebuia să rămână în întuneric.

— N-ai primit încă *noul* program? întrebă Romanul.

— Ți-am spus aseară, cu Nico hălăduind acum în libertate, întreaga zi a lui Manning este în continuă schimbare… iar dintre toți, voi ar trebui să știți cel mai bine asta.

Uitându-se la propria reflexie în geam, Romanul dădu aprobator din cap. În spatele său, un agent înarmat, într-o geacă cu însemnele *Security* trecu prin zona în care se putea servi masa, cercetând mulțimea. Întorcându-se cu privirea la detectoarele de obiecte metalice, mai numără încă trei agenți care făceau același lucru – iar asta nu-i includea pe cei alți doisprezece, care

operau în haine civile ca să nu fie remarcați. FBI-ul îl voia pe Nico – și în mintea lor, cea mai bună modalitate de a-l prinde era să umple cu forțe de pază fiecare aeroport, fiecare gară și fiecare punct central din care se putea călători în mai multe direcții. Era un plan bun, în concordanță cu anii de procedură obișnuită, tipică FBI-ului. Însă Nico era departe de a fi un evadat obișnuit. Și, ținând cont de asta, avea toate șansele să fie departe de-aici.

— Dar de Wes ce știi? Când o să primească o copie după program? întrebă Romanul.

— Nu mai e ca la Casa Albă. Indiferent de cât de apropiat îi este lui Manning, o primește și el la fel ca noi, restul – la prima oră a dimineții.

— Ei bine, atunci când o s-o primească…

— O s-o ai și tu, spuse asociata sa. Deși tot nu înțeleg de ce. Ai deja microfonul…

— *Trimite-o*! zbieră Romanul.

În dreapta sa, câțiva pasageri se întoarseră să vadă ce se întâmplă. Refuzând să mai audă și restul, închise telefonul și îl strecură calm înapoi în buzunarul de la pardesiu. Până când nu-și descleștă pumnul nu văzu pata mică de sânge care îi ieșise ușor prin tifonul de la mâna.

39.

— O reporteră? se miră Rogo cu un accent sudic nazal perfect, în timp ce ne croim drum prin traficul de dimineață de pe Okeechobee Boulevard. Ești pe cale să descoperi cel mai mare scandal politic de la Boss Tweed[15] și Teapot Dome[16] încoace, iar tu i-l arunci în poală unei reportere?

— În primul rând, Boss Tweed n-a avut nimic de-a face cu Teapot Dome. Între cele două a existat o diferență de cincizeci de ani, îi spun. În al doilea rând, ce s-a întâmplat cu toată liniștea și calmul de după *Purple Rain* de-aseară?

— Încercam să te fac să te simți mai bine! Însă povestea asta… I-ai aruncat-o în poală unei reportere?

— N-aveam nicio șansă, Rogo. Ne-a auzit vorbind.

Chiar sub torpedou, picioarele sale abia ating covorașul Yosemite Sam pe care scria cu litere albe gigantice „*Back Off*!” Îl cumpărase cu ocazia zilei mele de naștere cu câțiva ani în urmă pentru a-mi da o lecție de viață. După expresia întipărită pe fața lui, încă mai crede că am nevoie de lecții.

— Dacă voia, ar fi putut să dea publicității povestea încă de azi, adaug.

— Și asta-i tipa? De la „În spatele cortinei”? întreabă el, frunzărind ziarul deschis și întorcându-se la rubrica lui Lisbeth din secțiunea de divertisment.

În titlu scrie mare *Prima-doamnă continuă să eclipseze pe toată lumea.* Articolul începe cu o descriere în termeni elogioși a costumului galben-verzui al doamnei Manning, creație Narciso Rodriguez, și a broșei din aur în formă de vultur, pe care Lisbeth o catalogheză ca fiind simbolul „eleganței americane”.

Spre cinstea ei, nici măcar n-aduce vorba despre evadarea lui Nico.

— Vezi, se descurcă bine, subliniez eu.

— Asta doar așa, ca să nu observi că face ce vrea cu tine și te aduce exact în centrul țintei. Gândește-te puțin.

— Ia mai scutește-mă, știu foarte bine ce vrea Lisbeth.

— Cu toate astea ignori faptul că în cele din urmă va renunța la a mai scrie despre costumul primei-doamne și, în loc de asta, se va folosi de numele *tău* ca să promoveze. La dracu’ cu rubrica de mondenități, Wes, o să aibă toată pagina întâi numai pentru ea.

— Poate s-o aibă chiar acum! Nu înțelegi? A auzit totul aseară. Că Boyle e în viață, că noi n-avem încredere în Manning… Însă ca și mine, știe că, dacă face totul public acum, o să atragă un val uriaș de rahat care o să ne împroaște pe toți.

— În realitate, n-o să-i distrugă decât pe Manning și pe Boyle. Știi și tu, cei care de fapt *au provocat toată tărășenia asta*!

— Măcar asculți ce spun, Rogo? Indiferent ce s-a întâmplat în ziua aia, totul a fost pus la cale de cei mai puternici oameni, inclusiv – dacă e să le dăm crezare agenților FBI – de fostul președinte al Statelor Unite, care mi-a fost ca un tată timp de aproape zece ani…

— Uite unde am ajuns – fiindcă întotdeauna te-ai temut să nu-l rănești pe Tati.

— Nu mă tem să rănesc pe cineva – cu atât mai puțin pe cel care mi-a făcut asta, spun eu, arătându-i obrazul. Și care-i soluția ta? Vrei ca eu – chiar înainte de a ști ce se întâmplă – să urlu în gura mare și să mă duc să dau totul în vileag?

— N-am spus asta.

— Exact asta ai spus. Însă dacă scap asta de sub control, Rogo – dacă mă duc și fac publică toată afacerea – n-o să mai pot da înapoi. Iar tu știi că din momentul în care voi deschide gura, toți oamenii ăștia – niște oameni care au fost suficient de puternici și de coerenți ca să convingă milioane de alți oameni că iluzia pe care au văzut-o era adevărată – o să-și îndrepte toate resursele și energia să mă facă să arăt ca un nebun care jură că a văzut un om mort. Așa că, dacă apa rupe zăgazurile, după ce dinamitez eu barajul, și-mi spulber orice legătură și relație profesională pentru tot restul vieții, vreau să fiu absolut sigur că nu mă înșel.

— Fără îndoială, spune Rogo calm. Și ăsta-i motivul pentru care, dacă ai merge pe mâna FBI-ului…

— Ce să fac? Să mă salvez? N-am nimic de oferit FBI-ului. Ei știu deja că Boyle e în viață. Nu mă vor decât ca să poată pune mâna pe Manning și să aprindă dinamita cu mâna lor. Cel puțin, pe cont propriu, eu sunt cel care deține controlul, și în plus o să primim și niște informații, ceea ce-i mai mult decât am primi de la așa-zișii oameni ai legii.

— Se străduiesc și ei cum pot mai bine. Nu sunt decât…

— … niște polițiști de monitorizarea traficului. Am înțeles. Și apreciez faptul că încerci să m-ajuți. Însă având în vedere toată povestea cu Romanul și Cei Trei, aveam nevoie de niște răspunsuri pe bune.

— Asta nu înseamnă că trebuie să te sacrifici. Lisbeth tot o să te ardă pe rug la final.

Ținând strâns de volan, accelerez și trec în viteză pe galben. Mașina se înclină, după care se redresează, pe măsură ce urcăm pe Royal Park Bridge.

— Șaizeci și nouă de dolari amendă și trei puncte penalizare, mă avertizează Rogo în timp ce lumina galbenă se transformă într-una roșie chiar deasupra noastră. Deși bănuiesc că nimic nu se compară cu posibilitatea de a-ți distruge viața cu o reporteră extrem de nerăbdătoare.

— Rogo, știi de ce nimeni n-a aflat cine era Gură-Spartă în toți anii ăia? Fiindcă a avut controlul asupra poveștii.

— Și ăsta-i planul tău cel grandios? Să fii Gură-Spartă?

— Nu, marele plan este să obțin toate informațiile necesare, să-l strâng de gât pe Boyle și să aflu de ce mama naibii s-au întâmplat toate astea!

Nu-mi mai duc mâna sugestiv spre obraz, însă Rogo știe despre ce vorbesc. Este singurul lucru asupra căruia n-o să se contrazică.

Rogo revine la rubrica lui Lisbeth, care se încheie cu menționarea vizitei lui Dreidel. „Prietenii vechi încă se mai vizitează”, în conformitate cu ultimul subtitlu al rubricii. Este modul lui Lisbeth de a ne reaminti că ar fi putut cu ușurință să pomenească de micul dejun pe care-l luasem cu Dreidel.

— Dreidel a fost acolo aseară? întreabă Rogo. Credeam că e la o strângere de fonduri sau ceva de genul acesta.

— A fost, după care a trecut pe-acolo ca să-l salute pe Manning.

Rogo se scarpină pe capul său pleșuv, prima oară într-o parte, după care din nou după ureche. Știu modul ăsta de a se scărpina. Tace în timp ce mașina ajunge la vârful podului. Trei, doi, unu…

— Nu ți se pare ciudat? întreabă el.

— Ce, că lui Dreidel îi place să se dea pe lângă Manning?

— Nu, că după ziua în care l-ai văzut pe Boyle, s-a întâmplat ca Dreidel să fie în Palm Beach, s-a întâmplat să te bage în beleaua asta cu presa și că, tot așa, s-a întâmplat să adune bani în Florida, deși candidează pentru Congres în *Illinois.* Asta nu-ți miroase-a ceva dubios?

Dau din cap în semn că nu, chiar când scăpăm de zdrăngănitul metalic al podului și ne încadrăm pe Royal Palm Way care este pavată perfect. Pe ambele părți ale șoselei mărginite de palmierii înalți și maiestuoși se află băncile private și firmele de investiții care jonglează cu cele mai mari conturi din oraș.

— Știi cum merge treaba cu strânsul fondurilor, îi spun lui Rogo. Palm Beach a fost, este și va fi întotdeauna capitala Manninglandului. Dacă Dreidel vrea să facă rost de bani de la cunoștințele sale mai vechi, aici e locul în care trebuie să vină și să le sărute inelele.

Rogo se scarpină din nou în cap. E tentat să mă contrazică, însă după ce văzuse în ce hal fusesem noaptea trecută știe că nu trebuie să mai insiste. Pierdut în tăcere, începe să bată ușor cu încheietura degetului arătător în geamul din dreapta pe ritmul melodiei *Hail to the Chief*. Singurul alt sunet ce se aude în mașină provine de la clinchetul celor două fețe prezidențiale care se bălăngăne pe insigna prinsă la reverul hainei costumului meu bleumarin.

— Aici sper că ai dreptate, acceptă Rogo uitându-se în jos la Yosemite Sam. Căci, fără supărare, frățioare, ultimul lucru de care ai nevoie acum este un alt dușman.

40.

— Ce scrie? întrebă Micah, apucând strâns volanul și încercând să citească ziarul pe care O’Shea îl avea în poală.

La patru mașini în față, Toyota lui Wes pendula în stânga și-n dreapta în trafic.

— Nu știu ce tâmpenii despre costumul primei-doamne, spuse O’Shea, de pe scaunul din dreapta, citind în continuare articolul lui Lisbeth. Însă a reușit să-l amintească în treacăt și pe Dreidel.

— Crezi că Wes i-a spus tipei ce se întâmplă?

— N-am nici cea mai vagă idee – deși i-ai văzut aseară. Toate ezitările alea… abia dacă se uita în ochii ei. Iar dacă nu i-a spus nimic, precis se gândește s-o facă. Arătând în față spre Toyota, O’Shea adăugă: Nu așa aproape – stai puțin mai în urmă.

— Dar să se ducă la presă… începu Micah, călcând frâna și rămânând în urma câtorva mașini. E imposibil, e mai în siguranță cu noi.

— Dar el nu vede așa lucrurile. Nu uita, puștiul a fost făcut praf de cei mai buni, și într-un fel stă în expectativă. În adâncul sufletului, știe cum merg treburile astea. Până când nu face rost de ceva mai viabil cu care să negocieze, în mintea lui, crede că nu e în siguranță cu nimeni.

— Vezi, de-asta ar fi trebuit să fim mai drăguți cu el. „OK, Wes, data viitoare când o să ai vești de la Boyle, spune-i că Manning vrea să se întâlnească cu el și să-i dea o oră și locul de întâlnire. După care ne suni, iar noi o să ne ocupăm de restul.” Știu că faci ochii mari, O’Shea, însă dacă în final nu reușim să punem mâna pe Boyle…

— Îmi dau seama că ești neliniștit, Micah, însă ai încredere în mine, dacă rămânem pe urmele lui Wes o să dăm și de Boyle.

— Nu și dacă Wes crede că avem de gând să ripostăm la rândul nostru. Ascultă la mine, lasă promisiunile vagi – oferă-i o înțelegere clară.

— Nu-i nevoie, spuse O’Shea, știind că Micah optează întotdeauna pentru soluția cea mai convenabilă. Wes știe ce vrem. Și având în vedere prin ce a trecut după așa-zisa moarte a lui Boyle, îl vrea cu mai multă ardoare decât oricare dintre noi.

— Nu mai mult decât mine, insistă Micah. După ce el și Manning au pus la…

— Trebuie să treci și tu! Vezi că trece pe roșu!

Micah călcă accelerația însă era deja prea târziu. Cu scrâșnet de roți, mașina din fața lor frână brusc, obligându-i să facă la fel. La distanță, Toyota lui Wes urcă pe pod și dispăru din câmpul lor vizual.

— Ți-am spus eu…

— Relaxează-te, îl sfătui Micah. Nu face altceva decât să se ducă la serviciu. Nu moare nimeni că l-am pierdut pentru două minute.

41.

Woodbine, Georgia

— … Însă asta-i problema când ascunzi o comoară, spuse Nico în timp ce soarele de dimineaţă începea să apară prin norii de ploaie de deasupra Georgiei. Dacă nu-ţi alegi locul cum trebuie, orice străin poate să vină să sape şi s-o scoată la suprafaţă.

„Însă să spui că au ascuns-o într-o hartă…”

— La naiba, Edmund, nu-i nicio diferenţă faţă de-atunci când o ascunzi într-un careu de cuvinte încrucişate sau…

Nico se întrerupse brusc, apucă strâns volanul şi se întoarse către prietenul său din scaunul pasagerului. Era mai greu decât crezuse. Încrederea în oameni nu vine niciodată de la sine. Însă Nico înţelegea puterea Domnului. Puterea care i-l trimisese pe Edmund de partea sa. Agăţat de oglinda retrovizoare, mătăniile de lemn se învârteau uşor în cerc, asemenea unei pietricele cu câteva secunde înainte de a cădea într-un canal. Edmund fusese trimis cu un scop anume. Iar Nico ştia că nu trebuia să ignore niciodată semnele. Chiar dacă asta însemna să-i expună propria slăbiciune.

— Nu sunt nebun, spuse Nico, cu o voce calmă şi suavă.

„N-am crezut niciodată c-ai fi. Apropo, eşti sigur că poţi să conduci?”

— Mi-e bine, însă vreau să ştii că, dacă vrei să te ajut, trebuie să înţelegi că bătălia asta n-a început acum opt ani. A început în ’91.

„1991!?”

— *1791*! preciză Nico, urmărind reacţia lui Edmund. Anul în care au trasat liniile bătăliei… trasând liniile oraşului, explică el, apăsând cu degetul pe harta ce era desfăcută şi întinsă pe consola dintre ei.

„Liniile cărui oraş? Washington, D.C.?”

— Asta-i ceea ce desenau ei – modul în care urma să arate capitala naţiunii americane. Însuşi preşedintele George Washington a ales un maior din armata SUA pentru treaba asta: arhitectul născut în Franţa, Pierre Charles L’Enfant. Iar când te uiţi la planurile sale timpurii… observi că a pus temelia a tot ce-i azi aici, spuse Nico, arătându-i din nou lui Edmund

harta.

„Așadar, franțuzoiul ăsta a proiectat orașul…”

— Nu! spuse categoric Nico. Trebuie să te debarasezi de minciunile istoriei. L’Enfant este unul dintre cei creditați cel mai adesea cu trasarea planurilor orașului, însă după ce a fost angajat de președintele Washington, un cunoscut francmason, a mai fost cineva care l-a ajutat să realizeze în detaliu planurile orașului. *Acesta este* cel care a desenat și a marcat clar calea de acces și s-a folosit de priceperea și măiestria masonilor ca să construiască ușa diavolului.

„E cineva cunoscut sau alt franțuzoi?”

— Trezește-te odată, Edmund! Ai auzit vreodată de Thomas Jefferson?

42.

— Legitimația dumneavoastră, vă rog, insistă bărbatul de culoare, masiv, care asigură paza, în timp ce trec de ușile de sticlă și pășesc pe marmura gri a clădirii noastre.

În majoritatea dimineților trec pe-acolo fără să fie nevoie de nimic mai mult decât semnul pe care i-l fac cu mâna Normei, femeia hispanică, puțin cam durdulie, care lucrează în schimbul de dimineață de trei ani încoace. Astăzi, Norma lipsește. Cu o privire rapidă aruncată spre mâna noului paznic surprind microfonul de culoare bej pe care-l ține strâns în palmă. Pe epoletul de pe umărul lui scrie „Flamingo Security Corp”. Însă mi-e foarte ușor să-i recunosc pe cei din Secret Service.

Cu Nico în libertate, nimeni nu-și asumă niciun fel de riscuri.

La fel se întâmplă și când cobor din lift la etajul patru. Pe lângă agentul obișnuit îmbrăcat la cravată și costum, care stă de pază lângă drapelele din zona noastră de primire, mai e un agent și în exterior, în fața ușilor antiglonț, plus un al treilea chiar lângă biroul personal al președintelui de la capătul holului. Cu toate astea, nimic din ceea ce văd nu mă surprinde mai mult decât vocea familiară pe care o aud la câteva uși mai încolo în momentul în care intru la mine-n birou.

— Ești sigur că-i OK? întreabă vocea din biroul șefei staffului.

— Absolut, spune Claudia în timp ce ies amândoi afară pe hol. De fapt, dacă n-ai fi sunat – chiar te-aș fi *omorât.* Și *el* ar fi făcut la fel, adaugă ea, referindu-se la președinte.

Se oprește puțin chiar în fața ușii mele.

— Wes, ia ghici cine o să lucreze împreună cu noi săptămâna viitoare? întreabă ea, pășind înăuntru și dând din mâini către ușă ca asistenta unui scamator.

— H-hei, amice, spune Dreidel intrând în biroul meu, cu un biblioraft gros lipit de șold.

Bat din palme, prefăcându-mă amuzat.

— Ce mai faci? întreb eu, aruncându-i o privire rapidă.

— Cei de la firma mea m-au întrebat dacă aș…

— N-au întrebat, se bagă Claudia în vorbă, deținând deja controlul. Au avut o reprogramare de ultimă oră asupra unei depoziții și, cum el era deja

aici, i-au *spus* să rămână. Însă nu putem să-l lăsăm să se milogească pentru un spațiu prin nu știu ce sediu de birouri, corect? Nu atâta timp cât avem atâtea spații aici.

— Nu-i vorba decât de-o săptămână, spune Dreidel, intuindu-mi deja reacția.

— Wes, tu te simți bine? întreabă Claudia. Am considerat cu toată nebunia asta cu Nico că ar fi bine să ai pe cineva cunoscut cu… Se oprește singură dându-și seama ce-a spus. Nico. O, cum am putut să fiu atât de *stupidă*… Wes, îmi pare rău… nici măcar nu m-am gândit că tu și Nico…

Face un pas apăsându-și cocul cu mâinile ca și cum ar vrea să se îngroape sub el. De aici, apare rapid și sentimentul de milă.

— Cum te descurci? Dacă vrei să te duci acasă…

— Sunt bine, insist eu.

— După toți anii ăștia, nici măcar… nici măcar nu mă gândesc la tine ca la…

Nu spune cuvântul, dar eu totuși îl aud. „Un handicapat. Unul cu fața plină de cicatrice.”

— *O victimă*, clarifică Dreidel situația îi timp ce Claudia îi mulțumește, dând sugestiv din cap.

— Exact. O victimă, repetă ea, încercând să mă păcălească. Asta am vrut să spun. Doar că tu… tu nu ești o victimă, Wes. Nici acum și niciodată, insistă ea ca și cum cu asta ar drege-o.

Ca orice politician de carieră, nu insistă cu scuzele prea mult.

— Între timp, Dreidel, lasă-mă să-ți arăt camera din spate, destinată celor care se oferă să ne sprijine în mod voluntar – are un calculator și-un telefon – în care o să stai săptămâna viitoare. Wes, doar ca titlu informativ, am vorbit cu cei din Secret Service azi-dimineață, și mi-au spus că nu se așteaptă la niciun fel de incidente, așa că, dacă nu intervine nimic, programul rămâne în mare parte același.

— *În mare parte*?

— O să-l facă să stea mai mult acasă – știi, doar ca să fie în siguranță, spune ea, în speranța că se va relaxa. Problema este că ultima oară când Manning și-a modificat programul a fost acum câțiva ani, atunci când au crezut că are cancer rectal. Problemă de viață și de moarte. Așa că uită de vreun anunț public, adaugă ea repede, îndreptându-se spre ușă. Cu toate astea tot va avea nevoie de tine diseară, pentru chestia aia cu Madame Tussaud de la el de-acasă.

Înainte să pot spune ceva, îmi sună telefonul de pe birou.

— Dacă-i presa… spune Claudia.

O scrutez rapid cu privirea.

— Îmi pare rău, adaugă ea. Vreau să spun, dacă ai ști câte telefoane am primit aseară…

— Crede-mă, am spus „nu comentez” toată dimineața, îi mărturisesc eu în timp ce-mi face semn cu mâna și se îndepărtează.

Las telefonul să sune, așteptând ca Dreidel să plece imediat după ea. Însă el rămâne nemișcat.

— Claudia, vin într-o secundă, strigă el, stând în picioare lângă mine, la birou.

Mă holbez la el ca și cum nu-mi vine a crede că încă mai este acolo.

— Ce mama naibii faci aici? îl întreb eu în șoaptă.

Se uită la mine la fel de neîncrezător.

— Glumești? Sunt aici să te ajut.

Telefonul sună din nou și mă uit rapid să văd cine sună, cu ecranul dispus într-un unghi astfel încât Dreidel să nu poată citi și el de pe partea sa a biroului. „Biblioteca Prezidențială.”

— Ar putea fi tipa de la arhivă, spune Dreidel, aplecându-se ca să tragă cu ochiul. Poate că are deja pregătite hârtiile cu privire la Boyle.

Telefonul sună din nou.

— Ce-i, acum nu mai vrei hârtiile alea? se miră el.

Îmi dau ochii peste cap, dar nu pot să-i ignor logica. Apucând cu putere receptorul, răspund.

— Wes la telefon.

Dreidel se duce rapid la ușă și scoate capul pe hol ca să se asigure că suntem singuri.

— Salutare, Wes, spune o voce amabilă în telefon. Gerald Lang… de la biroul custodelui bibliotecii? Mă întrebam dacă nu cumva ai vreun moment disponibil să stăm de vorbă despre expoziția aceea privindu-i pe consilierii prezidențiali?

În timp ce Dreidel își scoate capul pe hol, pe față îi apare un zâmbet fals. În mod clar, e cineva acolo.

— Heeei! anunță el, chemându-i în birou.

— Dreidel, nu! șuier eu printre dinți dezaprobator, acoperind receptorul, n-am nevoie de circul ăsta…

— Dreidel? întreabă Lang la telefon, auzind ce vorbisem. Tocmai

încercam să dau de el. A fost consilierul lui Manning la Casa Albă, nu-i așa?

În fața mea, Bev și Oren îl îmbrățișează pe Dreidel cu căldură. Bev îl strânge atât de tare în brațe, încât sânii ei falși practic strivesc scrisoarea personalizată a lui Manning pe care o are la purtător. S-a întors fiul risipitor. Însă în timp ce mă uit la ei cum se bucură simt în stomac o durere seacă. Nu e gelozie. Nici invidie. N-am nevoie ca și ei să mă întrebe de Nico sau cum mă descurc, n-am nevoie și de mila lor. Însă chiar am nevoie să știu de ce Dreidel, în mijlocul îmbrățișării continuă să se uite peste umăr, studiindu-mă în timp ce vorbesc la telefon. Ochii îi sunt obosiți, cearcănele de dedesubt trădându-i lipsa de somn de azi-noapte. Indiferent ce l-a făcut să rămână treaz, l-a făcut să rămână treaz până târziu.

— Wes, mai ești la telefon? întreabă Lang la celălalt capăt al firului.

— Da, nu – sunt aici, îi răspund eu, trecând de partea cealaltă a biroului, cea unde am scaunul. Lasă-mă doar… pot să mă mai gândesc puțin la asta? Cu toată nebunia asta cu Nico, lucrurile au cam luat-o razna.

Închizând telefonul, mă uit din nou la prietenul meu. Prietenul care mi-a făcut rost de slujba asta. Și care m-a învățat tot ce știu. Și m-a vizitat atunci când, când numai părinții mei și Rogo mă mai vizitau. Nu-mi pasă de ce spune Rogo. Dacă Dreidel e aici, sigur are un motiv bun.

Bătându-l amical cu palma pe spate pe Oren și sărutând-o pe obraz pe Bev, Dreidel îi expediază și se întoarce la mine în birou. Mă așez pe scaunul de la birou și-i studiez zâmbetul de pe față. Nu mă îndoiesc de el câtuși de puțin. E aici ca să mă ajute.

— Deci tot *nu* i-ai spus și tipei de la arhivă, hm? întreabă el. Dar cum a rămas cu Lisbeth? La ce oră ne întâlnim cu ea?

Și fiindcă nu-i răspund imediat, adaugă:

— Ieri-seară… eram acolo, Wes. Ai spus că va întâlniți în seara asta.

— Așa e, însă…

— Atunci, hai să nu fim tâmpiți. Se îndreaptă spre ușă și-o trântește ca să avem intimitate. În loc să ne aruncăm cu capul înainte ca niște imbecili, hai să ne asigurăm că măcar de data asta suntem pregătiți. Văzându-mi reacția, adaugă: Ce? Vrei să vin și eu, nu-i așa?

— Nu… bineînțeles că nu, mă bâlbâi eu, lăsându-mă ușor în scaun. De ce-aș vrea una ca asta?

43.

Kingsland, Georgia

„Thomas Jefferson?”

— O terțetă – nu vezi? întreba Nico, cu ambele mâini la baza volanului, în dreptul orei șase. Făcându-i semn lui Edmund spre harta pusă pe consola dintre ei, adăugă: Washington, Jefferson, L’Enfant. Cei Trei în varianta originală.

„Cei Trei ce?”

— Cei Trei, Edmund. Încă de la începuturi, au fost dintotdeauna Cei Trei. Cei Trei care s-au născut să distrugă – iar astăzi, Cei Trei care sunt aici ca să ne salveze.

„Așadar, Cei Trei sunt pe urmele Celor Trei – un fel de cerc…”

— Exact! Exact un cerc, spuse Nico, deja surescitat, întinzându-se către parasolarul de deasupra scaunului său și scoțând un pix. Așa au ales ei simbolul!

Ținând volanul și aplecându-se înspre consola dintre ei, Nico schiță frenetic simbolul pe colțul harții.

„Un cerc cu o stea?”

— O stea în cinci colțuri, cunoscută și ca pentagramă – simbolul religios cel mai des folosit în istorie – vital tuturor culturilor, de la mayași la egipteni și până la chinezi.

„Iar Washington și Jefferson au scos într-un fel sau altul asta la iveală?”

— Nu, nu, nu – ascultă – Washington a fost francmason… iar despre Jefferson au existat zvonuri c-ar fi fost și el unul de-ai lor. Chiar crezi că nu știau ce fac? Asta n-au descoperit ei singuri. Asta au fost *învățați*. Cinci colțuri la o stea, corect? În Grecia antică, cinci era numărul omului. Și numărul elementelor: foc, apă, aer, pământ și psihicul omului. Până și

Biserica a adoptat pentagrama – uită-te la ea – cele cinci răni ale lui Isus, spuse Nico, aruncând o privire rapidă la mătăniile din lemn de la oglinda retrovizoare. Însă atunci când simbolul este inversat – întors cu fundul în sus – devine opusul acestuia. Un semn adoptat de vrăjitoare, de sataniști și de…

„… francmasoni.”

— Îl vezi, nu-i așa? Știam că o să-l vezi, Edmund! Au invocat simbolul acesta de secole întregi – amplasându-l pe propriile clădiri… deasupra arcadelor… chiar și *aici*, spuse Nico, apăsând cu degetul arătător pe hartă, insistând asupra celei mai cunoscute clădiri de pe Pennsylvania Avenue.

„Casa Albă?”

— Au tot încercat asta de secole în toată lumea. Fortărețele din Spania, castelele din Irlanda, până și în vechile biserici de piatră din Chicago. Însă pentru ca poarta să se deschidă, aveau nevoie de ceva mai mult decât simbolurile și incantațiile potrivite…

„… Aveau nevoie de putere.”

— Puterea supremă. Asta a fost lecția de pe vremea piramidelor și a Templelor lui Solomon – centre de putere – până în zilele noastre, căci francmasonii încă spun că Solomon a fost primul lor mare maestru! De-asta au adunat ei toți liderii de-a lungul istoriei. Accesul la putere! Știam că o să înțelegi! Slavă Ție! Doar uitându-se la reacția lui Edmund, Nico abia dacă putu să se abțină: Știam că o să înțelegi!

„Însă… cum de nimeni de la Casa Albă n-a ajuns să observe că exista o ușă cu o pentagramă pe ea?”

— *Ușă*? Ușile pot fi mutate și înlocuite, Edmund. Casa Albă chiar a luat foc și a fost renovată. Nu, pentru asta, masonii au marcat ceva cu un caracter mult mai persistent… Nico se întoarse din nou la hartă. Urmărește

punctele de reper, explică el, încercuind deja fiecare punct de pe hartă. Unu – Dupont Circle… doi – Logan Circle… trei – Washington Circle… patru – Mount Vernon Square… Și cinci – înălță creionul și-l apasă cu putere pe ultimul punct: Pennsylvania Avenue nr. 1600.

— Clădirile reprezintă poarta de acces. Chiar în fața noastră de mai bine de două sute de ani, adăugă el, în timp ce unea punctele. Exact cum făcuseră Cei Trei pentru el.

„Oh, Doamne!”

— Dumnezeu n-a avut nimic de-a face cu asta, Edmund. Ci monștrii, insistă Nico. Cu ei ne luptăm noi. Ca să marcheze teritoriul, Jefferson a mers până într-acolo încât l-a însemnat cu emblema lor.

Nico începu să deseneze din nou pe marginea hărții. Spre propria surprindere, ochii i se umflau la fiecare mâzgălitură pe hârtie. Era acel simbol pe care n-avea să-l uite vreodată.

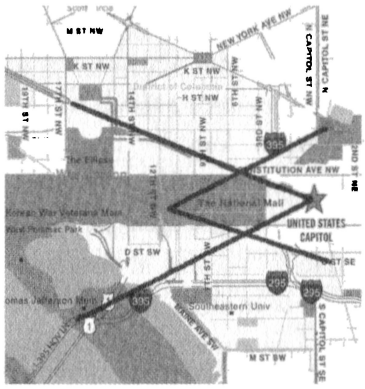

„Nico, te simți bine?”

Nico dădu din cap în semn că da, strângând din dinți și refuzând să se mai uite în jos la simbol – compasul și echerul. „Amintește-ți lecțiile. Nu lacrimi, doar victorie.”

Cu ochii ațintiți la drum, îi dădu coordonatele pe care le învățase în toți anii aceia din urma.

— Pornește de la Capitoliu și mergi cu degetul în jos pe Pennsylvania Avenue, până la Casa Alba, îi explică Nico, simțind cum îi crește presiunea în cap. „Luptă-te. Luptă-te cu monstrul.” Acum fă la fel de la Capitoliu în jos pe Maryland Avenue – și ține-o tot drumul spre Jefferson Memorial – propriul sanctuar! Acum mergi la Union Station și trasează o linie pe Louisiana Avenue, după care prin partea de sud a Capitoliului, trage încă una prin Washington Avenue. Liniile se vor uni în fața Capitoliului…

De asta data, Edmund rămase tăcut.

— Compasul și echerul. Cel mai sacru simbol masonic…

„… îndreptându-se direct spre poarta Casei Albe… toată puterea aia într-un singur loc. De ce ar fi…? Ce fac, încearcă să preia controlul asupra lumii?”

— Nu, spuse Nico cu răceală. Încearcă s-o *distrugă*. Deja uitând de durerea din creștet, adăugă: Bine ai venit, Edmund, bine ai venit în brațele adevărului.

„Nu… nu pot să cred asta.”

— Acestea au fost și cuvintele mele… și gândurile mele.

„Dar să faci asta fără să știe cineva…”

— Au făcut-o la vedere! Pe 13 octombrie 1792, Loja Masonică Numărul 9 din Maryland punea piatra de temelie a Casei Albe într-o ceremonie plină de ritualuri francmasonice. Uită-te acolo – e-adevărat. Inscripția de pe placa de bronz a temeliei spune că aceasta a fost turnată pe doisprezece, însă orice carte de istorie respectabilă spune că a fost turnată pe *treisprezece*.

„*Treisprezece*. Numărul Fiarei.”

— La treisprezece cvartale nord de Casa Albă este locul în care au construit Templul, cartierul general național al francmasonilor!

„Din nou treisprezece!”

— Acum le-ai înțeles trădarea. Au așteptat secole întregi! Acum șapte sute de ani credeam că era vorba de împăratul Roman cel Sfânt – cel pe care Biserica îl etichetase ca fiind dușmanul numărul unu. Însă masonii au știut să aștepte. Să aștepte semnele. Să aștepte să apară adevărata putere a lumii. Să se pregătească. După care să vină sfârșitul lumii.

„Așadar, poarta pe care încercau s-o deschidă…”

— … e poarta Iadului.

„Desigur! Încercau să elibereze Creaturile… să înceapă mișcările! Nico, ai idee spre ce te îndrepți? Scriptura o prezice! Începe cu sosirea celor Două Fiare…”

— … ce vin prin oameni care-i „găzduiesc”! Mai întâi, un discipol – un om al păcatului…

„Ăsta-i Boyle, nu-i așa? Omul păcatului!”

— După care Conducătorul – un om al puterii…

„Manning!”

— Prin el, Cel Întunecat – adevărata Fiară – se va ridica, formând cea mai puternică împărăție dintre toate!

„Așadar, Fiara pe care încercau s-o elibereze…”

— Antihristul, Edmund. Ei îl vor pe Antihrist! Dacă n-ar fi fost Cei Trei, acesta ar fi venit deja! Spune-mi că înțelegi! Fără Cei Trei, realegerea lui Manning era iminentă! Puterea supremă era întruchipată de Manning! Un om al păcatului era întruchipat de Boyle! Împreună, ei erau cheile cu care să deschidă poarta!

„Cei Trei în varianta originală se dedicaseră nașterii sale – Cei Trei în varianta finală și-au dedicat viața distrugerii sale! Alpha și Omega! Destinul

lor era împlinit!”

— Da, da… destinul – soarta lor – exact ca în Scriptură! „Fiii mei… vine Antihristul. E deja în lume” țipă Nico împroșcând cu salivă tot parbrizul.

„Așadar, motivul pentru care l-ai împușcat pe Boyle în locul lui Manning…”

— Pe un stadion plin de admiratori? Înconjurat de adepții săi? *Influența lui Manning era la apogeu*! Dar dacă asta ar fi fost catalizatorul pentru trezirea sa la viață? Nu – așa cum au spus Cei Trei… era mai bine să acționez asupra lui Boyle, care era… era… era… Nu înțelegi? urlă el, dând cu pumnul în volan. Fără Boyle, ar fi fost numai *o singură* Fiară! *O cheie în loc de două*! *Cu doar una, poarta n-ar fi putut fi deschisă*!

Continuă să se uite la Edmund, după care înapoi la șosea. Respirația îi era rapidă și necontrolată, tot corpul îi tremura. După ce tăcuse atâta amar de vreme… ca să ajungă în sfârșit să spună totul… acum abia dacă-și mai putea ține respirația.

— O… o… omul păcatului – exact ca tatăl meu – a fost întotdeauna semnul! N-ai auzit… n-ai auzit de păcatul lui Boyle? strigă Nico.

Gâfâia între respirațiile precipitate în timp ce un șuvoi neașteptat de lacrimi îl făcea să vadă drumul prin ceață. Se aplecă în față, ținându-se strâns de volan și simți un junghi în stomac.

— Ce-a făcut el cu propria…? Și mai apoi cu a mea…? Își duse un deget la ochi, ștergându-și hotărât lacrimile.

Acestea i se rostogoleau pe față, adunându-i-se ca niște picături de ploaie în bărbie.

„Nu te mai opune, își spuse. Fii recunoscător că te eliberezi și lași să iasă din tine… Ascultă Cartea… Mulțumesc, mamă… Mulțumesc…”

— În… înțelegi? îl întrebă rugător pe Edmund, cu vocea schimbată și cu un accent de Wisconsin pe care-l îngropase cu ani în urmă. Oamenii nu știu nimic, Edmund. Profesor și student. Maestru și ucenic, Manning și Boyle, continuă el, lăsându-se și mai în față pe volan. Precum tatăl și fiul. De-asta am fost eu ales. De-asta mi-a fost luată mama. Sa mă pună la încercare… să-l opresc pe taică-meu… să închid poarta diavolului. Să țin poarta închisă și să împiedic Marele Întuneric să ne cuprindă.

Lângă el, în scaunul pasagerului, Edmund nu spunea niciun cuvânt.

— Te… te rog, Edmund… te rog spune-mi că înțelegi…

Încă o dată, Edmund rămase tăcut. La fel de tăcut cum fusese în ultimele cinci ore de când ieșiseră din benzinăria din Carolina de Sud.

Cu centura de siguranță ce-i cuprindea strâns pieptul pe diagonală, Edmund se lăsase ușor spre dreapta, apăsând cu umărul pe portiera din dreptul său. Brațele îi atârnau pe lângă corp și avea mâna stângă îndoită în poală.

În timp ce trailerul, zdruncinându-se, intră pe segmentul de drum suspendat deasupra altui drum, după care traversă râul St. Mary's, un dâmb de beton ieșit în afara carosabilului îi aruncă lui Edmund capul spre dreapta, lovindu-i fruntea ușor de geamul lateral. La fiecare nouă îmbinare metalică a podului, din asfalt, trailerul se zdruncina. La fiecare zdruncinătură, capul lui Edmund se lovea ritmic de geamul pasagerului.

— Știam ca o să înțelegi, Edmund, spuse Nico surescitat. Mulțumesc. Mulțumesc pentru că ai crezut…

Bang… bang… bang. Asemenea unui ciocan care bate într-un cui, capul lui Edmund se lovea întruna de geam. Zgomotul, ca niște bătăi de tobe, era îngrozitor. Nico nu-l băgă de seamă. Exact așa cum nu băga de seamă zgomotul pe care degetele pline de sânge ale lui Edmund îl scoteau când se lipeau și se dezlipeau de scaunul de vinilin ale camionului. Și nici balta de sânge uscat care-i cursese pe piept lui Edmund din locul de unde Nico îi tăiase gâtul cu cheile de la mașină.

— Știu, însă mă bucur că înțelegi, spuse Nico, ținându-și respirația și ștergându-și lacrimile din ochi.

Cu încă o zdruncinătură, cea finală, camionul ieși de pe podul suspendat deasupra râului St. Mary's și trecu oficial granița statului Georgia. Pe partea dreaptă, lăsară în urmă un semn de autostradă portocaliu decolorat cu verde. „Bine ați venit în Florida – Țara Soarelui."

44.

O oră și jumătate mai târziu, trag pe dreapta în curba din față de la First of America Bank, acolo unde se află birourile lui Rogo, la etajul doi. Chiar când opresc mașina, Rogo iese cătinel din clădire, îndreptându-se spre portiera dreapta, față. Încă-i supărat că mă întâlnesc cu Lisbeth. Însă nici pe jumătate pe cât e de supărat că-l vede pe Dreidel stând pe locul său din mașină.

— Cum e lumea amenzilor de circulație? strigă Dreidel coborând geamul.

— La fel ca politica din Chicago, îi răspunde Rogo, aruncându-mi o privire aprigă în momentul în care deschide portiera din spate. Complet coruptă.

Nu fusese mai bine nici atunci când se întâlniseră pentru prima oară, cu ani în urmă. Amândoi avocați, amândoi cu idei fixe, amândoi prea încăpățânați să vadă altceva decât greșelile altora.

Tot restul drumului, Rogo rămâne îmbufnat în spate în timp ce trecem în viteză pe lângă magazinele vechi de familie ce se întind de-a lungul South Dixie Highway. Periodic se uită atent în spate ca să se asigure că nu suntem urmăriți. Eu folosesc oglinda laterală exact pentru același lucru.

— Acolo… mi-arată Dreidel ca și cum n-aș fi fost aici de-o mie de ori.

Frânez, o iau brusc la dreapta spre spațiul din fața destinației noastre: clădirea de birouri întinsă, zugrăvită în alb, care ocupă cea mai mare parte a ansamblului. Chiar în fața clădirii se află o piațetă cu o statuie reprezentând o țestoasă îmbrăcată într-un costum negru și cu ochelari de soare, care cântă la o chitară electrică. Ar trebui să fie comică. Niciunul dintre noi nu râde.

— Parchează jos, spune Rogo, arătând spre parcarea din beton cu două niveluri care face legătura cu clădirea. Cu cât sunt mai puțini cei care ne văd, cu-atât mai bine.

Se uită la mine în oglinda retrovizoare. Nu trebuie să fii un geniu ca să înțelegi mesajul. E destul de rău că am venit aici. E și mai rău că l-am adus pe Dreidel.

Cu toate astea, Dreidel nu pare să bage de seamă supărarea lui Rogo. Uitându-se afară pe fereastră, e mult prea concentrat asupra semnului imens pe fundal maroniu, parțial obturat de coloanele false din ciment ale clădirii:

Palm Beach Post.

— Ești sigur că-i o mișcare înțeleaptă? întreabă Dreidel în timp ce soarele dispare, iar noi ne croim drum spre al doilea nivel al parcării subterane, deja cufundat în întuneric.

— Ai tu un loc mai bun? îl zgândăresc eu.

Și asta-i și ideea. Indiferent unde ne-am duce, e foarte ușor să fim ascultați în secret. Însă aici, în inima… nu-mi pasă cât de puternici sunt ei – Manning, FBI-ul până și Secret Service – niciunul dintre ei nu-și permite să se lupte cu presa.

— Care-i planul de rezervă în cazul în care tipa ne-o trage? întreabă Rogo în timp ce ne îndreptăm spre intrarea din față a clădirii și trecem de o mașină veche de tipărit, pășind pe marmura de pe jos, o combinație de roz cu negru.

Este ultima sa încercare de a ne face să ne întoarcem. Dreidel dă aprobator din cap, însă nu încetinește pasul. Ca și mine, joacă totul pe o singură carte. Și, bazându-mă pe ceea ce văzusem în camera lui de hotel, nu vrea să-i dea lui Lisbeth un alt motiv de a-i apărea numele în ziar cu majuscule îngroșate.

— Telefoanele celulare și pagerele, ne anunță un paznic de culoare cu părul cărunt când ne apropiem de detectorul de metale și dispozitivul cu raze X.

Îmi pun geanta de umăr în coș, alături de telefon. Însă atunci când trec prin detectorul cu raze X, ecoul unui bip puternic umple sala înaltă de marmură.

Mă pipăi în sus pe la piept, verificând dacă am vreun stilou sau…

— Insigna, îmi spune paznicul, arătându-mi reverul cu degetul.

Dându-mi ochii peste cap și trecând iar prin dispozitivul cu raze X, îmi scot grăbit haina și-o pun pe banda rulantă a aparatului.

— Ar trebui să arunci insigna aia nenorocită, spune Dreidel, venind imediat după mine. Capetele alea miniaturale prinse unul de celălalt îți dau fiori și…

— Hei, băieți, ne întrerupe agentul de pază, dând din cap în timp ce studiază monitorul video al aparatului cu raze X.

Bate ușor cu degetul pe ecran strâmbând din nas.

— Cred că ați vrea să aruncați o privire aici…

45.

— Doamnelor și domnilor, bine ați venit pe Aeroportul Internațional Palm Beach, anunță stewardesa prin interfonul din avion. Vă rog să rămâneți la locurile dumneavoastră cu centurile de siguranță puse până când avionul se va opri complet, iar comandantul aeronavei va stinge semnul ce marchează obligativitatea de a purta centura de siguranță.

Desfăcându-și rapid catarama metalică a centurii de siguranță, Romanul se întinse până la scaunul din față, de unde scoase o geantă groasă de aluminiu, tip diplomat, cu logoul Secret Service pe ea. Își flexă podul palmei la ambele mâini, trăgând de încuietorile servietei. Din interior, dintr-o carcasă de protecție gri, cauciucată, scoase un minireceptor care-i amintea de vechile tranzistoare radio pe care bunicul lui obișnuia să le colecționeze. Desfăcând firul negru din jurul receptorului, își băgă casca în urechea dreaptă și apăsă pe butonul Pornit dispus pe partea laterală a receptorului.

„… insigna aia nenorocită”, spuse Dreidel, vocea sa fiind mult mai înăbușită ca înainte. „Capetele alea miniaturale prinse unul de celălalt îți dau fiori și…”

Verificând recepția pe ecranul electronic pătrățos, Romanul văzu între patru și cinci liniuțe digitale. Nu era diferit de un telefon celular cu o baterie mult mai puternică și mai eficientă, de uz militar.

„Hei, băieți”, întrerupe discuția o voce nouă. „Cred că ați vrea să aruncați o privire aici…”

Romanul își băgă un deget în cealaltă ureche și învârti de potențiometrul de volum ca să audă mai bine. În schimb, nu urmă decât tăcere.

Undeva deasupra, se auzi un sunet puternic ca un clopoțel, în timp ce simfonia metalică produsă de desfacerea simultană a centurilor de siguranță umplu cabina avionului. Rămânând perfect calm, Romanul dădu volumul și mai tare. Tot nimic. O secundă parcă, surprinse ceva nedeslușit, însă fără să poată distinge nimic concret.

„La ce etaj?” întrebă Rogo, intrând pe fir, tare și clar.

„Etajul doi”, îi răspunse Wes.

„Fă-mi și mie o favoare, adăugă Rogo. Când discutăm cu Lisbeth, hai să încercăm să fim băieți deștepți, bine?”

Închizându-și servieta și urmându-i pe ceilalți pasageri pe culoar,

Romanul dădu din cap pe deplin satisfăcut. Să-i lase s-o facă pe deștepții fusese exact ce plănuise.

46.

— Trebuie să-i recunoşti meritele băiatului, spuse Micah, învârtindu-se prin parcare în timp ce Wes, Rogo şi Dreidel dispăreau în interiorul clădirii *Palm Beach Post.*

— Cui, lui Wes? întrebă O'Shea, uitându-se din scaunul din dreapta al Chevy-ului lor închiriat de guvern. De ce, pentru că aleargă după ajutor?

— Vezi, aici îl subestimezi. Nu cred că aleargă. De îndată ce păşeşte în clădirea aia, intră de bunăvoie într-un câmp de forţă pe care ştie că noi n-o să-l străpungem.

— Fie asta, fie n-are alternativă.

— Poate, spuse Micah, ţinând volanul şi uitându-se fix la partenerul său. Însă când l-am urmărit ieri-dimineaţă, fiecare persoană cu care s-a întâlnit s-a holbat la faţa lui. Valetul, uşierul, oaspeţii pe lângă care a trecut prin hol… dacă poate să se descurce cu asta zilnic, poate să încaseze mai mulţi pumni decât crezi tu.

— Şi asta se presupune c-ar trebui să mă impresioneze?

— Nu spun decât că un obiectiv neclintit e la fel de fatal ca şi forţa noastră de nestăvilit.

— Da, însă forţa de nestăvilit este cea de care se tem oamenii. Iar până când o să-i prindem fundul lui Boyle, eu asta aş prefera să fie.

— … deoarece ne-a slujit atât de bine până acum, spuse Micah.

— Îţi scapă esenţialul. Până şi Boyle ştie că şi noi căutăm…

— … ceea ce caută şi el. Şi-o ştie de ani de zile.

— Însă ceea ce nu ştie este că Wes a devenit deodată cel mai bun zăhărel pe care să-l agăţăm de băţ, pe post de momeală. Întoarce acolo, adăugă O'Shea, arătând spre intrarea în parcarea subterană.

Luând curba la limită şi croindu-şi drum spre al doilea nivel, nu le luă mult să ajungă lângă Toyota neagră şi cam ruginită, a lui Wes. Imediat ce dădu cu ochii de ea, Micah frână.

— Trage chiar în spate, acolo, spuse O'Shea, arătând spre un loc de parcare liber dispus pe diagonală faţă de Toyota.

Accelerând uşor, Micah intră cu grijă în locul indicat. Prin lunetă, vedea perfect maşina lui Wes.

— Avem zăhărelul, spuse O'Shea. Iar când ţii strâns de el, calul n-are

cum să nu te urmeze.

47.

Îngrămădindu-ne cu toţii în jurul micului monitor TV al dispozitivului cu raze X, înţepenim când paznicul ne arată ceva pe ecran. Conturul rectangular al insignei mele apare pe ecran pe un fundal gri întunecat. Chiar sub ea, cele două capete sculptate arată ca două lacrimi identice de culoare gri. Însă de departe mult mai interesante sunt bucăţile micuţe de metal – care arată aproape ca nişte cioburi ascuţite de sticlă – ce strălucesc acolo, în centrul conturului gri.

Ne chiorâm cu toţii, chinuindu-ne să ne dăm seama ce se află acolo, până în momentul în care paznicul apasă pe un buton de pe tastatură şi măreşte imaginea. Pe ecran, componentele ne apar brusc în faţa ochilor – o antenă spiralată, un microcip în miniatură şi o baterie şi mai mică, care să faciliteze ascultarea.

Ca întotdeauna, Rogo deschide primul gura:

— Nemernicul dra…

Îl ciupesc de cot şi-i arunc o privire.

— Nu-i decât… ăsta-i reportofonul meu – totalmente digital – ştiţi, ca să-mi salvez ideile bune, şoptesc eu, încercând să sune cât se poate de firesc, în ciuda vocii-mi gâtuite.

— Bestial! Nu-i aşa?

— Le fac şi mai mici decât casetele alea mici, adaugă Rogo, prinzându-se rapid.

— Uite, dacă vrei poţi să-l încerci, merg eu la cacealma cu paznicul în timp ce banda rulantă îmi returnează haina.

Îndoind-o peste braţ şi îndreptând-o spre el, scot insigna ca să-l las să se uite mai de aproape. Îmi face semn de la revedere, satisfăcut de ofertă.

Îndreptându-ne rapid spre lifturi, afişăm nişte zâmbete false ca şi cum totul ar fi perfect. După modul în care priveşte Dreidel în stânga şi în dreapta, este clar că-i panicat total. Nu-l acuz. Indiferent cine ne ascultă ştie ce făcea el în camera aceea de hotel. Însă acum nu-i momentul să discutăm despre asta. Mă uit la paznic care ne urmăreşte cu privirea, după care mă uit în jos la insigna cu Casa Albă de la rever, care probabil emite încă.

„Aşteaptă”, îi fac semn lui Dreidel cu o palma deschisă îndreptată spre el. Ochii îi joacă şi mai repede în cap. Când ne suim în lift, îşi roade unghia

de la degetul mare, fără să se poată controla, însă chiar când dă să-mi răspundă în șoaptă, Rogo îl apucă strâns de biceps.

— Ce etaj? întreabă Rogo, aplecându-se și mișcându-și în față bărbia.

În colțul liftului, o cameră de supraveghere este îndreptată în jos, spre noi.

— Doi, răspund eu ca de obicei, cât pot de neutru.

— Fă-mi și mie o favoare, adaugă Rogo. Când discutăm cu Lisbeth, hai să încercăm să fim băieți deștepți, OK?

Nimeni nu spune nimic altceva până când ușile se deschid la etajul doi. O iau de două ori la stânga, urmând mocheta gri din holul principal. De-a lungul peretelui stâng sunt uși de sticlă închise și birourile private ale editorilor de top ai ziarului. Ne ducem direct spre micile separeuri din spate formate prin compartimentare cu pereți despărțitori.

— Asta-i o prostie, șoptește Dreidel în timp ce-mi duc mâna la rever și acopăr insigna. Ar trebui să ieșim de-aici. Scapă de haina aia și hai să renunțăm.

De data asta Rogo este și el de acord.

— Ia-o ca pe un semn, Wes. După toate probabilitățile, ea n-o să facă decât să meargă totul și mai prost.

— N-ai de unde să știi asta, îi șoptesc.

— Hei, strigă Lisbeth, scoțându-și capul din micul ei birou chiar când ne apropiem. Își dă seama imediat că e ceva în neregulă. Ce s-a întâm…?

Îmi pun sugestiv un deget pe buze și-o fac să tacă. Ridicându-mi haina, îi arăt insigna și spun doar din buze cuvântul „microfon”.

— Mulțumim din nou că ne primești, adaug eu în timp ce ea răspunde la pantomimă și-mi indică propria ureche.

„Pot să ne audă?” întreabă prin semne.

Dau din cap în semn că da și-mi pun haina pe spătarul scaunului ei.

— Îmi pare rău, e din cauza aerului condiționat, adaugă ea, deja cu un pas înaintea noastră în timp ce apucă un biblioraft gros de pe masa de lucru. Dacă vreți, lăsați-vă hainele aici…

Înainte să putem măcar să reacționam, iese din birouaș și se îndreaptă glonț spre hol, cu părul roșcat fluturându-i pe umeri și cu brațele mișcându-se pe lângă corp. Cum mânecile cămășii ei albe scrobite sunt suflecate până la cot, pot să-i văd pistruii deschiși la culoare, care-i umplu cea mai mare parte a antebrațului. Mergând în spatele ei, Rogo îi vede și el, însă nu spune nimic. Fie o urăște, fie o iubește. Ca întotdeauna în cazul lui, e greu să spui

care variantă e cea adevărată.

— Eu sunt Rogo, spune el, întinzându-i o mână și alergând s-o prindă din urmă.

— Aici, spune ea, ignorându-l și deschizând ușa de la o sală de conferințe însorită, cu trei pereți de sticlă, fiecare având jaluzelele verticale ridicate.

Pe rând, Lisbeth face înconjurul camerei și trage de cordelușele de acționare, închizând jaluzelele. Face același lucru și cu jaluzelele de la geamul care dă înspre parcarea din față. În trei secunde, lumina soarelui e înlocuită de bâzâitul abia perceptibil al tuburilor de neon.

— Ești sigură că nu ne poate auzi nimeni?

— Comitetul editorial se întâlnește aici în fiecare dimineață ca să hotărască ce vieți să mai facă praf în fiecare zi. Se zvonește că aici se caută microfoane cel puțin o dată pe săptămână.

Spre deosebire de Dreidel, de Rogo sau chiar de mine însumi, Lisbeth nu pare nici măcar puțin afectată sau intimidată. Probabil că noi ne ieșiserăm din formă și nu mai eram pregătiți de luptă din ziua în care părăsiserăm Casa Albă. Ea are parte zilnic de frământările publice și de dificultăți de tot soiul. Și în mod clar le face față cu brio.

— Deci, cine ți-a dat insigna? întreabă Lisbeth când ne așezăm în jurul imensei mese ovale de ședința.

— Claudia, spun eu pe nerăsuflate, făcând referire la șefa staffului nostru, dând din greșeală cu scaunul în spate peste blatul negru dispus pe peretele din spate. O primește oricine întârzie…

— Crezi că ea e cea care a pus microfonul acolo? întreabă Dreidel.

— N-n-am nici cea mai vagă idee, spun, derulând în minte filmul întâlnirii de ieri. Oren… Bev… chiar și B.B. Ar fi putut fi oricine. Nu era necesar decât să aibă acces la ea.

— Cine a purtat-o ultima oară? întreabă Lisbeth.

— Nu știu… poate Bev? Oren n-o poartă niciodată. Poate B.B.? Însă la sfârșitul săptămânii lumea și-o mai lasă pe birou, adică, n-aș fi băgat de seamă dacă ar fi intrat cineva în birou și ar fi scos-o de la haină…

— Însă să reușești să bagi un microfon fără fir în ceva atât de mic… spune Dreidel. Nu vi se pare că-i puțin cam multă tehnologie de vârf pentru – fără supărare, Wes – însă pentru cineva neînsemnat din fosta echipă a Casei Albe?

— Ce vrei să spui? întreb eu, ignorându-i snobismul.

— Poate că au fost ajutați de cineva, spune Dreidel.

— De cine? De Secret Service?

— Sau de FBI, sugerează Rogo.

— Sau de cineva care se pricepe să afle tot felul de secrete, adaugă Lisbeth, un pic prea entuziast.

Din modul în care-și trece vârful degetului pe marginea biblioraftului, în mod clar are ceva de spus.

— Ai găsit pe cineva care să se potrivească descrierii tale? întreabă Dreidel sceptic.

— Tu să-mi spui asta, spune ea, deschizând biblioraftul și frunzărindu-l. Cine vrea să audă adevărata poveste a Romanului?

48.

În mare parte, era precum zumzăitul unui lift sau al unei benzi rulante din aeroport. Liniștitor la început, după care, pe măsură ce zgomotul se repeta iar și iar, ajungea să te înnebunească.

Pentru Roman, trecuse aproape jumătate de oră de când auzise în căști vocea lui Wes, care parcă-i zgâriase auzul. Dacă avea noroc, n-avea să mai dureze mult. Însă după ce își luă în primire mașina închiriată și se zbătu să iasă din traficul de pe aeroport și să ajungă în Southern Boulevard, în afară de bâzâitul din cască nu mai auzi nimic. De fiecare dată când trecea cineva pe lângă biroul lui Lisbeth prindea frânturile unei discuții de la distanță. După care din nou bâzâitul.

Apucând ferm volanul în timp ce mașina albă închiriată urca pe Southern Boulevard Bridge, încercă să se calmeze admirând priveliștea acvamarină a Intracoastal Waterway. Ca de obicei, făcu aceeași șmecherie, care-i amintea de ultima oară când venise aici: în ultimul an de mandat al lui Manning, când fusese la Lacul Okeechobee și pescuise numai exemplare mai mari de patru kilograme. Fără îndoială, bibanul era mai mare în Florida – dacă te gândești că în D.C. un pește de două kilograme și jumătate era considerat imens –, dar asta nu-l făcea mai ușor de prins. Nu era imposibil însă dacă țineai neapărat și aveai răbdare.

Aruncând o privire rapidă la servieta sa argintie larg deschisă pe scaunul din dreapta, Romanul verifică de două ori puterea semnalului dispozitivului de ascultare și-și rearanjă casca în ureche. După ce făcu o întoarcere bruscă la stânga pe Ocean Boulevard, curând văzu partea de sus a clădirii de birouri din sticlă, late, dar nu prea înalte, ce se ițea dintre frunzele verzi ale smochinilor indieni care fuseseră plantați aici ca să protejeze clădirea de privirea marelui public. Când întoarse la stânga pe aleea principală din față, văzu că aveau și forțe de securitate. Ce nu știa era că mai aveau și două mașini de poliție, două Chevy fără însemne pe ele și o ambulanță chiar lângă intrarea în clădire. Era clar că începuseră să intre în panică.

Romanul întoarse și intră într-un loc de parcare din vecinătate, închise servieta și-și scoase casca din ureche. Wes era mai deștept decât crezuseră. N-avea să-i mai audă prea curând vocea. Însă ăsta fusese motivul pentru care plecase la drum fără să mai stea pe gânduri. Răbdarea era bună la

pescuit. Însă după cum mergeau lucrurile, unele probleme necesitau o abordare mult mai dinamică, o implicare directă.

De pe fundul servietei Romanul își scoase revolverul SIG de 9 mm, îl armă, după care îl băgă în tocul de piele al hamului purtat pe sub haina neagră de la costum. Trântind cu putere ușa mașinii, se îndreptă spre intrarea în clădire.

— Domnule, trebuie să vă văd legitimația, strigă un ofițer în uniformă de șerif fornăind pe nas cu un ușor accent din nordul Floridei.

Romanul se opri, ridicând din sprâncene. Atingându-și cu vârful limbii buza de sus, își baga mâna în haină…

— Mâinile la vedere…!

— Încetișor, încetișor, răspunse Romanul scoțându-și un portofel negru subțire din piele de țipar. Suntem de-aceeași parte a baricadei.

Deschizând portofelul, lăsă să se vadă legitimația cu fotografie la care era atașată insigna aurie cu bine cunoscuta stea în cinci colțuri.

— Director adjunct Egen, spuse Romanul. Secret Service.

— La naiba, omule, de n-ai spus așa din prima? întrebă șeriful râzând în timp ce-și reasigura curelușa de la tocul armei. Era gata să bag câteva boabe în tine.

— Nu-i nevoie, nu-i nevoie, spuse Romanul, studiindu-și propria imagine reflectată în ușile de sticlă de la intrare. Mai ales într-o zi atât de minunată.

Înăuntru, se apropie de biroul la care te înregistrai la sosire și aruncă o privire la bustul sculptat, din bronz, situat în colțul holului de la intrare. N-avea nevoie să citească placa gravată de sub el ca să identifice restul.

„Bine ați venit la birourile lui Leland F. Manning, fostul președinte al Statelor Unite.”

49.

— Romanul e un erou, începe Lisbeth, citind de pe carneţelul ei îngust de reporter pe care-l scoate din dosar. Sau un narcisist care-şi urmăreşte asiduu interesele personale, depinde de cum îl priviţi în funcţie de afilierea voastră politică.

— Republican versus democrat? întreabă Dreidel.

— Mai rău, clarifică Lisbeth lucrurile. Oameni rezonabili versus nebuni nemiloşi.

— Nu înţeleg, îi spun eu.

— Romanul este un I.C. – informator confidenţial. Anul trecut, CIA i-a plătit 70 000 de dolari pentru o informaţie cu privire la locul unde doi iranieni încercau să construiască o bombă chimică în Weybridge, undeva lângă Londra. Acum doi ani, i-au plătit alte 120 000 de dolari ca să-i ajute să localizeze un grup al-Zarqawi presupus ca făcând trafic ilegal cu gaz VX prin Siria. Însă perioada sa de prosperitate maximă a fost acum aproape zece ani, când l-au plătit în mod regulat – cu 150 000 de dolari de fiecare dată – pentru informaţii cu privire la toate activităţile teroriste puse la cale în interiorul Sudanului. La asta se pricepea cel mai bine. Vânzările de arme… locaţiile teroriştilor… strângerea de arme. Ştia ce valoare are moneda americană.

— Nu sunt sigur că am prins ideea, spune Rogo.

— Bani, soldaţi, arme… toate vechile unităţi de măsură destinate câştigării unui război sunt depăşite, adaugă Lisbeth. În lumea de azi, cel mai important lucru de care au nevoie militarii – şi rareori au parte de aşa ceva – sunt informaţiile bune, solide, credibile. Informaţia e la putere. Şi este exact chestia pe care, într-un fel sau altul, Romanul o avea întotdeauna la timp, în avantajul său.

— Cine spune asta? întreabă Dreidel, din nou sceptic.

După tot timpul petrecut în Biroul Oval, ştie că veridicitatea unei istorii depinde de munca de cercetare care stă în spatele ei.

— Unul dintre reporterii noştri a lucrat la *L.A. Times,* şi scria despre CIA, se răsteşte Lisbeth. Sau ăsta nu-i un ziar destul de prestigios pentru tine?

— Stai, zic, deci Romanul e de partea *noastră*?

Lisbeth clatină din cap.

— Informatorii nu sunt de partea nimănui – ei nu fac altceva decât să-și ofere serviciile celui care oferă mai mult.

— Așadar, e un informator bun? întreb.

— *Bun* ar fi tipul care i-a deconspirat pe teroriștii asiatici care aveau ca țintă Philadelphia, acum câțiva ani. Romanul e tare.

— Cât de tare? întreabă Rogo.

Lisbeth întoarce o nouă filă din carnețelul ei.

— Suficient de tare ca sa ceară plata a șase milioane de dolari pentru un singur pont. Deși, aparent, n-a primit nimic. În cele din urmă, CIA a spus nu.

— Asta înseamnă o grămadă de bani, spune Rogo, aplecându-se și citind din carnețelul ei.

— Tocmai asta-i ideea, îl aprobă Lisbeth. Suma medie pentru un informator este mică: 10 000 de dolari sau așa ceva. Poate îți dau între 25 000 de dolari și 50 000 de dolari dacă le ești de un real folos… după care dau până la 500 000 de dolari dacă le dai informații specifice despre o celulă teroristă activă, însă șase milioane? Ca să zic așa, ar trebui să fii destul de-aproape de sursă, încât să știi până și ce gusturi are Bin Laden în materie de pastă de dinți. Așa că, dacă Romanul a ajuns să ceară atâta bănet…

— Probabil că deținea un secret mare cât un elefant, spun eu, completându-i gândul.

— Poate că le vânduse pontul despre faptul că Boyle avea să fie împușcat, adaugă Rogo.

— Sau circumstanțele care-au dus la asta, spune Lisbeth. Se pare că cererea a fost făcută cam cu un an înainte de împușcături.

— Dar ai zis că CIA n-a plătit, o contrează Dreidel.

— Au vrut s-o facă. Însă, aparent, n-au putut să primească aprobarea de sus, explică Lisbeth.

— De sus? întreb eu. Cât de sus?

Dreidel știe încotro vreau să ajung.

— Ce, crezi că Manning i-a refuzat Romanului cupa de aur…

— Habar n-am, îi răspund.

— Însă are sens, ne întrerupe Rogo. Căci eu, unul, dac-aș fi pe punctul de a da lovitura și de a pune mâna pe șase milioane de dolari, aș înșfăca pușca lui taică-meu ca să trag niște focuri de armă la întâmplare.

Lisbeth se uită fix la el.

— Tu te duci să vezi filmele de acțiune chiar de la premieră, nu-i așa?

— Putem să nu deviem de la subiect? îi rog eu, după care o întreb: A mai zis prietenul tău, reporterul, și altceva din care să reiasă despre ce era vorba în cazul pontului ăstuia de șase milioane de dolari?

— Nu știe nimeni. De fapt, era mult mai fascinat de modul în care Romanul continua să scoată iepuri albi din joben an după an. Cel mai adesea, apărea din neant, lansa o bombă despre o celulă teroristă din Sudan sau despre un grup care a capturat niște ostatici, apoi dispărea până la următoarea situație de urgență.

— Ca Superman, spune Rogo.

— Mda, cu deosebirea faptului că Superman nu te pune să-i dai câteva sute de mii de dolari înainte să-ți salveze viața. Cred că pot să afirm fără teama de a greși că Romanul e absolut necruțător. Dacă CIA nu-i plătea prețul, era la fel de fericit să se dea deoparte și să lase un ostatic să fie decapitat. De-asta primea sumele alea impresionante în bani gheață. Nu-i păsa. Și s-ar părea că nici acum nu-i pasă.

— Și încă mai e în Sudan? întreb.

— Nu știe nimeni. Unii spun că s-ar putea să fie în State. Alții se întreabă dacă nu cumva își face rost de informații direct de la sursă, dinăuntrul sistemului.

— Vrei să spui că ar avea pe cineva în CIA? se miră Rogo.

— Sau în FBI. Sau în NSA. Sau chiar în Secret Service. Toate serviciile astea adună informații.

— Se întâmplă tot timpul, e de acord și Dreidel. Nu știu ce agent de nivel mediu se satură de salariul lui tot de nivel mediu și-ntr-o bună zi se hotărăște că în loc să bată la mașină nu știu ce raport despre Criminalul X, îl dă mai departe unui așa-zis informator, care mai apoi vinde informația și împarte banii cu el.

— Sau își creează o identitate falsă – poate că-și alege un nume ridicol, cum ar fi *Romanul* – după care își pasează informația lui însuși sub noul nume. Așa primește o recompensă imensă pentru ceea ce ar fi făcut de altfel în cadrul slujbei sale pe mai nimic, spun eu.

— Oricare dintre variantele astea e adevărată, probabil că Romanul a săpat atât de adânc, încât intermediarii săi au trebuit să pună la cale un întreg sistem de comunicații, la fel de ridicol, doar pentru a intra în contact cu el. Știi, ca și cum ai citi la fiecare a cincea literă din nu știu ce rubrică de

anunţuri şi mică publicitate…

— Sau amestecând literele dintr-un careu de cuvinte încrucișate, bolborosește Dreidel, ridicându-se deodată în picioare. Întorcându-se spre mine, adaugă: Dă-mi să văd careul ăla…

Din buzunarul de la pantaloni, scot faxul pe care e imprimat careul cu pricina și-l întind cu palma pe masă. Eu și Dreidel ne aplecăm deasupra lui dintr-o parte. Rogo și Lisbeth o fac din partea cealaltă. Deși amândoi auziseră aseară toată povestea, asta e prima dată când Rogo și Lisbeth îl văd.

Studiind careul, se concentrează cu toții asupra pătrățelelor completate, însă nu văd nimic în afară de o grămadă de răspunsuri și niște mâzgăleli făcute la întâmplare pe margini.

— Ce-i cu numele alea de pe cealaltă foaie? întreabă Lisbeth, căutând în foile de sub careul de cuvinte încrucișate și dând la iveală prima pagină a faxului, cea cu benzile desenate cu „Beetle Bailey” și „Blondie”. Chiar deasupra capului lui Beetle Bailey, scrise de mâna președintelui, apar cuvintele „Guv. Roche… M. Heatson… Gazdă – Mary Angel”.

— M-am uitat peste ele noaptea trecuta, spun eu. Careul e datat 25 februarie, chiar la începutul administrației. În noaptea aceea, guvernatorul Tom Roche l-a prezentat pe președinte la un eveniment literar din New York. Printre remarcile sale din deschidere, Manning i-a mulţumit principalului organizator, Michael Heatson, și gazdei sale pentru eveniment, o femeie pe nume Mary Angel.

— Deci numele acelea nu erau decât niște notițe? întreabă Lisbeth.

— Așa face tot timpul, spune Dreidel.

— Tot timpul, sunt și eu acord. Îi înmânez un discurs, iar în timp ce se află pe podium face singur niște scurte adnotări, adăugând câteva persoane, ca să le mulţumească – persoane care obișnuiesc să doneze sume mari de bani și pe care le vede pe primul rând… un vechi prieten al cărui nume abia și l-a amintit… Acestea s-au întâmplat să fie pe spatele unui rebus.

— Nu mă miră decât faptul că i-au păstrat careurile de cuvinte încrucișate, spune Lisbeth.

— Aici i-aici. În general n-o fac, îi spun eu. Și crede-mă, obișnuiam să păstrăm totul: adnotările scrise neglijent pe post-it-uri… un rând adăugat la un discurs pe care-l scrisese pe un șervețel de la un cocktail. Toate astea sunt produse ale muncii sale. Cuvintele încrucișate nu sunt, motiv pentru care erau printre puținele lucruri pe care aveam voie să le aruncăm.

— Și-atunci, de ce acesta a fost păstrat? întreabă Lisbeth.

— Deoarece ăsta face parte dintr-un discurs, îi răspunde Dreidel, bătând cu palma în masă exact peste fața lui Beetle Bailey. „Guv. Roche… M. Heatson… Gazdă – Mary Angel.” Odată ce a scris cuvintele astea, foaia a devenit la fel de valoroasă ca și când ar fi fost scrisă în chihlimbar. Trebuia să-l păstrăm.

— Așadar, de opt ani de zile Boyle este pe undeva, la mare distanță, solicitând mii de documente, căutând naiba știe ce, spune Lisbeth. Și cu o săptămână în urmă, primește paginile astea și, deodată, iese din ascunzătoare.

Stă pe scaun dreaptă, cu un picior sub fund. Pot să-i percep nerăbdarea din voce. Știe că în careul de cuvinte încrucișate e cheia întregii istorii.

— Lasă-mă să mai mă uit o dată la rebusul ăla, spune ea.

Ca și înainte, ne îngrămădim toți patru în jurul acestuia, studiindu-l cu și mai multă atenție.

— Al cui este celălalt scris de mână de lângă cel al lui Manning? întreabă Lisbeth, arătând spre scrisul aplecat, meticulos.

— Al lui Albright, fostul șef al staffului prezidențial, răspunde Dreidel.

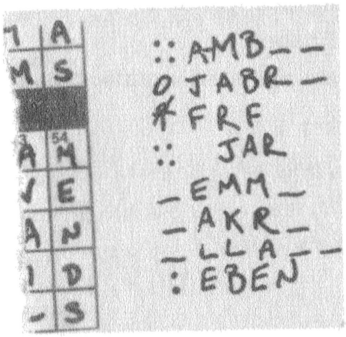
— A murit acum câțiva ani, corect?

— Îhî – la fel am crezut și despre Boyle, spun eu, aplecându-mă în față atât de mult, încât masa aproape îmi intră în stomac.

Lisbeth încă mai examinează cu atenție careul. Din câte-mi dau seama, toate răspunsurile par a fi corecte.

— Dar ce zici de chestia aia de acolo? întreabă Rogo, atingând ușor mâzgălelile și literele scrise aleatoriu de pe marginea dreaptă a careului.

— Primul cuvânt e „amble…” vezi la 7 orizontal? întreb eu. Spațiile rămase sunt pentru literele L și E. Dreidel spunea că și mama sa face același lucru când dezleagă rebusuri.

— Scrie diferite variante ca să vadă ce se potrivește, explică Dreidel.

— Tatăl meu obișnuia să facă la fel, cade de acord și Lisbeth.

Rogo dă din cap, însă nu-și ia ochii de pe bucata de hârtie.

— Poate că răspunsul este în soluțiile prezumtive de pe margine, sugerează Lisbeth.

— Ce, de parcă Romanul avea legătură cu autorul careului? întreabă Dreidel, dând din cap dezaprobator.

— Adică ideea asta e mai nebunească decât aceea că răspunsul ar fi ascuns în rezolvare?

— Cum îl chema pe tipul de la Casa Albă cu fălcile ca de veveriță? intervine Rogo, cu ochii încă ațintiți asupra careului.

— Rosenman, spun eu și Dreidel în același timp.

— Și pe fostul tip de la securitatea națională? întreabă Rogo.

— Carl Moss, spunem din nou eu și Dreidel într-o sincronizare perfectă.

Nu-mi iau ochii de la Rogo. Ori de câte ori tace știu că, probabil, coace el ceva.

— Vezi ceva? îl întreb.

Uitându-se ușor în sus, Rogo zâmbește larg precum un câine căruia îi arunci un os.

— Ce-i? Spune odată, se răstește Dreidel.

Rogo apucă marginea careului și-l trage rapid peste masă asemenea unui disc Frisbee.

— După câte se pare aici sunt ascunse numele tuturor membrilor staffului vostru.

50.

În holul de la intrare, Romanul nu ezită să-și treacă numele în registru. Chiar stătu puțin de vorbă cu agentul din spatele mesei despre misiunile astea de tot rahatul. La lifturi, apăsă pe butonul de chemare fără să-și facă probleme în privința amprentelor lăsate. La fel făcu și-atunci când ușile liftului se deschiseră și apăsă butonul pentru etajul patru.

Era exact motivul pentru care ei se organizaseră în felul acesta. Cheia oricărui război o reprezentau informațiile. Și, după cum învățaseră în toți anii ăia din urmă din careul acela de cuvinte încrucișate, cele mai bune informații vin când ai pe cineva înăuntru.

Un sunet strident străpunse aerul, în momentul în care ușile liftului se deschiseră.

— Legitimația, vă rog, îi cere un agent în costum cu cravată înainte ca Romanul să poată măcar coborî din lift și să pășească pe holul acoperit cu mochetă bej.

— Egen, răspunse Romanul, arătându-și încă o dată legitimația și insigna.

— Da… desigur… îmi pare rău, domnule, spuse agentul, dându-se înapoi în momentul în care citi funcția de pe legitimația Romanului.

Fluturând din mână, Romanul făcu o figură prietenoasă ca să-l calmeze.

— Dacă nu vă supără întrebarea, care-i starea de spirit în cartierul general? întrebă agentul.

— Ghici.

— Directorul e extrem de nervos, nu-i așa?

— Nu-i decât înnebunit de faptul că o să-și petreacă următoarele șase luni încercând să limiteze efectele negative create de acest eveniment. Nimic nu se compară cu o porție zilnică de talk-show-uri și audieri în fața celor din Congres, în care să explice de ce Nico Hadrian a dispărut din camera sa de spital.

— Congresmenilor ălora chiar le place să-și vadă fața la TV, nu?

— Nu-i valabil pentru toată lumea? întrebă Romanul, uitându-se la camera de supraveghere și îndreptându-se spre ușile negre, antiglonț de la biroul președintelui.

— Deschide ușa, Paulie, strigă agentul în costum și cravată către un alt

agent care stătea în interiorul birourilor Secret Service, din partea dreaptă a holului.

În stânga, se auzi un trăncănit nu foarte puternic, în timp ce încuietoarea magnetică se descuia.

— Mulţumesc, fiule, spuse Romanul.

Deschise uşa fără ca măcar să se uite înapoi.

— Bună, spuse o recepţioneră hispanică cu o voce piţigăiată în timp ce uşa grea se închidea cu putere în urma Romanului. Cu ce vă pot fi de folos?

Păşind peste sigiliul prezidenţial de pe covor, Romanul se uită atent spre peretele din stânga, căutându-l din priviri pe agentul care în mod normal făcea de pază lângă drapelul american. Agentul nu era acolo, ceea ce însemna că nici preşedintele nu era. O altă veste bună o reprezenta bileţelul galben lipit pe partea laterală a monitorului de la calculatorul femeii de la recepţie. Cu litere de mână rotunjite scria: „Dreidel – Int. 6/Biroul din spate”.

— Dreidel nu-i aici, nu? întrebă Romanul.

— Nu, e plecat împreună cu Wes, răspunse recepţionera. Iar dumneavoastră sunteţi…?

Romanul îşi prezentă iarăşi legitimaţia şi insigna.

— De fapt, am venit să mă întâlnesc cu domnişoara Lapin…

— Sigur… bineînţeles, rosti femeia, făcându-i semn Romanului spre stânga. Doriţi să o sun sau…

— Nu, nu-i nevoie, insistă Romanul, mergând calm de-a lungul holului. Deja mă aşteaptă.

Pe partea dreaptă a holului, Romanul trecu rapid pe lângă aproape o duzină de casete cu capac de sticlă în care erau puse la loc de cinste medaliile de onoare din fiecare ţară importantă, Marea Cruce a Ordinului Poloniei, Colierul Independenţei Quatarului, până şi Ordinul Bath al Regatului Unit al Marii Britanii. Romanul nu se uită la ele nici măcar în treacăt, deja concentrat pe uşa deschisă din stânga sa.

De partea cealaltă a holului, privi spre biroul pe a cărui uşă era prinsă o etichetă: „Şefa Staffului Prezidenţial”. Luminile erau stinse, iar biroul gol.

Claudia plecase deja să ia masa de prânz. Bun. Cu cât erau mai puţine persoane în jur, cu-atât era mai bine.

Luând-o la stânga, intră în biroul bine luminat care mirosea a popcorn proaspăt şi a lumânare pe jumătate arsă cu aromă de vanilie şi mentă. Din unghiul său, uitându-se la biroul ei, avea o privelişte perfectă a puloverului

roșu mulat, cu un decolteu ce abia reușea să-i țină în frâu implanturile mamare vechi de zece ani.

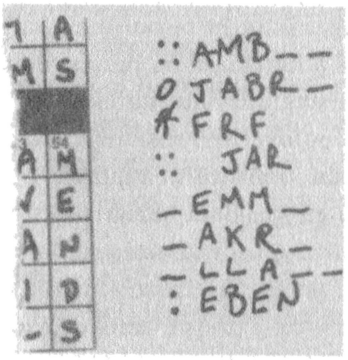
Chiar înainte ca ea să poată măcar reacționa, Romanul apucă mânerul ușii, închizând-o ușor în urma sa.

— Mă bucur să te revăd, Bev, rosti el în momentul în care ușa se închise de tot. Se pare că-ți prieșteaerul de Florida.

51.

— Uite aici, spune Rogo, arătând spre coloana de litere de pe marginea dreaptă a careului. În spațiul liber…

Verific din nou coloana verticală de mâzgălituri și litere ce par puse la întâmplare.

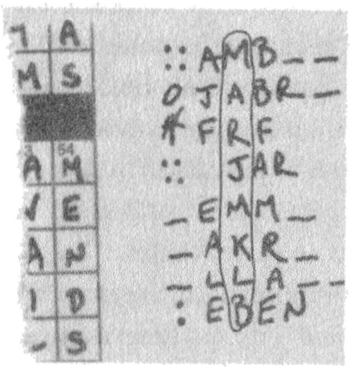

— AMB? JABR? FRF? întreabă Dreidel. Habar n-am de la ce pot veni inițialele astea.

— Nu citi de la stânga la dreapta. Ci de sus în jos…

Rogo încercuiește cu pixul său coloana de sus până jos.

— M, A, R, J, M, K, L, B, spune Rogo, făcându-mă să tresar. Ia completați inițialele: Manning, Albright, Rosenman…

— Jeffer, adaug.

— Cine-i Jeffer? ne întrerupe Lisbeth.

— Eu, spune Dreidel.

— Moss, Kutz, Lemonick, adaug eu, continuând cu restul. Iar B…

— E de la Boyle, spune Rogo cu mândrie. Opt persoane, toate cu acces direct la Biroul Oval.

Lisbeth dă din cap în semn că da, încă studiind rebusul.

— Însă la ce i-ar folosi președintelui o listă cu numele celor mai importanți oameni din stafful său?

Ne uităm cu toții la Dreidel.

— N-am văzut-o în viața mea, spune el râzând. Însă din tremurul vocii sale, e singura dată când nu e fericit că e inclus pe o listă exclusivistă.

Deja impacientat, Rogo se ridică de pe scaun, ducându-se spre capul mesei.

— Manning a pus pe hârtie numele a opt oameni, după care le-a camuflat cu niște mâzgăleli, astfel încât să nu observe nimeni că sunt scrise acolo. Nu c-aș vrea să mă joc de-a Nancy Drew, însă întrebarea este ce au ei cu toții în comun?

Lisbeth trage hârtia înapoi spre central mesei. Mă uit în jos la lista cu nume. Lemonick era consilier pe probleme juridice la Casa Albă, Rosenman era secretarul de presă, Carl Moss era consultant pe probleme de securitate națională. Combinate cu Manning, Albright și Boyle, acestea erau cele mai mari nume pe care aveam – cavalerii mesei noastre rotunde.

— În mod clar, e o listă a puterii.

— Exceptându-l pe Dreidel, subliniază Rogo. Fără supărare, adaugă el, întorcându-se spre Dreidel.

— Erați cu toții implicați în vreun proiect în perioada aia? întreabă Lisbeth. Când era, în luna februarie a primului an de mandat?

— Nu eram acolo nici de-o lună, spune Dreidel.

Însă pe măsură ce înțelege cât de înalte erau pozițiile celor de pe listă, îi pot deja percepe schimbarea din voce.

— Poate că sunt cei pe care președintele voia să-i aibă la întâlnirile de dimineață – pentru PDB. Citind confuzia de pe fețele lui Lisbeth și a lui Rogo, explică: în fiecare dimineață la ora șase un curier înarmat vine de la cartierul general al CIA la Casa Albă cu o geantă-diplomat oficială, prinsă la încheietura mânii cu cătușe. Înăuntru are President's Daily Brief[17] – raportul sumar al celor mai importante știri secrete, legate de ceea ce se întâmplă prin lume. Mișcările trupelor din Coreea de Nord… rețelele de spionaj din Albania… absolut orice este nevoie să știe președintele, află la

prima întâlnire a zilei, el și alți câțiva, atent selectați.

— Da, însă cu toții știau cine era invitat la întâlnirile astea, subliniez eu.

— Au știut *în cele din urmă,* spune Dreidel. Însă, pe timpul acelor prime săptămâni, crezi că Rosenman și Lemonick n-au dat din coate să poată să intre și ei?

— Nu știu ce să zic, intervine Lisbeth, uitându-se ușor încruntată la listă. Dar dacă au scris doar inițialele, de ce ar fi fost atât de secretoși?

— Oamenii sunt secretoși când au motiv s-o facă, spune Dreidel. Și pare destul de clar că nu voiau să vadă și altcineva ce scriau.

— OK, bine – și-atunci care sunt lucrurile pe care ai putea să le scrii despre oameni tăi de la vârf, din staff sau așa ceva, pe care n-ai dori să le vadă nimeni altcineva? întreabă Lisbeth. Nu-ți plac persoanele respective… nu vrei să le ai acolo… te temi de ele…

— Și iată unde am ajuns – la esența șantajului, spune Rogo. Poate că vreunul dintre ei avea vreun secret…

— Sau *știa* un secret, adaugă Dreidel.

— Vrei să spui un secret despre președinte? întreb eu.

— Despre oricine, e și Lisbeth de acord.

— Nu știu, spun eu. La nivelul celor despre care vorbim – ăsta-i grupul de oameni despre care se presupunea că nu trebuie să ne facem griji că nu-și vor ține gura.

— În afară de cazul în care unul dintre ei te face să te îngrijorezi că *nu-și poate* ține gura, completează Dreidel fără să se mai gândească.

— Vrei să spui ca o listă a *încrederii*? întreabă Lisbeth.

— Bănuiesc că da – da sigur, răspunde Dreidel. Asta-i ceea ce *aș* vrea să știu dacă aș avea un staff nou.

Pentru prima oară se oprește și nu-și mai roade unghiile de la mâna sa îngrijită, cu manichiura făcută.

— Nu-s sigur c-am prins ideea, îi spun.

— Gândește-te la ceea ce s-a întâmplat în primele săptămâni în care am fost la Casa Albă. La autobuzul ăla cu bombă din Franța și la toate dezbaterile din țară care încercau să stabilească dacă, prin reacția sa, președintele luase incidentul destul de în serios. După care am avut parte de toate bobârnacele alea provocate de redecorarea Biroului Oval…

— Îmi aduc aminte, spune Lisbeth. A fost și articolul ăla din *Newsweek* despre covorul în dungi roșii… cum au spus că-l numise prima-doamnă?

— Gumă de mestecat în dungi, spune Dreidel sec. Explozia bombei și

covorul ăla nepotrivit – astea au fost niște tâmpenii legate de neînțelegerile interne. „Vai, vai, căpitanul nu-și poate cârmi noua sa corabie…” Însă singurul motiv pentru care lucrurile astea au răsuflat în exterior a fost din cauză că un gură-spartă din staff s-a hotărât să le facă publice.

Lisbeth dă din cap aprobator, știind asta mult prea bine.

— Așa că ceea ce-l îngrijora cu-adevărat pe Manning la momentul acela…

— … era să afle cine era răspunzător pentru toate scurgerile de informații din interior, completează Dreidel. Când ai atât de mulți membri ai staffului luați de valul noii puteri, se găsește întotdeauna cineva care vrea să dea fuga și să se laude în fața prietenilor. Sau a presei. Sau a prietenilor care se întâmplă să lucreze în presă. Iar până când reușești să oprești scurgerile, povestioarele astea îți pun în umbră întreaga agendă de lucru.

— OK, spun eu. Ceea ce înseamnă că atunci când a fost făcută lista asta Manning îi vâna pe acei membri ai staffului din cauza cărora apăreau scurgeri de informații către presă?

— Nu pe oricine din staff, precizează Dreidel. Articolele alea conțineau informații pe care le puteau ști doar persoane de la nivelurile *superioare ale staffului*. Acesta era motivul pentru care Manning era atât de înnebunit. Una e când un stagiar spune că președintele poartă ciorapi desperecheați. Și cu totul alta să deschizi *Washington Post* și să citești pe prima pagină, cuvânt cu cuvânt, tot ce ai discutat pe timpul unei întrevederi cu cinci dintre cei mai de încredere consilieri ai tăi.

— Dacă despre asta era vorba, atunci de ce s-ar fi inclus și pe el pe listă? întreabă Rogo, în timp ce noi toți ne uităm din nou la careul de cuvinte încrucișate.

— Poate că era lista celor care au fost la o întâlnire anume – Manning, Albright, Boyle, etc. – după care n-au făcut altceva decât să încerce sa reducă numărul celor care lăsaseră să se scurgă o informație cu caracter privat, spun eu.

— Asta ar explica de ce mă aflu și *eu* pe listă, adaugă Dreidel. Deși poate că nu era vorba doar de scurgerile către presă.

— Atunci către cine? întreabă Lisbeth.

— Gândește-te din nou la ce ne-ai spus despre Roman și despre recompensa de șase milioane de dolari pe care ei nu i-ar fi aprobat-o. Și aceste propuneri de plată a informatorilor se regăsesc în PDB.

Dau din cap aprobator, amintindu-mi de vechile întâlniri de genul acesta.

— Nu-i o presupunere rea. Persoana care transmitea informații presei ar fi putut să-i spună și Romanului cine era responsabil de anularea plății sale.

— Și tu crezi că de-asta a fost Boyle împușcat? întreabă Lisbeth. Pentru că s-a opus ca Romanul să fie plătit?

— Eu, unul, aș crede asta, spune Rogo. Șase milioane de dolari sunt o grămadă de bani.

— Fără îndoială, admite Dreidel. Însă mi se pare destul de clar că, dacă vreți să știți cine e persoana de pe listă în care nu se putea avea încredere, aceea nu poate fi decât omul pe care, până de curând, l-am crezut mort. Știți voi, cel pe urmele căruia se află FBI-ul… cel ce rimează cu *Doyle*…

— Ăsta-i motivul pentru care am solicitat să ne fie transmise de la Biblioteca Prezidențială dosarele lui Boyle, spun eu. Au totul acolo, tot programul său, chestiunile de care era preocupat și la ce lucra, chiar și dosarul de personal, întocmit de FBI. O să avem fiecare foaie de hârtie care s-a aflat vreodată pe biroul lui Boyle sau care s-a scris despre el.

— Asta-i bine – deci doi dintre noi putem să mergem la bibliotecă, spune Lisbeth. Însă tot nu ne lămurește de ce o listă secretă pe care a făcut-o Manning în primul său an de mandat ar avea vreo legătură cu împușcarea peste trei ani a lui Boyle.

— Poate că pe Boyle îl îngrijora faptul că președintele n-avea încredere în el, spune Rogo.

— Nu, îl contrazice Dreidel. Potrivit celor spuse de amicii lui Wes din FBI, indiferent ce puneau la cale Boyle și Manning, erau amândoi băgați în asta.

— Ceea ce trebuie să fie adevărat, subliniez eu. Ambulanța… cu grupa sangvină pregătită… cum altfel ar fi putut Boyle să reușească să facă asta fără ajutor din partea lui Manning și a Secret Service?

— Deci ce vrei să spui? Că n-aveau încredere în nimeni *altcineva* de pe listă? întreabă Lisbeth, cu ochii deja ațintiți asupra lui Dreidel.

Dau din cap în semn că nu.

— Nu spun altceva decât că președintele Manning și Albright și-au petrecut una dintre primele lor zile la post încropind o listă cu numele a opt persoane cu care împărțeau accesul zilnic la cele mai bine păzite secrete din lume. Mai mult, prin păstrarea acelei liste într-un careu cu cuvinte încrucișate, au găsit o modalitate de a crea imposibilul: un document prezidențial care putea să conțină cele mai intime gânduri ale lui Manning, dar care n-avea să fie inspectat, catalogat, studiat sau văzut de oricine

altcineva din anturajul său.

— Dacă nu cumva, desigur, din neglijență a uitat că a făcut câteva adnotări pe spate, spune Rogo.

— Ideea e că lista încă mai trebuie restrânsă, afirm. Și, din câte știu eu, pe lângă președinte, singurele persoane de pe listă care au fost pe pista de curse au fost Boyle și Albright – iar Albright e mort.

— Ești sigur că doar ei doi au fost acolo? întreabă Lisbeth.

— Ce vrei să spui?

— Te-ai uitat vreodată la vreo filmare de arhivă din ziua aceea? Poate ar trebui să arunci o privire să vezi dacă tot ceea ce crezi că-ți aduci aminte că s-a întâmplat se potrivește cu realitatea?

Dau din cap în semn că nu. La o săptămână după împușcături, când încă mai eram în spital, am surprins o secvență a unei filmări în timp ce butonam telecomanda. Fusese nevoie de trei asistente ca să mă calmeze în noaptea aceea.

— N-am văzut niciun fel de filmare, nici măcar o secundă, îi spun.

— Da, am înțeles că ăsta nu-i exact filmul tău favorit pe care să vrei să-l vezi acasă. Însă dacă într-adevăr vrei să știi ce s-a întâmplat, trebuie să începi investigațiile de la locul crimei.

Înainte să pot reacționa în vreun fel, se întinde spre biblioraftul gros și scoate o casetă video neagră.

— Spre norocul tău, am relații la stațiile TV locale.

În momentul în care se ridică de pe scaun și se îndreaptă spre consola neagră unde se afla videorecorderul și televizorul, simt cum mi se pune un nod în gât și mâinile mi se umplu de transpirație.

Deja pot să spun că nu-i o idee prea bună.

52.

— Ce-i cu Claudia? întrebă Romanul calm, ducându-se spre geamul lui Bev și uitându-se în jos cum agenții, șeriful și echipajul de pe ambulanță se adunaseră în rondoul din fața clădirii.

— Mi-ai spus să nu… că era o investigație internă, spuse Bev privindu-l fix pe Roman de la biroul ei și ridicând îngrijorată o pungă desfăcută de popcorn făcut la microunde.

— Și Oren?

— Doar ce ți-am spus…

— Mai spune-mi o dată! insistă Romanul, întorcându-se de la fereastră, pielea palidă și părul negru strălucindu-i în soarele amiezii.

Bev rămase tăcută, cu mâna înțepenită în punga de popcorn.

Romanul știa c-o speriase, însă n-avea de gând să-și ceară scuze. Nu până când avea să obțină ceea ce voia.

— Mi-ai zis să nu spun la nimeni – și n-am spus la nimeni, îl asigură Bev într-un final. Nici lui B.B., nici președintelui… nimănui. Atingându-și vârfurile părului ei negru vopsit, adăugă: În plus, încă nu-mi dau seama cum poate ceva din toate astea să-l ajute pe Wes.

Romanul se întoarse înapoi spre fereastră, făcând o pauză ca să-și aleagă cuvintele. Bev îl cunoștea pe Wes încă din primele lui zile la Casa Albă. Ca orice părinte protector, n-avea să se întoarcă împotriva așa-zisului ei copil decât dacă era pentru binele lui.

— Ceea ce-l ajută pe Wes este faptul ca astfel descoperă peste cine a dat în noaptea aceea în Malaysia, explică Romanul. Dacă ceea ce a scris în raport este corect – că nu a fost vorba decât de un bețiv care căuta toaleta – atunci nu-i nimic care să ne îngrijoreze.

— Dar să mă faci să-i pun un microfon în insigna aia… și să ascund acest lucru de toți cei din staff. De ce nu poți pur și simplu să-mi spui de cine crezi că s-a apropiat el atunci?

— Bev, ți-am spus din start, asta face parte dintr-o anchetă pe termen lung în care credem – și sperăm că-i așa – că Wes a nimerit în mod accidental. Crede-mă, vrem să-l protejăm la fel de mult ca tine, și de-asta…

— Are vreo legătură cu Nico? De-aia a evadat?

— N-are nimic de-a face cu Nico, insistă Romanul.

— Credeam doar că… văzându-ți mâna… spuse ea, făcând semn spre bandajul alb din jurul palmei sale.

Romanul știa că acesta era riscul de a veni la birou. Însă odată ce microfonul amuțise, iar Boyle nu era de găsit… unele lucruri trebuiau rezolvate față în față.

Stând pe marginea biroului lui Bev, Romanul îi cuprinse mâinile între palmele sale.

— Bev, știu că nu mă cunoști. Și mai știu că e ciudat să primești deodată un telefon de la un agent în legătură cu o investigație despre care nu știi nimic, însă îți jur, asta n-are nimic de-a face cu Nico. Înțelegi? *Nimic.* Tot ce ți-am cerut… este numai în interesul securității naționale și în beneficiul lui Wes, adăugă el, cu ochii săi bleu ațintiți asupra ei. Eu apreciez modul în care ai grijă de el… Știm cu toții cât de milă ți-a…

— Nu-i vorba de milă. E un băiat așa bun…

— … care ar fi trebuit să părăsească slujba asta cu ani în urmă, însă n-a făcut-o din cauză că e prea îngrozit să iasă de sub mantia de siguranță, călduță, dar totodată dăunătoare în care l-ați învelit cu toții. Gândește-te la asta, Bev! Dacă îți pasă chiar atât de mult de el, *acesta* este momentul în care are nevoie de tine. Așa că, gândește-te, mai e altcineva pe care s-ar fi putut să-l fi omis? Vechile sale contacte de la Casa Albă? Contactele actuale din interior? Altă persoană la care crezi că s-ar duce dacă ar avea probleme?

Dându-se înapoi cu tot cu scaunul de birou pe rotile, Bev rămase tăcută în fața cavalcadei de întrebări. Pentru un moment, ochii îi rămăseseră ațintiți în cei ai Romanului. Însă cu cât el o presa mai mult, cu-atât ea se uita mai mult în jur. La tastatură. La bucata de piele folosită ca sugativă. Până și la fotografia neclară de 25x15 cm, de sub monitorul de la computer, făcută la petrecerea de la birou cu ocazia zilei ei de naștere, cu câțiva ani în urmă. În fotografie, întregul staff râdea în timp ce președintele stingea lumânările de pe tortul lui Bev. Era genul acela de fotografie pe care nu-l vedeai niciodată la Casa Albă, dar care decora aproape fiecare birou de-aici. Puțin descentrată, puțin amuzantă și puțin cam neclară. Nu era o fotografie profesională făcută de un fotograf de la Casa Albă. Ci o poză de familie – făcută de unul dintre ei.

— Îmi pare rău, spuse Bev, trăgându-și mâna și uitându-se în jos la pansamentul de la mâna Romanului. Nu mă pot gândi la nimeni.

53.

„… *lor și domnilor,* președintele Statelor Unite!” anunță crainicul în timp ce caseta începe să se deruleze, iar strălucitorul Cadillac One, de culoare neagră, intră pe pista de curse.

După unghiul larg de filmare – prezentând jumătate din coloana prezidențială din profil – bănuiesc că înregistrarea provine de la o cameră de luat vederi de sus de pe stadion, din cabina destinată presei.

— Uite și ambulanța cu sângele lui Boyle, exclamă Dreidel, mișcându-se rapid în jurul mesei ca să poată ajunge mai aproape de TV.

Se oprește chiar lângă Lisbeth, care stă în stânga ecranului. În dreapta mea, la distanță, Rogo este cu spatele la capătul mesei ovale. Însă în loc să se ducă spre ecran, face un ocol prin spate. Spre mine.

Nu trebuie să spună nimic. Își împinge bărbia ușor în față și se încruntă spre stânga, lăsându-și sprâncenele în jos.

— Ești OK?

Strâng din dinți și dau din cap în semn că da, sigur pe mine. Rogo mi-e prieten încă dinainte să am permis de conducere. Știe care-i adevărul.

— Lisbeth, strigă el. Poate c-ar trebui…

— Las-o în pace – sunt OK, insist eu.

În momentul în care limuzina iese din ultima curbă și se îndreaptă spre linia de sosire, camera de luat vederi parcă se retrage pentru a surprinde întreaga coloană oficială, care acum se îndreaptă spre noi. Obișnuiam s-o numesc procesiune funerară. N-aveam nicio idee despre ce avea să se întâmple.

Pe ecran, camera se concentrează încetișor pe Cadillac One. Pot să jur că simt mirosul scaunelor de piele ale mașinii, mirosul cremei cu care Manning își lustruiește zilnic pantofii și izul dulceag al combustibilului de la standurile echipelor.

— OK, aici se termină prima parte, spune Lisbeth.

Imaginea aparatului video sare la un unghi nou al camerei de filmat de la nivelul pistei – acum suntem undeva la nivelul ochilor. Din scaunul dreapta față, agentul-șef din Secret Service coboară din limuzină și se repede să deschidă ușa din spate. Alți doi agenți se postează rapid în poziție, împiedicând pe oricine din mulțime să facă vreo fotografie clară. Picioarele

mi se arcuiesc și degetele încearcă parcă să-mi treacă prin tălpile pantofilor. Știu ce urmează. Însă exact când se deschid ușile, imaginea încremenește.

— O pui cu încetinitorul? întreabă Dreidel.

— E singura modalitate de a vedea ce se întâmplă în fundal, explică Lisbeth, studiind colțul de sus din stânga al televizorului.

Dreidel trece de partea cealaltă și face același lucru cu colțul din dreapta. Amândoi stau aplecați. Nu vor să piardă nimic.

De partea cealaltă a mesei de conferințe, mă răsucesc în scaun. Alți doi agenți ai Secret Service se strecoară încet pe fundal, lângă ușa deschisă care dă înspre mulțimea din jur.

— Și îi cunoașteți pe toți tipii ăștia? întreabă Lisbeth, făcând un cerc mare în jurul celor cinci agenți de pe ecran, îmbrăcați în costum și cravată.

— Geoff, Judd, Greg, Allan și… Dreidel face pauză la ultimul.

— Eddie, strig eu, fără să-mi dezlipesc ochii de pe ecran.

— O să se termine într-o secundă, promite Dreidel ca și cum asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine.

Se întoarce la fix spre televizor, ca să vadă vârful a cinci degete apărând ca niște viermișori rozalii deasupra plafonului limuzinei. Degetele de la picioare îmi sapă și mai adânc, practic găurindu-mi pantofii. Închid ochii timp de o secundă și jur că pot să simt miros de popcorn și de bere stătută.

— Ia uite-l, șoptește Dreidel în timp ce Manning iese încet din mașină, cu o mână deja sus, fluturând-o în semn de salut.

În spatele lui, prima-doamna face același lucru.

— Acum uitați-vă aici la președinte, spune Lisbeth pe măsură ce fiecare cadru se derulează, iar el se întoarce încet spre camera, pentru prima oară.

Pe ecran, zâmbetul lui Manning e atât de larg, încât i se vede gingia de sus. La fel este și zâmbetul primei-doamne, care-l ține de mână. Categoric, amândoi se bucură de baia de mulțime.

— Nu arată chiar ca unul care știe că urmează să se tragă focuri de armă, nu-i așa? constată Lisbeth în timp ce Manning continuă să facă din mână, geaca lui neagră umflându-se ca un balon cu heliu.

— Vă spun eu, nu știa ce avea să urmeze, e de acord și Dreidel. Adică, indiferent pentru ce erau pregătiți sau cât de mult sânge din grupa sangvină a lui Boyle aveau în ambulanță, Manning, Secret Service sau oricine altcineva n-ar fi riscat în niciun caz o împușcătură în cap.

— Încă presupui că ținta lor era Manning, spune Lisbeth în timp ce Albright apare pe ecran, ieșind din limuzină în ritmul unei țestoase. Cred că

Nico a lovit exact pe cine voia să lovească. Uitate doar la evadarea sa din spital de azi-noapte. Amândoi supraveghetorii împușcați în inimă și-n palma mâinii drepte. Îți sună cumva cunoscut?

La televizor, în mijlocul unei clăi de păr grizonant, o pată mică de chelie se ridică deasupra plafonului mașinii. E Boyle.

— Pe de altă parte, *el este* îngrijorat, spune Lisbeth, bătând ușor pe fața acestuia de pe ecranul TV.

— A fost întotdeauna un mizerabil. Chiar și în prima zi, afirmă Dreidel.

Înghit cu greu în timp ce profilul lui Boyle se conturează pe ecran. Pielea măslinie e la fel, însă nasul îi e mult mai subțire și mai ascuțit decât atunci când îl văzusem cu două zile în urmă. Acum fălcile îi sunt căzute. Nici chiar chirurgia plastică nu poate opri procesul de îmbătrânire.

— Vezi, nu se uită în jur, adaugă Dreidel în timp ce Boyle merge în spatele președintelui. Niciunul din ei n-are idee ce-o să urmeze.

— Uită-te și pe tine, spune Dreidel, bătând ușor cu degetul în colțul din dreapta, mai îndepărtat, al imaginii ecranului, acolo unde abia-abia mă văd din profil.

Când cobor din mașină, camera se mișcă spre stânga – îndepărtându-se de mine – pe măsură ce încearcă să rămână fixată asupra președintelui. Însă cum sunt cu numai câțiva pași în urmă, există o secvență scurtă cu mine, uitându-mă la mulțimea din fundal.

— Omule, erai un *copil*, spune Lisbeth.

Imaginea video se mișcă, iar capul mi se întoarce spre cameră precum al unui robot stricat. Este prima oară în care prindem cu toții o imagine clară. La mâna dreaptă, degetul mijlociu și inelarul mi se strâng rapid, apăsându-mi cu putere în podul palmei. Ochii îmi lăcrimează doar uitându-mă. Fața mea – Dumnezeule, a trecut atâta timp –, însă uite, acolo… mă văd pe mine, cel adevărat.

Pe ecran, președintele Manning își ridică mâinile pentru a-l saluta pe președintele executiv al NASCAR și pe acum faimoasa lui soție. Prima-doamnă își aranjează colierul cu safire de la gât, iar buzele i se alungesc într-un „*bună*” foarte lung. Albright își bagă mâinile în buzunare. Boyle își strânge cravata. Iar eu îi urmez, cu pasul țeapăn, cu geanta cu minuni bălăngănindu-mi-se pe umăr și cu privirea încrezătoare.

Știu ce se va întâmpla în continuare.

Poc, poc, poc.

Unghiul camerei se mișcă brusc în sus în momentul în care se aud

împușcăturile, oferind o imagine neclară a oamenilor din tribune. Cerul albastru umple ecranul. Însă pentru mine, imaginea este deja din ce în ce mai ștearsă, în alb și negru. Un băiat îmbrăcat în tricoul echipei Dolphins strigă după maică-sa. Boyle cade la pământ, cu fața în jos, în propria vomă. Iar o înțepătura ca de albină îmi străpunge obrazul. Capul îmi alunecă pe spate doar la acest gând.

Camera se mișcă din nou brusc, imaginea începând să revină spre pământ, trecând de mulțimea de oameni care aleargă, urlă și se îmbulzesc haotic ca să iasă din tribune. Pe partea stângă a ecranului, Cadillac One demarează în trombă. Președintele și prima-doamnă sunt deja înăuntru. Deja în siguranță.

În timp ce mașina părăsește pista, camera se mișcă înainte și înapoi, căutând efectele atacului, analizând acest balet al haosului derulat cu încetinitorul: agenții Secret Service zbierând din răsputeri… cei aflați accidental în zona în care se trăsese zbughind-o în toate direcțiile… iar în marginea de sus a ecranului, în dreapta, chiar în momentul în care limuzina se pune în mișcare, un puști palid și slab care-și ține strâns fața cu mâna prăbușindu-se la pământ, încovrigându-se de durere asemenea unui vierme pe beton.

Lacrimile îmi curg pe obraji. Degetele de la mână îmi apasă atât de puternic în podul palmei, încât îmi simt pulsul. Îmi spun în gând să-mi mut privirea… să mă ridic și să aprind luminile, însă nu mă pot mișca.

Pe ecran, doi agenți în costum și cravată îl scot pe Boyle de pe câmpul de bătaie și-l cară spre ambulanță. Din cauza faptului că sunt cu spatele la noi este imposibil să-i văd. Însă în norul de praf rămas în urma limuzinei, încă zac pe spate, apăsându-mi fața atât de tare, încât ai zice că o să-mi intre ceafa în asfalt. Și în timp ce la televizor imaginile sunt în culori, eu văd totul în alb și negru. Blițul unui aparat foto produce o lumină orbitoare. Cu vârfurile degetelor de la mână scormonesc căutând bucățile ascuțite de metal înfipte în față. Ușile de la ambulanța lui Boyle se închid, trântite cu putere.

— Wes, mai ești cu noi? șoptește Rogo.

— De ce nu termină cu trântitul ușilor…?

— Wes… continuă Rogo să șoptească.

O spune din nou, și-mi dau seama că nu-i o șoaptă. Ci că vorbește cu voce tare. Ca și cum ar țipa.

Cineva mă apucă de umărul drept, scuturându-mă.

— Wes! strigă Rogo în timp ce clipesc și revin la realitate, conștientizând că mă ține cu mâna sa dolofană de cămașă.

— Nu, nu… îhî… sunt bine, insist eu, trăgându-mă înapoi ca să-mi eliberez umărul din strânsoare.

Până în momentul în care mă uit în jurul mesei de conferințe nu-mi dau seama că s-a oprit și caseta video. În colț, Lisbeth aprinde luminile, uitându-se în spate ca să vadă ce se întâmplă.

— E bine, insistă Rogo, încercând să-i blocheze câmpul vizual. Nu-i decât… lăsați-l doar o secundă, OK?

Întorcându-se de la comutator, Lisbeth încă mai continuă să se holbeze, însă dacă vede ce se întâmplă are suficient tact încât să nu comenteze.

— Deci, în esență, cu asta n-am ajuns la niciun rezultat, așa-i? întreabă Dreidel, evident încă supărat că veniserăm aici. Vreau să spun, în afară de faptul ca i-am provocat lui Wes alte coșmaruri cărora să trebuiască să le facă față.

— Nu-i adevărat, spune Lisbeth, îndreptându-se din nou spre partea opusă a mesei. În loc să se așeze lângă Dreidel, se hotărăște să stea în picioare. A trebuit să-i vedem pe agenții care l-au cărat pe Boyle.

— Ceea ce nu înseamnă nimic căci nu le putem vedea fețele. Oricum, având în vedere că toți cei din Secret Service sunt implicați în tărășenia asta, eu, personal, nu cred că ar fi indicat să cerem ajutorul vreunuia dintre agenți.

— Am fi văzut mai multe dacă nu s-ar fi mișcat camera ca atunci când filmează maică-mea pe-acasă, subliniază Lisbeth.

— Așa-i, cameramanul ăla a fost un adevărat nemernic că s-a lăsat în jos încercând să-și apere viața, o contrează Dreidel.

— Dreidel, îl întrerup.

— Nu *mă* lua cu *Dreidel,* Wes.

— Și ce dacă te ia cu Dreidel? spune Rogo amenințător.

— Și ce dacă o să stai jos și o să-l lași pe băiatul ăsta să-și ducă propria luptă o dată în viață? replică dur Dreidel. Wes, fără supărare, însă asta a fost o tâmpenie. În afara faptului că Doamna Specialistă în Bârfe o să-și scrie cel mai bun articol de până acum, n-a existat niciun motiv întemeiat ca să venim aici. Ar fi putut pur și simplu să ne trimită informația de care aveam nevoie.

— Încercam să vă fiu de ajutor, explică Lisbeth.

— Asta a fost de ajutor? Am rămas cu o mie de întrebări fără răspuns, o

jumătate de duzină de teorii absurde, iar tu vrei să-ți petreci ziua uitându-te la caseta aia video pe care Congresul, publicul larg și orice obsedat de teoria conspirației din lumea întreagă au luat-o la puricat și tot n-au găsit nimic care să le trezească suspiciuni? Nici măcar nu ne-a oferit o imagine bună a lui Nico să vedem dacă mai e ceva ce-ar fi putut să ne scape.

Dau din cap în semn că nu sunt de acord.

— Asta nu-i…

— Are dreptate, admite Lisbeth din spatele lui Dreidel, care trebuie să se întoarcă s-o vadă.

Sta cu spatele la noi în fața geamului mare de sticlă, tip vitrină.

— Nici măcar n-am avut niște imagini ca lumea. Întorcându-se cu fața spre noi cu același zâmbet ușor pe care-l afișase aseară, când ne prinsese pe picior greșit, adaugă: Din fericire, știu exact cum să schimb asta.

54.

— Știi că-i o intrare și prin spate, spuse Micah, din mașina parcată pe locul pe care scria: „Numai pentru autoturisme” și verificând oglinda retrovizoare pentru a treia oară în ultimul minut.

În spatele lor, pe diagonală, în parcarea subterană, Toyota goală a lui Wes nu se clintise din loc.

— Pot să arunc rapid o privire și să…

— Nu-i nevoie, spuse O’Shea de pe scaunul pasagerului, sprijinindu-se cu cotul de pe marginea geamului deschis, în timp ce rezolva cuvinte încrucișate. Aici ești în Florida – n-o să plece nicăieri fără mașină.

— Asta dacă nu pleacă cu altcineva. Ți-aduci aminte de femeia aia din Siria?

— În Siria era altceva. Aveam nevoie ca ea să fugă.

— De ce? Ca să ai un pretext bun s-o prinzi și s-o reții?

— Tipa te-ar fi omorât, Micah. Și tu știi asta.

— Încercam s-o ademenesc.

— Asta crezi tu, tună O’Shea. Însă dacă încerci să mai faci ceva fără să gândești, așa cum ai făcut în Siria, îți promit chiar acum că *eu* o să fiu cel care o să-ți pună arma la cap.

Refuzând să-și ridice privirea de la rebus, O’Shea îi arătă peste umăr cu capătul stiloului acoperit cu capac.

— Vezi Subaru ăla vechi, acolo jos pe diagonală… cu abțibildurile alea cu Grateful Dead? Am văzut-o aseară. E a lui Lisbeth. Asta de-aici de sus e a lui Wes. Rogo încă este în clădire. Nimeni nu pleacă nicăieri.

Nu prea convins, Micah verifică pentru a patra oară în oglinda retrovizoare, după care-și aruncă privirea la cotul lui O’Shea.

— Ar trebui să ridici fereastra aia, spuse el, făcând semn spre geam. În cazul în care vine…

— Micah, aici sunt douăzeci și două de grade Celsius – în decembrie. Știi cât de frig era în Franța? Lasă-mă să mă bucur de căldura asta.

— Însă Wes ar putea…

— Totul e sub control.

— Mda, la fel ca ăsta, spuse Micah apăsând cu degetul pe poza lui Nico de pe prima pagină a ziarului care zăcea pe cotiera dintre ei.

— Ce? Încă mai crezi c-a fost Romanul? întrebă O’Shea.

— Cine altcineva? Boyle e descoperit… Nico scapă… a dracului coincidență, nu crezi?

O’Shea dădu din cap aprobator, ridicându-și într-un final privirea din careul de cuvinte încrucișate.

— Însă dacă a folosit numele lui Wes ca să intre…

— Bine c-ai scos asta din raportul oficial. Dacă răsufla chestia asta, întreaga lume ar fi dat năvală la Wes acasă, iar noi am fi pierdut cel mai bun…

— Pssstt! șuieră O’Shea, făcându-l pe Micah să tacă.

În spatele lor, dinspre pereții garajului, se auzea ecoul unei voci cunoscute.

— … Ar trebui să sun la birou, spunea Wes în timp ce Dreidel îl urma pe drumul în pantă, din beton.

— De ce, doar ca să-i faci să intre în panică? întreba Dreidel.

Studiindu-și fiecare oglinda laterală, O’Shea și Micah urmăreau scena care se petrecea în spate, pe diagonală față de ei. Din locul unde se aflau în garaj, aveau o priveliște perfectă a părții din dreapta a Toyotei lui Wes. Și nu dură prea mult ca să-și dea seama că Rogo lipsea.

— Unde-i puștiul ăla gras? șopti Micah.

— Crezi c-o vrăjește pe fată? își dădu O’Shea cu părerea.

Chiar când Wes ocoli mașina și se duse spre ușa șoferului să descuie, îi scăpară din mână cheile de la mașină. Răsucindu-se să le prindă, se întoarse spre Micah și O’Shea, care nu se clintiră. Din unghiul în care erau dispuși în garaj, erau aproape imposibil de localizat. Se auzi un clinchet puternic în momentul când cheile loviră caldarâmul. Pentru o fracțiune de secundă, O’Shea îl văzu pe Wes cum se întoarce și se uită rapid spre el. O’Shea tot nu se mișcă. Nicio șansă ca Wes să fie așa de bun.

— Ce s-a întâmplat? strigă Dreidel spre prietenul său.

O’Shea se uită în oglinda retrovizoare și rămase nemișcat. Lângă el, uitându-se în oglinda retrovizoare, Micah făcu același lucru. Erau în branșă de prea mult timp ca să intre în panică.

— Ai auzit ceva? întrebă Wes.

— Nu deveni paranoic, îl avertiză Dreidel.

În partea de jos a oglinzii, O’Shea îi văzu ceafa lui Wes în timp ce acesta se întoarse spre Toyota, își lua cheile de jos și se urca în mașină.

— Nu, ai dreptate, îi răspunse Wes.

În câteva secunde, motorul Toyotei se trezi la viaţă, iar roţile scârţâiră pe beton.

Ca de obicei în astfel de situaţii, Micah nu porni imediat motorul. Aşteptă până auzi troncănitul metalic al Toyotei lui Wes trecând peste denivelările pentru reducerea vitezei, de la ieşirea din garaj.

Până în momentul în care Micah şi O'Shea ajunseseră şi ei în acelaşi loc, Toyota lui Wes intrase deja în trafic, cotind brusc la stânga spre South Dixie.

— Ai idee încotro se îndreaptă?

— Bănuiesc că spre birou…

— Mai ghiceşte o dată, spuse O'Shea când Toyota mai făcu o dată la stânga după primul semafor – în direcţie opusă faţă de birourile lui Manning.

Păstrând cu grijă distanţa de cel puţin trei maşini, Micah făcu şi el brusc la stânga chiar în momentul în care Toyota trecu pe lângă un semn ce indica autostrada I-95.

— Conduce repede.

— Poate se îndreaptă spre autostradă, presupuse O'Shea pe măsură ce Toyota mărea viteza, îndepărtându-se din ce în ce mai mult.

Calm ca întotdeauna, Micah rămase în spatele a două microbuze şi a unei Honde albe, fără să piardă niciun moment din ochi cele două siluete de pe scaunele din faţă ale maşinii lui Wes.

Oricum, peste un minut, Toyota vină la stânga, urmând semnele ce indicau autostrada I-95 South şi apropiindu-se de breteaua de la Belvedere Road. Însă intrând pe autostradă, Micah şi O'Shea fură surprinşi să vadă că Wes nu marea viteza. Din contră, chiar o reducea.

— Acum merge cu exact nouăzeci de kilometri la oră, spuse Micah, verificându-şi vitezometrul. Crezi că încearcă să scape de noi?

Arătând cu degetul cel mai apropiat semn de ieşire de pe autostradă, O'Shea spuse:

— Poate că doar se îndreaptă spre casă.

— Greşit, îl contrazise Micah în timp ce Toyota intra pe banda din mijloc a autostrăzii. Okeechobee este în partea cealaltă.

— Dar ce zici de aeroport?

— Greşit din nou, spuse Micah în timp ce maşina lui Wes trecu pe lângă refugiul de la Southern Boulevard. Vrei să încerci şi a treia oară?

Fără să-i răspundă, O'Shea se întinse afară peste geam şi-şi rearanjă

oglinda laterală.

— Ai văzut ceva?

— E neclar, răspunse O'Shea, studiind mașinile din spatele său. Doar să nu-l lași să se îndepărteze prea mult.

Blocați de un trailer cu autoturisme tip SUV, O'Shea și Micah petrecură următoarele douăzeci de minute urmărind Toyota lui Wes în timp ce aceasta continua să ruleze spre sud pe Autostrada 95. Trecură de Lake Worth, de Lantana, de Hoynton Reach și de Detray… fără să depășească nouăzeci de kilometri la oră, fără să penduleze prin trafic, fără să schimbe vreun moment banda din mijloc. Depășiți pe ambele părți de mașini, Wes și Dreidel păreau foarte liniștiți, fără a intra vreun moment în panică sau a se uita înapoi peste umăr. Era aproape ca și cum nu s-ar fi grăbit deloc. Sau n-ar fi avut o destinație precisă…

— Calc-o, izbucni O'Shea.

— Ce te-a apucat…?

— Hai să mergem – hai să mergem acolo, insistă el, bătând în bord și arătând în față prin parbriz. *Acum.*

Micah calcă accelerația, iar capul lui O'Shea se dădu pe spate, lovindu-se pentru o fracțiune de secunda de tetieră. Mașina țâșni din spatele trailerului plin cu autoturisme și lui Micah nu-i lua mult să șerpuiască prin trafic și să ajungă în spatele lui Wes.

Pentru prima oară de când se afla pe autostradă, Wes trecu pe banda a treia, mărind viteza suficient de mult ca să țină pasul cu un Mercedes decapotabil din dreapta lor.

Micah acceleră și el și trase de volan spre stânga intrând cu mașina pe banda de urgență, prost pavată, de la marginea interioară a drumului. Pietricele, gunoaie și bucăți mici de cioburi se învârtiră sub roți, învolburându-se în urma mașinii. Având grijă să păstreze distanța și să nu zgârie partea laterală din stânga vehiculului de blocurile de beton ce separau sensurile de mers, Micah ajunse din urmă Toyota lui Wes, care abia dacă rula cu nouăzeci și cinci de kilometri pe oră.

În momentul în care ajunseră în paralel, geamul lui Wes se lăsă repede în jos.

— Ai grijă cum conduci pe banda aceea – este *ilegal*, strigă Rogo din scaunul șoferului, bătând darabana cu degetele pe volan, pe când cele două mașini se deplasau cu viteză pe autostradă.

Celălalt ocupant al mașinii, și singurul, era Dreidel, care refuză să aibă

contact vizual cu ei.

— Nemernicul dra…

Călcând cu putere frâna la un semn ce indica „Doar pentru autovehiculele de urgență”, Micah trase violent de volan spre zona acoperită cu iarbă din stânga sa, întoarse și o luă înapoi pe drumul pe care veniseră.

Era clar că Wes avea deja un avans de-o oră.

55.

Întins pe spate sub un Audi argintiu, îmi lipesc bărbia de piept și mă uit printre roțile din spate și toba de eșapament în liniștea parcării de la *Palm Beach Post.* Trecuseră aproape cincisprezece minute de când Rogo și Dreidel plecaseră în trombă cu Toyota mea. Și aproape paisprezece minute de când Chevy-ul albastru al lui O'Shea și Micah se strecurase pe rampa din garaj și îi luase urma lui Rogo.

Având în vedere microfonul strecurat în insigna mea de la rever, știam că avem de-a face cu niște profesioniști. Dreidel fusese de părere că era mâna FBI-lui. Trebuia să ne convingem că avea dreptate. Când eu și Dreidel ajunseserăm la mașină, eu mi-am scos cheile și am descuiat portiera. Însă doar când am pus mâna pe mâner l-am zărit. Rogo își ițise capul de sub mașină ca un mecanic auto și începu să-mi facă semne din sprâncene.

— Îmi ești dator cu un costum nou, îmi șoptise el dintr-o pată de ulei.

Nu avusese nevoie decât de zece minute ca să se târască pe burtă pe sub mașini.

— Ai avut noroc c-am încăput, spusese el.

Uitându-mă în sus la osia mașinii plină de unsoare și de murdărie, aflată direct deasupra mea, îmi dau seama că avea dreptate. Exact cum avusese dreptate atunci când spusese că, dacă ne mișcăm suficient de repede, nimeni n-o să bage de seamă.

A trebuit să mă dau înapoi ca să-i fac loc, însă din momentul acela Rogo a acționat ca un adevărat profesionist. Am deschis portiera chiar când ieșea de dedesubt. Am lăsat cheile să-mi scape din mână, ca să acopăr zgomotul pe care-l făcea el. Până și eu m-am entuziasmat. Ridicându-se în genunchi, Rogo a început să numere pe degete. „Unu… doi…"

Cu o mișcare rapidă, m-am lăsat pe vine ca să-mi ridic cheile, moment în care Rogo mi-a luat locul și s-a strecurat în mașină.

— Nu, ai dreptate, strigasem eu de la nivelul solului ca să completez iluzia.

M-am rostogolit repede și m-am ascuns sub mașina de alături, unde am rămas de-atunci. Houdini ar fi fost mândru de noi.

Uitându-mă din nou printre roțile din spate, mă întorc pe-o parte, iar cotul îmi alunecă pe suprafața uleioasă. Între timp, Rogo ar fi trebuit să

ajungă cu O'Shea și cu Micah pe urme până la jumătatea drumului spre Boca Raton. Cu toate astea, nu sunt sigur ce-i mai rău. Faptul că ne supravegheau sau faptul că am scăpat de ei. Cu Nico încă în libertate… Cu FBI-ul în preajmă, măcar eram în siguranță. Chiar când dau să ies de sub mașină, aud în stânga mea un zgomot slab… Aș zice că seamănă cu scârțâitul unor pantofi de piele. Ridicându-mi gâtul și uitându-mă în jur, de sub mașină, scrutez dalele de beton ale garajului. Sunetul a dispărut demult. Însă este înlocuit de altceva.

Cunosc senzația de ani de zile, de când oamenii se holbează la mine. E chiar mai rău în locurile publice – la un film sau în super-market – atunci când încearcă să se prefacă că nu observă. Nu există niciun termen științific care să o explice. Însă o simt în fiecare zi. În momentul acesta probabil mi s-a acutizat. E acel ceva ce-l simți în ceafă… urletul aproape telepatic care-ți cere să te întorci. Sentimentul acela imposibil de descris care te încearcă atunci când știi că ești supravegheat.

În garaj răsună ecoul unui singur set de pași, urmat de torsul unui motor abia pornit.

Chiar la țanc.

Cauciucurile scârțâie, iar frânele scot un sunet strident în timp ce mașina dă cu spatele în sus pe pantă, întorcând pe jumătate în locul gol în care fusese parcată Toyota mea. Rostogolindu-mă și ieșind din ascunzătoare, mă trezesc față în față cu o bară plină de abțibilduri cu Grateful Dead, care oprește brusc la doi centimetri și jumătate de fruntea mea.

— Hei, scamatorule, a sunat David Copperfield… vrea să știe dacă mai poți să-l înlocuiești joia viitoare? spune Lisbeth, aplecându-se în afară peste geamul de la portiera șoferului.

Majoritatea oamenilor ar fi râs, de fapt singurul motiv pentru care mă chinui să-i zâmbesc. Nu mă crede absolut deloc. Zâmbetele false sunt specialitatea unei ziariste care ține o rubrică de bârfe.

Mă ridic în picioare și-mi scutur hainele de praf.

— Dacă te face să te simți mai bine, Wes, știi, toată nebunia asta cu ascunsul și rostogolitul pe sub mașini? Asta a fost partea mai înfricoșătoare.

Se așteaptă să-i dau un răspuns hotărât cum ar fi făcut nu știu ce erou dintr-un film de acțiune.

— Nici măcar nu-i adevărat, îi spun eu.

Dând din cap dezaprobator, mă studiază cu atenție.

— Ce, e împotriva legii să încerc să-ți descrețesc fruntea?

Încă o dată, se așteaptă să-i zâmbesc. Și încă o dată, n-o fac.

— Hai, suie-te în mașină, Wes. Nu putem face nimic dacă nu ne mișcăm rapid.

Are dreptate. Sărind în scaunul pasagerului, trântesc cu putere ușa în timp ce Lisbeth îmi întinde un telefon celular argintiu care are lipit un mic abțibild cu o buburuză pe el.

— L-am schimbat cu o prietenă care scrie pentru secțiunea de grădinărit, explică ea. Acum nu putem fi depistați.

Refuzând să celebrez evenimentul, deschid capacul rabatabil al telefonului și tastez numărul.

— Este o zi minunată în biroul președintelui Manning. Cu ce vă pot ajuta? întreabă o voce de la recepție.

— Jana, sunt eu, Wes. Poți să-mi faci legătura cu Oren?

— Bună, Wes, bineînțeles că da – îți transfer apelul chiar acum, direct la Oren.

Se aude un clic ușor, două țârâituri, după care…

— Oren la telefon, răspunde colegul meu de birou.

— Cum stăm?

— Mi-au promis că se ocupă de asta chiar acum, răspunde el. E chiar mai rapid decât credeam. Tot ce trebuie să faci e să te duci și să-l iei.

Dau din cap către Lisbeth, iar ea calcă accelerația. Și iată-ne plecând.

56.

— Ați obținut tot ce aveați nevoie? întrebă secretara după ce Romanul ieși din biroul lui Bev și păși pe covorul cu sigiliul prezidențial din zona principală de primire.

— Cred că da, răspunse Romanul, ascunzându-și mâna bandajată ca ea să nu o vadă. Deși aș…

Telefonul de pe biroul recepționerei sună.

— O – scuzați-mă, spuse ea, punându-și casca. Este o zi minunată în biroul președintelui Manning. Cu ce vă pot ajuta?

Romanul se îndreptă spre ușă.

Femeia de la recepție făcu din mână în semn de la revedere, acordându-i toată atenția celui pe care-l auzea în cască.

— Bună, Wes, bineînțeles că da – îți transfer apelul chiar acum, direct la Oren.

Romanul se opri locului, cu vârful piciorului stâng lipit de capul vulturului de pe sigiliul prezidențial. Pe față îi reveni zâmbetul în timp ce pivota, întorcându-se în loc.

Tastând câteva butoane la telefonul ei, recepționera redirecționă apelul și se uită în sus la oaspetele sau.

— Îmi pare rău – ce spuneați?

— Doar că am nevoie de niște indicații, răspunse Romanul, arătându-i spre stânga și mai apoi spre dreapta. Poți să-mi mai spui încă o dată încotro e biroul lui Oren?

— Al doilea pe dreapta. Îl vedeți? strigă femeia de la recepție.

Romanul dădu din cap în semn că da.

— Ești un înger.

Se opri în fața biroului și aștepă ca Oren să-și închidă telefonul. Ciocăni cu putere în ușă, intră și-și flutură insigna.

— Oren, nu-i așa? Agentul Roland Egen, din Secret Service.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Oren, dând să se scoale de pe scaun.

Romanul ridică din umeri.

— Ai câteva minute să stăm de vorbă?

57.

Stând în fața ușilor din lemn de chiparos mediteraneean, de la intrarea în arcada de piatră de coral, sun la butonul soneriei în formă de perlă și-i ofer un zâmbet camerei de securitate îndreptate către noi.

— Cine e? întreabă o voce suavă de femeie prin interfon, deși abia ce ne-am auzit acum trei minute când ne-am oprit prima oară la arbuștii înalți de șase metri și la porțile din fier forjat care protejau proprietatea.

— Doamnă Sant, sunt Wes Holloway, spun eu la interfon. De la biroul președintelui Manning.

Cu un clic, ușa de la intrare se deschide prin telecomandă. La trei metri distanță o femeie tânără cu niște sprâncene perfect arcuite, cu mult ruj pe buze și un păr blond ce-i flutură exact ca într-o reclamă la șampon se îndreaptă spre noi. Poartă un pulover de cașmir de culoarea piersicii cu un decolteu suficient de adânc care să justifice titlul de soție-trofeu. Și la fel ca mai toate soțiile-trofeu din oraș, are niște sâni perfecți și adevărați, exact ca brățara de diamante care-i acoperă în mare parte încheietura.

Îngrijorat că nu mă vede, dau să intru. Lisbeth mă trage de spatele cămășii, ținându-mă pe loc. Protocolul spune că se presupune că trebuie să aștept să fiu invitat înăuntru. Și când ai atât de mulți bani, protocolul face legea.

— Ce bine-mi pare să vă revăd, spune doamna Sant cu un accent australian, chiar dacă nu ne-am văzut vreodată.

Asemenea majorității soțiilor din Palm Beach, știe cel mai bine când să-și încerce norocul.

Când ajunge în cele din urmă în pragul ușii, îmi studiază fața, după care-și aruncă privirea rapid peste umărul meu la mașina rablagită a lui Lisbeth. Din nou, atitudine tipică pentru Palm Beach. Mai întâi judeci pe cineva și abia apoi te ții de amabilități.

— Presupun că președintele nu este cu dumneavoastră, adăugă ea, uitându-se în continuare la mașină.

Până în momentul în care termină cu mine se pare că nici măcar nu a observat-o pe Lisbeth.

— Nu, de fapt o să se întâlnească cu noi în…

— Domnișoara Dodson? întreabă ea emoționată, apucându-i mâna lui

Lisbeth ca și cum ar fi cerut-o de nevastă. Oh, ne-am cunoscut în noaptea aceea la familia Alsop. Îmi pare rău, adăugă ea, punându-și mâna pe piept. Eu sunt Cammie Sant – iar soțul meu este Victor, explică ea ca și cum astea sunt singurele prezentări de care are nevoie. Oh, ce minunat! Vă citesc în fiecare zi! Intrați, poftiți, intrați…

Nu știu de ce sunt surprins. Când ai de-a face cu acest segment al societății, în fișa postului tău e inclusă și sarcina asta neplăcută de a trebui să fii amabil cu toți fandosiții și cu toate sclifositele. Însă în loc să se bucure de acest moment, Lisbeth se face mică, încetinind în mod conștient până când ajunge cu un pas în spatele meu la intrarea în anticamera.

— O, iar faptul ca ați menționat-o pe Rose DuVall… *ați făcut foarte bine.* Știam cu toții că soțul ei fusese cel care-i târâse pe copii la tribunal.

Lângă mine, Lisbeth se uită într-o parte, chinuindu-se să nu aibă contact vizual cu gazda. La început, mă gândesc că e vorba de modestie. Însă faptul că-i cade fața… că-și scarpină nervoasă pistruii de pe gât… Știu foarte bine cum arată rușinea atunci când o văd. Mai ales când vine din neîmplinirea propriilor așteptări.

— O, și vă rog să ignorați deranjul, adaugă Cammie, conducându-ne prin somptuoasa cameră de zi decorată în stil mediteraneean și arătându-ne acoperitoarele albe ce atârnau peste fiecare piesă de artă de pe pereți. Juriul o să vină mâine.

Acum doi ani, foștii proprietari ai spectaculoasei case a lui Cammie, cu paisprezece dormitoare și șase mii de metri pătrați, fuseseră uciși cu brutalitate de singurul lor fiu. Odată părinții morți, casa îi fusese vândută lui Cammie și soțului ei, unul dintre moștenitorii averii Tylenol, care, după cum se vehiculase, fuseseră atât de disperați să facă vâlvă pe scena mondenă din P.B., încât se grăbiseră s-o cumpere cu douăzeci și șapte de milioane chiar înainte ca urmele de cretă care marcau contururile cadavrelor de pe dușumelele din lemn de chiparos să fi fost curățate.

— Cearșafurile au fost ideea lui Victor, explică Cammie. Știți, cu juriul care trebuie să treacă pe la fosta scenă a crimei, ne-am gândit… că atunci când vine vorba de colecție… că n-avem nevoie să știe toată lumea câte Francis Bacon avem.

Și-și ridică o sprânceană spre noi.

Dau din cap aprobator, uitându-mă la dezolantele cearșafuri albe. Călătorind alături de președinte, fusesem într-o mulțime de case de milionari având un Rembrandt, un Monet sau un Warhol pe perete. Unii

aveau chiar două sau trei. Însă aici – pe măsură ce înaintam și ieșim din camera de zi, luând-o prin bibliotecă, prin camera de biliard din spate, vopsită în roșu-aprins, număr cel puțin treizeci de tablouri acoperite.

— Bineînțeles. Bineînțeles că vreți să fiți discretă, spune Lisbeth, ridicându-și în cele din urmă privirea.

Îndreptându-se brusc spre ușile de sticlă ce dau afară, în curtea din spate, Cammie face stânga împrejur la auzul cuvântului „discretă”. O femeie mai puțin sofisticată ar fi luat-o ca pe o amenințare. Nu-i așa. Iar Cammie nu este *mai puțin* la nimic. Trăgând de partea de jos a puloverului ei de culoarea piersicii, și-l întinde peste abdomenul plat și-și zâmbește în barbă. Acesta-i visul oricărei amfitrioane, ca regina bârfelor locale să-i fie datoare cu ceva.

— Uitați ce e, eu una am de făcut niște comisioane – ce plăcere să vă cunosc, adăugă Cammie, din fericire scuzându-se să plece. Tommaso este afară, în spate. O să aibă el grijă de dumneavoastră.

Cu o răsucire a mânerului sferic de alamă cu temă antică, ușile de sticlă se deschid larg, scoțându-ne afară pe o potecă de piatră ce ne duce dincolo de piscina cu apă sărată, printr-o grădină plăcută, cu plante și alei dispuse și aranjate geometric, și pe lângă o livadă de fructe plină cu mirosul dulceag al grapefruiturilor, mandarinelor și lămâilor de Persia.

— Sunt superficială dacă-i urăsc puțin fundul perfect, întărit la ședințele de yoga? întreabă Lisbeth în timp ce trecem pe lângă un lămâi. Sau ar trebui să mă mulțumesc s-o disprețuiesc doar pentru faptul că acum îi sunt datoare cu o favoare?

— Dacă vrei să fii mai exactă, de fapt îi datorăm două favoruri, spun eu arătându-i cu degetul încotro ne îndreptăm.

Dincolo de livadă, dincolo de amfiteatrul de piatră, chiar și dincolo de parcela de iarbă tunsă perfect, de mărimea unui teren de fotbal, ce ne conduce în jos spre apă, stă un mega-iaht de 50 de metri, curat, cu trei punți, vopsit în negru și crem, mai înalt decât oricare altă ambarcațiune care plutește în spatele său în curenții calmi ai Lacului Worth. *Pequod*, stă scris cu litere aurii pe oglinda pupa a navei. Până când nu ajungem lângă el, nu pot să apreciez cât de mare este iahtul ăsta – de la prova la pupa poți să parchezi trei autocamioane unul după altul.

— Ești sigur că-i destul de rapid? întreabă Lisbeth, dându-și capul pe spate și apărându-și ochii de soare.

Nu se referă la ambarcațiune. La cât de repede trebuie să ne mișcăm, n-

avem timp pentru o călătorie de plăcere. Și nici nu ne putem permite să riscăm să ne îndreptăm spre aeroportul local și să fim depistați după documentele de identitate și biletele de avion. Mă dau doi pași înapoi să am o imagine mai clară a țintei noastre. Stă acolo, pe puntea eliport dinspre pupa, cu cele trei pale ale elicei arcuite ușor în jos.

Cu mașina ar fi durat mai mult de patru ore. Cu hidroavionul ar fi durat o oră și patruzeci de minute. Însă ce să zicem de un elicopter construit în Franța, cu două turbine, unde nu pierzi timp cu îmbarcarea, cu taxiul sau statul în sala de așteptare, căci este parcat la bordul unui iaht? O să ajungem acolo cel mai probabil într-o oră. O grămadă de timp ca să obținem ce ne trebuie și să ne întoarcem pentru a ajunge la timp diseară la reședința lui Manning.

— Arătă minunat, nu? întreabă cu voce tare un bărbat cu un accent puternic spaniol.

Scoțându-și capul de undeva de deasupra balustradei, Tommaso se uită în jos la noi de la marginea punții.

— Vine și președintele cu noi, nu?

— Nu, spun eu, ridicându-mi și mai mult capul în sus. Se va întâlni cu noi acolo.

Tommaso dă indiferent din mână. Purtând o geacă de pilot a marinei și o cămașă cu dungi albe și albastre, e îmbrăcat ca un angajat, ceea ce înseamnă că e obișnuit cu tot felul de fițoși răsfățați care se răzgândesc în ultimul minut.

— Haide, hai să mergem, adaugă el, arătându-ne cu palma în sus o scară metalică ce duce spre puntea principală.

În câteva secunde, suntem la bord.

De-asta îl sunasem pe Oren din prima. Când am fost în Arabia Saudită, Oren găsise un șeic care fusese fericit să-i împrumute președintelui avionul său cu reacție. Când zburasem spre Carolina de Nord în vacanță, găsise un moștenitor al familiei Kentucky Fried Chicken să facă același lucru. Nu e vorba de snobism. Asta-i slujba lui Oren. Ca director responsabil pe probleme de turism, e aici să noteze numele fiecărei persoane care-i spune fraza cel mai adesea folosită când e vorba de vreun fost președinte al SUA: „Anunțați-mă dacă aveți vreodată nevoie de ceva”.

În majoritatea călătoriilor, președintele are nevoie de intimitate. Astăzi și eu am nevoie de același lucru.

După cum era de așteptat, Oren ezitase. Însă când îi spusesem că am

probleme cu respirația… că evadarea lui Nico… că doar văzându-i fața la știri… și durerea mea din piept… „Te rog, Oren, știi că n-aș cere niciodată așa ceva. Trebuie doar să evadez puțin de-aici… cât mai repede posibil…”

În afară de slujba de la președinție, cele mai puternice cărți pe care le puteam juca erau compasiunea și sentimentul de vinovăție. După aceea, dăduse un telefon, iar donatorii mai recenți, catalogați drept NBF, Victor și Cammie Sant fuseseră onorați, doar onorați, să-și ofere elicopterul personal președintelui și staffului acestuia. Nu fuseseră puse niciun fel de întrebări, nu trebuise completat niciun plan de zbor, nu exista posibilitatea de a fi descoperiți.

— Bine ați venit la bordul lui *Pequod*, spune Tommaso în momentul în care ajungem la capătul scării metalice și ne suim la bordul iahtului.

Pe puntea eliport, cu un declic, deschide ușa elicopterului asortat cu restul navei, tot de culoare negru cu crem.

— Sunteți gata să călăriți balena albă? Turnul de control Palm Beach, aici elicopterul cu indicativul doi-șapte-nouă-cinci-Juliett, gata de decolare, spune Tommaso în stația radio.

— Șapte-nouă-cinci, răzbate prin radio o voce calmă. Decolați pe propriul dumneavoastră risc.

Lisbeth se uită la mine auzind dialogul prin intercom, după care se lovește cu genunchii de panoul de plexiglas care separă cabina unde ne aflăm – cu cele patru scaune de piele – de cele două scaune din față de lângă pilot.

— *Pe propriul nostru risc*? strigă ea la Tommaso, acționând un comutator al sistemului intercom.

— E-n regulă, domnișoară. Astea-s regulile, explică el, în timp ce apasă pe un buton pentru a porni primul motor.

În spate, chiar deasupra capetelor noastre, la coada elicopterului, o gură de evacuare bubuie în timp ce începe să prindă viață. Sar în sus la zgomotul produs, mult mai rezonant decât o împușcătură.

Peste câteva secunde, Tommaso apasă pe alt buton, pornind și cel de-al doilea motor. O a doua gură de evacuare parcă explodează, după care pulverizează un nor înecăcios. Sar din nou în sus, uitându-mă peste umăr, chiar dacă știu că nu-i nimeni acolo. Clipesc întruna din ochi.

— Ia o gură de aer, spune Lisbeth, aplecându-se spre mine și apucându-mă de încheietură.

Elicopterul vibrează de îndată ce palele încep să se învârtă. Vrrrrrr…

rrr… rrr… asemenea unei mașini de curse alergând în jurul pistei.

— Încearcă să-ți imaginezi că e Marine One, spune ea, referindu-se la elicopterul cu care obișnuiam să călătoresc la Casa Albă.

Mă întorc spre hubloul mare din dreapta și-mi țin respirația. Nu m-ajută la nimic. Mă chinuie o senzație acută de vomă.

Vrrrrr… rrr… rrr – palele încep să prindă viteză. Lăsându-mă și mai aproape de hublou, îmi lipesc fruntea de sticlă. Palele se învârt atât de repede, încât dispar undeva deasupra noastră.

— Wes, îți jur că nu-i nimeni acolo afară. Totul e bine.

Crede că mă uit la terenurile înverzite ce duc înapoi spre conacul în stil mediteraneean al familiei Sant. Însă ceea ce urmăresc eu, uitându-mă la fiecare copac, tufă și chiar la statuia grecească de pe vremea Renașterii, e să văd dacă ne-a urmărit cineva. Însă pe măsură ce elicopterul se desprinde și decolează de pe puntea eliport, singurul lucru pe care-l mai văd pe geam este propria reflexie.

— Și tu voiai să stai toată ziua într-un birou, îmi reamintește Lisbeth, sperând să-mi descrețească fruntea în timp ce urcăm direct în sus, spre cerul albastru, iar iahtul familiei Sant se micșorează sub noi, văzând cu ochii.

— La revedere, bogătașilor cu viețile voastre perfecte, care mă faceți să mă simt neînsemnată și grasă, gata, am plecat să ne punem pielea-n saramură!

Rămânând tăcut, îmi țin în continuare capul lipit de geam. La capătul nisipos al golfului Palm Beach, acolo unde Lake Worth se varsă în Oceanul Atlantic, apa de un albastru-verzui strălucitor se întinde spre orizont, culorile sale fiind mult mai fascinante decât coada unui păun. De-abia dacă bag de seamă.

— Haide, Wes, ar trebui să zâmbești, adaugă precipitat Lisbeth. Avem o pistă care să ne ducă la Roman, câteva indicii legate de careul de cuvinte încrucișate, Rogo și Dreidel sunt pe cale de a descoperi cele mai recente informații cu privire la Boyle, iar noi, datorită unei idei geniale de-ale tale, zburăm într-un elicopter de trei milioane de dolari către singura persoană care, aflându-se în ziua respectivă în cel mai bun loc posibil, ne poate lămuri ce s-a întâmplat atunci pe pistă. Nu spun c-ar trebui să faci comandă de confetti și să programezi parada victoriei, însă categoric nu poți să stai acolo bosumflat pur și simplu.

Cu capul încă lipit de geam, închid ochii și derulez în minte înregistrarea video. N-o să înțeleagă niciodată.

— Ascultă, știu că ți-a fost greu să te uiți la caseta aia…

Îmi lipesc capul și mai tare de geam.

— … și să te vezi fără cicatrice.

Spre deosebire de marea majoritate a oamenilor, ea nu se dă înapoi înspăimântată când spune asta, căci pot s-o simt cum se uită – și nu se holbează – la mine. Elicopterul se balansează ușor când întoarce, îndreptându-se spre sud, de-a lungul liniei coastei aurii, după care o taie rapid spre dreapta, spre uscat, spre sud-vest deasupra valurilor de verdeața de la terenul de golf al clubului exclusivist, frecventat de cei bogați. La o sută cincizeci de metri înălțime, suntem la fel de sus ca un avion care se pregătește de aterizare. Mașinuțele de golf mișună pe terenul de iarbă ca niște furnicuțe albe, în timp ce gropile cu nisip apar în peisaj asemenea unei mulțimi bej de mini-piscine rotunde pentru copii. În câteva minute, casele din Palm Beach cu fațada spre plajă și iahturile ce-ți taie respirația fac loc mlaștinilor maronii, acoperite cu mușchi și pline de țânțari din Everglades. Peisajul se schimbă al dracului de repede.

— Nu spun decât că, adaugă ea, indiferent prin ce-ai trecut… ești același om.

Uitându-mă afară pe geam, văd cum firele de stuf ies în evidență, răzlețe, și se leagănă deasupra apelor maronii și nu prea adânci din Everglades.

— Nu-i vorba de fața mea, izbucnesc eu.

Ignorându-mi chipul reflectat în geam și trăgându-mă ușor înapoi, mă folosesc de reflexia din geam ca să mă uit peste umăr. Lângă mine, Lisbeth nu se mișcă, continuând să mă privească cu atenție, fără ezitare, studiindu-mi fața.

— Ai văzut caseta, adaug eu. Felul în care m-am dat jos din limuzina aia… făcând cu mâna mulțimii… legănatul acela din umeri, plin de mândrie…

— Ești mai bine așa, fără. Arătai ca Dreidel.

— Vezi, tocmai asta-i ideea. Când am văzut caseta… când m-am văzut pe mine așa cum eram înainte… nu-mi lipsește numai fața mea de-atunci. Ceea ce-mi lipsește – ceea ce mă *întristează* – este fosta mea viață. *Asta-i* ceea ce mi-au luat, Lisbeth. Poți să vezi asta pe casetă: un puști infatuat, în vârstă de douăzeci și trei de ani, mergând țanțoș așa cum poate s-o facă numai un puști infatuat de douăzeci și trei de ani. Dacă mă întorc în timp, atunci când îmi imaginam viitorul, de la Casa Albă încolo – gândul îmi zbura atât de repede și de departe, încât nici măcar nu puteam să-mi aleg

următoarele coordonate. Mi se părea posibil orice pe lumea asta. Vreau să spun că asta îți propui, corect? Și alergi, alergi și iar alergi în această cursă – după care, într-o zi stupidă, cu un ricoșeu stupid… Bărbia începe să-mi tremure, însă după toți acești ani știu exact cum să strâng din dinți ca să-mi ascund tremuratul… Să descopăr că n-o să ajung niciodată mai departe de-de-de… de jumătatea drumului. Tremurul a dispărut. Nu prea aduce cu o victorie. Asta-i viața mea. Undeva la jumătatea drumului.

În reflexia din geam, Lisbeth își bagă o șuviță cârlionțată din părul ei roșcat după ureche.

— Ai ajuns mai departe de jumătatea drumului, Wes.

— De ce, fiindcă-i cumpăr președintelui Coca-Cola dietetică și știu pe care dintre prietenii săi îi urăște? Rogo mi-o spune de ani de zile, însă nu l-am ascultat. Ar fi trebuit să fie doar o rampă de lansare. Într-un fel sau altul, a devenit o destinație. Oare poți să înțelegi cât de patetic trebuie să fii să lași să se întâmple una ca asta?

— Probabil la fel de patetic ca atunci când accepți o slujbă în care scrii la rubrica mondenă, deși în realitate visul tău era să provoci lumea cu subiecte noi, să fii reporter de investigație.

Pentru prima dată de la decolare, îmi desprind privirea de la geam și mă uit la Lisbeth.

— Asta-i cu totul altceva, îi spun eu.

— Nu, *nu* e, îmi răspunde ea aproape strigând. Mi-ai văzut biroul – toate scrisorile alea de pe pereți…

— Cele scrise tatălui tău.

— Nu *lui*. Ci *despre* el. Acele scrisori sunt dovada, Wes. Sunt dovada că poți să folosești slujba asta ca să schimbi cuiva viața în bine. Sunt dovada că există o putere în a relata lucrurile. Și ce fac eu cu puterea aia? Îmi petrec fiecare zi în parte încercând să găsesc subiecte de doi bani legate de divorțurile locale, de reputația celor care frecventează cluburile exclusiviste și de tot felul de situații jenante, de genul cine a căzut sub masă la Morion’s? Când am acceptat slujba asta, mi-am promis mie însămi că o să fie pentru un an sau doi, doar atâta cât să pot să-mi hrănesc pisicile. Asta era acum șapte ani, Wes, spune ea mai serioasă ca niciodată. Și știi care-i partea cea mai proastă?

— Că ai renunțat la visul tău?

Dă din cap în semn că nu.

— Că pot să plec în orice moment.

În timp ce o studiez, își scarpină pistruii de pe obraz.

— Și totuși, e cu totul altceva, insist eu, întorcându-mă iar cu fața la geam. Țelul meu este să merg pe stradă și să trec neobservat. Cel puțin tu ești aceeași persoană care a fost dintotdeauna.

Își schimbă poziția în scaun, iar pielea scaunului scârțâie sub ea.

— Tatăl meu obișnuia să spună că Dumnezeu face crăpături în toate cele. Și că ăsta-i modul în care răzbate lumina.

— Da, tatăl tău a furat zicala asta dintr-un cântec vechi al lui Leonard Cohen.

— Asta n-o face mai puțin adevărată.

Mă uit pe fereastră la marea de iarbă, o combinație de verde cu fire maro încolăcite și răsucite prin apă ca un cap cu părul ud. La aproape treizeci de metri mai jos, cerul e brăzdat de un stol mic de pasări albe.

— Ăia-s bâtlani? întreabă Lisbeth, aruncându-și privirea pe geamul de lângă ea.

— Egrete, îi răspund eu. Au ciocurile mai negre și mai ascuțite.

Uitându-mă în jos, mă gândesc la pasărea mea, Lolo, și la cât de mult s-ar fi bucurat de priveliște. După care-mi amintesc că nu poate zbura. Nu atâta timp cât are aripile tăiate.

Pentru a doua oară, mă întorc de la fereastră și mă uit peste umăr la Lisbeth. Gâtul ei e plin de pistrui.

— Îți displace chiar atât de mult slujba asta a ta? o întreb eu.

— Luna trecută nu m-am dus la întâlnirea de zece ani de la terminarea liceului din cauză că la mica biografie din program, în dreptul meu, au trecut „regina bârfelor”. Știu că sună a clasa a șaptea, însă n-am… n-am putut să-mi arăt fața pe-acolo.

— Imaginează-ți cum e cu astea, o necăjesc eu, întorcându-mi capul astfel încât să aibă o imagine clară a cicatricelor mele.

— Oh, Doamne, Wes, știi că n-am…

— Știu, îi spun eu, afișând cel mai bun zâmbet pe care pot să i-l ofer.

Ca de obicei, jumătatea din dreapta a gurii mele nu se mișcă. Însă numai de data asta, în timp ce partea stângă a feței se ridică spre plafonul habitaclului elicopterului, mi se pare că-i suficient și-atât.

58.

— Cum stăm cu înregistrarea apelurilor telefonice? întrebă O’Shea, de pe locul din dreapta, în timp ce Micah încerca să răzbată prin traficul de la ora prânzului care blocase Autostrada I-95.

— N-avem absolut nimic, îi răspunse la telefon lui O’Shea Paul Kessiminan, cu un accent puternic de Chicago.

Ca student la matematici aplicate și după ce renunțase la cursurile Academiei Navale a SUA, Paul nu era un savant. În calitate de asociat senior în cadrul Diviziei de Tehnologie de Investigare a FBI, era un geniu. Și rareori greșea.

— Puștiul n-a mai sunat de pe telefonul mobil de azi-noapte.

— Cărți de credit, ceva?

— Am luat la mână totul – carduri, retrageri de la bancomate, rezervări la liniile aeriene, până și cardul său Blockbuster. Indiferent cine-i băiatul ăsta Wes, nu-i tâmpit. Puștiul se mișcă mai tiptil decât o omidă.

— Atunci localizează-i pur și simplu telefonul, spuse O’Shea la telefon în timp ce Chevy-ul lor se oprea în umbra unei camionete negre.

Bătând ușor cu degetul în bord, făcu semn spre marginea din stânga a șoselei, mimând în mod sugestiv spre Micah ca să continue să meargă.

— Ar trebui să fie detectat în vecinătatea vreunei antene de telefonie mobilă în timp ce vorbim.

— Pe bune? Uitasem complet cum funcționează sistemul GPS și chiar și cum îmi fac eu treaba, spuse Paul.

O’Shea nu râse.

— Nu te pune cu mine, Paul, mai ales în cazul ăsta.

— Hei, hei… mai ușor cu limbuția. Nu mi-ai spus că e atât de important.

— E foarte important. Deci, l-ai detectat sau nu?

— Ar trebui, începu Paul în timp ce O’Shea auzea păcănitul tastelor computerului prin telefon. Însă dacă are telefonul de la biroul lui Manning – așa cum apare aici pe ecran – funcția GPS e indisponibilă la toate telefoanele lor, astfel încât fostul președinte să aibă parte de puțină intimitate.

— Și poți să-i dai de urmă?

— Bineînțeles că putem să-i dăm de urmă. Chiar crezi că-i lăsăm pe

băieții ăștia să zburde fără pic de protecție? Partea mai supărătoare este că nu găsesc ceva pe care să pot să-l urmăresc.

— De ce? Și-a închis telefonul?

— Chiar dacă e închis, GPS-ul tot ar trebui să transmită, îi explică Paul în timp ce Micah intră înapoi în trafic, găsind o portița pe banda centrală. Ceea ce înseamnă ca e în aer, sub pământ sau oriunde altundeva unde nu poate fi detectat.

— E-n aer, îi spuse O'Shea lui Micah, arătându-i breteaua de ieșire pentru Aeroportul din Palm Beach. Ieși pe-acolo!

Fără ca măcar să ezite, Micah schimbă brusc direcția și trecu cu Chevy-ul albastru peste două benzi de trafic, grăbindu-se spre ieșire. Șoferii mașinilor din spate claxonară nervoși.

— Poate că Wes folosește telefonul altcuiva, spuse Micah, cu ochii ațintiți asupra drumului. Spune-i să urmărească apelurile lui Dreidel.

— Paul, fă-mi un serviciu și urmărește și celelalte trei nume – cei doi băieți și fata, spuse O'Shea în timp ce se încadrau pe curba prelungită a bretelei. Te sun înapoi într-un minut.

— Ce faci? întrebă Micah în timp ce O'Shea închidea telefonul. Avem nevoie de informația asta acum.

— Și tocmai de-aia fac rost de ea, spuse O'Shea, tastând deja un număr nou de telefon. Dacă Wes nu-și folosește cărțile de credit sau propria carte de identitate, n-are cum să ajungă într-un avion fără ajutor din partea cuiva cu greutate.

— E o zi minunată în biroul președintelui Manning, rosti femeia de la recepție la telefon. Cu ce vă pot ajuta?

— Alo, sunt agentul O'Shea de la FBI. Derulăm o investigație în cazul Nico. Pot să vorbesc cu persoana care se ocupă de transporturile președintelui? Trebuie să ne asigurăm că e la curent cu cele mai recente măsuri de prevedere și că Secret Service le-a pus în aplicare.

— Desigur, răspunse recepționera. Dați-mi voie să vă transfer apelul către Oren.

Se auzi un clic scurt urmat de două țârâituri ascuțite.

— Oren la telefon.

— Oren, sunt agentul O'Shea de la…

— Uau, devin din ce în ce mai popular – doi într-o singură zi, îl întrerupse Oren.

— Poftim?

— Suni de la Secret Service, corect? Doar ce-am vorbit cu unul dintre amicii tăi – a plecat de-aici acum un minut.

— Absolut, spuse O'Shea fără ca măcar să se bâlbâie. Aşadar, ai vorbit deja cu agentul…

— Egen… Roland Egen? I-am spus numele corect?

— El este, răspunse O'Shea, strângându-şi cu putere telefonul în mână. Un bărbat alb cu părul negru, nu-i aşa?

Micah tresări auzind descrierea, aproape atingând volanul cu bărbia.

— Ia stai, s-a dus…?

O'Shea ridică mâna, întrerupându-l pe Micah.

— Aşadar, i-ai dat ultimele informaţii despre Wes?

— Bineînţeles. Deşi n-am avut altă informaţie decât privitor la zborul spre Key West, explică Oren. Cu toate astea, apreciem că aveţi grijă de el. Vreau să spun, a fost întotdeauna puţin mai, ştiţi, mai *nervos* de când cu accidentul, însă de când Nico se află în libertate, mi-am dat seama după voce că părea foarte îngrijorat.

— Cine ar putea să-l învinovăţească? întrebă O'Shea, nerăbdător să închidă. Oren, ne-ai scos dintr-o mare încurcătură. Mulţumesc pentru ajutor.

În timp ce O'Shea îşi închidea telefonul, Micah chiar văzu expresia de pe faţa partenerului său.

— Mama mă…

— Te rog, spune-mi că Romanul era la el în birou, îi ceru Micah.

— *Gata,* spuse O'Shea. Fie am câştigat marele pot, fie ne-am aruncat cu capul înainte într-un câmp minat.

Dând din cap aprobator, Micah călcă acceleraţia şi-i indică din sprâncene un panou ce oferea informaţii despre cursele charter zilnice spre Key West. O'Shea deja forma un număr de telefon.

— Bună ziua. Aş vrea să închiriez un hidroavion al companiei dumneavoastră, spuse el la telefon. Credeţi că aţi putea să-l pregătiţi de decolare în cinci minute?

59.

— Ești sigur că n-a sunat? întrebă Dreidel de pe scaunul pasagerului în timp ce mașina aștepta să intre acolo unde traficul se gâtuia în mod obișnuit la intrarea pe US-1 în Miami. Fă-mi o favoare și mai verifică-ți o dată telefonul.

Bătând cu degetele în volan, Rogo nu se deranjă să-și verifice telefonul.

— N-a sunat.

— Dar dacă s-a întâmplat ceva… dacă n-a ajuns în Key West…

— Wes e băiat deștept – știe că o să-l depisteze dacă-l sunăm. Dacă a avut vreo problemă, o să aflăm.

— Mai puțin dacă a fost vreo problemă și *n-am* știut, insistă Dreidel. La naiba, de ce n-am aflat un minim de informații: numele tipului cu elicopterul… de unde au plecat… nici măcar n-avem adresa la care e acum în Key…

Înainte ca Dreidel să termine, telefonul îi vibră în buzunar. Scoțându-l rapid, deschise clapeta plin de îngrijorare și verifică identitatea apelantului. Rogo aruncă o scurtă privire de pe scaunul său, exact cât să vadă prefixul cu 202. De Washington, D.C.

— Alo? răspunse Dreidel. Se întoarse într-o parte. Uite ce-i, sunt în mijlocul a ceva important. Putem să vorbim mai târziu?… Mda, o să… da, *o să te*… Pa.

Întorcându-se spre Rogo în timp ce-și închidea telefonul, Dreidel adăugă:

— Nevastă-mea.

— Cu număr de telefon de Washington? se miră Rogo, încetând să mai bată cu degetele în volan. Credeam că locuiești la Chicago.

— E vechiul meu celular. Am păstrat numărul din D.C., explică Dreidel.

Mașina acceleră, după care încetini din nou, iar în final se opri complet, blocată în trafic. Rogo nu spuse nimic.

— Ce-i, crezi că mint? izbucni Dreidel.

— N-am spus nimic. Gata, de-ajuns cu vânătoarea de vrăjitoare.

Foindu-se în scaun, Dreidel se uită peste umăr și verifică banda de lângă ei.

— Pe dreapta-i liber.

Apucând strâns volanul, Rogo nu făcu nicio mișcare.

— Rogo, ai auzit ce-am…?

— Traficul e destul de varză. Nu-mi spune tu cum să conduc.

Pe banda din mijloc, mașina trecu ușor de un camion cu lumini galbene de avertizare care încărca un Cadillac maroniu pe partea stângă a drumului și care provocase ambuteiajul.

— Nu sunt imbecil, Rogo. Știu ce crezi despre mine.

— Dreidel…

— Ți se citește pe față… iar modul în care, atunci când ne-am despărțit, modul rapid în care ai intervenit ca să nu merg cu Wes… Nu-mi spune că n-am dreptate. Mai bine lasă-mă să spun asta cât pot de bine: n-aș face niciodată ceva care să-l rănească. *Niciodată.*

— Sunt sigur că n-ai face, rosti Rogo.

— Nu susțin că sunt cel mai bun soț din lume, OK? Însă mai sunt încă un prieten al naibii de bun. Nu uita, eu sunt cel care i-a obținut slujba asta lui Wes.

— N-am uitat niciodată chestia asta.

— Oh, și-acum și asta-i din vina mea? întrebă Dreidel. Am pus la cale un plan genial ca, după ce ocupă fosta mea slujbă, un glonț ricoșat să-l lovească direct în față?

— Nu asta am vrut să spun.

— Atunci fii clar măcar o dată, în loc să afișezi atitudinea asta superprotectoare față de Wes, de parcă ar fi o păpușă de porțelan chinezesc. Știu de ce-o faci, Rogo, cunosc o grămadă de-alde de-ăștia care n-au dat lovitura și care adoră să se facă utili.

— Exact cum cunosc și eu o grămadă de de-alde de-ăștia care încearcă din răsputeri să aibă succes, care de-abia așteaptă să-i abandoneze pe cei de lângă ei imediat ce nu mai au nevoie de ei. Gata cu rescrierea istoriei. Am fost acolo, cu el, în săptămâna în care i-au scos bandajele… și când reporterul ăla de la *Times* a publicat pe prima pagină faptul că are fața *distrusă*… și când, în cele din urmă, Wes s-a hotărât să se privească el însuși în oglindă doar pentru a spune că-și dorea să fi murit el în locul lui Boyle. Însă asta-i problema, Dreidel – de opt ani de zile, Wes *a fost* cel mort. Tu și restul echipei de la Casa Albă ați putut să continuați să apăreți la TV și în ziare, însă Wes a fost cel care n-a mai reușit niciodată să aibă o viață. Acum că are șansa asta, n-o să las pe nimeni să i-o ia.

— Ăsta-i un discurs nemaipomenit, Rogo, însă fă-mi o favoare: dacă n-ai

încredere în mine, ai curajul să-mi spui asta și să mă lași să cobor chiar aici.

— Dacă n-aș fi avut încredere în tine, Dreidel, te-aș fi lăsat în Palm Beach.

— Nici măcar asta nu-i adevărat, îl provocă Dreidel. M-ai adus aici, fiindcă voiai să-i vezi dosarele lui Boyle și știi că sunt singurul care te poate băga acolo.

Cu o mișcare bruscă a manetei de semnalizare, Rogo trecu pe banda din dreapta. Uitându-se la scaunul pasagerului, rămase tăcut.

Dreidel dădu din cap și-și mușcă pe interior buza de jos.

— Să te ia dracu' și pe tine, Rogo.

Bătând cu degetele mari pe volan, Rogo făcu strâns la dreapta pe Stanford Drive și se îndreptă spre poarta înconjurată de o pajiște de la intrarea principală în campus. În dreapta lor, pe un perete de beton se înălța un semn metalic verde cu litere aurii pe care se putea citi:

BINE AȚI VENIT LA UNIVERSITATEA DIN MIAMI
LĂCAȘUL CE ADĂPOSTEȘTE BIBLIOTECA PREZIDENȚIALĂ
LELAND F. MANNING.

Nu-și mai adresară niciun cuvânt până când ajunseră înăuntru.

60.

Jacksonville, Florida

„Nico, poate ar trebui să ne oprim.”

— Nu e nevoie.

„Dar dacă nu te odihnești…”

— Mă odihnesc de opt ani, Edmund. A sosit momentul, spuse Nico de pe scaunul șoferului atât de aplecat în față încât aproape atingea cu pieptul volanul trailerului.

Chiar în spatele lui, pe spătarul scaunului, se afla jacheta de armată pe care o furase de la Irish Pub. Cu soarele arzător al Floridei deasupra capului lui, iarna părea departe. Nu avea nevoie de jachetă. Și nici de sângele lui Edmund îmbibat în ea.

„Vrei să-mi spui că nu ești obosit?”

Nico aruncă o privire spre cadavrul lui Edmund prăvălit pe scaunul de lângă el. Prietenul lui îl cunoștea foarte bine.

„Conduci de peste zece ore, Nico. N-o să se întâmple nimic dacă faci o pauză – de fapt chiar ar trebui s-o faci, băiete. Mai ales dacă vrem să ne pierdem urma.”

Nico știa la ce se referea.

— Deci tu tot crezi că…

„Nico, nu-mi pasă cât de prudent conduci – dacă o să treci cu un trailer de patruzeci de tone pe străzile luxoase din Palm Beach, tot o să atragi atenția cuiva.”

Cu privirea ațintită pe rozariul ce atârna de oglinda retrovizoare, Nico își dădu seama că Edmund avea dreptate. Până acum avuseseră noroc, însă dacă erau trași pe dreapta de vreun polițist… dacă erau duși la secție… Nu, la urma urmei, cauza lor era prea importantă. Și mai ales când ajunseseră atât de aproape… de Wes… de Boyle… de a îndeplini voia Domnului și de a răscumpăra păcatele mamei sale… Nu, în niciun caz nu trebuia să riște.

— Spune-mi, cum crezi că e mai bine să fac, rosti el uitându-se la Edmund.

„Oricât de dificil ți s-ar părea, trebuie să scăpăm de camion și să facem

rost de ceva care să atragă mai puţin atenţia în trafic.”

— Foarte bine, dar cum o să procedăm?

„Cum procedăm întotdeauna, Nico?”

Camionul trecu printr-o groapă și trupul lui Edmund săltă înainte și înapoi, lovindu-se de tetieră și expunând vederii tăietura neagră de la gât.

„Privești pe fereastră și cauți o ocazie.”

Urmând privirea lui Edmund drept în față, prin parbriz, Nico încercă să vadă în zare, descoperind în cele din urmă punctul care-i atrăsese atenţia lui Edmund. În momentul când ochii i se opriră asupra lui, un zâmbet larg îi apăru pe figură.

— Crezi că ar trebui să…

„Sigur că ar trebui, Nico. Adu-ți aminte de Carte. Altfel de ce i-ar fi pus Dumnezeu acolo?”

Dând din cap, Nico apăsă pe frână, iar camionul, scrâșnind și zăngănind, se opri în cele din urmă chiar în spatele unui Pontiac maro aflat pe marginea autostrăzii. Pe partea din dreapta a mașinii, o femeie cu părul scurt și negru privea cum prietenul ei în maiou se lupta din greu să schimbe roata dezumflată a mașinii.

— Aveţi nevoie de ajutor? întrebă Nico sărind din cabină.

— Ești de la Triple A? întrebă femeia.

— Nu. Pur și simplu mi s-a părut că aveţi nevoie de ajutor, așa că ne-am gândit să ne oprim.

— Cred că am terminat, spuse prietenul femeii, strângând ultima piuliță.

— Exact ca Bunul Samaritean, spuse femeia în glumă.

— Amuzant, răspunse Nico, apropiindu-se de femeie. Deși, eu personal, prefer termenul înger păzitor.

Femeia se dădu înapoi. Însă nici pe departe suficient de repede.

61.

Key West, Florida

— Am ajuns, spune șoferul în momentul în care oprește taxiul vopsit într-un roz strălucitor.

Are nasul uns cu un strat gros de cremă albă de protecție solară și o pătură de plajă Shrek, zdrențuită, întinsă pe spătarul scaunului, pe care scrie „*Can I Get a Whoop Whoop*”.

— Numărul 327, William Street.

— Glumești? Abia dacă am parcurs trei cvartale, se rățoiește Lisbeth de pe bancheta din spate unde ne aflăm. De ce nu ne-ai spus că putem merge și pe jos?

— V-ați suit în taxi, spune șoferul, total nepăsător în timp ce învârte butonul radioului pentru a prinde postul care transmitea emisiunea *Paul & Ron.*

Key West-ul e inconfundabil – e soare peste tot.

— Vă costă doi dolari, adaugă el, apăsând un buton pe aparatul de marcat.

— N-ar trebui să-ți dau nici măcar…

— Mulțumesc că ne-ai adus, o întrerup eu, întinzând trei dolari spre scaunul din față.

Când am aterizat cu elicopterul pe un alt iaht privat în portul istoric Key West, am hotărât că pe tot restul călătoriei să încercăm să trecem cât mai neobservați cu putință. Șoferul se zgâiește la fața mea prin oglinda retrovizoare și-mi dau seama că deocamdată suntem departe de a îndeplini acest deziderat. Din fericire, mai cunoaștem câteva șmecherii.

Deschidem portiera și sărim afară, apoi privim cum taxiul se îndepărtează pe străduța îngrijită, dar îngustă. Ne aflăm în fața unei case modeste cu două etaje pe William Street, la numărul 327, însă în momentul în care taxiul dă colțul la capătul cvartalului, traversăm și căutam cu privirea numărul pe care îl căutăm de fapt: o căsuță ce pare de turtă dulce, de culoarea piersicii, cu obloane albe, de la numărul 324.

Apucând portița de metal care se deschide imediat ce se împinge în ea,

Lisbeth se repede pe veranda veche ca și cum ar fi la ea acasă. Însă chiar înainte de a ajunge la ușa de la intrare, îi sună telefonul. Adică telefonul colegei ei, fiindcă schimbaseră aparatele în redacție.

— Stai să văd ce e, spune Lisbeth scoțând telefonul din geantă.

O rugase pe prietena ei s-o sune numai dacă e o chestiune de viață și de moarte. Mă uit peste umărul ei în timp ce ea verifică cine o sună. Este numărul de la redacția lui Lisbeth. În mod clar, e o chestiune de moarte.

— Eve, răspunde Lisbeth.

— Slavă Domnului, spune colega ei de la rubrica de grădinărit, suficient de tare încât pot s-o aud și eu. Stai puțin că-ți fac legătura cu ea imediat.

— Ce? Cu cine îmi faci legătura?

— A sunat pe telefonul tău. Știu că mi-ai spus să nu răspund, însă când am văzut cine era… Îți dai seama că-mi era imposibil să refuz un apel de la Lenore Manning.

— Stai puțin… ce-ai spus? Prima-doamnă?

— A cerut să vorbească cu tine. A zis că are să-ți spună ceva în legătură cu articolul tău de azi-dimineață.

Dau din cap către ea că e în regulă și, cu un clic, Eve o anunță:

— Doctor Manning, aveți legătura cu Lisbeth.

— Bună, spune prima-doamnă, la fel de familiar ca întotdeauna.

— B-bună, doctor Manning.

— Vai de mine… cred că te-am întrerupt din ceva, spune prima-doamnă, articulând perfect cuvintele, ca întotdeauna. Ascultă, nu vreau să te țin prea mult – voiam doar să-ți mulțumesc pentru faptul că ai vorbit despre evenimentul organizat de societatea de fibroză chistică. A fost foarte frumos din partea ta.

Lui Lisbeth nu-i vine să-și creadă urechilor. Însă pentru Lenore Manning procedura e una obișnuită. Făcea același lucru și când se afla la Casa Albă – de fiecare dată când apărea un articol despre ei, indiferent dacă era de bine sau de rău, suna sau trimitea o scrisoare de mulțumire reporterului. Nu din bunătate. Era o șmecherie folosită de aproape toți președinții. Odată ce un reporter află că la capătul celălalt al firului există o persoană reală, îi este de două ori mai greu să te distrugă.

— Nu-i nicio problemă. Mă bucur că am putut fi de folos, spune Lisbeth cu onestitate.

— Întreab-o dacă Manning a intrat în birou, îi șoptesc eu lui Lisbeth în ureche.

— Doamnă, pot și eu să…

— Te las acum să te întorci la treburile tale, spune prima-doamnă, evitând-o cu atâta grație, încât Lisbeth abia dacă-și dă seama că nici măcar n-a apucat să pună întrebarea. Cu un clic, doctor Manning dispare de pe fir.

Lisbeth se întoarce către mine și închide telefonul.

— Extraordinar, nu ratează nicio ocazie, nu-i așa?

— Probabil că e mulţumită că ai numit-o un simbol.

— Crezi că într-adevăr îi pasă de…?

— Să-ți spun ceva: în zile ca astea, când toate posturile sunt pline de știri despre evadarea lui Nico și sunt difuzate imagini peste imagini din timpul administrației Manning, chestiile astea îi lipsesc mai mult decât oricui.

Lisbeth traversează înapoi veranda bătută de soare spre ușa de la intrare pe care se află un crab de lemn, pictat de mână, înfipt într-un afiș pe care scrie „Morocănos nu numai lunea”. Trage de ușa cu plasă și se întinde să apese pe sonerie.

— *E deschis,* se aude dinăuntru o voce gâjâită de fumător, trezindu-mi un șir de amintiri.

Mă întind peste umărul lui Lisbeth și împing ușa. Înăuntru, mă izbește instantaneu un miros acru de chimicale.

— Îmi cer scuze, am aerisit camera obscură, ne întâmpină un bărbat mic de statură, cu o barbă înspicată și un păr cărunt, rar, pieptănat pe spate.

Ștergându-se pe mâini cu un șervețel umed, își suflecă mânecile cămășii mototolite pe care o poartă și se apropie foarte tare de Lisbeth. Asta-i problema dintotdeauna cu fotografii de la Casa Albă – întotdeauna depășesc limitele.

— Nu ești Wes, îi spune lui Lisbeth fără umbră de ironie.

— Tu trebuie să fii Kenny, îi răspunde ea, strângându-i mâna și făcând o jumătate de pas înapoi. Lisbeth. De la biblioteca președintelui.

Nici nu se uită la ea. E prea preocupat să se uite la mine în timp ce intru înăuntru. Niciodată nu poate să-și ia ochii de la ținta sa.

— Tânărul Rege, zice el, folosind vechea mea poreclă.

— Popeye Fotograful, îi răspund eu, folosind-o pe a sa.

Duce degetul arătător la ridurile de la ochiul stâng. După ani întregi în care a privit prin obiectiv cu ochiul drept, ochiul stâng al lui Kenny se micșorează puțin câte puțin, dar într-un ritm constant.

— Vino, Bluto, sărută-mă, mă tachinează el, îmbrățișându-mă ca pe un vechi prieten din copilărie – o îmbrățișare strânsă care-mi trezește un val de

amintiri. Arăți fantastic, spune el, din toată inima.

În timpul călătoriilor cu Air Force One, Kenny conducea partidele de poker ale ziariștilor aflați în spate. Chiar de la intrare, încearcă deja să descifreze deja ceva pe figura mea.

— Nu poți să te dezveți de chestia asta, nu? întreabă el, urmărindu-mi privirea pe care o arunc spre exemplarul din *New York Times* aflat pe masa bucătăriei sale frumos mobilate și decorate.

Pe prima pagină se află o fotografie uriașă a președintelui în funcție, Ted Hartson, vorbind de la pupitrul său, cu mâinile așezate chiar în spatele microfonului.

— Cine a făcut fotografia asta? Kahan? întreb eu.

— Mâinile lăsate în jos… nicio mișcare… nicio reacție… sigur că a făcut-o Kahan. Președintele ar putea fi la fel de bine un simplu cadavru, judecând după poza asta.

În lumea podiumurilor și a fotografilor de la Casa Albă, singurele imagini de valoare sunt considerate cele în care președintele este surprins în mișcare. Un gest al mâinii. O ridicare din sprâncene. Acela e momentul în care armata de fotografi apasă butoanele aparatelor. Dacă ratezi momentul, ratezi fotografia.

Kenny rareori rata o fotografie. În special când conta. Însă după treizeci și cinci de ani de deplasări din oraș în oraș și din țară în țară, își dăduse seama că, dacă asta nu era o treabă de om tânăr, nu era niciuna de om bătrân. Kenny nu se supărase. Chiar și cele mai bune garnituri ajung în cele din urmă să fie trecute pe linie moartă.

— Deci, cum sunt anii bătrâneții? glumesc eu, deși știu că de-abia se apropie de șaizeci de ani.

Făcându-mi cu ochiul său de Popeye, ne poftește în sufragerie, care în mod clar servește mai degrabă drept un fel de anticameră pentru studioul său. Centrată în jurul unei mese de cocktail, din lemn de pin, înconjurată de patru fotolii simple și solide, camera este acoperită aproape până la tavan cu zeci de fotografii alb-negru, toate înrămate elegant pe un fundal alb în rame negre, ca la muzeu. Pe măsură ce mă apropii de ele, îmi dau seama cu surprindere că, deși majoritatea fotografiilor sunt realizate în stilul jurnalistic direct pentru care sunt faimoși fotoreporterii de la Casa Albă, toate înfățișează tinere mirese aruncând buchetul sau miri falnici mușcând din tortul miresei.

— Te ocupi de *nunți*? întreb eu.

— Șase președinți diferiți, patruzeci și doi de regi, nenumărați ambasadori… Și alaiul de nuntă al lui Miriam Mendelsohn, completat de o poză de la reîntâlnirea frăției din care făcea parte, Pi Phi, zice Kenny, plin de entuziasm și fără pic de jenă.

— Vorbești serios?

— Nu râde, Wes – lucrez două zile pe lună și pe urmă mă duc să navighez o săptămână întreagă. Treaba mea e să-i fac să semene cu membrii familiei Kennedy.

— Sunt foarte frumoase, spune Lisbeth studiind fotografiile.

— Așa și trebuie, răspunde Kenny, îndreptând una dintre rame. Le sunt dedicat trup și suflet. Vreau să spun că nu toate plăcerile vieții se găsesc la Casa Albă, nu-i așa?

Dau din cap fără să mă gândesc. La fel ca și Lisbeth care se ridică pe vârfuri și îndreaptă și ea una dintre rame. Chiar peste umărul ei, pe o măsuță din apropiere, văd una dintre cele mai faimoase fotografii ale lui Manning: un instantaneu simplu, în alb și negru, al președintelui în bucătăria de la Casa Albă, potrivindu-și cravata într-o carafă de argint plină cu apă, chiar înainte de prima lui cină oficială. Întorcându-mă la peretele plin cu mirese, văd o frumoasă blondă care se privește peste umăr în oglindă admirându-și coada împletită în spic. Fotografia mai nouă este la fel de bună. Poate chiar mai bună.

— Deci ce mai face Peștele-cel-Mare? adaugă Kenny, referindu-se la Manning. Mai e supărat pe mine că i-am făcut poza aia?

— Nu e supărat pe tine, Popeye.

— Pe bune? I-ai spus că vii să mă vezi?

— Ai înnebunit? întreb. Ai idee măcar cât de supărat e pe tine?

Kenny râde, pe deplin conștient de opinia generală despre el în casa Manning.

— Unele reguli nu se schimbă niciodată, spune el, luând în mână un biblioraft gros de pe măsuța cu poza lui Manning. Mașinile second-hand albe se vând cel mai bine… cluburile de striptease se închid numai dacă izbucnește vreun incendiu… și președintele Leland Manning nu-l va ierta niciodată pe omul care i-a dat *asta*…

Deschizând biblioraftul, Kenny scoate la iveală o copie veche, plastifiată, a celei mai celebre fotografii prezidențiale de la cea în care Truman ținea ridicat sloganul „Dewey îl învinge pe Truman”: fotografia alb-negru a Leului Laș – Manning pe punctul de a țipa în momentul

atentatului, înconjurat și protejat în timp ce soția președintelui executiv devine scutul său uman.

— Doamne, îmi aduc aminte ca am văzut poza asta pe prima pagină a ziarului a doua zi, spune Lisbeth, așezându-se pe unul dintre fotolii în timp ce el îi pune biblioraftul în brațe. Este… este o adevărată bucată de istorie…

— Ce ziar? întreabă Kenny.

— *Palm Beach Post,* răspunde Lisbeth privind în sus.

— Da, asta era poza. Alte câteva mii de dolari pe care n-o să-i văd vreodată.

Citind expresia de uimire de pe fața lui Lisbeth, îi explic:

— Cum Kenny lucra pentru AP la momentul respectiv, își scoteau banii din vânzarea drepturilor de preluare a fotografiei.

— Sute de ziare și patruzeci de coperte de reviste – toate pe degeaba, spune Kenny. Între timp, puștiul ăla de colegiu pe care NASCAR l-a angajat să facă niște fotografii pentru pagina lor de web, ce credeți? Lucra pe cont propriu, al dracului băftos. A câștigat opt sute de mii de dolari – *opt sute de mii* – și *a ratat fotografia*!

— Da, dar cine a luat premiul Pulitzer pentru întreaga secvență? îi atrag atenția.

— Pulitzer? Asta a fost așa, de milă, întrerupse Kenny. Nu am apăsat pe declanșator în mijlocul unui val de împușcături. Pur și simplu am intrat în panică din cauza zgomotului și am apăsat butonul din greșeală. Manning este în numai trei dintre fotografiile făcute. Întorcându-se spre Lisbeth, adăugă: S-a întâmplat atât de repede, încât, dacă priveam puțin în altă parte și pe urmă-mi întorceam privirea la loc, ratam momentul.

— Nu mi se pare că ai ratat ceva, spune Lisbeth în timp ce el dădea prima pagină pentru a dezvălui două foi pline cu vreo șaizeci de cadre alb-negru, niciuna mai mare decât un timbru.

— Dacă mai dai paginile o să mai vezi șase foi pline cu instantanee – în total opt filme, inclusiv împușcăturile de răspuns, spune Kenny. Pe majoritatea le am la dimensiunile 20 x 25, dar ai spus că biblioteca e în căutare de poze din noi unghiuri așa că…

Scoase din buzunar o lupă de fotograf și i-o dădu lui Lisbeth.

O fracțiune de secundă aceasta nu realiză că se prezentase ca făcând parte din personalul bibliotecii.

— Nu… nu, e foarte bine, spune ea. Având în vedere că se apropie aniversarea a 10 ani de la eveniment, vrem să facem o expoziție care să fie

altceva decât o simplă retipărire a vechilor fotografii.

— Desigur, e de înțeles, spune Kenny rece, îngustându-și ochiul de Popeye în timp ce mă fixează calm cu privirea. Înainte cu doi ani de momentul respectiv, e mult mai indicat din partea voastră să bateți drumul până în Key West, în loc să-mi cereți să fac câteva copii și să vi le trimit la bibliotecă.

Lisbeth îngheță. Eu la fel. Ochiul de Popeye e doar o fantă.

— Acuma pe bune, Wes. Chestia asta e pentru tine sau pentru *el,* întreabă Kenny.

Rostește *el* cu tonul pe care oamenii îl folosesc de obicei când vorbesc despre Dumnezeu. Noi toți foloseam același ton când eram la Casa Albă.

— Pentru mine, spun eu simțind cum mi se usucă gura.

Nu-mi răspunde.

— Jur, Kenny. Pe mama.

Nimic.

— Kenny, te rog…

— Ascultă, îmi sună telefonul, mă întrerupe el, deși în casă nu se aude nici musca. Mă duc să răspund. Sunt sus dacă aveți nevoie de mine. Ați înțeles?

Dau din cap cu respirația întretăiată. Kenny mă mângâie pe cicatricele de pe obraz ca un naș și dispare pe scări fără să privească în urmă. Abia când aud închizându-se ușa de sus a dormitorului reușesc să expir.

Lisbeth desface inelele biblioraftului cu un zgomot metalic.

— Ia tu lupa și iau eu pozele 20 x 25, spune ea scoțând prima dintre cele opt foi și împingându-le spre mine.

Îngenunchind lângă masa de cocktail, pun lupa deasupra primei fotografii și mă aplec deasupra ei ca un bijutier ce studiază un diamant.

Primul instantaneu este un prim-plan al limuzinei chiar în momentul în care intrăm pe pistă. Spre deosebire de imaginile filmate din biroul lui Lisbeth, aici fundalul este clar și curat. Însă obiectivul este atât de apropiat de mașină încât nu pot să văd decât cefele câtorva piloți NASCAR și primul rând de oameni din tribune.

Am văzut o poză… mai avem 287…

62.

— O căutăm pe Kara Lipof, spuse Rogo, intrând în camera dezordonată, la fel de lungă și de largă cât două piste de bowling puse cap la cap.

— Al doilea birou pe dreapta, rostește un arhivar arătându-i direcția cu o mână pe care avea scris un număr de telefon.

Adăpostind opt arhivari într-un spațiu comun fără nimic altceva în afara unui fișet de metal care să separe fiecare birou de cel de lângă el, camera era plină ochi de hârtii împrăștiate pe fiecare birou, raft, scaun, monitor de computer, minifrigider și pervaz. Din fericire pentru Rogo, hârtiile nu acoperă și plăcuța de plastic cu numele de pe biroul Karei.

— Kara? întrebă Rogo cu căldură în glas, contând ca întotdeauna pe farmecul său.

Din spatele biroului ei, o femeie de vreo treizeci de ani, cu părul castaniu și bluză modernă cu imprimeu floral, privi în sus de după ecranul computerului.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Sper, răspunse Rogo zâmbind. Sunt Wes Holloway – de la biroul personal. Am vorbit ieri la telefon despre dosarele lui Ron Boyle.

Înainte ca ea să poată sesiza diferențele dintre vocea lui Wes și vocea sa, Rogo adăugă ceva ce nu putea să nu-i atragă atenția.

— Președintele voia sa știe dacă ai reușit să faci rost de ele.

— Da… desigur, spuse Kara încercând să se descurce în mulțimea de dosare de pe birou. Însă… nu mi-am dat seama că urma să veniți să le luați.

— Ai spus că sunt 36 000 de pagini de copiat, adăugă Rogo, continuând să zâmbească în timp ce repeta amănuntele pe care i le dăduse Wes. Ne-am gândit că, dacă venim aici și ne uităm noi prin ele mai întâi, putem economisi o grămadă din banii pentru toner și hârtie.

Kara izbucni în râs. La fel și Dreidel, pentru atmosferă.

— N-ai idee cât de mult mă ajuți cu chestia asta, adăugă Rogo. Mulțumită ție chiar voi ajunge să-mi sărbătoresc împlinirea celor douăzeci și trei de ani. Bine… celor douăzeci și cinci. Fie, maximum douăzeci și nouă.

— Nu-mi mulțumi încă, spuse Kara, scoțând un dosar subțire cu coperte de carton maro. Să-ți trimit prin fax un careu de cuvinte încrucișate a fost o

chestie – însă dacă vrei să ai acces la întregul dosar al lui Boyle, am nevoie de o cerere oficială FOIA, plus o autorizaţie care să ateste că…

— Vezi, asta e problema, o întrerupse Dreidel, punând o mână pe umărul lui Rogo şi încercând să-l facă să se dea la o parte. Rogo nu se clinti. Dacă preşedintele face o cerere oficială, oamenii vor observa asta. Vor începe să creadă că s-a întâmplat ceva. Că au apărut noutăţi în legătură cu cazul Boyle. Imediat familia lui Boyle va dori să afle ce are de ascuns guvernul. Noi nu spunem *nimic*, ei spun *totul* şi aşa iau naştere conspiraţiile. Aşa că, ce-ar fi să scutim toată bătaia asta de cap şi să considerăm asta o cerere *neoficială*. Cât despre autorizaţie, nu am nimic împotrivă să o semnez eu.

— Îmi cer scuze… vă cunosc de…?

— Gavin Jeffer, răspunse Dreidel înainte ca ea să poată termina întrebarea. Ştii tu… de aici…

Arătând cu degetul spre biroul ei, Dreidel indică o foaie cu antetul bibliotecii chiar pe marginea stângă, acolo unde apărea numele lui.

Era cea mai mare realizare a lui Dreidel de până atunci. Pentru a ridica Biblioteca Manning, fusese înfiinţată o fundaţie separată cu un consiliu director format din prietenii cei mai apropiaţi ai preşedintelui, cei mai importanţi sponsori şi membrii cei mai devotaţi ai staffului său. Acest grup select le includea pe fiicele lui Manning, pe fostul său secretar de stat, pe fostul preşedinte executiv de la General Motors şi – spre surprinderea tuturor – pe Dreidel. Fuseseră necesare o mulţime de telefoane şi se trăseseră o mulţime de sfori, însă toate astea se număraseră întotdeauna printre atuurile lui Dreidel.

— Deci, îmi dai dosarele? o întrebă pe femeie.

Kara se uită la Rogo şi apoi din nou la Dreidel. Din modul în care se juca cu degetul cu coperta de carton a dosarului era clar că încă mai avea îndoieli.

— Kara, dacă vrei poţi suna la biroul preşedintelui, adăugă Dreidel. Ştii numărul Claudiei.

— Nu la asta mă…

— Nici măcar nu e vorba despre un membru al NSC, continuă Dreidel să argumenteze referindu-se la Consiliul Naţional de Securitate. Boyle e unul de-ai noştri.

— Şi e mort, aminti Rogo, ridicându-se pe vârfuri pentru a-şi menţine entuziasmul. Fii serioasă, ce s-ar putea întâmpla în cel mai rău caz? O să se trezească la viaţă?

Pentru a doua oară Kara izbucni în râs. Pentru a doua oară Dreidel se prefăcu că face același lucru.

— Și o să semnați pentru el? îl întrebă pe Dreidel.

— Dă-mi formularul și nu-i nicio problema. Și dacă te face să te simți mai bine, o să-l rog pe președintele Manning să-ți trimită personal o scrisoare de mulțumire.

Clătinând din cap, ea se ridică de pe scaun.

— Sper că din cauza asta nu o să fiu conce…

Lui Rogo îi sună mobilul în buzunar.

— Scuze, spuse el scoțându-l din pantaloni și deschizându-l.

Pe ecran scria „Bir. Șer. PB”. Biroul șerifului din Palm Beach.

— Vă ajung din urmă imediat, le spuse lui Dreidel și Karei, care se îndreptau spre ușă. Întorcându-se la mobil, răspunse: Rogo la telefon.

— Hei, grăsuțule, ne-ai lipsit azi la tribunal, spuse pe un ton glumeț un bărbat cu o voce puternică și un accent de New York de neconfundat.

Rogo îl recunoscu imediat. Ajutorul de șerif Terry Mechaber. Cel mai zelos agent din districtul Palm Beach la aplicarea de amenzi pentru întoarcerea în locurile nepermise… și cel mai vechi prieten al lui Rogo în rândul apărătorilor legii.

— Da, secretara mea a fost bolnavă, așa că a trebuit să stau în pat și să mă pup în fund singur în dimineața asta, răspunse Rogo.

— Ciudat, fiindcă tocmai am vorbit cu secretara ta. Mi s-a părut că buzele ei sunt într-o stare foarte bună – în special când mi-a spus că ești plecat încă de dimineață.

Un moment, Rogo nu mai spuse nimic.

— Ascultă, Terry…

— Nu vreau să știu, nu vreau să aud, nu vreau să citesc despre chestia asta în ziarul de mâine, spuse Terry. Și bazându-se pe bătaia pe care ai s-o încasezi, nu vreau nici măcar să văd filmul prost care se va face cu scena în care îți spun chestia asta.

— Ce, ce spui?

— Cei Trei… știi tu, tipii pe care mi-ai spus să-i caut în baza de date pe care o avem aici…

— Stai puțin, ai găsit ceva?

— Da, aici în DMV Florida, avem informații despre toți băieții răi din lume. Nu, am vorbit cu cumnatul surorii partenerului meu care lucrează de câțiva ani niște chestii pe computer de care habar n-am pentru DOD.

— D… O… D?

— Department of Defense[18], răspunse Terry de data asta rar și serios. Și când a căutat acolo date despre Cei Trei, ei bine, îți amintești când tirul acela cu optsprezece roți s-a răsturnat cu toată încărcătura pe autostrada I-95, aruncând în aer sulițe de metal și rănind aproape pe toți cei aflați în cele zece mașini din spatele lui?

— Da…

— E și mai groaznic.

63.

— Bine ați venit la Key West, spuse pilotul, trecându-și mâna prin părul blond și des.

Urmându-l pe ușa hidroavionului și pe scară spre pontonul plutitor alb ce servea ca punct de sprijin pentru avionul alb cu portocaliu, O'Shea și Micah abia așteptau că avionul să fie legat de doc.

— Cât stați? întrebă pilotul.

— Nu prea mult, răspunse O'Shea, de data asta atent să păşească exact unde trebuia.

Așteptând ca valurile provocate de hidroavion să se liniștească, sări de pe marginea pontonului plutitor și ateriză fără nicio problemă pe chei.

— Ai grijă însă…

— Nu vă faceți griji, strigă pilotul. Îi cunosc pe toți docherii de aici. Imediat ce leg pontonul mă ocup de chestia asta – n-o să afle nimeni de prezența noastră în aceste locuri.

— Ar trebui să sunăm din nou la biroul lui Wes, spuse Micah, câțiva pași în urma lui. Poate că a luat legătura cu ei.

— Nu a luat nicio legătură.

Urmărind labirintul de scânduri de pe lângă zecile de bărci și de iahturi care se legănau legate de chei, O'Shea nu încetini până ce ajunse la capătul William Street. Când Micah se opri lângă el, dintr-un bar aflat undeva la dreapta lor, în depărtare, începu să răzbată sunetul muzicii folk-rock acustice. O'Shea miji ochii încercând să distingă ceva în mulțimea de turiști care luau cu asalt magazinașele dispuse de-a lungul cheiului. De pe străzile laterale, un șir neîntrerupt de mașini și taxiuri înconjurau zona, aducând în permanență alți și alți turiști.

— La ce te…?

— Toate taxiurile sunt roz, izbucni O'Shea. *Taxi*!

În dreapta lor, un taxi roz strălucitor se opri scrâșnind din frâne. Deschizând portiera din spate, O'Shea se strecură înăuntru.

— Aveți și radio în mașinile astea?

Șoferul de taxi negru și pricăjit privi peste umăr la costumul bleumarin al lui O'Shea și apoi la Micah, a cărui cravată se legănă în timp ce acesta se aplecase în cadrul ușii.

— Nu-mi spuneți, v-ați pierdut portofelul într-un taxi roz.

— De fapt, mi-am pierdut prietenul, râse O'Shea binevoitor. Din fericire e destul de greu să treacă neobservat – are o grămadă de cicatrice pe o parte a feței. În plus, mai umblă și cu o roșcată. Deci, ce zici, adăugă el vârând o bancnotă de douăzeci de dolari între cele două scaune din față? Crezi că mă poți ajuta să dau de ei?

Șoferul rânji.

— La dracu', omule, de ce n-ai spus așa de la început?

După o scurtă descriere făcută în emițător, o voce rară și înceată se auzi prin radio:

— Da, i-am văzut eu, Rogers. Băiatul cu cicatricele… I-am lăsat acum douăzeci de minute. Pe William Street la numărul 327.

— E departe de aici? întrebă O'Shea în timp ce șoferul se zgâia la el în oglinda retrovizoare.

— Puteți merge pe jos dacă vreți.

Micah sări înăuntru trântind portiera.

— Mergem cu mașina, spuse O'Shea îndesând o altă bancnotă de douăzeci printre scaune. Cât poți de repede.

— Ca și cum ar fi o chestiune de viață și de moarte, adăugă Micah.

64.

Cu genunchii lipiți de covor, pieptul strivit de măsuță și toată greutatea feței lăsată pe lupa fotografului, studiez un instantaneu alb-negru făcut din profil președintelui și primei-doamne părăsind Cadillac One, cu bărbiile ridicate către mulțimea uimită. La fel ca în cele mai bune fotografii de la Casa Albă, este surprins amestecul acela între fastul instituției prezidențiale și caracterul profund uman al actorilor implicați.

Manning își sprijină mâna pe mijlocul soției sale, conducând-o ușor afară din mașină, spre lumea lui. În momentul în care coboară din mașină, cu un picior deja pe asfaltul pistei, e gata să clipească, înțepenită de contrastul dintre liniștea reconfortantă a limuzinei și vuietul mulțimii. Pentru a se sprijini, prima-doamnă apucă mâna pe care i-o întinde președintele. Însă chiar și în acest moment – când sunt mână în mână și el îi atinge talia – sentimentul de tandrețe care există între soț și soție este anihilat de faptul că în loc să se uite unul la altul, amândoi zâmbesc către admiratorii din tribune.

— Nu-mi vine să cred ce văd, spune Lisbeth răsfoind foile pline cu imagini 20 x 25 pe care le ține în poală.

Arunc o privire spre ea să văd la ce se uită. E cam la zece secunde înainte de secvența mea, la câteva momente după ultima împușcătură și după ce Manning a fost tras la o parte de roiul de piloți, invitați și agenți ai Secret Service. În fotografia ei, oamenii din tribune urlă și se năpustesc unii peste alții, la întâmplare, cu părul vâlvoi.

În poza mea sunt ca vrăjiți și calmi, complet nemișcați în scaunele lor. În a lui Lisbeth aud țipete. În a mea aud murmurul ce plutește în aer când dau cu ochii prima oară de președinte și de soția sa. „Iată-l… Uite-l… Uite-i…”

Un interval de zece secunde. Un interval de zece secunde care a schimbat totul… Nu. Nu a schimbat totul. M-a schimbat pe mine.

Un sunet electronic îmi întrerupe gândurile și imediat îmi dau seama că este sunetul telefonului mobil pe care l-am împrumutat de la colega lui Lisbeth de la ziar. Scoțându-l din buzunarul jachetei văd că pe ecran scrie „Biblioteca Preș. Manning”. Măcar este suficient de deștept să nu sune de pe al…

— Sunt toți implicați în chestia asta, rostește el înainte să am ocazia de

a-l saluta. Așa au reușit să o facă.

— Despre ce…?

— Exact cum am spus noi, Wes, e imposibil să faci așa ceva fără ajutor.

— Stai puțin… despre cine vorbești?

— Cei Trei – așa le spunea Boyle. Însă nu sunt ceea ce tu…

— De unde ai scos-o? De la Dreidel sau de la altcineva?

— De la…

— Sau măcar Dreidel știe de chestia asta?

— *Vrei să taci dracului din gură odată și să mă lași să vorbesc*!? urlă Rogo în telefon.

Mă întorc să văd dacă Lisbeth aude, însă e prea adâncită în studierea pozelor.

Încercând să-și tragă sufletul, Rogo începe în șoaptă. Indiferent unde se află, e evident că nu e singur.

— Au început ca într-un mit, Wes. Ca într-o poveste de demult cu fantome în căutarea dreptății. Ai auzit-o ani de-a rândul: politicieni plângându-se și vociferând întruna că sistemele de siguranță și apărare a legii pe care le avem nu lucrează bine împreună – că FBI nu e dispus să împărtășească informații cu CIA, care nu e dispusă să împărtășească informații cu Secret Service. Rezultatul este că jumătate dintre agenții se plâng ca sunt ținute în întuneric. Dar sunt și unii care susțin – desigur, nu în public – că lipsa de coordonare nu este la urma urmei chiar atât de rea. Cu cât rivalitatea dintre ele este mai mare, cu atât fiecare agenție este mai înclinată să le verifice pe celelalte. Dacă CIA face o faptă de corupție, FBI-ul este acolo ca să o descopere. Dar dacă s-ar alia toți și și-ar uni forțele împotriva noastră… ai idee cam câtă putere ar avea?

— Stai puțin, vrei să spui că cineva a convins *mii* dintre cei mai buni agenți ai noștri să treacă brusc de o anumită parte a baricadei?

— Nu mii, spune Rogo în continuare în șoaptă. Numai trei.

Ridicându-mă din genunchi, mă așez pe canapea. Lângă mine, Lisbeth examinează cu atenție una dintre poze.

— Hei… fii atent… Wes, spune ea arătându-mi o poză.

Îi fac semn cu degetul arătător să aștepte *un minut* și rămân concentrat asupra a ceea ce aud.

— Trei membri, adaugă Rogo. Unul de la FBI, unul de la CIA, unul de la Secret Service. De unul singur, fiecare poate face numai anumite lucruri. Dar dacă sunt împreună, pe deplin conștienți de toate trucurile din branșă,

inclusiv cele prin care pot fi prostite trei dintre cele mai puternice agenţii ale noastre? Sunt în stare să răstoarne pământul.

— Wes, cred că trebuie să te uiţi la asta, spune Lisbeth.

Încă o dată îi fac semn să aştepte *un minut.*

— Aparent era vorba despre marele mit urban al instituirii domniei legii – asta până acum opt ani, când a fost deschisă prima anchetă internaţională oficială, spune Rogo. Sursa mea spune că există un memoriu cât toate zilele înaintat de Boyle preşedintelui prin care îl avertiza să cerceteze situaţia.

— Prin urmare, Manning şi Boyle încercau să-i vâneze pe Cei Trei?

— Sau Cei Trei încercau să-i vâneze pe ei – din ce se ştie se pare că se dădea o luptă pentru acelaşi ciolan corupt, răspunde Rogo.

— Şi crezi că cei trei tipi au putut să-şi păstreze slujbele şi să rămână ascunşi atâta amar de vreme?

— Glumeşti? Robert Hanssen a petrecut douăzeci de ani vânzând secrete din interiorul FBI-ului înainte să se prindă cineva. Cei Trei sunt nişte adevăraţi profesionişti în cadrul agenţiilor lor. Şi prin felul în care se susţin unul pe altul, efectele sunt de trei ori mai dezastruoase. A, şi ca să-ţi stric de tot ziua: ultimul – şi de fapt singurul – loc în care a fost văzut vreunul dintre tipii ăştia a fost minunatul colţ de rai terorist cunoscut drept Sudan.

— Sudan? Adică singura ţară despre care Romanul ştie totul?

— Wes, vorbesc serios, spune Lisbeth deschizând inelele metalice care ţin foile la un loc în dosar.

— Stai o secundă, îi spun. Nu glumesc, Rogo, spun în telefon. Crezi că Romanul primeşte informaţii de la Cei Trei?

— Sau le *procură* informaţii Celor Trei. La urma urmei, nu ştim dacă Romanul *nu este chiar unul* dintre Cei Trei, deşi cred ca ar putea fi oricine lucrează în Secret Service.

Lângă mine, Lisbeth scoate o fotografie din dosar, apoi o duce atât de aproape de ochi, încât aproape că-i atinge vârful nasului.

— Vrei să spui că face parte din CIA sau din FBI? îl întreb pe Rogo.

— Nu, e de la Secret Service, spune Rogo un pic cam prea sigur pe el.

Îi cunosc tonul asta.

— Rogo, nu te mai juca cu mine. Spune odată ce ai de spus.

— Wes, opreşte-te o secundă să te uiţi la asta, spune Lisbeth, deja supărată că o ignor.

— De fapt, lui Dreidel i-a venit ideea asta, spune Rogo. Imediat ce a auzit cuvântul „FBI”, l-a întrebat pe omul meu dacă îi poate cerceta pe

agenţii tăi preferaţi, O’Shea şi Micah. Din dosarul lui reiese că O’Shea a început să lucreze pentru Birou în iulie 1986. Exact în acelaşi an ca şi Micah.

— Şi care e problema?

— Wes… bâzâie Lisbeth.

— Problema este, spune Rogo refuzând să se dea bătut, că Micah nu lucrează pentru Birou. Din câte se pare, lucrează ca ofiţer care monitorizează agenţii care lucrează la un caz. Pentru CIA.

— Uită-te odată! adaugă Lisbeth îndesându-mi fotografia în poală.

Rămân cu răsuflarea tăiată ca şi cum cineva mi-a tras o săgeată în plămâni. Când mă uit încă o dată la fotografia pe care o ţin pe genunchi, mi se face şi mai rău. Este o fotografie alb-negru făcută la câteva minute după împuşcături. Spre deosebire de celelalte, aceasta înfăţişează partea interioară a pistei unde piloţii, mecanicii şi personalul NASCAR se îmbrăţişează, încearcă să se îmbărbăteze şi să-şi explice unii altora ce s-a întâmplat în faţa ochilor lor. Cei mai mulţi sunt încă în stare de şoc. Câţiva par furioşi. Şi unul – unul singur, aflat în dreapta, în planul îndepărtat al fotografiei, privind peste umăr în timp ce se îndepărtează – arată extrem de ciudat.

La o prima vedere se pierde în peisaj datorită salopetei de curse pe care o poartă. Dar părul pieptănat cu grijă şi vârful urechii care îi lipseşte îl fac imposibil de confundat. Cu opt ani în urmă eu am fost împuşcat în faţă, Boyle se presupune că a fost omorât, iar administraţia Manning a fost pusă la pământ. Micah a fost acolo ca să vadă toate astea.

— El e, nu? întreabă Lisbeth. E Micah…

Secret Service are datoria să-l apere pe preşedinte. FBI-ul s-a ocupat de anchetarea lui Nico.

— Ce mama dracului căuta CIA acolo? izbucnesc eu.

— Wes, nu-i răspunde, îl aud pe Rogo în telefon.

— Ce zici?

— Gândeşte-te puţin, îmi spune. Întotdeauna ai fost singur când te-au încolţit O’Shea şi Micah, nu-i aşa? Aşa că, dacă Lisbeth nu l-a întâlnit niciodată pe Micah, cum mama dracului poate să-l identifice într-o fotografie?

Mă uit la Lisbeth care se află încă lângă mine, pe canapea.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă ea întinzându-se să ia fotografia.

Mi-o smulge din mâini înainte să pot reacţiona.

— Te sun eu imediat, îi spun lui Rogo și închid telefonul.

65.

— Îmi pare rău că nu v-am putut fi mai mult de ajutor, spuse o negresă în vârstă cu o brățară de mărgele în timp ce-l conducea pe O'Shea spre ușa căsuței ei modeste de la numărul 327 pe William Street. Sper din toată inima că-l veți găsi.

— Sunt sigur c-o să-l găsim, răspunse O'Shea ieșind afară și îndesându-și insigna la loc în buzunarul jachetei. Oricum, vă mulțumesc că ne-ați îngăduit să aruncăm o privire pe aici.

La câțiva pași în urma lui, Micah își ținea telefonul lipit de ureche, încercând din răsputeri să nu pară frustrat. Nu rosti niciun cuvânt până ce femeia nu închise ușa în urma lor.

— V-am spus că puștiul e deștept, spuse Romanul prin telefon, lui Micah.

— Și ne-a ajutat foarte mult, îi replică Micah. Aproape la fel de mult ca atunci când ai apărut în Florida și ai intrat în biroul lui Manning fără să spui nimănui.

— Știi foarte bine regulile, spuse Romanul calm. Fără niciun contact, în afară de cazul în care…

— Vrei să spui că ăsta nu e un caz de extremă urgență? explodă Micah. Wes își vâră nasul peste tot, habar n-avem pe unde umblă Boyle, iar tu te duci în singurul loc în care toată lumea o să se întrebe ce mama dracului cauți acolo? Când aveai de gând să ne pui și pe noi la curent cu ce se întâmplă – înainte sau după ce încep să se holbeze la tine și să pună întrebări la cartierul general?

La fel ca și mai devreme, Romanul rămase calm.

— Dar *te-am sunat*, Micah. De asta vorbim acum. Și ca să te simți mai bine, să știi că nimeni nu pune întrebări despre mine la cartierul general. Sunt aici fiindcă asta este slujba mea, ceea ce nu se poate spune despre tine și despre duzina de oameni cărora li te-ai prezentat ca fiind agent FBI. Agenția te învață să fii așa de idiot sau pur și simplu intraseși în panică gândindu-te că O'Shea o să te ia la bătaie dacă nu stai aproape de el?

— Am spus la cartierul general că tata e bolnav. O'Shea a spus că se duce la ceremonia de absolvire a nepoatei lui. Crezi că nu ne-am luat toate măsurile de precauție înainte să venim aici?

— Și ce te face să crezi că vă puteți ține de mână în public în felul ăsta? Folosindu-vă numele adevărate, nici mai mult, nici mai puțin? O'Shea e de înțeles – pentru cazul în care Wes sună la Birou ca să se intereseze despre el. Dar *tu*!? Ai uitat cum am reușit să ajungem atât de departe?

— Nu am uitat absolut nimic, îi replică Micah. De aceea când am început să simt flăcările de la *Infernul din zgârie-nori* l-am sunat pe O'Shea în loc să te sun pe tine. Așa că nu uita tu, deșteptule, în FBI, O'Shea este consilier juridic, adică el coordonează resursele pentru anchete din afara țării. Ceea ce înseamnă că este autorizat – la dracu', este chiar *încurajat* să aibă de-a face cu tipi ca mine, din Agenție. Asta e slujba lui! Așa că, nu te supăra, atâta vreme cât mi-am pus fundul la bătaie, am de gând să lupt prin toate mijloacele să-l salvez!

Un moment, Romanul rămase fără replică.

— Fără niciun contact, spuse el în cele din urmă. *Niciodată.*

Micah se întoarse către O'Shea, pe buzele căruia putu citi: „Închide". După aproape zece ani de când lucrau împreună, știau amândoi că nu avea niciun rost să continue. Când Romanul voia ceva, întotdeauna se implica el însuși. Același lucru era valabil pentru toți. Ambiția personală fusese ceea ce îi făcuse să se întâlnească cu toții cu ani în urmă la Colegiul de Război. Nu era nicio coincidență faptul că fiecare dintre ei fusese invitat să ia parte la una dintre prestigioasele conferințe ale armatei asupra conducerii, unde oficialitățile militare și reprezentanții la vârf ai Departamentului de Stat, CIA, FBI, DIA, Serviciul Vamal și Secret Service petreceau două săptămâni studiind probleme de apărare națională și interacțiuni militare. Acolo ascultaseră diverse studii de tactică militară. Acolo învățaseră principiile conducerii strategice. Și acolo, fiecare în parte realizase cât de mult oferise guvernului – și cât de puțin primise înapoi de la acest guvern. Acolo luase naștere grupul Celor Trei.

Fără îndoială, ambiția personală îi făcuse să aibă succes de-a lungul timpului. Îi ajutase să se descurce în sistem și să-și păstreze slujbele până în ziua de azi, fără ca vreunul dintre colegii lor să-și dea seama. Știau însă că ambiția personală avea să-i ducă la pierzanie într-o bună zi. Boyle le spunea Cei Trei, însă chiar și când lucrurile mergeau cel mai bine, fiecare dintre ei încerca să se impună ca Numărul Unu.

— Găsiți-l pe Wes – este singurul pe care l-a contactat Boyle, ceea ce înseamnă că Boyle va încerca din nou să intre în legătură cu el, adăugă Romanul. Și chiar și cu adresa falsă pe care i-a dat-o Wes șoferului de taxi,

tot ar trebui să puteți…

Cu un clic, Micah închise telefonul.

— Nu-mi vine să cred ce tupeu are, îi spuse răstit lui O'Shea. Mai întâi face numai ce-l taie capul fără să ne spună nimic și acum vrea să lucreze în echipă.

— E pur și simplu îngrijorat, răspunse O'Shea. Iar eu, personal, nu-l învinovățesc pentru asta.

— Dar să-i dea drumul lui Nico…

— A fost un accident…

— L-ai crezut când ți-a spus chestia asta?

— Micah, Romanul este un ticălos, însă nu este un imbecil. Știe foarte bine că Nico poate oricând să explodeze și de-asta a vrut să vadă dacă Boyle luase legătura cu el. Dar dă-mi voie să-ți spun chiar acum, dacă nu-l găsim rapid pe Wes – și pe Boyle – eu ies din afacere. Fără glumă. M-am săturat.

— Vrei să termini cu ultimatumurile astea?

— Nu e un ultimatum, insistă O'Shea. Simplul fapt că suntem aici – băgându-ne nasul în chestia asta și dându-i puștiului ăstuia ocazia să facă cercetări în ceea ce ne privește – ai idee cât de mult riscăm?

— Facem foarte bine.

— Nu, am face foarte bine dacă am pune capăt acum întregii situații și am fi recunoscători că am câștigat ceva bani de pe urma ei și că a ținut atâta timp.

— Nu sunt de acord, nu când mai sunt atâția bani pe care i-am putea câștiga în continuare. Romanul a spus că luna viitoare în India o să fie…

— Sigur, în India. Și acum opt luni a fost ceva în Argentina și acum opt ani a fost ceva în Daytona. Destul, Micah. Da, e adevărat, am pus ceva bani deoparte, dar marea lovitură? N-o să vină niciodată.

— Te înșeli.

— Nu, am dreptate.

— Te *înșeli*, insistă Micah dând din cap și deranjându-și firele de păr atent pieptănate.

O'Shea se opri la colțul străzii, dându-și seama că nu avea niciun rost să continue să discute în contradictoriu. Oricum nu conta – luase decizia în momentul în care primise telefonul cu o zi înainte: dacă puteau să încheie afacerea asta rapid, cu atât mai bine. Dacă nu, ei bine, de-aia economisise toți banii ăia și-și cumpărase casa din Rio. Uitându-se la Micah, știa că,

dacă totul se prăbușea și cineva trebuia arătat cu degetul, nu-i va fi greu să rupă și el câteva degete.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Micah.

O'Shea clătină din cap, în colțul străzii, amândoi examinând fiecare casă de pe strada îngustă și luxoasă. O'Shea se uita la ferestre și la uși, urmărind orice umbra și perdele trase în grabă. Micah cerceta verandele și potecile ce duceau la case, căutând urme de pași pe stratul fin de nisip adus în permanență de vânt pe trotuarele din Key West. Niciunul dintre ei nu găsi nimic. Până când…

— Acolo, spuse O'Shea, traversând strada în diagonală și îndreptându-se direct spre căsuța de culoarea piersicii, parcă de turtă dulce, cu obloane albe.

— Unde? întrebă Micah, uitându-se în continuare după indicii.

— Mașina.

La câțiva pași în spatele lui O'Shea, Micah văzu un Mustang roșu vechi parcat pe alee la numărul 324 pe William Street. Plăcuță de înmatriculare din Florida. Rovignetele lipite pe ea la zi. Nimic neobișnuit. În afară de abțibildul deteriorat, spălat de ploi, cu Washington Redskins, aflat pe bara din spate în stânga.

— Hai Skins, șopti Micah stăpânindu-și cu greu un zâmbet.

Mări pasul și-l ajunse din urmă pe partenerul său la treptele aflate în fața ușii pe care se găsea un crab de lemn pictat.

— Un moment, adaugă Micah băgându-și mâna în haină și scoțând siguranța pistolului. Dând din cap către O'Shea că era gata, se dădu înapoi o jumătate de pas în caz ca trebuiau să spargă ușa.

O'Shea apăsă cu degetul pe sonerie și-și verifică și el pistolul.

— Imediat, se auzi o voce dinăuntru.

Micah se uită în urma lor pe stradă. Nu se vedea nimeni.

Mânerul ușii se mișcă scârțâind și ușa se deschise larg.

— Bună ziua, spuse O'Shea nescoțându-și intenționat insigna de FBI. Suntem niște prieteni ai lui Wes Holloway și am venit să vedem dacă e totul în regulă.

— Da, totul e minunat, spuse Kenny, blocând cadrul ușii, deși în spatele lui nu se vedeau altceva decât bucătăria și sufrageria goale, însă îmi pare rău să vă spun că a plecat de ceva timp.

Lungindu-și gâtul ca să privească peste umărul lui Kenny, Micah ignoră bucătăria și sufrageria, concentrându-se în schimb asupra peretelui cel mai

îndepărtat unde o ușă pictată dădea înspre curtea din spate.

— Da, ne-am gândit și noi că s-ar putea să fi plecat, spuse O’Shea. Chiar și așa, vă deranjează dacă intrăm și vă punem câteva întrebări?

66.

— Prin urmare, aţi mai fost la rafturi, nu-i aşa? întrebă Kara imediat ce uşile liftului se deschiseră, lăsând să se vadă un hol de beton, având dispuse în fiecare parte nişte ferestre înguste, la fel de atrăgător ca incinta unei închisori.

— Sigur că da, răspunse Rogo, păstrându-şi vocea scăzută şi capul lăsat în timp ce trecea prin faţa celor două camere de securitate prinse pe perete.

La doi paşi în faţa lui, lângă Kara, Dreidel se juca nervos cu cravata, făcând exact acelaşi lucru.

Când un preşedinte îşi înfiinţează o bibliotecă are şansa să rescrie istoria. În biblioteca LBJ găseşti o mulţime de motive care să justifice de ce Statele Unite au trebuit să meargă în Vietnam. În biblioteca lui Manning, singura menţiune despre Leul cel Laş se afla undeva pe aceste rafturi.

— Mulţumim mult că ne ajuţi să rezolvăm problema noastră atât de repede, spuse Dreidel.

— Asta-i meseria noastră, răspunse Kara în timp ce se apropiau de o uşă de oţel aproape la fel de groasă ca o uşă de bancă. Sper însă că nu suferiţi de claustrofobie…

— Nu, mai degrabă nu ne place soarele, spuse Rogo. Nenorocita aia de vitamină D *mă scoate din sărite*!

Aruncând o privire peste umăr, Kara râse din nou uşor. De data asta, Dreidel nu i se alătură.

— Arată-ne care sunt dosarele şi plecăm imediat, zise el.

Kara bătu un cod de cinci cifre pe tastatura de deasupra mânerului uşii.

— Voi aţi vrut-o, spuse ea în timp ce uşa metalică se deschidea lăsând să iasă un miros dulceag de cărţi vechi.

În faţa lor, într-o cameră de mărimea unui teren de baschet se aşterneau nenumărate rânduri de rafturi metalice. Însă în loc să fie pline de cărţi, erau înţesate de cutii pătrate şi dreptunghiulare foarte rezistente. Pe partea dreaptă, în spatele rafturilor, se afla un fel de cuşcă de metal care le despărţea de alte zece rafturi metalice: o măsură de siguranţă în plus pentru depozitarea dosarelor de interes naţional. Chiar în dreptul cuştii se afla un bărbat hispanic slăbănog, cu ochelari, aşezat în faţa unuia din cele două computere disponibile.

— Dacă aveţi vreo problemă, apelaţi la Freddy, îl sfătui Kara, arătând către unul dintre cei patru documentariști aflați în cameră.

Freddy le făcu cu mâna lui Rogo și lui Dreidel. Rogo și Dreidel îi făcură și ei cu mâna. Însă modul în care Kara se uită la Freddy și modul în care Freddy se uită la Dreidel… Până și Rogo prinse ideea. Kara fusese suficient de amabilă să-l lase să ajungă la rafturi, însă în niciun caz nu era atât de proastă, încât să-i lase nesupravegheați chiar în inima arhivei.

— Deci ceea ce căutăm noi… îi ceru Dreidel.

— … este chiar aici, spuse Kara, arătând cu degetul spre capătul unuia dintre rafturi unde se afla un birouaș îngropat sub cel puțin patruzeci de cutii. Cele mici au fost deja procesate prin FOIA, explică ea, făcând un gest cu mâna către vreo zece cutii verticale înguste cât o carte de telefon. Și aceste FRC-uri… astea sunt toate luate din depozitul cu dosare secrete, adăugă ea arătând în jur de treizeci de cutii pătrate de mărimea unui bax de cutii cu lapte.

— Astea toate au fost ale lui Boyle? se miră Rogo.

— Dacă aţi putea să vă întoarceți în timp și să deschideți sertarele biroului lui, asta aţi găsi – dosarele lui, memorandumurile, e-mailurile scoase la imprimantă – și-n plus, aţi cerut dosarul lui personal și cele 12 000 de pagini pe care le-a cerut și celălalt cercetător de la voi…

— Carl Stewart, spuse Rogo amintindu-și instrucţiunile lui Wes în timp ce Kara îi înmâna lista cu toate dosarele cerute de Boyle sub numele lui fals.

— Aveți deja careul de cuvinte încrucișate, nu? întrebă Kara.

— Da, îl am aici, spuse Rogo bătându-se pe buzunarul de la piept al cămășii.

— Kara, nu știm cum să-ți mulţumim, adăugă Dreidel, nerăbdător să scape de ea.

Înțelegând ce voia să spună, Kara se îndreptă spre ușă. Fără a-și uita însă vreo clipă rolul de protectoare a arhivelor, strigă:

— Freddy, mulţumesc că te ocupi tu în continuare.

Imediat ce Kara dădu colțul și dispăru, Dreidel îi aruncă un zâmbet supraveghetorului și apoi se întoarse rapid spre Rogo.

— Vrei să te ocupi tu de sertarele biroului lui Boyle și să mă uit eu pe listele cu dosarele pe care le-a solicitat?

— Am o idee și mai bună, îl provocă Rogo. Să te uiți tu în sertare și să mă uit *eu* pe liste.

Dreidel nu răspunse pe moment.
— Bine, acceptă el, după care deschise cutia cea mai apropiată.
În spatele lui, Rogo făcu același lucru.
Rogo scoase primul dosar, își umezi degetele și întoarse prima pagină.
— Bine, Boyle, nenorocitule, e timpul să vedem ce căutai.

67.

Melbourne, Florida

— Nu, nu ea, spuse Nico uitându-se prin parbrizul Pontiacului său Grand Prix, de culoare maro, cum o femeie peruană minionă se îndrepta spre mașina ei sorbindu-și cafeaua.

„De ce, ce-are?”

Nico păru tulburat.

— Seamănă cu asistenta care m-a îngrijit. Alege pe altcineva.

„Ce zici de el?”

Nico nici măcar nu se întoarse să-l vadă pe cel pe care îl sugerase Edmund. Din colțul în care se aflau în parcarea de la bistroul Waffle House, încă o urmărea cu privirea pe femeia care semăna atât de mult cu asistenta lui de noapte. Trecuse aproape o zi întreagă de când nu se mai gândise la spital. Doctorii se înșelau. La fel și avocații. Toți se înșelau. De capul lui – chiar și fără medicamente – se simțea foarte bine. Chiar mai bine. Gândea mai limpede. Limpede de tot.

„Nico, concentrează-te. Ce zici de el?”

Urmând privirea lui Edmund, Nico îl studie pe bărbatul cu barbă cu ochii mici și cu transplant evident de păr.

— Nu pot. Nu. Nu pot. L-am visat azi-noapte.

„Bine, atunci ea – mama cu cei doi băieți…”

— Băiatul cel mic vrea să facă pipi – uite cum se ține. Ea nu va opri. Cred că băiatul cel mare vrea bomboane M&M. Poți să-i citești cuvintele pe buze. *M… and… M…*

„Nico, n-o lua razna.”

Îndreptându-și spatele, îi împinse mâna imaginară a lui Edmund de pe umăr.

— N-o iau razna. Mă simt foarte bine. Pur și simplu trebuie să…

Se întrerupse și își fixă privirea pe o chelneriță grăsuță, de vârstă mijlocie, cu ochi mari și căprui, care ieșise din restaurant într-o pauză de fumat. Pe cureaua poșetei avea prinsă o insignă cu „*Ask Me About Avon*”[19].

— Uite. Ea. Ea știe ce înseamnă să fii respins, spuse Nico, aplecându-se

să deschidă portiera și sărind din Pontiac. Grăbește-te! îi strigă lui Edmund în timp ce traversa parcarea și se apropia de chelneriță.

— Îmi puteți împrumuta un telefon? întrebă Nico încetinind pasul chiar în fața femeii. E o urgență. Mama… trebuie s-o sun pe mama.

Hipnotizată de privirea lui Nico, chelneriţa nici măcar nu ezită.

— Sigur, spuse ea, coborându-și mâna rapid ca să caute în poșeta de piele sintetică.

„Spune-i că nu durează mult.”

— Nu durează mult, adaugă Nico.

— Vorbește cât ai nevoie, drăguțule, am o mie de minute gratuite în fiecare lună, să-i dea Dumnezeu sănătate avocatului care s-a ocupat de divorțul meu.

Deschizând clapeta telefonului, Nico se întoarse cu spatele spre chelneriță și formă un număr simplu cu trei cifre. La capătul firului se auzi un sunet.

— Mulțumim că ați apelat numărul de informații 411. Orașul și statul? întrebă o centralistă.

— Wes Holloway, rosti Nico coborând glasul.

— *Orașul* și *statul*, repetă centralista, evident enervată.

— Palm Beach. Florida.

Urmă o scurtă pauză.

— Domnule? Am găsit un Wes Holloway în *West* Palm Beach. Așteptați un pic să vă dau…

— Nu numărul de telefon, spuse Nico. Adresa.

Urmă o altă pauză.

— Okeechobee Boulevard 8385, apartamentul 527. Sunteți sigur că nu vreți și numărul de telefon – cine știe, poate aveți nevoie?

— Nu, nu-mi trebuie numărul, spuse Nico făcându-i semn lui Edmund că a reușit. Nu, nu. Nu. E o surpriză.

68.

— Acum ce vrei să spui, că nu mă crezi? strigă Lisbeth.

— Haide, hai să mergem, îi spun strecurându-mă printre doi turişti şi trecând pe lângă magazinul cu îngheţată în drum spre chei.

Nu prea se bucurase când o întrebasem dacă ştia cum arată Micah, însă răspunsul ei e greu de demontat.

— Wes, când eram la ziar, au trecut cu maşina chiar pe lângă mine în garaj, insistă ea. Mă ascunsesem lângă intrare – a fost ideea ta, mai ţii minte? – să îi aşteptăm să plece ca să pot să te iau pe tine. Nu-ţi aduci aminte de nimic din toate astea?

Dacă Rogo ar fi în locul meu, ar întreba-o de unde ştia care era Micah şi care era O'Shea.

— Te cred, îi spun sărind cele două trepte pe lemnul de pe chei.

La urma urmei, în ultimele două zile poate că i-am descris chiar eu pe Micah şi O'Shea. În plus, având în vedere prin ce-am trecut, tot ce a văzut… După opt ani în care am avut de-a face cu diverşi farseuri din politică ştiu când cineva vrea să mă aburească. Nu mi se pare ca Lisbeth încearcă să-mi facă asta. Deloc.

— Wes, dacă voiam să-ţi fac rău…

— Ştiu – pur şi simplu a trebuit să întreb, bine?

— Dar dacă tu…

— Lisbeth, îţi jur – totul e în regulă, îi strig, alergând prin labirintul de pontoane, înapoi spre iahtul pe care se află elicopterul nostru. Îţi jur. Dacă n-ar fi totul în regulă, poza aia n-ar fi acum în mâna ta.

În timp ce aleargă în urma mea, fotografia pe care am şterpelit-o de la Kenny fluturã în vânt. E singura dovadă pe care o avem că Micah a fost acolo în ziua aceea – şi principalul motiv pentru care ne-am năpustit afară pe uşa din spate a casei lui Kenny. În ultimele două zile, O'Shea şi Micah se comportaseră relativ bine sperând în zadar că-i voi ajuta să-i prindă pe Boyle şi pe Manning. Dar dacă află că noi ştim adevărul… că unul din ei lucrează de fapt la CIA… că a fost acolo pe pista de curse şi că probabil este unul dintre Cei Trei… Mă uit peste umăr la Lisbeth care se uită şi ea peste umăr la pontoanele aproape pustii. Indiferent pe cine încercau să împuşte în ziua aceea, Micah şi O'Shea nu s-au temut să tragă înspre cel

mai puternic om din lume. Nici nu vreau să mă gândesc cât de repede ne vor șterge pe noi de pe fața pământului.

— Crezi că sunt aproape? întreabă Lisbeth cu voce tremurătoare.

În momentul de față este singura întrebare care contează. Ca să răspund, mă opresc brusc în fața unei gherete de lemn, nu mai mare decât o cabină telefonică.

— Mergi mai departe, îi spun lui Lisbeth făcându-i semn să treacă. Spune-i lui Tomasso să fie gata de plecare. Trebuie să decolăm acum!

Ea încetinește, speriată că am de gând să scap de ea.

— Păi și tu când…?

— Mă interesez puțin de *prietenii* noștri, insist, aruncându-i o privire în timp ce din gheretă își face apariția un bărbat cu o haină încheiată până la gât și cu o pălărie de paie cu boruri late.

Este căpitanul de doc și știe unde acostează fiecare ambarcațiune. Ceea ce înseamnă că vede fiecare persoană care vine și care pleacă. Lisbeth înțelege ce vreau să spun și o ia din nou la fugă.

— Veniți sau plecați? întreabă bărbatul dându-și pe spate pălăria și lăsând să se vadă tutunul pe care îl mesteca.

— De fapt, voiam să vă întreb dacă i-ați văzut pe niște prieteni de-ai mei – probabil că tocmai au coborât dintr-un hidroavion sau un elicopter venit de la Palm Beach.

— Îmi pare rău, nu notăm niciodată orașele de unde vin ambarcațiunile, spune el repede.

— Dar în ultima oră? A sosit cineva?

— Nu, a fost liniște pe-aici toată dimineața.

— Sunteți sigur?

Bărbatul mă examinează atent uitându-se la sacoul pe care-l port, la pantaloni, chiar și la pantofi. Zâmbește ușor făcând să-i apară două gropițe în obraji.

— Absolut, ferchezuitule. N-a venit nimeni în afară de miliardarii din spate, spune el arătând spre elicopterul negru cu bej aflat la capătul cel mai îndepărtat al cheiului.

Dau din cap în semn de mulțumire și mă năpustesc și eu spre iaht respirând cât de cât ușurat. Cel puțin pentru moment, nimeni nu știe că suntem aici – și atâta timp cât lucrurile rămân așa… cât nu au habar de ceea ce am aflat… suntem cu un pas înaintea lor.

— Tomasso, ești gata? strig către puntea din spate a iahtului.

— Vă aşteptam, domnule, îmi strigă el făcându-mi semn că totul e în regulă.

— Unde e Lisbeth?

Îmi arată cabina de sticlă de lângă el. Lisbeth e înăuntru cu spatele spre fereastră. Mi se pare normal. Mai bine să nu fie văzută deloc decât să fie văzută de cine nu trebuie.

Sărind treptele metalice câte două o dată mă reped la uşa de pe puntea principală şi o dau de perete.

— Veşti bune! strig eu. Cred că suntem în sigu…

Lisbeth se întoarce încercând să îndese în grabă în poşetă ceva ce seamănă cu un mic telefon celular.

„E pentru tine sau pentru el?” se aude vocea lui Kenny din telefon.

„Pentru mine. Îţi jur…” spune vocea mea. Ea apasă pe un buton şi înregistrarea se opreşte cu un zgomot puternic de… reportofon.

Rămân cu gura căscată şi simt că-mi fuge pământul de sub picioare.

Lisbeth se uită la mine, cu ochii larg deschişi cerându-mi deja iertare.

— Wes, înainte să spui ceva, începe ea îndesându-şi şi mai adânc reportofonul în geantă.

— Ne-ai înregistrat?

— Nu e ceea ce cre…

— De când faci asta?

— Nu am vrut decât să mă ajute ulterior să…

— Nu asta am întrebat.

— Ascultă, Wes… ştii… ştiai că vreau să scriu despre cele întâmplate. Aşa ne-a fost înţelegerea.

— De *când*?

— Mi-ai spus că asta e înţelegerea.

— La dracu’, Lisbeth! *De când dracu’ faci asta*?

Se uită la mine cu atenţie, apoi se întoarce ca să evite conflictul. Cu spatele spre mine se uită la valurile care se ridică în Golful Mexic.

— De când ai venit azi-dimineaţă, şopteşte în cele din urmă.

— Şi pe parcursul călătoriei pe care am făcut-o cu elicopterul pentru a ajunge aici?

Brusc rămâne nemişcată dându-şi seama ce vreau să spun. Fiecare reporter are o limită pe care îşi promite că nu o va depăşi niciodată. Din ceea ce citesc pe faţa ei în timp ce se întoarce spre mine, înţeleg că Lisbeth tocmai şi-a dat seama că a depăşit-o inconştient pe a ei.

— N-aș fi folosit niciodată chestiile alea, Wes.

Îmi tremură genunchii, așa că mi-e greu până și să mă țin pe picioare.

— Știi că e adevărat, nu-i așa? mă întreabă încercând să-mi pună mâna pe umăr.

Mă trag înapoi și simt cum mă inundă un val de adrenalină. Scrâșnesc din dinți atât de puternic, încât aș putea să jur că-mi simt din nou buza și nu doar durerea aceea iluzorie.

— Dă-mi reportofonul, mă răstesc eu la ea.

Nu se mișcă.

— *Dă-mi nenorocitul ăla de reportofon*!

Cu mișcări debusolate caută în poșetă și mi-l întinde cu o privire care-mi spune „nu e nevoie să faci asta”. Însă nu mai am încredere în ea. Îi smulg reportofonul din mână și mă năpustesc înapoi spre punte.

— Wes, știu că nu mă crezi, dar n-am vrut niciodată să te ră…

— Nu spune asta! izbucnesc întorcându-mă spre ea cu degetul ridicat amenințător. Știai foarte bine ce faci! *Știai*!

Îmi fac loc să ies și, ajungând la pupa iahtului, mă aplec peste balustradă, arunc reportofonul în apă și alerg înapoi spre elicopter.

— Totul e-n ordine? întreabă Tommaso ținând deschisă ușa elicopterului și făcându-ne semn să urcăm.

— Perfect, răspund în grabă. Scoate-ne dracului de aici.

69.

Stând turcește pe linoleum și înconjurat de grămezi înalte de cutii de arhivă, Rogo răsfoia al patrulea dosar într-un interval de cincisprezece minute.

— Ce înseamnă aia „I&A”?

— Cum adică „I&A”? întrebă Dreidel, ghemuit pe un scaun de lemn și citind în diagonală unul dintre dosarele lui Boyle.

— Nu spune. Numai „I&A” cu o mulțime de date – stai, am găsit ceva: „*I&A pentru Berlin*”.

— Indicii și Avertismente. Sau după cum spunea generalul Bakos: toată vorbăria și posibilele semne de avertizare pe care le găsesc ofițerii noștri de informații în legătură cu anumite amenințări specifice, explică Dreidel. De ce? Asta…? Aruncă o privire către supraveghetor și coborî vocea. Asta voia Boyle? Toate I&A-urile existente?

— E de rău?

— Nu e de rău – numai că – indiciile și avertismentele se găsesc de obicei în PDB.

— Informarea zilnică a președintelui. Ăsta e raportul despre care vorbeai, cu tipul de la CIA și servieta prinsă de mână cu cătușe?

— Și locul în care s-a hotărât răsplata Romanului, adăugă Dreidel. Nu uita, cu un an înainte de atentat, Romanului i s-a refuzat o mare sumă de bani în schimbul unei informații extrem de prețioase din Sudan, ceea ce, de vreme ce în mod evident nu fuseseră atât de proști încât să se lase văzuți în același loc împreună, ne spune care dintre ei a folosit Sudanul ca ultima – și în același timp singura – locație cunoscută.

— Nu sunt sigur că înțeleg ce vrei să spui.

— Cei Trei – Romanul, Micah, O’Shea – lucrează în Secret Service, CIA și FBI. Gândește-te doar la câtă informație au acces împreună.

— Înțeleg unde lucrează… însă să facă toate astea – să pună la cale o asemenea schemă – fără supărare, dar… numai pentru șase milioane de dolari?

— Ce te face să crezi că au acționat în acest mod numai o dată? Din câte știm noi, dacă și-ar fi primit banii, s-ar fi întors la câteva luni – și dacă ar fi cerut mai mulți bani de fiecare dată, șase milioane s-ar fi putut transforma

cu ușurință în zece, iar zece milioane în șaptezeci sau optzeci de milioane de dolari, până în final. Nu e un salariu anual de ici, de colo pe care să-l obții doar speculând temerile Americii.

— Deci crezi că ei…

— Dar nu te concentra numai pe ei – gândește-te la cine altcineva a mai avut acces la aceleași informații. Vreau să spun că nimic nu se întâmplă într-un vid. Pentru a cere șase milioane de dolari era clar că știau că urma să se întâmple ceva extrem de important. Dar dacă nu erau singurii care știau asta?

— Deci crezi că mai știa cineva? întrebă Rogo.

— Tot timpul am crezut că Cei Trei și Boyle erau dușmani. Dar dacă erau numai rivali? Dacă acesta a fost motivul pentru care Cei Trei nu și-au primit banii – deoarece Casa Albă avea deja o informație similară – un indiciu și un avertisment similar – de la altcineva?

— Înțeleg ce vrei să spui – pe când Cei Trei sau Romanul, sau, mă rog, cum și-or spune, furnizau Casei Albe cele mai importante informații, Boyle – sau cine știe cine a fost la întâlnirea aceea – a încercat să demonstreze cât de puternic este, punând la cale scurgerea acelorași informații către presă.

— Și făcând în același timp ca ponturile Romanului să fie la fel de incitante ca ziarele vechi.

— Ceea ce ne aduce înapoi la careul de cuvinte încrucișate – dacă într-adevăr era o listă a oamenilor de încredere – dacă Manning și șeful său de personal foloseau careul pentru a încerca să-și dea seama cine furniza informații presei, poate că tocmai asta căuta Boyle, spuse Rogo. Singurul lucru pe care nu-l pricep este de ce aveau nevoie Manning și șeful de personal să-și treacă unul altuia notițe într-un cod secret când puteau foarte bine să aștepte câteva ore și să discute întreaga chestiune în particular?

— În particular? Într-o clădire unde odinioară au existat casete secrete cu înregistrările tuturor conversațiilor purtate în Biroul Oval?

— E adevărat? Și mai au înregistrările alea?

— Nu vezi? Tocmai asta e, Rogo. În lumea aceea, toată lumea ascultă. Așa că, dacă ai de gând să spui ceva rău despre unul dintre principalii tăi aghiotanți, ai face bine să nu o spui cu voce prea tare.

— Chiar și așa, la ce ne folosește asta dacă vrem să ne dăm seama pe cine suspecta Manning în puzzle-ul ăla?

— Tu să-mi spui. Ce zic dosarele? întrebă Dreidel. Mai sunt și alte nume menționate?

Rogo se uită de jur împrejur la cele treizeci și opt de cutii și 21 500 de coli, sute de programe și mii de briefinguri pe care le mai aveau de studiat.

— Chiar crezi că putem să trecem prin toate astea înainte ca biblioteca să se închidă?

— Să ne păstrăm încrederea, spuse Dreidel răsfoind un set de dosare. Ochii îi străluciră și un zâmbet fugar îi lumina fața. Probabil că pistolul fumegând e chiar în fața noastră.

— Ce zici? Ai găsit ceva?

— Numai dosarul de personal al lui Boyle, spuse Dreidel în timp ce scotea dosarul gros de câțiva centimetri din cutia sa. Ceea ce înseamnă că vom afla curând ce credea *cu adevărat* președintele despre vechiul său prieten Ron Boyle.

70.

— Știți ceva, sunt cam ocupat, zise Kenny încercând să închidă ușa în fața lui O'Shea și Micah. Poate puteți veni altă…

O'Shea își băgă piciorul în cadrul ușii forțându-l s-o deschidă. Scoase din buzunar insigna de FBI și o introduse prin deschizătură înspre fața lui Kenny.

— Acum ne convine mai mult, insistă O'Shea.

Nu-l surprindea reacția lui Kenny. După familie, întotdeauna era cel mai greu să-i facă să vorbească pe vechii prieteni.

Ochiul de Popeye al lui Kenny aruncă o privire rece către Micah și apoi din nou către insigna lui O'Shea.

— Wes este băiat bun, insistă el.

— Nu spune nimeni că nu e, răspunse O'Shea intrând înăuntru împreună cu Micah.

O'Shea scană rapid bucătăria. Nu conta că Wes dispăruse. Ceea ce conta era ce văzuse în timp ce se afla acolo.

— Ești din Key West? întrebă Micah schimbând o privire cu partenerul său.

Micah rămase în bucătărie. O'Shea intră în sufragerie.

— Nu e nimeni din Key West, ripostă Kenny, deja agasat.

— Atunci de unde îl cunoști pe Wes? întrebă O'Shea apropiindu-se de peretele plin de fotografii de nuntă alb-negru.

— Vă deranjează dacă-mi spuneți și mie despre ce e vorba? întrebă Kenny.

— Astea sunt foarte frumoase, răspunse O'Shea îndreptându-se către o poză în care o mireasă jucăușă tunsă scurt îl mușca în glumă pe mire de ureche. Tu le-ai făcut?

— Da, dar…

— Ai lucrat la Casa Albă cu Wes? întrerupse Micah luându-l prin surprindere.

— Ceva de genul, răspunse Kenny. Eram acolo în calitate de…

— Fotograf, i-o reteză O'Shea luând în mână fotografia înrămată a președintelui Manning reflectându-se în carafa de apă la Casa Albă. Îmi aduc aminte de asta. Ești un fotograf foarte căutat, nu-i așa, domnule…

scuze, am uitat cum te cheamă.

— Nu ți-am spus cum mă cheamă, rosti Kenny.

— Ce-ar fi să-mi spui acum? întrebă O'Shea punând fotografia la loc cu fața în jos. Eu sunt agentul O'Shea, iar tu ești…

— Kenny. Kenny Quinn.

— Stai puțin… Kenny Quinn? se miră Micah. De unde știu numele ăsta?

— Nu-l știi, spuse Kenny. Nu-l știi dacă nu ești redactor sau dacă nu lucrezi la centrul de presă de la Casa Albă.

— De fapt am petrecut ceva vreme în D.C., spuse Micah, plecând din bucătărie și îndreptându-se spre Kenny în sufragerie.

Chiar în spatele lui Kenny, O'Shea se uita la biblioraftul de pe măsuța de cocktail.

— Ești tipul care a primit premiul, nu-i așa? întrebă Micah încercând să-i atragă atenția lui Kenny.

— Pulitzer-ul, răspunse Kenny sec.

— Deci ai fost acolo în ziua aceea? întrebă Micah.

— La circuit? Eram o mulțime de jurnaliști acolo.

— Dar tu ești cel care a făcut fotografia, nu? Fotografia cu Leul cel Laș?

— Îmi pare rău, spuse Kenny întorcându-se către O'Shea, dar până nu îmi spuneți ce căutați, nu cred că ar trebui…

Un zgomot înfundat se auzi în aer și pe fruntea lui Kenny apăru o gaură roșu-închis provocată de un glonț. În timp ce Kenny se prăbușea la pământ fără viață, Micah se întoarse uimit către O'Shea care avea pistolul într-o mână și biblioraftul deschis în cealaltă.

— *Ai înnebunit*? explodă Micah.

— Te-au identificat, Micah.

— Ce zici? Imposibil!

— Pe bune? Atunci ce mama dracului e asta? țipă O'Shea bătând cu pistolul pe o folie de protecție ce atârna goală în biblioraft.

— Putea să fie orice în…

— Nu acolo – uită-te dedesubt! spuse O'Shea și dădu la o parte folia goală pentru a dezvălui o imagine clară a fotografiei de pe pagina următoare. Vrei să-mi spui că nu ești tu ăsta? întrebă el, arătând spre mulțimea din poză în care, dacă priveai cu atenție, se zărea Micah uitându-se într-o parte.

— Nu e… Nu e posibil – am cumpărat toate fotografiile de acolo… am văzut toate casetele…

— Ei bine, se pare că au mai rămas câteva pe care Kenny s-a hotărât să le păstreze în colecția sa! Nu înțelegi, Micah? Wes știe! A prins un fir și când va începe să tragă de el – ei bine, tu vei fi primul pe care-l vor avea în vizor!

— Mare lucru, o să-mi pună câteva întrebări și asta e. Știi foarte bine că nu voi spune nimic. Dar *asta*… îți dai seama ce avalanșă ai provocat?

— Nu-ți face griji, spuse O'Shea calm. Dacă aranjez cadavrele o să pară o spargere eșuată.

— *Cadavrele*? se miră Micah confuz. Ce spui? Mai sunt și altele?

O'Shea ridică pistolul și-l îndreptă chiar spre pieptul partenerului său.

Pregătit de anii întregi de antrenament, Micah se răsuci spre dreapta, apoi sări ca o panteră la O'Shea. Din modul în care-și ținea degetul arătător și cel mijlociu – ca niște gheare – era clar că se îndrepta spre ochii lui O'Shea.

O'Shea era impresionat. Fără îndoială, Micah era rapid. Însă nimeni nu putea fi chiar atât de rapid.

În timp ce apăsa pe trăgaci, părul auriu al lui O'Shea străluci în soarele de după-amiază din Key West.

— Îmi pare rău, Micah.

Se auzi un *ssstt* ușor. Apoi un geamăt.

Și Cei Trei deveniră Cei Doi.

71.

— Nu-mi spune că l-ai pierdut. Nu vreau să aud cuvintele astea.

— Nu l-am pierdut, îi spuse Lisbeth redactorului ei, strângând în mână celularul în timp ce intra pe ușa din față a clădirii. L-am lăsat să plece.

— Nu ți-am zis să nu-mi spui asta? Vorbesc cu tine și nu mă auzi? întrebă Vincent. Care e Regula de Aur numărul 1?

— Lasă-i să vorbească.

— Bine, atunci Regula de Aur numărul 26 este: Nu-l scăpa din ochi pe Wes!

— Tu n-ai fost acolo, Vincent – tu nu ai văzut cât de supărat a fost. Timp de cincizeci de minute – cât a durat drumul înapoi – singurul lucru pe care mi l-a spus a fost… Lisbeth tăcu.

— Lisbeth, mai ești acolo? întrebă Vincent. Nu te mai aud.

— Exact! răspunse ea, făcând semn agenților de pază și îndreptându-se către lifturi. Cincizeci de minute de tăcere mormântală! Nici nu s-a uitat la mine, nu mi-a adresat niciun cuvânt, nici măcar nu m-a înjurat. Și crede-mă, i-am dat ocazia. Pur și simplu s-a uitat pe fereastră prefăcându-se că nu eram acolo. Și, când am ajuns, nici măcar nu mi-a spus la revedere.

— Bine, deci l-ai jignit.

— Vezi tu, tocmai asta este – nu numai că l-am jignit. Face meseria asta de prea mult timp ca să se mai simtă jignit de un reporter, dar durerea de pe fața lui… l-am *rănit.*

— Lasă-mă cu sentimentalismele astea, Lisbeth, îți făceai meseria. Adică, stai puțin, nu ți-o făceai. Dacă ți-ai fi făcut-o, în momentul în care te-a lăsat acasă, te-ai fi întors și l-ai fi urmărit.

— Cu ce? Mașina mea e la el.

— Ți-a furat mașina?

Lisbeth făcu o pauză.

— Nu.

Vincent făcu o pauză și mai lungă.

— Vrei să spui că – *i-ai dat-o*? I-ai dat mașina ta? urlă Vincent. Regula de Aur numărul 27: Nu te înmuia! Regula 28: Nu te îndrăgosti de un visător. Și 29: Nu lasă băieții triști și desfigurați să-ți ajungă la inimă și să te facă să te simți vinovată pentru că-s triști și desfigurați!

— Nici măcar nu-l cunoști.

— Numai pentru că cineva este într-un scaun cu rotile nu înseamnă că nu te va călca pe picioare. Știi ce înseamnă asta, Lisbeth, mai ales pentru tine.

— Și pentru tine.

— Și pentru *tine*, spuse el în timp ce Lisbeth intra în lift și apăsa butonul pentru etajul doi. Știi cum e meseria asta: trebuie să faci pe dracu' în patru, dacă vrei să te citească lumea. Așa că dă-mi și-o veste bună pe ziua de azi și spune-mi că măcar l-ai înregistrat.

Ușile se închiseră, iar ascensorul începu să urce; Lisbeth se sprijini de bara de alamă, dând ușor cu capul de panoul de pal nelaminat ce tapeta peretele liftului. Poc, poc, poc. O dată și încă o dată de peretele liftului.

— Haide, haide, *ai înregistrat totul*, nu-i așa? întrebă Vincent.

Lisbeth își deschise geanta și scoase caseta în miniatură pe care înregistrase ultima parte a conversațiilor lor. Sigur, îi dăduse lui Wes reportofonul, dar nu-i trebuise mult să scoată caseta în timp ce el perora. Sigur că acum – nu, nu chiar acum. Chiar în timp ce făcea asta – dintr-un nenorocit de instinct – o altă parte a minții ei o privea parcă neîncrezătoare. Orice reporter are nevoie de instincte. Dar nu și atunci când îi copleșesc idealurile.

— Pentru ultima oară, Lisbeth, ai sau nu ai înregistrările?

Liftul ajunse la etajul doi și Lisbeth continua să-și privească palma deschisă mângâind caseta cu degetul mare.

— Îmi pare rău, Vincent, spuse ea îndesând-o înapoi în poșetă. Am încercat să-l opresc, dar Wes a aruncat-o peste bord.

— Peste bord. Pe bune?

— Pe bune.

Ieși din lift și o luă pe hol, spre stânga, în timp ce pe fir nu se mai auzi decât o pauză lungă. Chiar mai lungă decât cea de dinainte.

— Unde ești acum? întrebă Vincent rece.

— Chiar în spatele tău, spuse Lisbeth în telefon.

Prin ușa deschisă ce dădea în holul cu mocheta gri, Vincent încetă să se mai plimbe de colo-colo prin birou și se răsuci, trezindu-se chiar în fața ei. Cu telefonul încă la ureche, își mușcă mustața căruntă.

— E ora patru. Am nevoie de articolul pentru mâine. Acum.

— O să-l ai, dar… după cum au rămas lucrurile cu Wes, tot cred că ar trebui să mai așteptăm o zi înainte să dăm drumul unei povești care…

— Fă ce vrei, Lisbeth. Oricum asta faci întotdeauna.

Cu o mișcare a brațului, Vincent trânti ușa, făcând un zgomot pe care-l auzi atât în față, cât și în celular. Ceilalți angajați se întoarseră să se uite la ea, dar Lisbeth intră grăbită în micul ei separeu din apropiere. Prăbușindu-se pe scaun, dădu cu ochii de ecranul computerului și de cele trei coloane aproape goale. Pe colțul biroului, era o bucată boțită de hârtie cu toate informațiile vitale despre recenta victorie a lui Alexander John în lumea ultracompetitivă a artei la nivel de liceu. Era atât de târziu, încât nu mai avea cum să evite subiectul.

Întinzând hârtia boțită cu dosul palmei, citi din nou detaliile și instinctiv apăsă codul pentru serviciul de voice mail.

— Aveți șapte mesaje noi, o anunță vocea de femeie a robotului prin boxe.

Primele cinci erau de la niște șefi de sală de la restaurantele din oraș care sperau să-și facă reclamă divulgând presei cine a luat masa cu cine. Al șaselea era încă un telefon despre premiul artistic pe care îl obținuse Alexander John. Și ultimul…

— „Acesta… este… mesajul pentru Lisbeth”, începu o voce scăzută, de femeie. „Numele meu este…”

Femeia se opri puțin, făcând-o pe Lisbeth să-și îndrepte spatele. Cele mai bune ponturi vin întotdeauna de la oameni care nu vor să-și decline identitatea.

— „Numele meu este… Violet”, spuse ea într-un final.

„Un nume fals”, decise Lisbeth. „Mai bine.”

„Citeam… citeam azi articolul tău și când am văzut numele *lui*, am simțit un gol în stomac… nu e drept, înțelegi? Știu că este un om puternic…”

Lisbeth trecu rapid în gând toate persoanele menționate în articolul de azi. „Prima-doamnă… Manning… oare se referă la Manning?”

— „… Nu e drept, înțelegi. Nu după tot ce-a făcut.”

Are grijă cum își vinde marfa. Știe cum să trezească curiozitatea.

— „Oricum, dacă poți să-mi dai un telefon…”

Mâzgălind repede numărul, Lisbeth deschise în grabă celularul și începu să-l formeze. Urechile deja i se înroșiseră când acesta începu să sune.

„Haide… răspunde, răspunde, răspunde, răs…”

— Alo? spuse o voce de femeie.

— Bună, sunt Lisbeth Dodson de la „În spatele cortinei” – aș vrea să vorbesc cu Violet.

Urmă o secundă sau două de tăcere mormântală. Lisbeth aşteptă. Noile surse aveau întotdeauna nevoie de un minut în plus să se hotărască.

— Bună, dragă, stai puţin, spuse femeia.

Pe fundal, Lisbeth auzi clinchetul unui clopoţel şi un val de aer vâjâi în telefon. Dacă Violet se aflase într-un magazin, tocmai ieşise ca să fie singură. Ceea ce însemna că era dispusă să vorbească.

— Asta nu e… nu înregistrezi chestia asta, nu-i aşa? întrebă în cele din urmă Violet.

Lisbeth aruncă o privire către reportofonul digital care se afla întotdeauna pe biroul ei. Însă nu se întinse să-l ia.

— Nu înregistrez.

— Şi nici n-o să-mi divulgi numele? Fiindcă dacă soţul meu…

— Convorbirea noastră e cât se poate de privată. Nimeni nu va şti niciodată cine eşti. Îţi promit.

Încă o dată, totul se cufundă în tăcere. Lisbeth ştia că nu trebuie să forţeze lucrurile.

— Vreau să-ţi spun de la început că nu sunt o turnătoare, spuse Violet cu glasul întretăiat.

După inflexiunile vocii şi viteza cu care vorbea, Lisbeth notă „treizeci şi cinci de ani?” pe carneţel.

— Mă înţelegi, nu? Nu vreau aşa ceva. Doar că el… văzându-i din nou numele tipărit… şi atât de fericit… oamenii nu ştiu – că mai există şi o altă faţă a lui, total diferită… Şi ce a făcut în noaptea aia…

— Ce noapte? întrebă Lisbeth. Pe ce dată?

— Nu cred că este un om rău – chiar nu cred –, dar când se înfurie… pur şi simplu… se înfurie împotriva celor mai buni dintre ei. Şi când e *cu adevărat* furios… Ştii cum sunt bărbaţii, nu?

— Desigur, aprobă Lisbeth. Ce-ar fi să-mi spui tot ce s-a întâmplat în noaptea aceea?

72.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, insist eu.

— Înregistra tot timpul? întreabă Rogo la telefon, șocat încă.

— Rogo, te rog, putem să nu…?

— Poate că nu e chiar ceea ce pare. Adică, vreau să spun că ți-a dat mașina *și* telefonul ei, nu? Poate că ai înțeles greșit.

— Mi-am auzit vocea pe casetă! Cum naiba puteam înțelege altceva? urlu încleștându-mi mâna pe volan și apăsând și mai tare pe accelerație.

Trecând în viteză pe lângă copacii indieni deși care străjuiesc County Road, ferind-o de soare, percep modificarea din vocea lui Rogo. La început a fost surprins. Acum e doar jignit și puțin derutat. Când vine vorba să judece pe cineva, de obicei e un adevărat maestru.

— Ți-am spus eu că o să ne-o tragă, nu-i așa? șuieră Dreidel pe fundal.

Vorbește șoptit, ceea ce înseamnă că mai e cineva cu ei.

— Ți-a spus de ce? adaugă Rogo. Adică, știu că Lisbeth e reporteră, dar…

— Gata, bine? De câte ori trebuie să-ți spun? Nu vreau să vorbesc despre asta!

— Oricum, unde ești? întreabă Rogo.

— Nu te supăra, dar nu vreau să spun. Știi, în caz că ne ascultă cineva.

— Wes, vorbești numai prostii – unde mama dracului ești? insistă Rogo.

— Pe US-1.

— Minți – ai răspuns prea repede.

— Nu mint.

— Și asta a fost prea repede. Haide, Pinocchio, știu foarte bine cum te bâlbâi puțin când minți. Spune-mi, te rog, unde ești.

— Trebuie să mă înțelegi, Rogo, el…

— *El*? *El*? *Maiestatea Sa*? mormăi el mai furios ca niciodată. Marele revoluționar, Wes! Te duci la Manning?

— Mă așteaptă. Programul spune ca trebuie să fiu acolo la ora patru.

— Programul? Omul ăsta te minte de opt ani încoace în legătură cu cea mai mare tragedie din viața ta. Asta nu…? Coboară tonul forțându-se să se calmeze. Asta nu te face măcar o dată să-l dai dracului cu programul lui cu tot?

— Se duce la Manning? întreabă Dreidel pe fundal.

— Rogo, tu nu înțelegi…

— Tocmai că *înțeleg*. Lisbeth te-a mâhnit… Cei Trei te-au speriat… și ca întotdeauna, alergi la barca ta de salvare prezidențială favorită.

— De fapt, încerc să fac exact ce-ar fi trebuit să fac din primul moment în care l-am văzut pe Boyle în viață: să mă duc la sursă și să aflu ce dracu' s-a întâmplat cu adevărat în ziua aceea.

Rogo tace, ceea ce-mi spune că fierbe.

— Wes, dă-mi voie să te întreb ceva, rostește în cele din urmă. În prima noapte când l-ai văzut pe Boyle, de ce nu te-ai dus la Manning să-i spui adevărul? Pentru că erai șocat? Pentru că părea că Boyle fusese cumva invitat la hotelul ăla de vechiul său prieten? Sau pentru că în adâncul sufletului tău, indiferent cât de rațional te-ai gândit la chestiunea asta de-a lungul anilor, știi foarte bine că înainte de a fi tată, mentor sau chiar soț, Leland F. Manning este politician – unul dintre cei mai mari politicieni ai lumii – și fie și numai din acest motiv, este perfect capabil să te mintă în față timp de opt ani fără ca tu să-ți dai seama de asta.

— Dar tocmai asta e, Rogo, ce-ar fi dacă n-a mințit? Ce-ar fi dacă e la fel de neștiutor ca și mine? Vreau să spun, dacă O'Shea și Micah, și tipul ăsta, Romanul – dacă ei sunt cei care l-au trimis pe Nico să-l împuște pe Boyle – poate că Manning și Boyle nu sunt eroii negativi în toată istoria asta.

— Adică, acum sunt victime, nu?

— De ce nu?

— Te rog, el este… Controlându-se și știind că nu-l voi asculta dacă țipă, Rogo adaugă: Dacă Boyle și Manning ar fi niște îngeraşi – dacă n-ar avea nimic de ascuns și ar face numai fapte bune – de ce nu l-au dus pur și simplu pe Boyle la spital și n-au lăsat autoritățile să investigheze cazul? Haide, Wes, oamenii ăștia au mințit o lume întreagă – și singurul motiv pentru care mint oamenii este pentru că au ceva de ascuns. Acum nu spun că avem toate piesele puzzle-ului, dar fie și numai prin prisma faptului că au mințit e imposibil ca Manning și Boyle să fie numai niște victime nevinovate.

— Asta nu înseamnă că sunt dușmanii noștri.

— Și tu chiar crezi asta?

— Ceea ce *cred* este că Ron Boyle este în viață. Că Cei Trei, cu toate relațiile lor, l-au ajutat pe Nico să se strecoare pe pistă în ziua aceea. Că O'Shea, Micah și acest Roman, probabil Cei Trei, aveau în mod clar ceva

de împărțit cu Boyle. Și din acest motiv acum fac tot ce le stă în putință să-l găsească. Cât despre legătura lui Manning cu toate astea, habar n-am.

— Atunci de ce te grăbești să te întorci la el ca o nevastă bătută la bruta care o maltratează?

— Ce alternativă am, Rogo? Să mă duc la FBI, acolo unde lucrează O'Shea? Sau la Serviciul Secret, unde e Romanul? Sau și mai bine, să mă duc la autoritățile locale și să le spun că am văzut un mort care-i bine mersi în viață? La zece minute după asta, crezi că O'Shea și potera lui n-o sa apară fluturându-și insignele federale ca să mă ia în custodie și să-mi tragă un glonț în ceafă sub pretextul că încercam să evadez?

— Asta nu e nici măcar…

— *E* adevărat și tu *știi* că e adevărat, Rogo! Oamenii ăștia au încercat să-l omoare pe unul dintre cei mai puternici oameni din Casa Albă pe un stadion plin cu 200 000 de oameni. Crezi că ar ezita să-mi taie gâtul pe o șosea pustie din Palm Beach?

— Spune-i să nu-mi rostească numele în fața lui Manning, se aude Dreidel pe fundal.

— Dreidel vrea să…

— L-am auzit, întrerup eu, trăgând brusc de volan spre stânga și intrând pe Via Las Brisas.

În timp ce mă învârt în jurul unui rond bine îngrijit, strada se îngustează și de ambele părți își fac apariția garduri vii, care se ridică până la o înălțime de cinci metri, ascunzând în spatele lor case de milioane de dolari.

— Rogo, știu că nu ești de acord cu mine, dar în ultimele două zile, singurul motiv pentru care nu m-am apropiat de Manning a fost pentru că O'Shea și Micah m-au convins să n-o fac. Înțelegi? Omul ăsta a fost alături de mine timp de opt ani și singurul motiv pentru care m-am îndoit de el este că ei – *doi străini cu insigne* – mi-au spus s-o fac. Nu te supăra, dar după tot timpul petrecut împreună cu Manning nu merită asta.

— Foarte bine, Wes, dar hai să clarificăm puțin lucrurile: nu Manning a fost *alături de tine* timp de opt ani. Tu ai fost alături de el.

Clatin din cap și trag pe dreapta în fața ultimei case. Din motive de securitate, nu se permite parcarea pe alee, așa că mă îndrept spre rondoul acoperit cu iarbă și parchez direct în spatele unei mașini albastre închiriate care este deja acolo. Musafirii lui au sosit devreme – ceea ce înseamnă, îmi dau seama sărind din mașină și traversând în fugă, că se pare c-am întârziat.

Chiar înainte de a mă opri în fața gardului dublu de lemn, de trei metri

înălțime, interfonul ascuns printre arbuști bâzâie.

— Cu ce vă pot ajuta? întreabă o voce gravă.

— Salut, Harry, strig eu la agentul de serviciu. Sunt eu, Wes.

— Nu e nevoie să faci asta, mă imploră Rogo în telefon.

Niciodată nu s-a înșelat mai tare. Tocmai de asta am nevoie. Nu pentru Manning. Pentru mine. Trebuie să știu.

Un zgomot metalic înfundat descuie poarta de lemn care se cască încet spre mine.

— Wes, măcar așteaptă până citim dosarul de personal al lui Boyle, insistă Rogo.

— Îl căutați de ore întregi – ajunge. Te sun când termin.

— Nu te încăpățâna.

— La revedere, Rogo, spun închizând telefonul.

E atât de ușor pentru cineva din afara ringului să le spună luptătorilor cum să lupte. Dar asta e lupta *mea*. Doar că nu mi-am dat seama de asta.

În timp ce străbat aleea, văd că nu există niciun număr pe ușile caselor și nicio cutie poștală care să dezvăluie identitatea locuitorilor lor. Dar cei patru agenți de la Secret Service cu costum și cravată care stau în fața garajului sunt un indiciu sigur. Cu Nico în libertate, l-au ținut pe Manning acasă. Din fericire, gândesc eu ridicându-mi bărbia și uitându-mă la casa bleu în stil colonial britanic, eu știu unde locuiește fostul președinte.

73.

— Și încă o dată, cum l-ai cunoscut? întrebă Lisbeth ținând telefonul cu o mână și luând notițe cu cealaltă.

— Printr-un prieten comun, răspunse Violet, cu voce tremurătoare. S-a întâmplat acum mulți ani. La momentul acela au avut loc doar prezentările.

— Prezentările?

— Trebuie să înțelegi că, atunci când vine vorba de un bărbat ca el, nu te duci pur și simplu și te bagi în seamă. În orașul acesta – cu toți banii ăștia… cu tot ce au de pierdut oamenii ăștia – singurul lucru de care le pasă e discreția, înțelegi? De-asta l-au trimis la mine.

— Sigur, spuse Lisbeth mâzgălind cuvântul „prostituată” pe carnețel. Deci tu, tu…

— Eu aveam doar douăzeci de ani, asta era, spuse Violet repezit. Nu-i plăcea să fie judecată. Din fericire pentru mine puteam păstra un secret. De-asta am primit eu angajamentul ăsta. Și cu el… la primele două întâlniri nici măcar nu l-am strigat pe nume. Fie și numai acest simplu fapt era o garanție că avea să mă invite și altă dată. Gladiatorii au nevoie de cuceriri, nu-i așa? întrebă ea, râzând încet și amar.

Lisbeth nu râse. Nu era ușor să asculte durerea altcuiva.

— Știu ce gândești, adaugă Violet, dar la început a fost bine. Era, sincer vorbind… era tandru – întotdeauna mă întreba dacă mă simt bine… Știa că mama era bolnavă și se interesa ce face. Știu, știu – este politician, dar eu aveam douăzeci de ani, iar el era…

Vocea i se stinse.

Lisbeth nu spuse nimic. Dar cum tăcerea continua…

— Violet te simți…?

— Sună atât de pueril, dar eram pur și simplu încântată că-i plăcea de mine, izbucni ea, încercând din răsputeri să-și înăbușe un suspin.

Din câte se părea, valul de emoții o luase și pe ea prin surprindere.

— Îmi pare rău – stai să… îmi pare rău…

— N-are de ce să-ți pară rău.

— Știu – doar că… mi se părea important că lui îi plăcea de mine… că se întorcea la mine, explică ea regăsindu-și vocea normală. Nu-l vedeam un timp și apoi suna telefonul și începeam să țopăi prin casă ca și cum aș fi fost

la liceu și un băiat m-ar fi invitat la bal. Și așa au stat lucrurile… până când a plecat într-o noapte și n-am mai auzit nimic de el aproape trei luni. Am fost… ca să fiu sinceră, la început am fost îngrijorată. Poate că greșisem eu cu ceva. Sau se supărase pe mine. Și apoi, când am auzit că e în oraș, am făcut singurul lucru pe care n-ar fi trebuit să-l fac niciodată – cea mai mare prostie din lume, ceva ce contrazicea orice urmă de rațiune, explică Violet acum aproape în șoaptă. L-am sunat.

Lisbeth se opri brusc din scris.

— A ajuns la mine în zece minute, spuse Violet, cu un alt suspin în gât. Că-când am deschis ușa, a intrat înăuntru fără niciun cuvânt… s-a asigurat că nu e văzut de afară… și apoi a – îți jur că nu mai făcuse asta niciodată înainte…

— Violet, nu-i nimic dacă…

— Nici nu i-am văzut pumnul când m-a lovit prima oară, spuse ea izbucnind în plâns. Țipa la mine întruna: „Cum îndrăznești! Cum *îndrăznești*!” Am încercat să mă lupt cu el – am încercat… eu… niciodată n-am fost neajutorată –, dar m-a apucat de păr și… și m-a împins drept în… era o oglindă deasupra măsuței mele de toaletă.

Holbându-se la propria reflexie din ecranul computerului, Lisbeth nu se mișcă.

— L-am văzut în spatele meu în oglindă… chiar în momentul în care am lovit-o… l-am văzut în spatele meu… fața lui… ochii roșii. Era ca și cum își scosese o mască și lăsase să iasă… ca și cum eliberase ceva ce se ascundea dedesubt, strigă Violet. Și… și… și când a plecat… când ușa s-a trântit și îmi curgea sânge din nas, tot mi-era – știu c-o să ți se pară aiurea – îți vine să crezi că-mi era dor de el? întrebă ea, plângând în hohote. Vreau să… spun, nici c-aș putea fi mai penibilă de-atât.

Lisbeth dădu din cap încercând din greu să rămână concentrată.

— Violet, știu că ți-e greu – știu cât de chinuitor este să spui povestea, dar trebuie să… înainte să fac ceva trebuie să te întreb: ai vreo dovadă care să probeze ce spui… orice… o casetă video, o dovadă fizică…?

— Nu mă crezi, insistă ea.

— Nu, nu, nu… nu e asta, dar știi cu cine lupți. Fără o dovadă care să arate că…

— Am o dovadă, spuse Violet, evident supărată, încercând să-și recapete răsuflarea. Am dovada chiar aici. Dacă nu mă crezi, vino și o să ți-o dau.

— Vin, vin chiar acum. Stai doar să… stai o secundă…

Apăsându-și celularul pe piept și sărind de pe scaun, Lisbeth smulse notițele despre premiul artistic, ieși în grabă din birou și se îndreptă glonț spre biroul unei reportere blonde, aflat exact de partea cealaltă a holului.

— Eve, poți să-mi împrumuți mașina ta? întrebă Lisbeth.

— Prima dată telefonul – pe care încă nu l-am primit înapoi – acum mașina…

— *Eve*!

Eve se uită la prietena ei studiindu-i expresia de pe chip.

— Asta e, nu-i așa?

— Articolul este în computerul meu. Uite și ultima parte, spuse Lisbeth îndesându-i în mână notițele cu premiul. Poți să…?

— Da, spuse Eve în timp ce Lisbeth îi strigă „mulțumesc” și alergă pe hol ducându-și din nou celularul la ureche.

— Violet, am pornit, spuse ea, încercând din răsputeri să o facă să continue.

Regula de Aur numărul 9: Nu lăsa niciodată să-ți scape peștele cel mare.

— Deci… cât timp ați fost împreună?

— Un an și două luni, răspunse Violet, încă morocănoasă. Chiar înainte de atentat.

Lisbeth se opri din alergat.

— Stai puțin, asta se întâmpla când încă era la Casa Albă?

— Sigur. Orice președinte merge acasă în vacanță. În plus, nu putea face așa ceva în Washington. Dar aici… aici primeam un telefon, iar el putea…

— Violet, fără glumă – vrei să-mi spui că în ciuda tuturor măsurilor de siguranță – în ciuda zecilor de agenți de la Secret Service – te-ai culcat cu președintele Statelor Unite și ai fost bătută de el *cât timp era încă în funcție*?

— Președintele? se miră Violet. Crezi că mă culcam cu Manning? Nu, nu, nu… celălalt pe care l-ai menționat – cel care candidează la Senat…

— Vrei să spui…

— Animalul care m-a rupt în bătaie. Vorbeam despre Dreidel.

74.

— Chiar crezi c-o s-o facă? întrebă Dreidel, îndreptându-și ochelarii cu rame subțiri pe nas și continuând să citească din dosarul de personal al lui Boyle.

— Cine, Wes? Greu de spus, răspunse Rogo, așezat în continuare pe podea și răsfoind documentele solicitate de Boyle. Spunea c-o să-l ia tare, dar știi și tu cum se comportă el cu Manning.

— În mod clar, n-ai văzut niciodată cum se comportă Manning în anumite momente. Uitându-se din nou la dosar, Dreidel adăugă: Știai că Boyle vorbește limba ebraică și limba arabă?

— Cine spune?

— Spune aici: ebraica, araba și limbajul surdomuților. Se pare că sora lui era surdă. De-asta s-au mutat în Jersey – acolo a fost una dintre primele școli pentru cei cu deficiențe de auz. Doamne, îmi amintesc când am completat unul dintr-ăsta, adăugă el, citind din Chestionarul de Securitate Națională al lui Boyle. Potrivit ăstuia, a câștigat un premiu Westinghouse când era la liceu – plus o bursă Marshall la Oxford. Tipul era extraordinar de deștept, în special la… stai puțin, spuse Dreidel. „Ai depășit vreodată 180 de zile în returnarea unei datorii. Dacă da, explică mai jos…” Dând pagina, Dreidel citi foaia scrisă la un rând ce fusese capsată pe pagina respectivă: „… o datorie totală de 230 000 de dolari…”

— Două sute treizeci de *mii*? Dar ce-a cumpărat? Italia?

— Nu cred c-a cumpărat nimic, spuse Dreidel. Din ce scrie aici, a fost datoria *tatălui* său. Se pare că Boyle s-a oferit să o preia el pentru ca tatăl lui să nu trebuiască să se declare falimentar.

— E clar, îl iubește pe tati.

— De fapt, îl urăște pe tati. Dar o iubește pe mami, spuse Dreidel citind mai departe. Dacă taică-său se declara falimentar și creditorii se năpusteau asupra lui, mama lui ar fi fost dată afară din restaurantul familiei în care lucrase de când Boyle era copil.

— Frumos din partea lu’ taică-său – să riște afacerea familiei, să-și lase soția în stradă și să-i lase copilului toate datoriile.

— Stai, asta e partea bună, spuse Dreidel, ajungând la ultimele pagini ale formularului. Fii atent: „Există ceva în viața dumneavoastră personală care

ar putea fi folosit pentru a-l pune pe președinte sau Casa Albă într-o situație delicată? Vă rugam să dați amănunte”.

Dând pagina și lăsând să se vadă un alt document bătut la un rând, Dreidel clătină din cap amintindu-și poveștile pe care Boyle le dezvăluise la începutul campaniei. Chiar de la început Manning fusese alături de prietenul său.

— Știm majoritatea lucrurilor ăstora: taică-său a fost arestat prima oară înainte de a se naște Boyle. Apoi a fost arestat din nou când Boyle avea șase ani, apoi din nou când avea treisprezece ani – ultima oară pentru că l-a bătut pe proprietarul unei spălătorii chinezești din State Island. Apoi a reușit să nu mai intre în niciun bucluc până ce Boyle a plecat la colegiu. Atunci a fost ridicat de FBI pentru că a vândut polițe de asigurări false într-un azil de bătrâni. Lista continuă… importarea de scutere furate, falsificarea de cecuri pentru câteva mii de dolari, dar într-un fel sau altul a scăpat fără să facă prea multă pușcărie.

— Se potrivește cu teoriile freudiene, nu-i așa? Taică-său încalcă toate regulile cu entuziasmul unui delincvent învederat, în timp ce Boyle însuși se avântă în domeniul precis al finanțelor. Cum suna articolul din *Time* când taică-său a fost arestat pentru furt din magazine? Ochiul negru…

— … de pe Casa *Albă.* Da, foarte isteț. Aproape la fel de bun ca benzile desenate cu subiect politic, ce-l înfățișau furând jucăriile strânse pentru copiii nevoiași.

— Eu tot nu pot… se întrerupse Rogo clătinând din cap. Tot timpul ăsta l-am urmărit pe Boyle ca și cum el ar fi întruchiparea răului, dar când afli toate detaliile: o copilărie mizerabilă, o soră surdă, o mamă italiancă muncitoare… Și totuși, a reușit să iasă din mocirlă și să ajungă până la Casa Albă…

— Te rog, Rogo, nu-mi spune că-ți pare rău pentru el.

— … Și apoi tatăl minte, fură, și pe deasupra îl lasă pe Boyle să tragă ponoasele. Vreau să spun, dacă stai să te gândești – cum naiba îi poate face asta un tată propriului fiu?

— La fel cum le-a făcut și Boyle soției și fiicei sale când a dispărut din viețile lor și le-a lăsat în doliu. Oamenii sunt niște ticăloși, Rogo, în special când sunt disperați.

— Da, dar tocmai asta e chestia. Dacă Boyle era într-adevăr așa de rău, de ce i-au permis să lucreze la casa Albă? Nu-i ăsta scopul tuturor formularelor ăstora – să-i elimine pe cei ca el?

— Teoretic, acesta e scopul, dar la urma urmei nu era ca și cum avea un secret îngrozitor de ascuns. Toată lumea știa că tatăl lui era o poamă. El însuși obișnuia să vorbească despre asta – îl folosea pentru a atrage simpatia presei. A devenit o problemă numai atunci când am câștigat. Dar când prietenul tău cel mai bun este președintele Statelor Unite, vai ce surpriză! FBI-ul poate fi convins să facă o excepție. De fapt, stai să-ți arăt cum au… aici… spuse Dreidel urmărind din nou cu degetul niște rânduri scrise în dosar. Uite, *aici*, adăugă el, scoțând o foaie obișnuită, în timp ce Rogo lua loc pe marginea biroului și începea și el să răsfoiască restul dosarului. Boyle avea unele date scrise codificat. Înainte de a-ți spune codurile, ei trebuie să știe de partea cui ești. FBI… Secret Service… toate iau o mulțime. Apoi Manning vede rezultatele…

Pe foaie era o listă de litere bătute la mașină aliniate unele sub altele, fiecare dintre ele cu o bifă:

BKD ✓
MH ✓
WEX ✓
ED ✓
REF ✓
AC
PRL ✓
FB ✓
PUB ✓

— E același lucru cu ce scrie aici? întrebă Rogo întorcând o pagină în dosar și scoțând la iveală o foaie aproape identică.

— Exact – e același raport.

— Atunci, de ce Boyle are două?

— Una este din locul unde a început, celălalt este probabil de când i-au reînnoit dosarul. E același. „BKD” este *background*[{20}] – verificarea datelor personale generale, „MH” este *military history*[{21}], „WEX” este *work experience*[{22}]…

— Atunci aici sunt toate chestiile dubioase din viața lui Boyle? întrebă Rogo uitându-se la pagina acoperită cu rânduri sporadice.

— Nu, *aici* sunt chestiile dubioase – tot ce apare *aici*, spuse Dreidel arătând literele „AC”, subliniate, aflate la jumătatea paginii.

— „AC”?

— *Areas of concern*[23].

— Și toate literele de dedesubt: „PRL… FB… PUB…”

— „PRL” este istoria personală a lui Boyle, care cred că se referă la toată mizeria aia cu tatăl său. „FB” este situația lui financiară; mulțumesc din nou, tati. Și PUB… Dreidel se întrerupse un moment citind din copia lui în timp ce Rogo urmărea ce scria pe cealaltă. „PUB” se referă la problemele de percepție publică, în cazul în care trecutul lui Boyle iese la iveală, ceea ce se întâmplase deja.

— Dar „PI”? întrebă Rogo.

— Ce vrei să spui?

— „PI”, repetă Rogo, întorcând pagina sa către Dreidel. Nu e și pe lista ta ultima mențiune „PI”?

Dreidel se uită la pagina lui, care se încheia cu „PUB” și apoi se întoarse spre cea din mâna lui Rogo, aplecându-se să deslușească literele cu mesajul scris de mână chiar lângă ele:

PI – notă 27 mai

Dreidel se albi la față.

— Ce? întrebă Rogo. Ce înseamnă asta?

— Ce spune data de pe foaia ta?

Citind în susul paginii, Rogo izbuti cu greu să articuleze cuvintele.

— 16 iunie, spuse el. Chiar înainte de atentat.

— La mine scrie 6 ianuarie – câteva zile înainte să ne mutăm la Casa Albă.

— Tot nu înțeleg. Ce înseamnă „PI”?

— *Paternity issues*[24], spuse Dreidel. Potrivit datelor de aici, chiar înainte de a fi împușcat, Boyle a avut un copil despre care n-a știut nimeni.

75.

— Ce-ai făcut? întrebă Romanul cu vocea distorsionată de convorbirea telefonică prin satelit.

— Totul e în regulă. Am rezolvat problema, răspunse O'Shea, ținând telefonul lipit de ureche și uitându-se lung prin geamul oval al hidroavionului închiriat.

— Ce înseamnă asta? Dă-mi-l pe Micah la telefon!

— Da… ei bine… va fi mai greu decât de obicei să faci asta, spuse O'Shea în timp ce avionul cobora apropiindu-se de valurile verzui ale Lacului Worth.

De la înălțimea la care se afla acum – numai câteva sute de metri deasupra apei – curțile din spate ale vilelor din Palm Beach se topeau în ceață.

— O'Shea, nu-mi spune… Ce i-ai făcut?

— Nu-mi ține predici, bine? N-am avut de ales.

— L-ai *omorât*?

O'Shea se uită pe fereastră în timp ce avionul cobora la câțiva metri deasupra apei.

— Gândește-te. Lucrează sub acoperire în Direcția Operații. Nu ar trebui să lucreze pe pământ american. Și, dintr-un motiv sau altul, se descoperă că fusese prezent pe pistă la cursa aia? De vreme ce Wes l-a identificat, l-ar fi săltat imediat.

— Dar asta nu înseamnă că ar fi vorbit!

— Crezi? Crezi că, dacă i-ar fi oferit să facă un târg și i-ar fi spus că n-o să pățească nimic, Micah nu ar fi arătat cu toate degetele înspre noi?

— Dar e agent CIA! urlă Romanul în telefon. Ai idee ce nebunie ai declanșat? Ai aprins un adevărat vulcan!

— Crezi că mie mi-a făcut plăcere? Îl știam pe Micah de la Colegiul de Război. A fost și la ceremonia de cuminecare a nepoțelei mele.

— Da, din câte se pare nu va mai primi o invitație și la aniversarea celor șaisprezece ani!

Cu un salt final, avionul mai coborî câțiva metri pentru a ameriza. În momentul în care flotoarele atinseră apa, avionul se clătină într-o parte și în cealaltă până când se liniști, dus de curent.

— *Destul*! strigă O’Shea în timp ce avionul se înclina către pontonul plutitor al debarcaderului Rybovich Spencer. Și-așa mi-a fost foarte greu.

— Chiar așa? Atunci poate ar fi trebuit să te gândești de două ori înainte să-i tragi un glonț în cap! Ai idee cât de greu ne va fi să găsim o altă persoană în cadrul Agenției?

— *Tu*-mi spui *mie* că trebuia să mă fi gândit înainte? Ai uitat motivul pentru care am ajuns să înotăm în tot rahatul ăsta? E exact același aranjament de doi bani pe care l-ai făcut cu așa-zisa noastră plată de șase milioane de dolari pentru *Blackbird.* Te-ai aruncat cu capul înainte, te-ai ars și pe urmă te-ai supărat pe mine când a trebuit să mă ocup de mizeria pe care ai lăsat-o în urmă.

— Nu începe cu… *Blackbird* a fost o decizie comună! izbucni Romanul. Am votat pentru ea!

— Nu, *tu* ai votat. Tu ai fost cel care a ridicat miza atât de sus. Și pe urmă, când ei au decis să nu plătească, tu ai venit smiorcăindu-te că ai nevoie de ajutor din interior.

— Adică vrei să spui că tu nu voiai cele șase milioane?

— Ceea ce nu voiam era să trebuiască să cer grămada aia de bani de două ori. Ne-a luat aproape zece ani să-ți construim identitatea aia blestemată de Roman – toate ponturile alea pe care le-am aflat și ți le-am pasat ca să pară că ai o mare sursă de informații – la naiba, ei încă mai cred că Romanul este o persoană reală care furnizează informații guvernului – totul cu scopul de a pregăti lovitura aia de milioane de dolari. O singură dată! O singură cerere! Asta trebuia să fie tot – până când au început să-ți sclipească prin fața ochilor dolarii ăia și ai crezut că putem face asta în mod regulat.

— Dar *am fi putut* s-o facem în mod regulat – cincizeci, șaizeci, șaptezeci de milioane, am fi putut s-o facem foarte ușor. *Știi* că ai fost și tu de acord.

— Atunci ar fi trebuit să ne asculți și în primul rând să nu-l abordezi pe Boyle, spuse O’Shea mai calm ca oricând. Și, spre deosebire de data trecută, de data asta m-am hotărât să nu mai las lucrurile la voia întâmplării, ca să meargă prost când ne e lumea mai dragă. Atâta timp cât Wes are fotografia aia, amândoi suntem posibile ținte.

— Prin urmare, acum l-ai pus și pe Wes pe listă? Am crezut că ai fost de acord că el trebuie să fie doar o momeală.

Fără a spune nimic, O’Shea studie cele câteva iahturi noi pe lângă care

trecu hidroavionul, iar apoi fixă cu privirea pontonul plutitor.

— Vezi ambarcațiunea cu pânze din fața noastră? strigă pilotul scoțându-și căștile și ieșind din cabină. E barca lui Jimmy Buffett. Ai văzut cum se cheamă? *Chill.*

O'Shea dădu din cap, iar pilotul deschise carlinga, coborî și aruncă parâma de legare spre chei.

— O'Shea, înainte să faci o prostie, gândește-te la acțiunea de luna viitoare, spuse Romanul în telefon. Dacă se află chestia asta în India…

— Tu măcar asculți ce spun eu? Nu există luna viitoare! Nu există India! Nici Praga! Nici Liberia! Nici Lusaka! Ne-am adunat resursele laolaltă – am creat sursa de informații perfectă – și am făcut ceva bani. Dar acum am terminat, prietene. Ai înțeles? Marele pot – cele șaptezeci de milioane – nu mă interesează. Am ieșit din combinație.

— Dar dacă o să…

— Nu-mi pasă, spuse O'Shea, îndreptându-se spre ușă și ieșind pe marginea unuia dintre flotoarele avionului.

Sări ușor pe chei de unde îi făcu cu mâna un semn de mulțumire pilotului și o luă pe poteca înspre debarcader.

— Haide, O'Shea, nu fi catâr, continuă Romanul. Dacă te atingi acum de Wes…

— M-ai auzit? Nu. Îmi. Pasă. Nu-mi pasă ca el e momeala. Nu-mi pasă că e cea mai bună cale de a ajunge la Boyle. Nu-mi pasă nici măcar de faptul că Nico ar putea ajunge la el înaintea mea. Puștiul știe cum mă cheamă, știe cum arat și mai ales…

În telefonul lui O'Shea se auzi încet un bip. Se opri cu piciorul în aer, la jumătatea cheiului. Pe ecran scria „*Număr privat*". Pe linia asta nu putea fi decât o singură persoană.

— O'Shea, ascultă-mă! se răsti Romanul.

— Îmi pare rău, semnalul e foarte prost aici. Te sun mai târziu. Cu un clic trecu pe cealaltă linie. O'Shea la telefon.

— Aici vocea conștiinței – nu mai face sex cu oamenii în parcări de tiruri. Du-te la un bar – e mai ușor, spuse Paul Kessiminan, râzând, cu accentul lui foarte pronunțat de Chicago.

O'Shea nici măcar nu se obosi să mai răspundă la gluma. Băieții de la Tehnic – în special cei care făceau parte din Divizia de Tehnologie de Investigare a Biroului – întotdeauna credeau că sunt mai amuzanți decât erau în realitate.

— Spune-mi, te rog, că i-ai localizat telefonul lui Wes, spuse O'Shea.

— Nu. Dar după ce ți-am ascultat sfatul și i-am urmărit pe prietenii lui, am dat de ceva pe telefonul grăsuțului.

— Al lui Rogo?

— În ultimele ore tăcere mormântală. Apoi ping, primește un apel de la un număr înregistrat pe numele unei Eve Goldstein.

— Cine-i Eve Goldstein?

— De-aia am căutat-o. Ai idee câte Eve Goldstein sunt în districtul Palm Beach? Șapte. Una are un magazin evreiesc, una e directoare de școală, două sunt pensionare…

— Paulie…

— … Și una ține rubrica de grădinărit la *Palm Beach Post.*

— Au făcut schimb de telefoane.

— Oooooho, ești bun. Ar trebui să-ți iei o slujbă la FBI.

— Prin urmare, Wes e tot cu Lisbeth?

— Nu cred. Tocmai am sunat la ziar. Se pare că vorbește pe o altă linie. Cred că i-a dat telefonul prietenei ei lui Wes și a scăpat de-al lui în avion sau ceva de genul asta. Îți spun eu, puștiul e isteț, concluzionă Paul. Din fericire pentru tine, eu sunt și mai isteț.

— Dar ai reușit să faci legătura dintre noul telefon și locul unde se află acum?

— E un model vechi. Nu are GPS. Dar totuși, *eu* pot să-ți spun care este cel mai apropiat releu, 626A. Pe County Road, câteva străduțe mai la sud de Via Las Brisas.

În mijlocul cheiului, O'Shea îngheță.

— Las Brisas? Crezi că s-a dus la…?

— Nu există decât o singură cale să afli, Tonto. Dar fii atent. Cum Nico e în libertate, cei de la cartierul general tocmai au deschis o anchetă.

Dând din cap, O'Shea băgă mâna în buzunarul din interior al jachetei și scoase un portofel negru din piele de struț și o insignă corespunzătoare de CIA. Deschizându-l, aruncă o ultimă privire la permisul auto al lui Micah. Judecând după frizura alandala și dinții de jos strâmbi, probabil că poza fusese făcută cu cel puțin zece ani în urmă. Înainte ca dinții să fie reparați. Înainte ca părul să fie tuns și pieptănat cu meticulozitate pe spate. Înainte ca ei să apuce să câștige niște sume serioase.

Lui O'Shea nu-i plăcea că trebuise să-i salte portofelul vechiului său prieten, dar știa că astfel avea să întârzie cu cel puțin o zi identificarea

cadavrului. Deși în momentul de față, gândi el aranjându-și cureaua de la tocul de armă și verificându-și pistolul, nu avea nevoie de mai mult de o oră să termine cu povestea asta și să lase în urmă viața de până acum.

Romanul fusese alter ego-ul lui Egen. O'Shea putea și el să-și găsească o identitate nouă.

— În cât timp poţi fi acolo? întrebă Paul în telefon.

Zâmbind, O'Shea scoase cardul de identitate și permisul lui Micah din portofel și le aruncă în apă. Plutiră o jumătate de secundă și apoi se scufundară.

— Daca o țin tot așa? Mă duc și mă întorc cât ai clipi.

76.

— Mai încearcă o dată să dai de el, spuse Dreidel răsturnând cutia de depozitare și verificând datele tipărite pe o parte: „Boyle, Ron – Consiliul de Politici Interne: 15 octombrie – 31 decembrie”.

— Am încercat, spuse Rogo, încercând să se descurce în teancul din fața sa și uitându-se la ultimele cutii din spate. Știi cum e Wes la muncă – n-o să răspundă dacă este cu Manning.

— Nu-i nimic, ar trebui totuși să mai înce…

— Și ce să-i spun? Că se pare că Boyle avea un copil? Că sunt câteva note care se referă la 27 mai? Până nu avem mai multe amănunte, nu ne folosește la nimic.

— Ne folosește pentru a-l ține pe Wes la curent – în special acolo unde se află el acum. Ar trebui să afle că Manning știa.

— Ești sigur? întrebă Rogo? Manning știa despre copilul lui Boyle?

— E prietenul lui cel mai bun – și mai și scrie în dosar, spuse Dreidel. Vocea i se modifică puțin când ridică privirea de la ultimele câteva cutii. Cu siguranță Manning știa.

Rogo îl privi pe Dreidel cu atenție, sesizând modificarea în intonația lui.

— Te îndoiești de el, nu-i așa, Dreidel? Pentru prima oară ți-ai dat seama că s-ar putea să fie o crăpătură în masca lui Manning.

— Lasă asta, caută mai departe, bine? spuse Dreidel scoțând ultimele două cutii de dimensiunile unor baxuri de lapte și scanând datele.

Pe eticheta uneia scria „Memorandumuri: 1 ianuarie – 31 martie”. Cealaltă era „Audierea Congresului cu privire la SIDA 3 mai – 5 mai”.

— La dracu’, șopti el punându-le deoparte.

— Nici aici nu e nimic, spuse Rogo, închizând ultima cutie și ridicându-se din genunchi. Deci, marele total este de… câte cutii avem care să includă data de 27 mai?

— Numai pe astea, răspunse Dreidel indicând cele patru cutii pe care le puseseră pe birou. Plus programul pe care l-ai scos tu, nu?

— Nu că ne-ar ajuta prea mult, răspunse Rogo fluturând programul oficial al lui Manning din data de 27 mai. Potrivit acestui document, președintele a fost cu soția și cu fiica lui la cabana lor din Carolina de Nord. La prânz s-a plimbat cu bicicleta. Apoi a luat masa și a pescuit puțin în lac.

N-a făcut nimic altceva decât să se relaxeze întreaga zi.

— Dintre membrii staffului cine anume îl însoțea? întrebă Dreidel, conștient că președintele nu călătorea niciodată fără a avea ceva de lucru la el.

— Albright…

— Da, e normal – își lua șeful de personal peste tot.

— … și Lemonick.

— Ciudat, dar nu neapărat neobișnuit.

— Și apoi toți ăia despre care ai zis că erau de la Biroul de deplasări – Westman, McCarthy, Lindelof…

— Dar nu și Boyle?

— Potrivit programului, nu, spuse Rogo răsfoind restul foilor.

— Bine, deci pe 27 mai, cu două luni înainte de atentat, Manning se afla în Carolina de Nord, iar Boyle se presupune că se afla în D.C. Prin urmare, întrebarea care se pune de fapt este ce făcea Boyle când pisica nu era acasă?

— Și crezi că răspunsul e într-una dintre cutiile astea? întrebă Rogo trecându-și mâna peste cele patru cutii.

— Acelea conțin informații ce includ ziua de 27 mai, spuse Dreidel. Îți zic eu, adăugă el, scoțând capacul primei cutii, presimt că e de bine. Răspunsul e aici.

— E *imposibil* să fie aici! gemu Rogo patruzeci și cinci de minute mai târziu.

— Poate că ar trebui să le luăm din nou la mână.

— Le-am luat la mână de două ori. Ne-am uitat la fiecare foaie, la fiecare hârtiuță cu însemnări. Uită-te la articolele astea decupate din ziare! spuse el întinzând degetul arătător și mijlociul în semn de pace.

— *Vorbește mai încet*! șuieră Dreidel făcând semn către supraveghetorul de lângă computere.

Rogo îi aruncă o privire lui Freddy care îi zâmbi cald și-i făcu semn. Întorcându-se către Dreidel, adăugă:

— Bine, atunci ce facem?

— Nu prea avem de ales, spuse Dreidel scanând cele treizeci și opt de cutii care erau așezate ca niște mici piramide pe podea. Poate că au îndosariat foile aiurea. Trebuie să ne uităm la toate hârtiile din toate cutiile – să scoatem tot ce este datat 27 mai.

— Dar sunt peste 20 000 de pagini.

— Da, și cu cât începem mai repede, cu atât mai repede vom afla

întreaga poveste, fu de părere Dreidel, ridicând o cutie nouă pe birou.

— Nu știu, spuse Rogo apucând mânerele unei cutii vechi și jerpelite, și târând-o spre birou. Când o trânti alături de cea a lui Dreidel, în aer se ridică un nor de praf. Ceva îmi spune că noi căutăm acul într-un alt car cu fân decât ar trebui.

77.

Port St. Lucie, Florida

Edmund murise de aproape douăsprezece ore. În timpul primei ore, așa cum Nico îl prinsese cu centura pe scaunul din dreapta, în rana de la gâtul bărbatului mustise un sânge vâscos. Nico nici nu observase, prea prins de povestirea pe care i-o împărtășea prietenului său despre Thomas Jefferson și despre Cei Trei, cei adevărați.

După patru ore, corpul lui Edmund înțepenise. Brațele nu i se mai bălăngăneau. Capul, ciudat aplecat pe spate și spre dreapta, nu mai tresălta la fiecare hurducăit. În loc de o păpușă de cârpă, Edmund era acum un manechin înghețat. Se instalase *rigor mortis.* Nico tot nu observă nimic.

După zece ore, prezența cadavrului începu să-și facă efectul asupra cabinei camionului. Pe scaune… pe mochetă… pe plasticul de pe portiera din dreapta, sângele începu să se descompună, transformând fiecare pată în picături mai mici și mai pronunțate de un roșu-închis.

Dar chiar și după ce lăsaseră totul în urmă, după ce abandonase camionul și folosise pătura de lână a lui Edmund pentru a-l muta în Pontiacul maro curat – tot nu scăpase de miros. Și nu era de la cadavru. Trebuiau să treacă zile bune pentru a se descompune, chiar și în căldura din Florida. Putoarea îngrozitoare venea de la ce era înăuntru, căci relaxarea totală a mușchilor lui Edmund lăsase să iasă totul, de la fecale la gaze, îmbibându-i hainele, pantalonii, ajungând până la husa de culoare bej de pe scaun și la pătura care îl acoperea pe Edmund de la gât în jos.

Pe scaunul șoferului, lângă el, Nico nici c-ar fi putut fi mai fericit. În față, în ciuda orei de vârf, traficul se desfășura cât se poate de normal. În dreapta, spre vest, soarele părea un cerc portocaliu perfect care-și începea coborâșul. Și, cel mai important lucru, zburdând pe lângă un indicator verde de pe autostradă, Nico își dădu seama că erau chiar mai aproape decât se așteptase.

PALM BEACH 78 KILOMETRI

„În mai puțin de o oră suntem acolo.”

Reușind cu greu să se stăpânească, Nico zâmbi și trase adânc în piept duhoarea înfiorătoare din cabină.

Nu simți nimic. Nu putea mirosi nimic. Nu acum, când viața era atât de dulce.

Apăsând pe accelerație, Nico întinse mâna să pornească ștergătoarele, căci o ploaie cu soare stropise parbrizul. Însă înainte să apuce maneta se răzgândi și le lăsă așa. Ploaia era foarte ușoară. Bura doar. Destul pentru a curăța.

„Poate că ar trebui…”

— Da, și eu mă gândeam exact la același lucru, spuse Nico dând din cap. Apăsând pe un buton din bord, deschise chepengul din capotă, își smulse șapca Orioles furată și își scoase capul prin deschizătură ca să se uite la cerul cenușiu.

— Ține volanul, îi spuse lui Edmund închizând ochii.

La 130 km/h, Nico luă mâinile de pe volan. Pontiacul vira ușor spre dreapta tăindu-i fața unei șoferițe într-o Honda argintie.

Rostind o rugăciune pentru sine însuși, Nico își lăsă capul pe spate. Vântul de afară îl izbi zburându-i șapca de pe cap. Simți picăturile de ploaie, ca niște ace, pe frunte și pe față. Botezul începuse. Ținea strâns în pumn adresa de acasă a lui Wes. Salvarea – pentru Nico și mama lui – se afla la mai puțin de o oră distanță.

78.

Lisbeth crezuse că zona unde trebuia să ajungă era un cartier amărât. Însă, trecând pe Palm Beach Lakes Boulevard și urmând instrucțiunile lui Violet – pe lângă Home Depot, Best Buy și Olive Garden, pe urmă la dreapta pe Village Boulevard – își dădu seama că nu avea nevoie să-și încuie mașina. Într-adevăr, când trase pe dreapta la poarta ce dădea spre ansamblul de locuințe Misty Lake – A Townhome Community, nu avu altceva de făcut decât să coboare geamul.

— Bună, merg în vizită la numărul 326, îi explică Lisbeth paznicului, amintindu-și instrucțiunile lui Violet să nu-i folosească numele.

Sigur că era o prostie. Lisbeth avea deja adresa ei – cui îi păsa de nume?

— Aș dori să văd un act de identitate, vă rog, spuse paznicul.

Întinzându-i permisul de conducere, Lisbeth adăugă:

— Adică, cred că e numărul 326 – am venit la…

— Familia Schopf – Debbie și Josh, răspunse paznicul, întinzându-i un permis de parcare pentru vizitatori pe care să și-l pună pe bord.

Lisbeth dădu din cap.

— Exact.

Așteptând până ce poarta se închise în urma ei, mâzgăli pe carnețel numele Debbie Schopf, apoi urmă indicatoarele și nesfârșitele șiruri de denivelări din carosabil menite să reducă viteza mașinilor, trecu pe lângă nenumărate căsuțe roz identice și în cele din urmă parcă în fața unei case înguste, cu două etaje, decorate cu luminițe atârnate deasupra ușii și un om de zăpadă gonflabil în grădina verde. Crăciunul în Florida la numărul 326.

Îndreptându-se spre casă pe aleea din față, Lisbeth își îndesă carnețelul în poșetă, încercând să-l facă invizibil. Violet era deja nervoasă la telefon. Nu avea niciun motiv să-i mai sporească…

— Lisbeth? auzi o voce de femeie.

Lisbeth întoarse capul și dădu cu ochii de gâtul ciocolatiu al lui Violet. Abia când își lăsă complet capul pe spate văzu imaginea uluitoare a negresei de 1,80 care stătea în cadrul ușii. Cu blugii prespălați și cu tricoul cu decolteu în formă de V, Violet părea că încercase să se îmbrace ca o mămică. Însă nici măcar această uniformă de toate zilele a cartierelor din suburbii nu-i putea ascunde frumusețea.

— Vrei… vrei să intri? întrebă Violet cu voce tremurătoare, lăsându-și capul în jos și privind într-o parte.

Lisbeth presupuse că de vină era timiditatea femeii. Probabil că era și stânjenită. Însă, în timp ce se apropia, observă sprânceana stângă a femeii, care părea tăiată în două de o cicatrice mică, albă, ce-i traversa pielea întunecată, altfel fără cusur.

— Cicatricea e… el a făcut asta? întrebă Lisbeth, deși știa răspunsul.

Violet ridică ochii și-și cambră spatele ca o pisică furioasă – apoi, la fel de repede, își recăpăta calmul. Lui Lisbeth i se păru că Violet o fulgeră cu privirea. Cu două secunde înainte în ochii lui Violet se citise furia, apoi dispăruse cât ai clipi. Însă, la fel ca în cazul unui fulger, ceea ce rămăsese în urmă era prea puternic ca să dispară instantaneu. Lui Lisbeth i-ar fi fost imposibil să nu observe. Iar în momentul acela întrezări femeia îndrăzneață, încrezătoare în forțele proprii și pe deplin stăpână pe sine care era Violet la douăzeci și șase de ani. Și cum nu avea să mai fie niciodată.

— Nu vreau să-mi apară numele în ziar. Nici poza, spuse Violet aranjându-și bretonul peste cicatricea albă.

— Nu fac niciodată asta, promise Lisbeth, deja furioasă pe ea însăși că împinsese lucrurile prea departe.

Judecând după setul de ceai minuscul din plastic roz și căruciorul de păpuși din ușă, se vedea că Violet avea multe de pierdut. În niciun caz Lisbeth nu putea să afle întreaga poveste, dacă nu îndulcea puțin tonul.

— Adorabilă, spuse Lisbeth intrând în holul principal și admirând fotografia înrămată a unei fetițe albe, care alerga în jurul unui aspersor țipând.

Violet nu răspunse.

La jumătatea holului, Lisbeth trecu rapid cu privirea peste restul fotografiilor de pe pereți. Fetița cu aspersorul. Din nou fetița cu o femeie roșcată la plajă. Și din nou cu roșcata decorând un dovleac.

Lisbeth realiză cu surprindere că toate fotografiile erau ale unor oameni albi. De fapt niciuna – nici măcar una – nu înfățișa un om de culoare.

Lisbeth o subapreciase. Violet – sau cum o fi chemat-o – nu era o novice prostuță.

Violet se opri în bucătăria mică și aglomerată. O masă de plastic de înălțimea unui copil era așezată lângă una de înălțime normală din pal. Pe ușa de la frigider erau lipite o grămadă de fotografii. Din nou, toți cei pozați erau albi.

— Și nu te cheamă Debbie Schopf, nu-i așa? adăugă Lisbeth.

— N-o amesteca pe Debbie în chestia asta…

— Violet, dacă este prietena ta…

— Pur și simplu îmi face un serviciu.

— Violet…

— Te rog, nu o târî în… of, Doamne, spuse Violet acoperindu-și ochii cu mâna.

Era prima dată când Lisbeth dădea cu ochii de verigheta subțire de aur de pe inelarul lui Violet. Singurul detaliu pe care Lisbeth îl lua drept adevărat.

— Ascultă, spuse Lisbeth, atingând-o pe Violet pe umăr. Mă auzi? Nu mă aflu aici ca să te prind pe picior greșit sau să le fac necazuri prietenilor tăi. Îți jur. Trebuie să știu însă dacă ceea ce ai spus despre Dreidel…

— Nu am inventat nimic.

— N-a spus nimeni asta.

— Ai spus că nu-mi vei folosi numele. Mi-ai promis.

— Și o să-mi țin promisiunea, Violet, o asigură Lisbeth știind că la auzul numelui de împrumut avea să se liniștească. Nu știe nimeni că sunt aici. Nici redactorul-șef, nici colegii mei, nimeni. Dar nu uita, m-ai chemat aici cu un scop. Ceea ce ți-a făcut Dreidel… când a ridicat mâna asupra…

— Nu a ridicat mâna! Mi-a dat un pumn în față și apoi m-a împins în oglindă! izbucni Violet, odată ce furia îi depășise teama. Nenorocitul ăla m-a rănit atât de grav, încât a trebuit să-i spun mamei că am avut un accident de mașină! Și m-a crezut – după ce am spart intenționat unul din faruri ca s-o dovedesc! Dar când l-am văzut în ziar… dacă el crede că am să tac atunci când el o face pe cel mai nevinovat cercetaș din Senatul Statelor Unite… Oh, nu, nu, *nu*!

— Am înțeles, Violet, am înțeles. Dar trebuie să înțelegi și tu că nu pot face nimic, nu pot nici măcar să te ajut, până nu verific totul. Mi-ai spus că ai dovezi. Ai fotografii sau…?

— Fotografii? O fi Dreidel cum o fi, dar nu e chiar atât de prost.

Ieșind din bucătărie, Violet intră în camera de zi unde jaluzelele verticale bej împiedicau ultimele raze de soare să se strecoare prin ușile de sticlă glisante. Stând un moment să se calmeze, își duse mâna la piept.

— Te simți bine? întrebă Lisbeth.

— Da, doar că… doar că trecutul îmi trezește atâta ură, mă înțelegi?

— Glumești? Eu urăsc până și prezentul.

Era o glumă de doi bani, însă era tocmai ceea ce avea nevoie Violet

pentru a-și trage sufletul.

— Când ne-am întâlnit – știi, când am început totul, spuse ea îngenunchind și întinzându-se după ceva sub canapeaua cu motive florale, nici măcar n-aveam voie să-l întreb despre munca lui. Însă băieții ăștia de la Casa Albă… nu sunt altfel decât băieții de bani gata din Palm Beach sau Miami, sau de oriunde altundeva… toți sunt egocentrici și le place să vorbească despre ei, adăugă ea scoțând un pachețel de hârtie de sub canapea. Părea un teanc de plicuri și broșuri. Violet scoase elasticul și hârtiile se împrăștiară pe măsuța crem.

„Discursul președintelui Manning la Summitul APEC"; „Programul aprobat pentru înmormântarea regelui Marocului"…

Frunzărind hârtiile, Violet le trecu pe rând în revistă.

— Uită-te la asta – cartea de vizită a proprietarului de la Miami Dolphins cu telefonul său de acasă și mobilul scrise de mână pe spate, împreună cu cuvintele: „Domnule Președinte, vă invit la o partidă de golf". Nenorocitul!

— Nu înțeleg. Dreidel a lăsat toate astea aici?

— Le-a lăsat? Mi le-a dat. Mi le-a dat cu multă mândrie. Nu știu dacă era modalitatea lui patetică de a-mi demonstra că era tot timpul lângă președinte. De fiecare dată când venea la mine îmi aducea o altă hârtie din sertarul biroului prezidențial: comenzile pentru prânz ale lui Manning scrise chiar de el, carduri cu scorul de la jocurile lui de bridge, medalii militare, careuri de cuvinte încrucișate, etichete pentru bagaje…

— Ce-ai spus?

— Etichete pentru bagaje?

— Careuri de cuvinte încrucișate, repetă Lisbeth așezându-se lângă Violet pe canapea și aplecându-se către teancul de hârtii de pe măsuță.

— Oh, sigur am unul, răspunse Violet, căutând. Manning era maniac cu astea. Dreidel spunea că putea face un careu întreg vorbind în același timp la telefon cu – aha, uite, adăugă ea scoțând un ziar vechi împăturit.

Când Violet i-l dădu, Lisbeth simți cum îi îngheață brațele, picioarele, întregul corp când în cele din urmă se uită la careu… și la răspunsurile președintelui scrise de mână… și la literele amestecate mâzgălite pe marginea din stânga.

Mâinile începură să-i tremure. Îl citi și apoi îl mai citi o dată ca să fie sigură. „Nu-mi vine să cred. Cum am putut să fim atât de…?"

— Ce e? întrebă Violet, evident derutată. Ce s-a întâmplat?

— Nimic… doar… auzi, te pot găsi la telefonul ăsta, nu-i așa? Violet

dădu din cap, iar Lisbeth copie numărul scris pe telefon.

Ridicându-se de pe canapea continuă să strângă în mână careul.

— Ascultă, aș putea face o copie după ăsta? Ți-l aduc înapoi de îndată ce termin cu el.

— Sigur, dar… nu înțeleg. Ce ai găsit, scrisul lui Dreidel?

— Nu, spuse Lisbeth alergând spre ușă, deschizându-și telefonul și formând numărul lui Wes. Ceva mult mai important.

79.

De aproape douăzeci și cinci de minute, Rogo stătea aplecat peste cutia pe care o ținea pe genunchi și răsfoia în tăcere fiecare foaie din dosarul deschis.

— Cine crezi că e mama? întrebă el într-un final în timp ce soarele se apropia de apus.

— Copilului lui Boyle? întrebă Dreidel uitându-se prin dosarul lui. Habar n-am.

— Crezi că era o persoană importantă?

— Ce vrei să spui prin *importantă*?

— Nu știu – s-ar fi putut culca cu oricine: una dintre consiliere… vreo tânără asistentă… prima-doamnă…

— Prima-doamnă? Glumești, nu? Crezi că nu am fi observat dacă doamna Manning – în timp ce se afla la Casa Albă – ar fi început să vomite, să se îngrașe și să se ducă brusc la doctor – ca să nu mai spunem dacă ar fi apărut într-o zi cu un copil care semăna cu Boyle?

— Poate că nu a făcut copilul. Putea foarte bine să…

— „Probleme de paternitate” înseamnă că acel copil s-a născut, insistă Dreidel trecând de partea cealaltă a mesei și luând o altă cutie. Ar fi scris „ABT” dacă ar fi crezut că s-a făcut avort. Și chiar și așa – prima-doamnă? Te rog… când a venit vremea să plece de la Casa Albă, a fost chiar mai supărată decât însuși președintele. În niciun caz nu ar fi riscat un scandal pentru o aventură stupidă cu Boyle.

— Pur și simplu vreau să spun că putea fi oricine, explică Rogo.

Când ajunse la mijlocul cutiei, dădu peste o mapă maro cu două fotografii înrămate. Scoțând rama de argint, se uită cu atenție la una din ele în care se afla Boyle cu soția și cu fiica sa.

Boyle și soția lui o îmbrățișau veseli în fața unei cascade pe fiica lor de șaisprezece ani, Lydia, care, în centrul fotografiei, părea că râde și țipa simțind stropii reci ca gheața udându-i spatele. Lângă ea, râzând și el, Boyle avea gura până la urechi și, în ciuda mustății dese, se vedea ca Lydia seamănă la gură cu tatăl ei. Un zâmbet larg, cu toți dinții. Rogo nu-și mai putea dezlipi ochii de la ea. O familie fericită…

— E doar o poză, îl întrerupse Dreidel.

— Ce? întrebă Rogo privind peste umăr.

În spatele lui, Dreidel se uita și el la fotografia familiei Boyle la cascadă.

— Asta e, e doar o poză, spuse el grav. Crede-mă, chiar dacă zâmbesc, asta nu înseamnă că sunt fericiți.

Rogo se uită în jos la fotografie, apoi din nou la Dreidel, care părea să strângă din dinți. Rogo cunoștea privirea aceea. O vedea în fiecare zi la clienții lui care primeau amenzi pentru depășirea vitezei. Fiecare avem păcatele noastre.

— Așa că mama copilului lui Boyle… începu Rogo.

— … poate fi oricine, aprobă Dreidel, fericit să revină la chestiune. Deși, cunoscându-l pe Boyle, sunt convins că este cineva de care nu am auzit niciodată.

— De unde știi? întrebă Rogo.

— Nu știu – doar că… atunci când eram la Casa Albă, așa era Boyle. Cu toate că era cel mai vechi prieten al lui Manning, nu a făcut niciodată parte cu adevărat din echipa lui. Era mai mult decât atât – era *aici,* spuse Dreidel ridicându-și mâna stângă la nivelul ochilor. Și credea că noi, toți ceilalți, eram *aici,* adăugă lovind cu palma dreaptă biroul.

— Ăsta-i avantajul de a fi Primul Prieten.

— Dar tocmai asta e – știu că a fost oarecum sanctificat atunci când a fost împușcat, dar, din câte îmi dădeam eu seama din interior, în timpul perioadei anterioare Boyle n-a fost prea bine văzut.

— Poate că atunci aflase Manning de copilul lui.

Pentru a doua oară Dreidel tăcu.

Nici Rogo nu mai spuse nimic. Scoțând a doua fotografie din cutie, desfăcu rama neagră, mată, și o puse pe birou. Înăuntru se afla o fotografie făcută de aproape, cu obrajii lipiți și zâmbind înspre cameră. Judecând după desimea mustății și a părului bărbatului, fotografia era destul de veche. Doi oameni îndrăgostiți.

— Ce mai ai acolo în afară de fotografii? întrebă Dreidel, întorcând puțin cutia și citind cuvântul „Diverse” pe eticheta principală.

— Tot felul de chestii de la birou, spuse Rogo golind cutia, scoțând o carte cartonată despre istoria genocidului, una despre moștenirea irlandezilor și o copie a unui manuscris după o carte foarte critică, intitulată *Mitul Manning.*

— Îmi amintesc când a apărut, spuse Dreidel. Îngâmfatul ăla nenorocit nu ne-a căutat niciodată să verifice veridicitatea afirmațiilor sale.

— Nu-mi vine să cred că mai păstrează toate porcăriile astea, spuse Rogo scoțând un permis de parcare pentru Centrul Kennedy, vechi de un deceniu.

— Pentru tine sunt numai niște porcării – pentru bibliotecă sunt fragmente de istorie.

— Să-ți spun ceva – chiar și pentru bibliotecă, porcăriile astea sunt numai niște porcării, spuse Rogo scoțând o grămada de chitanțe de la taxiuri, o bucată de hârtie pe care erau scrise instrucțiuni pentru a ajunge la Arena Stage, o confirmare pentru participarea la nunta cuiva, un desen mâzgălit cu cuvintele „Unchiul Ron” scrise frumos deasupra și un carnețel cu arc cu logoul echipei Washington Redskins pe copertă.

— Ce, ce, ce, ce naiba faci? îl întrerupse Dreidel.

— Cu ce, cu asta? întrebă Rogo arătând desenul.

— Cu ăla, insistă Dreidel luând carnețelul cu arc cu logoul echipei de fotbal.

— Nu înțeleg – pentru ce naiba ai nevoie de programul meciurilor?

— Nu e niciun program.

Deschizând carnețelul, Dreidel îl întoarse către Rogo, lăsând să se vadă un calendar zilnic pentru prima săptămână din ianuarie.

— E agenda lui Boyle.

Rogo își arcui sprâncenele și își trase o palmă pe frunte.

— Deci putem să vedem cu cine s-a întâlnit…

— Exact, spuse Dreidel, deja răsfoindu-l. Întâlniri, cine, ce… tot – și mai ales ce a făcut în noaptea zilei de 27 mai.

80.

— Domnule președinte? strig deschizând ușa.

Niciun răspuns.

— Domnule, sunt eu, Wes – sunteți acolo? întreb din nou, deși știu foarte bine răspunsul.

Dacă el n-ar fi acolo, n-ar fi nici agenții de la Secret Service afară. Însă chiar după toți anii petrecuți împreună, îmi cunosc lungul nasului. Una e sa intru în biroul lui și cu totul și cu totul altceva să-i intru în casă.

— Aici, se aude o voce de bărbat, prelungindu-și ecoul de-a lungul holului central ce conduce în camera de zi.

Mă opresc un moment, incapabil să recunosc vocea – îngrijită, cu o umbră de accent britanic –, dar intru repede și închid ușa în urma mea. Chiar dacă are musafiri, n-am de gând să mă întorc acum.

Încercând în continuare să identific vocea, mă îndrept către hol și arunc o privire către fotografia alb-negru înrămată, de mărimea unui afiș, așezată deasupra biroului antic și a vazei cu flori proaspete din dreapta mea. Este fotografia preferată a lui Manning: o vedere panoramică a biroului său din Biroul Oval, făcută de un fotograf care pur și simplu a așezat aparatul de fotografiat pe scaunul președintelui și a apăsat pe declanșator.

Rezultatul este reconstituirea exactă a priveliștii pe care o avea Manning din spatele celui mai important birou din lume: fotografiile cu soția sa, stiloul pe care i-l oferise fostul președinte, un mesaj personal scris de fiul său, o plăcuță de aur pe care este inscripționat un citat din John Lennon: „E ceva să fii un erou al clasei muncitoare”, și o fotografie a lui Manning cu mama sa făcută în ziua în care venise la Casa Albă – întâia întâlnire oficială din Biroul Oval. În stânga, pe birou, se vede telefonul lui Manning, mare cât o cutie de pantofi și atât de aproape, încât se pot citi cele cinci nume tipărite pe tastele de apelare rapidă: „Lenore” (soția sa), „Arlen” (vicepreședintele), „Carl” (consilierul pe probleme de securitate națională), „Warren” (șeful de personal) și „Wes”. Eu.

Era suficient să apese pe un buton și toți veneam într-un suflet. Și opt ani mai târziu lucrurile stăteau tot la fel. Până acum.

Lăsând în urmă holul, intru în camera de zi oficială unde, în mijlocul rogojinii tibetane, Manning stă cocoțat pe o cutie în timp ce un bărbat blond

cu o coamă de păr ce cu greu îi acoperă fruntea lată se învârte în jurul lui ca un croitor care ajustează un costum.

— Vă rog, domnule președinte, trebuie să stați drept, îl imploră el cu un accent ce abia acum realizez că pare mai degrabă din Africa de Sud.

Chiar în spatele lui Frunte Lată o femeie fotograf de douăzeci și ceva de ani, cu păr scurt și țepos, își lasă bărbia în piept și declanșează blițul.

Abia când văd că Frunte Lată ține în mână un fel de șubler – care arată ca o linie cu o cheie ajustabilă la un capăt – îmi dau în sfârșit seama ce se petrece. Fotografa îi mai face o poză lui Manning. Pe canapea se află o cutie pătrată ce poate fi cu ușurință confundată cu un joc de dame; în ea se află vreo zece șiruri de ochi de sticlă, fiecare având o altă nuanță a griului lui Manning. Manning însuși stă nemișcat în timp ce instrumentul face clic-clic în jurul încheieturii mâinii lui, ecranul digital indicându-i lui Frunte Lată o altă măsură. Muzeul Figurilor de Ceară Madam Tussaud se mândrește cu acuratețea siluetelor sale. Chiar și atunci când vine vorba de celebrități care nu mai sunt în atenția publicului.

— Ce zici – sunt mai întunecați acum, nu-i așa? spune o negresă micuță și-mi întinde doi ochi cu privire metalică ce se holbează la mine.

Ceea ce e foarte ciudat e că, deși sunt suspendați în aer, arată exact ca ochii lui Manning.

— Ăștia sunt de la silueta originală pe care am făcut-o la Casa Albă – manual, bineînțeles –, dar cred că s-au făcut mai închis la culoare în ultimii câțiva ani.

— Da… sigur, mă bâlbâi, uitându-mă deja la ceas. Ascultă, ai idee cât mai durea…?

— Stai liniștit, Wes, întrerupe Manning, cu un râs exact cum n-aș fi vrut să aud.

Singura dată când este la fel de entuziasmat ca acum este în timpul întâlnirii anuale a consiliului bibliotecii sale. Cu toți membrii personalului său reuniți, simte din nou că deține puterea. Durează în cel mai bun caz patru ore. Apoi revine la starea de dinainte, a unui simplu fost președinte, a cărui coloană formată numai din două mașini trebuie să se oprească la lumina roșie a semaforului. Astăzi, oamenii de la Tussaud aduc cu ei atenția pe care o primise numai în vremurile de glorie. Manning nu e dispus să renunțe la asta atât de ușor.

— Programul este foarte clar, îmi spune. Unde mai trebuie să ajungi?

— Nicăieri, domnule. Dar acum că… având în vedere că Nico e în

libertate…

— Parcă ești Claudia.

Însă când se întoarce și se uită la mine, de fapt pentru prima oară de când am intrat, nu mai continuă. Oi ști eu să-l citesc la perfecție, dar și el știe să mă citească, poate chiar mai bine – în special când e ceva legat de Nico.

— Wes, spune el, fără sa fie nevoie să mai zică altceva.

„Sunt bine”, îi răspund fără să deschid gura, doar dând din cap. Știe că mint, dar știe și de ce. Dacă am de gând să vorbesc despre asta, în niciun caz n-o s-o fac în prezența altcuiva. Hotărât să grăbesc lucrurile, mă duc drept la Frunte Lată care pare a fi șeful.

— Declan Reese – de la Muzeul Madam Tussaud. Vă mulțumesc că ne-ați mai primit încă o dată, îmi spune Frunte Lată salutându-mă cu șublerul și întinzându-mi mâna. Încercăm să nu facem același portret de două ori, dar popularitatea președintelui Manning…

— Pur și simplu li se pare că îmbătrânesc și vor să-mi potrivească gușa cum trebuie, spune Manning, lovindu-se în glumă peste pielea lăsată de la gât.

Toți angajații de la Tussaud izbucnesc în râs. În special pentru că era adevărat.

— Nicio problemă, spun eu, neuitând nicio clipă care-mi sunt îndatoririle. Țineți minte însă…

— Treizeci de minute, promise Declan în timp ce blițul se declanșa din nou. Nu-ți face griji – l-am făcut pe Rudy Giulliani în douăzeci și șapte de minute și tot am reușit să-i redăm buzele crăpate și roșeața pumnilor.

În timp ce femeia cu ochii pregătește un material pentru a lua mulajul dinților, Declan mă apucă de cot și mă trage deoparte.

— Ne întrebam și dacă puteți aduce altceva de îmbrăcat. Ceva care să reflecte perioada mai lejeră de după încheierea mandatului, îmi șoptește suficient de tare ca să audă și Manning. Birourile lui Bush și Clinton ne-au trimis niște tricouri pentru golf.

— Îmi pare rău… noi nu…

— Ce-au trimis Bush și Clinton? Tricouri de golf? strigă Manning, îngrijorat că pierde ceva din discuție.

În fiecare zi refuzăm zeci de solicitări de a apărea în reclame pe seturi de șah prezidențiale, la sesiuni de autografe, chiar și la un onorariu de zece milioane de dolari pentru un rol episodic într-un film. Însă când vine vorba despre implicarea celorlalți Foști Președinți, Manning nu se poate abține.

— Wes, fă-mi un serviciu și trimite-le una dintre jachetele mele albastre. Dacă le dăm și noi un tricou de golf o să ne îmbrace ca pe Cei Trei Stooge.

Pe când cei din cameră izbucnesc din nou în râs, arunc o privire către Declan care se pare că știe foarte bine ce are de făcut. Are ochelari ca ai lui Woody Allen – îi este foarte ușor să scoată niște haine de la un fost președinte.

— Vă mulţumesc mult, bunul meu domn, adaugă Declan cu un accent perfect, în timp ce ies din nou în hol și mă îndrept spre scări.

Într-o împrejurare obișnuită m-aș opune –, dar cu cât termină mai repede, cu atât mai repede o să aflu ce e cu Boyle.

Concentrându-mă la chestia asta, mă apuc de balustradă deja derulând scena în minte. Când trebuie să i se transmită niște vești proaste lui Manning, metoda cea mai bună e cea directă. „Domnule, cred că l-am văzut pe Boyle în noaptea aceea în Malaysia.” Cunosc foarte bine gesturile lui Manning – cum rânjește când e furios sau cum ridică bărbia când se preface că e surprins. Simpla lui reacţie îmi va spune tot ce vreau să aflu.

Când ajung în capul scărilor, simt cum îmi vibrează telefonul în buzunar. E Lisbeth. Închid respingând apelul. Mi-a ajuns rahatul de care am avut parte pe ziua de azi. Ultimul lucru de care am nevoie este o altă scuză falsă.

Mai supărat ca oricând, traversez holul de la etajul întâi străjuit de două drapele americane: unul care a fluturat deasupra Casei Albe în prima zi a administrației lui Manning și celălalt din ziua în care a plecat. Mă apropii de dormitorul din stânga, regândindu-mi strategia de a-l aborda pe Manning. Poate că n-ar trebui s-o spun pur și simplu. Întotdeauna reacționează mai bine la o anumită diplomație. „Domnule, știu că o să vi se pară ciudat… Domnule, nu sunt sigur cum să vă spun… Domnule, sunt un laș chiar atât de mare?” Știind deja răspunsul, deschid dintr-o mișcare ușa și…

— Aaaaa…! strigă prima-doamnă, tresărind pe scaunul din fața biroului antic din colţul camerei.

Se întoarce către mine atât de repede, încât îi sar ochelarii de la ochi și chiar dacă e complet îmbrăcată, cu o bluză bleu și pantaloni albi, îmi acopăr imediat ochii dându-mă înapoi.

— Vă rog să mă iertaţi, doamnă. Nu mi-am dat seama că sunteţi…

— Nu-i nimic, spune ea, făcând spre mine un gest menit să mă liniștească.

Mă aștept să mă ia serios la rost. Însă se pare că a fost atât de luată prin surprindere, încât nu reacționează. E roșie la față și clipește des, încercând

să se calmeze.

— Pur și simplu… m-ai surprins, asta-i tot.

Încă scuzându-mă, mă întind după ochelarii ei și mă reped să-i dau. Abia când ajung în fața ei, îmi dau seama că ascunsese ceva cu mâna stângă sub perna scaunului.

— Mulțumesc, Wes, spune ea, luând ochelarii fără să se uite în sus la mine.

Mă întorc pe călcâie și mă îndrept spre ușă – nu înainte însă de a mai arunca o privire peste umăr. Doctor Lenore Manning a trecut prin două alegeri prezidențiale, trei bătălii pentru funcția de guvernator, două nașteri și patru ani de atacuri continue împotriva ei, a soțului ei, a copiilor ei, a familiei și aproape a tuturor prietenilor ei, incluzând un reportaj din *Vanity Fair* cu cele mai nereușite poze ale ei deasupra titlului „Prima-doamnă doctor e aici: De ce a dispărut frumusețea și acum e la modă inteligența?” În momentul de față nu o mai ating nici cele mai înverșunate atacuri. Așa că atunci când o văd uitându-se la mine – când ni se întâlnesc privirile și văd roșeața pe care încearcă s-o ascundă cu un zâmbet și un alt „mulțumesc”… picioarele îmi înțepenesc. Poate să clipească cât vrea. Știu cum arată cineva care a plâns.

Împiedicându-mă înapoi spre ușă, mă simt din ce în ce mai ciudat. „Pleacă… mișcă-te… dispari.” Nu ar trebui să fiu aici. Fără a mai sta pe gânduri, mă reped pe hol și mă îndrept din nou spre scări. Trebuie neapărat să ies de aici. Mintea îmi zumzăie ca un motor turat la maximum, încercând cu disperare să proceseze informația. „Nici măcar… În toți anii în care am fost alături de ei… Ce Dumnezeu atât de înfiorător s-a putut întâmpla, încât s-o facă să plângă?” Căutând răspunsul, mă opresc în capul scărilor și mă uit din nou peste umăr. În dreapta este drapelul din ziua în care am părăsit Casa Al… Nu. Nu am *părăsit* Casa Albă. Am fost dați afară. Dați afară din cauza reacției lui Manning din ziua aceea. Dați afară după ce Boyle a fost împușcat. Dați afară după ce Boyle a murit în ambulanță.

Am urmărit funeraliile de pe patul meu de spital. Normal, în permanență camerele de filmat au fost fixate pe președinte și pe prima-doamnă pentru a le urmări reacțiile. Ascunsă sub pălăria neagră cu bor lat, ea și-a ținut capul drept, încercând să fie tare – însă în momentul în care fiica lui Boyle a început să vorbească… Camera a prins mișcarea, pentru o fracțiune de secundă, fără ca nimeni să realizeze ce se petrecea. Prima-doamnă și-a șters nasul și apoi s-a îndreptat, mai țeapănă ca niciodată. Asta a fost tot. Și a fost

singura dată când am văzut-o pe prima-doamna plângând.

Până acum.

Uitându-mă în continuare peste umăr, nu scap din ochi ușa deschisă de la dormitor. Fără îndoială, ar trebui să cobor. Nu e treaba mea. Sunt nenumărate motive pentru care ar putea plânge. Dar acum, la două zile după ce i-am văzut ochii căprui cu pete bleu ai lui Boyle… la o zi după evadarea lui Nico de la St. Elizabeth… plus ceea ce prima-doamnă ascundea sub scaun… îmi vine să-mi trag palme numai pentru că mă gândesc la asta. Ar trebui să mă concedieze pentru că mă gândesc la asta. Însă având în vedere tot ceea ce se petrece, să plec acum – să renunț, să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic, să cobor scările fără să descopăr motivul pentru care una dintre cele mai puternice femei din lume a ajuns la disperare… Nu. Nu pot. Trebuie să aflu.

Întorcându-mă înapoi spre dormitor, păşesc tiptil pe covorul auriu ţesut manual ce acoperă holul. Nu se aude niciun hohot de plâns. Un ultim suspin adânc. Cu pumnii strânși și ținându-mi răsuflarea, mai fac doi pași în vârful picioarelor. Opt ani am luptat pentru a le proteja intimitatea. Acum eu sunt cel care o invadează. Însă dacă știe ceva… ceva despre ce s-a întâmplat… continui să merg până aproape de ușă. Însă în loc să mă duc spre dormitorul din stânga, întind capul, ca să mă asigur că prima-doamnă nu mă poate vedea, și apoi mă strecor pe ușa băii ce se află în dreapta mea.

Cum afară soarele apune, în baie e aproape întuneric. Mă ascund în spatele ușii cu inima bătându-mi atât de nebunește în piept, încât îmi simt pulsul din tâmple. Pentru a fi în siguranță, închid ușa pe jumătate și mă uit prin crăpătura verticală dintre ușă și toc. Dincolo de hol, în dormitorul ei, prima-doamnă stă cu spatele spre mine, așezată încă la birou. Din unghiul din care privesc îi văd numai jumătate din corp – ca și cum ar fi tăiată în două pe vertical – însă este singura jumătate de care am nevoie, mai ales că bagă mâna sub perna de pe scaun și scoate ceea ce ascunsese acolo.

Îmi apăs nasul în deschizătură și-mi forțez ochii să văd ce este. O poză? O notiță? Nicio șansă. Blochează cu spatele tot ce face. Însă în timp ce ține obiectul în mână, aplecându-și capul să se uite mai bine, îmi e imposibil să mă înșel cu privire la poziția ei. Umerii îi tremură. Brațul drept începe să se miște necontrolat. Dă să-l ridice ca și cum ar încerca să se ciupească de nas – dar se aude un alt suspin, urmat de un geamăt aproape imperceptibil – îmi dau seama că nu se ciupește de nas. Se șterge la ochi. Și iar plân…

Aproape instantaneu înțepenește și își îndreaptă umerii. Ca și mai

înainte, îngroapă momentul, trăgându-și nasul pentru ultima oară și pecetluind mormântul emoției căreia îi permisese să iasă la suprafață pentru un moment. Chiar acum când e singură, chiar dacă brațul continuă să îi tremure, soția președintelui refuză să accepte orice semn de slăbiciune.

Cu mișcări grăbite, îndoaie repede notița, sau poza, sau ce are și o ascunde între ultimele pagini ale unei cărți de pe birou. Aproape că am uitat. Manning nu este singurul pentru care au venit cei de la Madam Tussaud. Trăgând încă o dată adânc aer în piept, prima-doamnă își netezește fusta, se șterge la ochi și ridică bărbia. Masca se află din nou la locul ei.

Se întoarce să plece din dormitor, dar aruncă o privire în hol, spre locul întunecat unde mă aflu, oprindu-se o fracțiune de secundă. Mă trag înapoi, dar ea continuă să meargă aproape la fel de repede uitându-se în altă parte. Nu, nu se poate. Nu avea cum să mă vadă. Ascuns în întuneric, observ cum se îndreaptă spre mine și o ia la stânga când ajunge în capul scărilor. Câteva secunde îi aud pașii pe scările de lemn, din ce în ce mai îndepărtați. Nici măcar nu respir până ce nu aud pașii pierzându-se pe covorul de la baza scărilor. Chiar și atunci număr până la zece ca să fiu sigur. O senzație de greață face să-mi vâjâie capul. Ce mama dracului fac?

Încercând să scap de ea, trag apa la veceu, deschid un robinet la chiuvetă și ies din baie ca și cum totul ar fi normal. Mă uit rapid pe hol să mă asigur că nu e nimeni aici.

— Doctor Manning? spun încet.

Niciun răspuns. Sunt singur.

Prin ușa deschisă a dormitorului lui Manning, biroul antic se află la mai puțin de trei metri de mine. În toți anii pe care i-am petrecut împreună, nu le-am înșelat nici măcar o dată încrederea. Îmi spun din nou asta uitându-mă la cartea de pe biroul ei. Stă pur și simplu acolo. Cu răspunsul înăuntru.

Dacă aș fi Rogo, aș face-o. Dacă aș fi Dreidel, aș face-o. Dacă aș fi Lisbeth, aș fi făcut-o deja de două minute. Însă sunt eu. Și asta e de fapt problema *reală*. Mă cunosc foarte bine. Îmi știu limitele. Și știu că, dacă intru acolo nimic, nu va mai fi vreodată la fel. Eu cel de altădată nici măcar n-aș fi putut concepe așa ceva. Însă nu cred că mai sunt eu cel de altădată.

Strângându-mi pumnii, fac câțiva pași în dormitor până la birou. Cartea neagră este groasă și are un titlu scris cu litere aurii pe coperta. *Biblia.* Nu știu de ce sunt surprins.

Când iau Biblia în mână și o răsfoiesc de la sfârșit spre început, hârtia împăturită cade singură. O desfac atât de repede, încât aproape o rup.

Credeam că este o poză sau vreo notița oficială. Nu este. Este o scrisoare. Scrisă de mână pe o hârtie obișnuită, fără antet. Scrisul nu-mi este cunoscut, însă este foarte precis – litere mici, compacte, perfecte, fără vreo particularitate anume. Ca și cum ar fi fost scrise de cineva care petrecuse ani întregi perfecționându-și modalități de a trece neobservat.

Ca să fiu sigur, întorc foaia ca să văd semnătura de pe spate. Ca tot restul, și aici literele sunt simple, aproape obișnuite. Vârful *R*-ului e puțin mai lung decât restul. *Ron.* Ron Boyle.

„Dragă Lenore”, citesc întorcând-o din nou, în timp ce creierul îmi lucrează atât de repede, că nu pot decât să sar de la o frază la alta. „Te rog să mă ierți… n-am vrut niciodată să te induc în eroare… pur și simplu am crezut, pentru binele tuturor… pentru toate păcatele mele… să-i protejez în sfârșit pe cei pe care îi iubesc… Pedeapsa mea, Lenore. Căința mea. Te rog să mă înțelegi, au spus că putea fi oricine – că puteai fi tu… Și după ce nu a fost niciun fel de plată pentru Blackbird, când am aflat ce el…”

„El? Cine e el?” mă întreb citind în continuare. „Și Blackbird? Așa le spuneau ei celor șase milioane de dolari…?”

— Hei! strigă o voce de femeie în spatele meu.

Mi se taie respirația și îngheț. Simt că nu mai pot să mă țin pe picioare în timp ce mă întorc să mă uit la ea.

Prima-doamnă stă în cadrul ușii cu ochii ei verzi în flăcări.

— Ce mama dracului faci aici?

81.

— Glumești.

— E de rău? întrebă Rogo aplecându-se în față și citind peste umărul lui Dreidel.

Pe biroul din fața lor, agenda lui Boyle era deschisă la săptămâna care începea cu 22 mai. În spațiul pentru „Luni, 23 mai” e scris de mână „Manning la NY”. Miercuri, pe 25, scrie „Elliot la interviu pentru *Morning*”. Și joi, pe 26, scrie „Serata pentru strângere de fonduri a Senatorului Okum – Wash. Hilton – 7 p.m.” Însă ceea ce atrăsese atenția lui Rogo era spațiul dedicat zilei de 27 mai, unde scrisul fusese acoperit cu marker negru.

[redacted]

— Au tăiat ce era scris? întrebă Rogo.

— Asta-i treaba bibliotecii – să citească toate dosarele și să judece ce poate fi făcut public și ce nu.

— Înțeleg *cum*. Nu vreau decât să spun… Stai puțin, spuse el întrerupându-se brusc și întinzându-se să pună mâna pe pagina din dreapta a agendei. Chiar înainte de a o atinge, Rogo putu să-și dea seama ca era făcută dintr-o hârtie ceva mai subțire și mai deschisă la culoare decât restul foilor albe din agendă.

— Nici măcar nu e originalul, nu-i așa?

— E o copie – așa se fac modificările, explică Dreidel. Nu pot distruge originalul, așa că fac o copie, șterg ce trebuie să șteargă și o capsează unde ar fi trebuit să fie.

— Bine, bine – și cum facem rost de original?

— Cred că… aici, stai să văd, spuse Dreidel luând agenda și răsfoind-o până ajunse la coperta interioară.

Îndoită și capsată de prima pagină aici se afla într-adevăr o altă foaie trasă la xerox. Dreidel o desfăcu, iar Rogo citi cuvintele „Foaie de retragere” scrise sus.

— De fiecare dată face o modificare trebuie să noteze aici, spuse Dreidel în timp ce amândoi începură să citească foaia.

TIPUL DOCUMENTULUI	SUBIECT/TITLU	DATA	RESTRICŢIONARE
1. agendă	Programul lui Boyle 1 p., parţial	27.05	B6
2. agendă	Programul lui Boyle 1 p., parţial	03.06	B6

— Ce e B6? întrebă Rogo.

Uitându-se cu atenţie la caracterele minuscule, Dreidel trecu prin lista de restricţionări de la baza foii de retragere.

— B1 e când este secret… B2 este când o anumită agenţie o interzice…

— Și B6?

— Dacă este dată publicităţii, ar constitui o încălcare nepermisă a vieţii personale, citi Dreidel de pe foaie.

— Deci este vorba despre un secret din viaţa personală a lui Manning?

— Sau chiar a lui însuși, spuse Dreidel. Întâlnirile și programele pot fi stabilite de Casa Albă, dar dacă Boyle scrie ceva… nu știu, cum ar fi codul lui PIN de la vreun card sau numărul de la asigurarea socială… atunci astea clar n-au nicio legătură cu președinţia și, prin urmare, sunt și ele șterse.

Rogo se întoarse la pagina cu 27 mai.

[redacted]

— Seamănă mai mult cu niște litere decât cu un cod PIN.

— Sau un număr de la asigurările sociale, îl aprobă Dreidel.

— Poate ar fi bine să ne întoarcem la tipa de la arhivă și s-o presezi până va fi de acord să ne arate originalul.

— Glumești? După tot ce am spus, e deja destul de suspicioasă.

— Crezi că putem să-l găsim noi? E acolo? întrebă Rogo arătând spre cușca de metal din colţul îndepărtat al camerei, unde se aflau cel puţin alte zece rafturi pline de cutii până sus.

— Sigur – o să căutăm așa la întâmplare printre alte cinci milioane de documente – imediat ce trecem de tipul ăla care ne supraveghează și ne dăm seama cum putem sparge încuietoarea anti-explozibil care păzește toate celelalte dosare legate de securitatea naţională. Uită-te la chestia aia – e ca

un seif de la o bancă.

Rogo se întoarse și se uită la cușcă. Chiar de acolo de unde stătea, își dădea seama de grosimea oțelului blindat.

— Atunci asta-i tot? Ne dăm bătuți?

Lăsându-și bărbia în jos și aruncându-i o privire lui Rogo, Dreidel înșfacă agenda și o băgă sub birou.

— Ți se pare că eu sunt Wes? întrebă el privind peste umărul lui Rogo.

Urmărind privirea lui Dreidel, Rogo se întoarse și el către Freddy, supraveghetorul, care apăsa în continuare tastele calculatorului la biroul cu computere.

— Ce faceți, băieți, sunteți gata să încheiați? întrebă Freddy. E aproape ora cinci.

— Mai avem nevoie de cel mult zece minute, îi promise Dreidel.

Afară, prin ferestrele înalte de deasupra statuii de bronz strălucitor a lui Manning, soarele de decembrie apunea la marginea orizontului. Fără îndoială se făcuse târziu. Aplecându-se pe scaun pentru ca Freddy să nu-l poată vedea, îi șopti lui Rogo:

— Dă-te doi centimetri mai la stânga.

— Ce fa…?

— Nimic, spuse Dreidel calm ținând în continuare agenda sub birou fără să i se vadă mâinile. Și cu siguranță nu violez proprietatea guvernului, dacă rup o pagină din aceasta agendă considerată obiect cu valoare istorică.

Lui Dreidel i se lăți pe față un zâmbet afectat, iar Rogo auzi un sunet înfundat urmat de un altul și un altul de sub masă – ca și cum ar fi fost ultimele boabe de porumb care se transformă în floricele… sau o pagină smulsă din vreo șase capse.

Cu o ultimă mișcare, Dreidel smulse foaia cu data de 27 mai, o împături și-o îndesă în buzunarul de la jachetă.

— Îți spun că nu e aici! exclamă el, ridicând vocea și punând din nou agenda pe birou. Hei, Freddy, poți să te uiți puțin la chestia asta? Cred că lipsește o foaie din unul dintre dosare.

Sărind de pe scaun, Dreidel îi întinse agenda lui Freddy și îi arătă foaia de retragere.

— Vezi, aici scrie că a fost modificată o notiță pentru data de 27 mai, dar când mergi aici, explică el întorcând paginile până la luna mai, nu găsești altceva decât începutul lui iunie.

Freddy dădu înapoi la foaia de retragere, apoi din nou la iunie.

— Da… nu… într-adevăr lipsește pagina. Puteți să așteptați până mâine? Suntem pe punctul de a închide și…

— Crede-mă, și noi avem de respectat niște termene, spuse Dreidel uitându-se la ceas. Ascultă, ne poți face un serviciu și să cauți originalul? Dacă nu-i ducem datele astea lui Manning în seara asta e în stare să ne castreze. Pe bune. O să ia un instrument tăios și o să ne castreze.

— Eu… aș vrea să vă ajut, băieți, dar dacă documentul a fost modificat înseamnă…

— Freddy, când am plecat din Palm Beach de dimineață, președintele a spus că vrea o copie completă a acestei agende pentru cartea comemorativă pe care o face pentru familia lui Boyle, rosti Dreidel cu convingere. La urma urmei, e vorba despre un dosar vechi de aproape zece ani despre un om mort de-atunci. Dacă e ceva rușinos în rubrica aia, dacă scrie „Îl urăsc pe președinte” sau „Sunt terorist și spion”, sau ceva de genul ăsta care ar afecta într-adevăr securitatea națională – nu ne arăta. Dar dacă este doar un detaliu neimportant despre care nu-i pasă nimănui, cum ar fi ziua de naștere a surorii lui, ne-ai face într-adevăr un mare bine.

Scărpinându-și gropița din bărbie, Freddy aruncă o privire spre agendă, apoi spre Dreidel și Rogo.

— Uită-te, te rog, îl imploră Rogo. Dacă e ceva rușinos, pune-l înapoi pe raft.

În picioare, Freddy arătă înspre biroul acoperit de dosare.

— Dați-mi numerele dosarului de pe cutie. Să văd ce pot face…

— Freddy, începu Rogo, cu o voce entuziastă, când o să mă însor, prietene, o să-mi fii domnișoară de onoare!

— Dosarul OA16209, strigă Dreidel din fața cutiei.

Cincisprezece minute mai târziu, în colțul îndepărtat al camerei, ușa metalică a cuștii se deschise și Freddy ieși cu o foaie în mână.

— Poftim, spuse el dându-i-o lui Dreidel. Deși cred că ți-ar fi plăcut mai mult dacă era ziua de naștere a surorii lui.

82.

— Eu doar…

— Îmi umblai în lucruri! explodează prima-doamnă. Nu e nevoie să-mi explici ce făceai, vad și singură! Tu… tu… după atâta amar de vreme pe care l-am petrecut împreună – ești în stare să ne înșeli încrederea!

— Doamnă, vă rog, nu…

— Nu încerca să mă prostești, Wes! Știu foarte bine ce am văzut. Văd chiar acum! Dar asta nu e *treaba* ta! urlă smulgându-mi din mână scrisoarea lui Boyle.

Fac un pas înapoi tremurând. Nici nu mă gândesc că s-ar putea să mă concedieze; pentru un moment, mi-e teamă că ar putea să dea în mine. Însă când îmi strigă ultima replică: „Asta nu e treaba ta!” – simt că mi se pune un nod în stomac. Îmi năvălește sângele în obraji și nu mă pot abține să nu clatin din cap.

— Nu e adevărat, șoptesc fără să-mi iau ochii de la ea.

Se repede la mine indignată.

— *Poftim*?

Nu spun nimic, uimit încă de cuvintele care mi-au ieșit pe gură.

— Ce-ai spus? mă provoacă.

— Că… nu e adevărat, repet, încercând să-i prind privirea. Și eu am fost pe pista aceea – este și treaba *mea.*

Își mijește ochii. Mă uit pe fereastră peste umărul ei. Ca toate ferestrele din casa asta, și aceasta este antiglonț și nu se deschide. Însă mi se pare că e pe punctul de a mă arunca pe una dintre ele. Fluturând scrisoarea lui Boyle, mă întreabă:

— Cine te-a pus să faci asta?

— *Cum*?

— Vreun ziarist? Te-au plătit ca să scrii asta?

— Doamnă, chiar credeți că eu aș…?

— Sau e doar vreo farsă pe care ai făcut-o ca să-mi testezi reacția? Am o idee grozavă, spune ea imitându-mă în bătaie de joc. Hai să ne amintim încă o dată de cel mai cumplit moment din viața doamnei doctor Manning și pe urmă să vedem dacă putem să-i distrugem orice simț al realității astfel încât până la urmă să cedeze.

— Doamnă, nu e de glumă…

— Sau și mai bine, să-l punem pe asistentul soțului ei să se strecoare în dormitorul ei…

— Doamnă…

— … să-l ia de pe birou…

— Doctor Manning, l-am văzut.

— … și în felul ăsta o să intre în panică, și o să înceapă să se întrebe dacă a fost sau nu adevărat.

— L-am văzut pe Boyle. În Malaysia. E în viață.

Îngheață cu mâna la gură. Capul îi tremură aproape insesizabil. Apoi, din ce în ce mai puternic.

— *Nu… nu. Oh, nu, nu*!

— El era, doamnă. L-am văzut.

Capul îi tremură în continuare în timp ce-și ia mâna de la gură, o duce la bărbie și apoi la umăr. Încovrigându-se și apucându-și strâns umărul cu mâna, practic se transformă într-un ghem pe punctul de a se prăbuși.

— Cum a putut…? Cum au putut amândoi…? Of, Doamne…

Se uită din nou la mine și din ochi îi țâșnesc lacrimi atât de repede, încât nu are timp să clipească și să le facă să dispară. Mai devreme am crezut că erau lacrimi de remușcare – că poate că ascundea ceva. Însă văzând-o acum – groaza care-i contorsionează trăsăturile, șocul care o face să-i tremure capul a respingere – lacrimile astea sunt lacrimi de durere.

— Doctor Manning, sunt sigur că… Știu că vi se pare imposibil…

— Dar nu, Doamne, nu sunt naivă, insistă. *Nu* sunt naivă. Vreau să spun că știam că-mi ascunde diferite lucruri – nu să mă înșele – pur și simplu că așa trebuie să facă. Asta înseamnă să fii președinte.

Își găsește cu greu cuvintele, iar eu îmi dau seama că nu se mai referă la Boyle. Vorbește despre soțul ei.

— Există secrete pe care *trebuie* să le păstreze, Wes. Poziționarea trupelor… forțele capabile de monitorizare… astea sunt secrete de care avem nevoie, spune ea. Însă așa ceva… Doamne Dumnezeule, am fost la înmormântarea lui Ron. Am citit un psalm!

— Doamnă, ce…?

— Am fost acasă la el și am plâns împreună cu soția și cu fiica lui! M-am rugat în genunchi pentru odihna sufletului lui! strigă ea, pe măsură ce tristețea i se transformă în furie. Pentru ca acum să aflu că toate astea au fost doar o făcătură… prin care un nenorocit slab a scăpat de propria

laşitate…

Din nou îi ţâşnesc lacrimi din ochi şi se clatină gata să cadă.

— Of, Doamne, dacă ceea ce spune Ron… dacă e adevărat…

Prăvălindu-se spre mine, se sprijină de colţul comodei stil Empire din stânga mea, aproape incapabilă să se mai ţină pe picioare.

— Doamnă!

Ridică o mână ca să mă ţină la distanţă. Se uită în grabă prin cameră. La început, mă gândesc că are un atac de panică. Însă după felul în care se uită… de la noptiera din stânga patului la noptiera lui Manning din dreapta, la birou, din nou la comoda Empire… toate sunt pline cu fotografii înrămate – de toate formele şi mărimile – toate înfăţişându-l pe Manning.

— Cum a putut… cum au putut face asta? întreabă uitându-se la mine ca şi cum ar aştepta un răspuns.

Nu-i pot oferi decât o privire şocată. Nici nu-mi mai simt braţele. Am amorţit complet. Vrea să spună că Manning ştia despre…?

— Când l-ai văzut pe Boyle, ţi-a spus ceva? Ţi-a oferit vreo explicaţie?

— Eu doar… am intrat din greşeală peste el, îi explic aproape fără să aud ce spun. A plecat înainte să-mi dau seama ce se petrecea.

Primei-doamne începe să-i tremure din nou mâna. Parcă sunt eu în Malaysia. Datorită scrisorii află în sfârşit ca prietenul ei decedat este de fapt în viaţă. Şi din ce a scris Boyle, se pare că dintr-un motiv sau altul spune că vina îi aparţine în întregime, justificându-se prin faptul că şi-a protejat familia. Copleşită de moment, doctor Manning se aşază pe scrinul pictat de la capătul patului şi se holbează la scrisoarea scrisă de mâna lui Boyle.

— Pur şi simplu nu pot…

— M-a sunat ieri şi mi-a spus să nu mă amestec, spun fără să ştiu nici eu prea bine de ce. Că nu e lupta mea. Simt că mă inundă un val de furie. Dar *este* lupta mea.

Se uită la mine absentă, ca şi cum a uitat că mă aflu acolo. Strânge din dinţi şi îşi apasă mâna pe genunchi până nu-i mai tremură. E destul de rău că e atât de distrusă. E şi mai rău că toate astea se întâmplă în faţa mea. Imediat bărbia şi întreaga-i fiinţă înţepenesc şi instinctele politice, ascuţite de ani buni în care a încercat să ţină ascunse problemele intime, o fac să-şi revină.

— Are dreptate, se răsteşte la mine.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Ascultă-l pe Boyle, spune ea. Apoi, ca şi când şi-ar fi adus aminte: Te

rog!

— Dar, doamnă…

— Uită că l-ai văzut, uită că te-a sunat.

Vocea i se stinge și-mi dau seama ca m-am înșelat. Problema nu e că pare vulnerabilă emoțional în fața mea. Problema e că de fapt are o atitudine protectoare. Și nu numai față de soțul ei sau față de mine.

— Wes, dacă te retragi acum, cel puțin n-o să știe că tu…

— Dar știu deja. Ei știu că l-am văzut…

— *Ei*? Care *ei*? spune ea ridicând îngrijorată din sprâncene.

— Cei Trei, insist eu.

La auzul vorbelor mele privește în sus și-mi dau seama că știe la ce mă refer. Avuseseră de-a face și cu prietenul ei – normal că știe amănuntele afacerii. Dar asta nu înseamnă că e dispusă să mă pună și pe mine la curent.

— Știu cine sunt, îi spun.

— Nu cred că știi, Wes.

— Cum puteți…? mă întrerup căci valul de adrenalină tinde să înăbușe senzația de greață pe care o simt.

Am lăsat-o să mă protejeze timp de opt ani. E destul.

— Știu că Cei Trei se luptau cu președintele și cu Boyle. Știu că *Blackbird*, indiferent ce-o fi fost, valora o plată imediată de șase milioane de dolari ce trebuia livrată Romanului, aparent unul dintre cei mai importanți informatori ai guvernului. Știu că plata a fost respinsă de președinte în timpul unei ședințe privind securitatea națională. Și știu că faptul că au pierdut grămada aia de bani – și tot ce ar mai fi putut obține după aceea – probabil i-a înfuriat la maximum. Singurul lucru pe care nu-l înțeleg este rolul lui Boyle în toată afacerea asta și ce a făcut de i-a supărat atât de tare pe Cei Trei de au fost în stare să apese pe trăgaci.

Mă aștept să fie ușurată că mai știe cineva toate astea, însă, judecând după expresia de pe chipul ei, pare mai speriată ca oricând, ceea ce mă face să-mi amintesc că scrisoarea asta a șocat-o la fel de tare pe cât mă șocase pe mine să-l văd pe Boyle. Și chiar dacă e vorba să-i aflu cele mai reprobabile secrete ale familiei, indiferent ce a făcut Boyle sau soțul ei, nu vrea să mă vadă că sufăr din cauza asta.

— Cum ai aflat de Cei Trei? întreabă.

La început ezit să-i răspund.

— De la un prieten al unui prieten care lucrează pentru Departamentul Apărării.

— Și cine ți-a spus că se luptau cu președintele?

— Asta am ghicit de unul singur.

Panicată, mă privește lung cântărind posibilele mutări pe care le-ar putea face. Știe că nu sunt dușmanul ei. Dar asta nu înseamnă că mă lasă să-i fiu prieten. Cu toate astea, sunt prea aproape acum. Prea aproape să mă îndepărteze.

— Pot să vă ajut, îi spun.

Clatină din cap neîncrezătoare.

— Doamnă, ei știu că l-am văzut pe Boyle. Dacă vă îngrijorează siguranța mea, vreau să vă spun că deja e prea târziu. Vă rog să-mi spuneți ce-a făcut Boyle și…

— Nu-i vorba despre ce-*a făcut* Boyle, șoptește ea. E vorba despre ce *nu a făcut.*

Își dă seama ce spune și se oprește, regretând deja că a vorbit.

— Ce nu a făcut *cui*? Președintelui?

— *Nu*!

Însă asta e tot ce spune. Coborând privirea, se face iarăși mică.

— Atunci cui? Dumneavoastră? Lui Albright? Spuneți-mi despre cine era vorba.

Nu spune nimic.

— Doctor Manning, vă rog, mă cunoașteți de opt ani. Am făcut vreodată ceva care să vă rănească?

Continuă să privească în jos și nu pot s-o condamn pentru asta. Este fosta primă-doamnă a Statelor Unite. Nu are cum să-și împărtășească temerile unui tânăr asistent. Nu-mi pasă. Trebuie să aflu.

— Atunci asta e? Ar trebui să plec și să las totul baltă?

În continuare niciun răspuns. Fără îndoială, speră că voi reacționa ca de obicei și voi încerca să găsesc o cale de a evita conflictul. Acum două zile poate aș fi făcut-o. Azi, în niciun caz.

— Foarte bine, îi spun îndreptându-mă spre ușă. Aveți tot dreptul să țineți lucrurile astea pentru dumneavoastră, însă trebuie să înțelegeți ceva: când voi ieși pe ușa aceea să nu vă imaginați că am renunțat. Glonțul ăla m-a lovit în față. Și până când nu voi afla ce s-a întâmplat cu adevărat în ziua aceea o să continui să caut, o să continui să răscolesc totul, o să continui să pun întrebări fiecărei persoane în parte care a fost…

— Nu înțelegi? A fost o ofertă.

Mă întorc, însă nu sunt surprins. Indiferent ce a făcut Boyle, dacă ea îmi

spune adevărul, cel puțin are șansa să nu-l mai afle și alții. Iar pentru cineva care are deja arsuri de gradul trei din cauza privirii sfredelitoare a opiniei publice, limitarea numărului celor care știu este esențială.

— O ofertă pentru ce? întreb, conștient de cutia în care trăiește.

Dacă există un secret care nu vrea să fie descoperit, nu poate risca să mă lase să ies de aici înarmat cu întrebări delicate.

Însă ezită încă.

— Îmi pare rău că nu aveți încredere în mine, spun îndreptându-mă din nou spre ușă.

— Tu ai spus-o, Wes. Ca informator, Romanul a început prin a ne furniza diverse ponturi.

— Dar Romanul era un agent al Secret Service, nu-i așa?

— Așa se crede acum. Însă nimeni nu știa asta pe atunci. În vremea aceea, agențiile erau pur și simplu foarte mulțumite să afle ponturile Romanului. În special după Irak, un pont corect și precis despre o tabără de instrucție din Sudan? Ai văzut cum funcționează războiul împotriva terorismului – nu avem altceva decât indicii și avertismente. Chestia uimitoare în legătură cu Romanul era că, dacă aducea o informație la Secret Service, legată de un posibil atentat, când Secret Service o verifica prin intermediul celorlalte agenții, FBI-ul o confirma și la fel făcea și CIA. Dacă aducea o informație FBI-ului, aceasta era confirmată de CIA și de Secret Service – iar această verificare era exact ceea ce trebuia pentru ca el să-și primească banii ca sursă.

— Deci, prin intermediul acestui personaj, Romanul, Cei Trei își aduceau informațiile în cele trei agenții separate, apoi le puneau cap la cap între ei…

— … lăsând să se înțeleagă că FBI-ul, CIA și Secret Service căzuseră de acord. Din nefericire, se întâmpla tot timpul – anul trecut, bunăoară, cineva a inventat o informație. Diferența este că, în cele mai multe cazuri, astfel de oameni sunt prinși pentru că informația nu corespunde cu ceea ce spun celelalte agenții. Însă atunci… dacă nu ar fi devenit atât de lacomi, asta ar fi putut rămâne o cale foarte simplă de a-și suplimenta salariile medii de funcționari ai guvernului.

— Dar au devenit lacomi?

— Toți oamenii sunt lacomi, spune prima-doamnă, și ani întregi de mânie reprimată ies la suprafață. Ei cunoșteau sistemul. Știau că ponturile mărunte despre vreo tabără de instrucție avea să le aducă doar în jur de

cincizeci de mii. Și mai știau și că singurul mod prin care puteau face banii adevărați pe care-i voiau era să rămână în așteptare și să-și conserve energia pentru acele ponturi unice: Podul Golden Gate este o țintă… depozitul de pantofi din Pakistan este în realitate o fabrică de produse chimice. Odată ce toată lumea a fost convinsă că ultimele nouă informații ale Romanului au fost corecte, aveau să plătească oricât pentru marea informație ce avea să vină apoi – chiar dacă nu s-ar fi confirmat niciodată. Dar dacă FBI-ul, CIA și Secret Service o verificau și cădeau de acord că este reală? Așa, informatorul care a furnizat-o putea obține recompensa de câteva milioane de dolari.

— Și atunci care a fost problema? întreb încercând să par stăpân pe mine.

Adrenalina nu poate dura la nesfârșit. Cu fiecare amănunt pe care-l aflu despre perioada aceea, senzația de greață mă cuprinde din nou.

— Problema a fost că ofițerii supraveghetori de caz din FBI și CIA nu pot aproba plăți mai mari de 200 000 de dolari. Pentru a putea obține mai multe milioane de dolari, suma de care aveau nevoie Cei Trei pentru a putea sta liniștiți până la adânci bătrâneți, plata trebuia să fie aprobată de Casa Albă.

— Și ăsta a fost *Blackbird*-ul, nu-i așa? Tocmai începuseră să-și ia banii pentru primul pont important, când totul a fost anulat de președinte.

Dă din cap aprobator și mă privește impresionată.

— Atunci și-au dat seama că au nevoie de cineva din interior. Atunci Boyle a fost avertizat în legătură cu asta – i s-a spus că s-ar putea să fie abordat de ei, în special din cauza situației sale…

— Stați puțin, stați puțin… deci Cei Trei…

— Nu le mai spune așa. Nu înțelegi? Nimic din toate astea nu s-a întâmplat din cauza Celor Trei. S-a întâmplat pentru că le-a venit ideea strălucită să caute un nou membru. Cei Trei erau de domeniul trecutului. Acum era vorba despre Cei Patru.

83.

— Ești sigur că asta e? întrebă Rogo citind notița originală din dreptul datei de 27 mai din agenda lui Boyle.

O ridică la același nivel cu copia modificată ca să se asigure ca era vorba despre aceeași foaie. Sub

se aflau scrise de mână următoarele cuvinte:

Doctor Eng 2678 Griffin Rd. Ft. L.

— Ăsta e marele secret pe care-l ascundeau de ochii publicului? adăugă Rogo. Că Boyle avea o programare la doctor?

— Într-adevăr *este* o informație personală, spuse Freddy, apropiindu-se încet de ei, iar Rogo băgă originalul într-un dosar.

— Asta cam așa e, recunoscu Dreidel. Întotdeauna la Casa Albă cel puțin jumătate dintre angajați fac coadă la cabinetele psihiatrilor.

Stând în picioare la capătul unuia dintre rândurile de rafturi, Rogo se întoarse spre prietenul lui care se sprijinea de colțul unui birou din apropiere.

— Dar cine-a spus că e psihiatru? întrebă Rogo.

— Ce?

— Doctorul Eng. De unde până unde crezi că e psihiatru?

— Nu știu. Pur și simplu am presupus că…

— Auziți, băieți, mi-ar plăcea foarte mult să ne petrecem tot restul serii discutând despre cabinetul particular al lui Eng, îi întrerupse Freddy, dar aceasta este o clădire guvernamentală și, ca orice clădire guvernamentală, când ceasul bate ora cinci…

— Poți să mai cauți ceva foarte repede? întrebă Rogo arătând spre computerele bibliotecii.

— Am încercat să vă ajut. Pe bune. Însă hai să fim serioși… biblioteca s-a închis.

— Doar o singură informație.

— E deja…

— Te rog, scrie cuvintele „Doctor Eng” în motorul de căutare, insistă Rogo. Te rog, o să dureze mai puțin de treizeci de secunde. Nu e nevoie decât să scrii două cuvinte – „*Doctor*” și „*Eng*”. De îndată ce vei face asta, vom pleca atât de repede, încât o să ajungi acasă la timp ca să prinzi primele știri din seara asta.

Freddy se uită la Rogo.

— O ultimă căutare și asta-i tot.

Nu peste mult timp, după ce apăsă câteva taste, Freddy se aplecă puțin ca să vadă răspunsul apărut pe ecran.

Nu s-au găsit mențiонări și date suplimentare.

— Și ai…?

— Am căutat peste tot: fișierul Whorm, colecția de fișiere ale personalului și ale tuturor angajaților administrației, e-mailurile, chiar și tot ce-a mai rămas din vechile documente privitoare la securitatea națională, spuse Freddy deja iritat la maximum. Biblioteca s-a închis, adăugă el ridicându-se de pe scaun și arătând înspre ușă. Așa că, dacă nu vreți să aveți de-a face cu bodyguarzii noștri bine antrenați, vă sugerez să vă continuați seara în mod plăcut în altă parte.

Trecând rapid prin curtea înconjurată de ziduri de beton și cărămidă din fața bibliotecii, Rogo era deja la doi metri înaintea lui Dreidel în drum spre mașină.

— O afacere particulară. Da, în Fort Lauderdale, spuse Rogo în celular. Caut numărul unui doctor Eng. E-N-G.

— Am găsit un doctor *Brian* Eng pe Griffin Road, spuse centralista.

— Numărul 267, repetă Rogo citind adresa de pe hârtia pe care o copiase. Și spune și ce fel de doctor este?

— Îmi pare rău, domnule, nu avem și informații despre ocupația oamenilor. Vă rog să așteptați să vă dau numărul.

În câteva secunde o voce feminină, ușor metalică anunță:

— La cererea clientului nostru, numărul nu este public și nu este înscris în fișierele noastre.

— Ai înnebunit… ce fel de doctor își dă numărul la secret? Se întoarse spre Dreidel și adăugă: Ai găsit ceva pe internet?

Uitându-se atent la micul ecran al telefonului său, Dreidel se lupta cu butoanele ca un bunic cu o telecomandă.

— Știu că am acces la internet cu ăsta – dar nu-mi dau seama cum să…

— Atunci ce naiba tot faci de cinci minute încoace? Dă-mi-l mie, se răsti Rogo smulgându-i telefonul din mână. Cu câteva clicuri și comenzi rapide, Rogo introduse numele „*doctor Brian Eng*” și apăsă pe *Enter.* Aproape două minute se plimbă în sus și-n jos cu cursorul fără să spună nimic.

— Ai găsit ceva? întrebă Dreidel în timp ce se strecurau printre mașinile din parcare.

— Nu-mi vine să cred, gemu Rogo, apăsând în continuare butoanele telefonului. Nu numai că are numărul la secret – tipul ăsta a reușit să stea departe de toate site-urile care apar pe cele mai importante motoare de căutare. Google… Yahoo!… toate – dacă scriu cuvintele „doctor Brian Eng” nu apare nimic – e de-a dreptul ridicol! Dacă bag cuvintele „Spiriduși evreiești”, primesc o pagină plină de site-uri, dar dacă scriu „doctor Brian Eng”, ciuciu!

Apropiindu-se de portiera din stânga a Toyotei, Rogo închise telefonul și îl aruncă peste capotă spre Dreidel.

— Ceea ce ne duce înapoi la întrebarea ce fel de doctor este atât de secretos, încât e aproape imposibil de găsit?

— Nu știu… un doctor al mafiei? presupuse Dreidel.

— Sau un doctor care se ocupă de avorturi, replică Rogo.

— Sau ce-ai zice de-un chirurg plastician – pentru cei foarte bogați care nu vor să se afle că au apelat la așa ceva?

— S-ar putea să ai dreptate. Wes a spus că se părea că Boyle și-a modificat ceva la față. Poate că programarea din 27 mai era prima consultație în acest sens.

Strecurându-se pe scaunul din dreapta, Dreidel aruncă o privire la ceas. Afară începea deja să se întunece.

— Putem să mergem acolo când deschide mâine-dimineață.

— Glumești, nu? spuse Rogo pornind mașina. Ar trebui să mergem chiar acum.

— Probabil că a închis.

— Și ce dacă, în cazul în care clădirea e deschisă sunt convins că informațiile afișate în hol ne vor spune măcar ce fel de cabinet are.

— Dar să mergem până în Fort Lauderdale…

Deși ieșise pe jumătate din parcare, Rogo apăsă pe frână și băgă în

marșarier. Se întoarse spre dreapta și îi aruncă o privire rece lui Dreidel care privea în gol prin parbriz.

— Ce e? întrebă Dreidel.

— De ce nu vrei să mergem chiar acum la doctorul ăsta?

— Ce tot spui? Încerc doar să fac cumva să economisesc timpul.

Rogo își lăsă bărbia în piept.

— Bine, spuse el băgând din nou în viteza întâi. Următoarea oprire, doctorul Brian Eng.

84.

— Staţi puţin, adică vreţi să spuneţi că Boyle…

— L-au invitat să li se alăture, explică prima-doamnă cu voce tremurătoare. De ce să fie numai trei când puteau face o echipă mai bună din patru oameni?

— Şi Boyle a fost de acord?

— Noi n-am ştiut…

Se opreşte, întrebându-se probabil dacă să-mi spună tot restul, însă ştie foarte bine că, dacă n-o face, voi începe s-o întreb eu.

— Ne-am gândit că nu a făcut-o, spune într-un final.

— Nu înţeleg, îi răspund cu un nod în stomac.

— Crezi că i-au dat lui Ron vreo şansă? Cei Trei aveau acces la aceleaşi dosare ale FBI-ului ca şi noi. Aflaseră care era punctul lui slab – copilul despre care el credea că nu ştie nimeni nimic…

— Un copil? A avut un…?

— I-am spus lui Lee că asta se va întoarce împotriva noastră. *I-am spus,* insistă mai supărată ca oricând. I-am spus în timpul campaniei – era clar încă de atunci. Când ai o problemă de genul ăsta e clar că mai devreme sau mai târziu cineva va profita de pe urma ei.

Dau din cap ştiind că trebuie s-o las să continue.

— Dar ca Boyle să li se alăture…

— N-am spus asta. Am spus că l-au *abordat.* Dar Cei Trei nu au înţeles că Boyle… chiar dacă exista situaţia cu copilul său… cu toate greşelile extrem de grave pe care le făcuse… el nu avea cum să se întoarcă împotriva noastră. Niciodată. Indiferent cât l-ar fi costat asta, îmi mărturiseşte uitându-se în sus.

Înţeleg ce vrea să spună. Aşteaptă acelaşi lucru şi din partea mea.

— Doctor Manning, îmi pare rău – dar felul în care vorbiţi… Ştiaţi toate chestiile astea încă de atunci?

— Wes, tu ai fost acolo cu noi. Ştiai care era miza. Cu cineva ca Ron… cu sabia aceea deasupra capului, care ameninţa să cadă în orice moment… chiar crezi că FBI-ul nu-l supraveghea îndeaproape?

Îmi aruncă o privire nimicitoare.

— Staţi puţin… vreţi să spuneţi că FBI-ul îl urmărea pe Boyle? În timpul

mandatului?

— Încercau să vegheze la siguranța lui, Wes. Și chiar și atunci Lee s-a luptat cu ei urmărindu-l pe toate fronturile – i-a chemat pe Barry și pe Carl să vorbească cu ei personal, spune ea referindu-se la fostul director al FBI-ului și la consilierul pe probleme de securitate națională. Două zile mai târziu, au găsit depozitul bancar. Unsprezece mii de dolari într-un cont deschis pe numele *fiicei* lui Ron. Îți dai seama? Să folosească numele fiicei lui! Au spus că probabil aceasta era oferta de pornire a Celor Trei. Să ia banii pe care îi băgaseră în contul lui sau aveau să-i distrugă viața și să-i vorbească soției sale despre copilul pe care-l ascundea.

Ea continuă să vorbească, dar de data asta eu sunt cel care simte nevoia să se sprijine de comodă.

— Dar în… dosare… n-am văzut nimic legat de asta.

— Nu toate dosarele erau pentru ochii tăi, Wes.

— Dar dacă Cei Trei erau atât de aproape, nu puteați chema…?

— Crezi că nu făceam tot ce ne stătea în putere? La momentul acela, nici măcar nu aveam niște nume. Știam că aveau pe cineva din FBI, pentru că în mod clar accesaseră dosarele lui Ron. Apoi, atunci când au transferat banii în contul lui Ron – Secret Service se ocupă de infracțiunile financiare – au spus că, dat fiind modul în care fuseseră trimiși banii, precis foloseau pe cineva din interior. Și șantajul? Ăsta-i cel mai tipic instrument al CIA. Am alertat fiecare agenție și am început să le spunem să facă cercetări în interior.

— Știu… doar că… mă opresc, având grijă mereu să nu sar peste cal. Poate că nu înțeleg eu ceva, doamnă, dar dacă știați că Boyle era presat să li se alăture Celor Trei, de ce nu l-ați avertizat pe *el* – sau măcar de ce nu i-ați spus că știați că este șantajat?

Privind în jos la scrisoarea din poală, Lenore Manning nu spune nimic.

— Ce e? întreb. *Era* șantajat, nu-i așa?

Stă pe scrinul pictat fără să scoată niciun cuvânt.

— E ceva ce nu…?

— Trebuia să așteptam să vedem ce va face, spune în cele din urmă, foarte încet.

Simt un fior pe șira spinării.

— Îl testați.

— Trebuie să înțelegi situația, când Romanul s-a apropiat atât de mult… când a reușit să pătrundă atât de adânc în cercul nostru – nu mai era vorba

despre Boyle – încercam să-i prindem pe Cei Trei.

Îi tremură vocea – ține totul în ea de prea multă vreme –, de parcă imploră iertare.

— A fost cerința FBI-ului. Dacă mitul era real, dacă un grup de agenți corupți erau într-adevăr implicați într-o afacere de o asemenea anvergură, asta era singura lor șansă să îi prindă.

Dau din cap ca și cum aș înțelege. Ron Boyle era cel mai vechi și cel mai iubit prieten al lor, dar când Cei Trei îl împinseră înspre cursa de șoareci, familia Manning – președintele și prima-doamnă a Statelor Unite – stătuseră deoparte așteptând sa vadă dacă va mușca momeala.

— Știu ce gândești, Wes, dar îți jur, am încercat sa-l protejez pe Ron. Le-am spus: Dați-i timp să demisioneze. Aveți grijă să…

Înghite în sec dând întruna din cap. Am văzut-o pe prima-doamnă supărată, furioasă, tristă, jignită, mânioasă, disperată, îngrijorată, neliniștită și chiar – după operația pe care a suferit-o la șold cu câțiva ani în urmă – suferindă. Însă nu am văzut-o niciodată în halul asta. Nici măcar când am plecat de la Casa Albă. Se ia în brațe și își apasă bărbia de piept ca să-și oprească tremuratul. Dar ca întotdeauna de când lucrez cu ei, înțeleg totul.

— Trebuiau să aibă grijă de el, șoptește pierdută în regretele propriei promisiuni încălcate. Mi-au… au jurat că va fi în siguranță.

— Și Boyle nu v-a spus niciodată că a fost abordat de Cei Trei?

— Așteptam să o facă… mă rugam să ne spună. În fiecare zi primeam un raport despre situația lui – dacă a acceptat sau nu. Niciun răspuns, ni se spunea. Știam că Ron făcea tot ce-i stătea în putință. Știam, insistă strângându-se și mai tare în brațe. Dar ne-au spus să mai așteptăm… ca să fim siguri. Și apoi, când a fost împușcat…

Se uită la covor, copleșită de sentimentul de vinovăție care o încerca de aproape zece ani.

— Credeam că l-am îngropat.

Mă uit și eu la scrisoarea din poala ei și piesele imaginare de puzzle din mintea mea încep să-și găsească locul potrivit.

— Deci, de fapt, adevăratul motiv pentru care l-au împușcat pe Boyle a fost nu pentru că s-a intersectat cu Cei Trei, ci pentru că *a refuzat* să li se alăture?

Ridicându-și capul, se uită la mine. Vocea îi e în continuare șoptită.

— Nici măcar nu știi cu cine te lupți, nu-i așa?

— Ce vreți să…?

— Măcar ai apucat să citești asta? mă întreabă aruncându-mi scrisoarea în piept. În ziua în care a fost împușcat, Ron încă nu îi anunțase pe Cei Trei ce hotărâse!

E ceva în vocea ei. Face ochii mari. Rămâne cu gura căscată. La început mi se pare că e furioasă, dar nu e. Îi este frică.

— Doctor Manning, vă simțiți bine?

— Wes, ar trebui să pleci. Asta e… nu pot…

— Ce nu puteți? Nu înțe…

— Te rog, Wes, pleacă! mă roagă, însă deja mă uit la scrisoare.

Mintea îmi vâjâie atât de tare, încât nu pot citi nimic. Dar ea a spus că, în ziua atentatului, Boyle nu le comunicase încă Celor Trei decizia lui, prin urmare, puteau spera că li s-ar fi putut totuși alătura.

Mă încrunt încercând să prelucrez informația. Dar dacă așa stăteau lucrurile…

— Atunci de ce să-l omoare? întreb.

— Wes, înainte să te repezi să tragi concluzii pripite…

— În afară de cazul în care știau că Ron se răzgândise…

— Ai auzit ce-am spus? Nu poți…

— Sau poate s-au gândit că se expuseseră prea mult… sau și-au dat seama că el era urmărit…

— *Wes, de ce nu mă asculți*!? Țipă încercând să-mi smulgă scrisoarea din mână.

— Sau poate că au găsit pe cineva mai potrivit să ocupe al patrulea loc, izbucnesc trăgând scrisoarea spre mine.

Prima-doamnă îi dă drumul și pagina îmi atinge pieptul cu un zgomot pe care-l percep ca pe un tunet. Îmi simt corpul greu, copleșit de groaza aceea care te amorțește și te consumă când primești vești proaste la doctor.

— Asta s-a întâmplat? întreb.

Răspunsul ei vine mult prea încet.

— Nu.

Mi se usucă gura. Îmi simt limba ca pe un ghemotoc de hârtii umede.

— Nu asta… Ron nu a… spune prima-doamnă. Poate că judecata greșită a lui Ron…

— Boyle era adjunctul șefului de personal. Nu sunt prea mulți cei care s-ar pricepe mai bine la…

— Nu înțelegi. El e un om bun… probabil că a fost păcălit, continuă vorbind mai mult pentru ea.

— Doamnă…

— Nu ar fi făcut-o niciodată intenționat…

— Doamnă, vă rog…

— Chiar dacă i-au mai promis încă patru ani…

— Vă rog să vă calmați! insist eu. Pe cine puteau să pună mâna care să fie mai tare decât Boyle?

Aplecată în continuare pe scrinul de la capătul patului, prima-doamnă ridică bărbia și se uită drept în ochii mei. Ca și președintele, ca toți cei cu care lucrez, nu se uită la cicatricele de pe fața mea. Nu s-a uitat ani de-a rândul. Până acum.

Ecoul întrebării se lovește de pereți și-mi pătrunde în minte. Căutau un al patrulea. Cine putea fi cel mai tare, cel care să poată juca acest rol?

Mă uit din nou la scrisoarea pe care o am în mână. În josul paginii, e scris cu aceleași litere ordonate:

Dar nu am crezut niciodată ca vor putea să pună mâna pe el.

Simt că-mi îngheață sângele în vene. Asta a înțeles ea. De-asta mi-a cerut să plec. Niciodată nu se va întoarce împotriva…

— El? întreb. Nu se poate să fie…?

— Wes, e totul în ordine sus? strigă președintele Lee Manning de la picioarele scărilor. Vezi că așteptăm de ceva vreme jacheta aia sport!

Mă întorc spre prima-doamnă. Pașii președintelui bubuie în sus pe scări.

85.

Prima-doamnă dă să spună ceva, dar nu-i iese niciun sunet din gât. Mă dau înapoi și mă izbesc de biroul cu toate fotografiile lui Manning care au început să tremure. Ca mine. Să-mi facă așa ceva – camera se învârte cu mine și-mi văd întreaga viață perindându-se prin fața ochilor. Toți anii ăștia… să mă mintă în halul ăsta – Doamne Dumnezeule, cum a putut? Nu am timp să răspund. După pașii pe care-i aud din hol e clar că președintele aproape a ajuns în capul scărilor. Dacă mă vede cu ea…

— Wes? mă strigă.

— Vin imediat, domnule! strig repezindu-mă la dulap, apoi smulg o jachetă sport bleumarin de pe umeraș și arunc o ultimă privire către prima-doamnă care e în continuare înțepenită pe scrinul pictat.

Ridică sprâncenele, palidă ca un cadavru. Nu spune nimic, dar strigătul ei mut de ajutor e aproape asurzitor.

— El nu ar face niciodată… niciodată, nu… nu intenționat, șoptește când îi pun din nou scrisoarea lui Boyle în poală.

Dă din cap, iar și iar, încercând să se convingă.

— La urmei poate că… poate că a fost păcălit. Poate că a fost abordat de Roman și nu și-a dat seama cu cine vorbește. Părea un agent ca oricare altul, nu? Deci… deci… deci poate că și-au făcut griji că Ron se hotăra atât de greu și au încercat să folosească niște metode de manipulare și mai ingenioase care să-i ducă direct la țintă, în vârful ierarhiei. Și apoi… poate că s-a gândit că de fapt ajută în acest mod Secret Service. Poate că… poate că nici măcar nu și-a dat seama ce face.

Dau din cap. Poate că are dreptate. Poate că nu a fost intenționat. Poate că a fost greșeala cea mai groaznică, cea mai oribilă pe care Manning a făcut-o vreodată și pe care s-a chinuit s-o îndrepte. Problema este că încă am în minte imaginea sa, în ultima plimbare pe South Lawn, ținând strâns mâna primei-doamne și refuzând să privească înapoi în timp ce se îndreptau spre Marine One. Pe vremea aceea, informațiile neoficiale provenind chiar din rândurile personalului nostru spuneau că ea era mai devastată decât el. Însă eu eram acolo. Am văzut cât de tare îi strângea degetele.

Pașii președintelui au ajuns aproape sus.

Mă clatin către ușă, ies în fugă în hol și virez brusc la dreapta aproape

lovindu-mă de președinte.

— Pof… Poftiți, domnule, îi spun încercând să mă opresc și întinzându-i jacheta bleumarin.

Mai face un pas spre mine. Eu mă țin ferm pe poziții, încercând să-l împiedic să înainteze.

Pentru o fracțiune de secundă ochii lui Manning se îngustează, faimoasa lor culoare gri transformându-se în două cristale de gheață. Însă la fel de repede pe față i se lățește un zâmbet larg, cald, ridicându-i pomeții și lăsând să se vadă dinții ușor gălbui.

— Apropo, ai văzut perucile? mă întreabă referindu-se la angajații de la Madame Tussaud de jos. Au adus-o pe cea de la terminarea mandatului. Îți spun eu, Wes, e mai căruntă decât sunt eu acum. Cred că întineresc.

Mă străduiesc să râd și o iau spre scări înainte să apuce să se uite mai bine la mine.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă, jumătate de pas în urma mea.

— Ni… nimic, spun întorcând jacheta pe toate părțile și simțind cum mi se înroșesc urechile. Pur și simplu am vrut să mă asigur că nu le dau una dintre jachetele mai bune.

— Îți mulțumesc că ai grijă de mine, de mine cel de ceară, mă tachinează punându-mi o mână pe umăr.

Asta e mișcarea. O mână pe umăr pentru a garanta stabilirea instantanee a unei relații de intimitate și de încredere. L-am văzut făcând gestul cu prim-miniștri, senatori, congresmeni, chiar și cu fiul lui. Acum și cu mine.

La jumătatea scărilor îmi recapăt ritmul normal de mers. El e lângă mine. Deși colaborarea cu Romanul a fost o greșeală, să-mi toarne minciuni sfruntate în fiecare… de-aia m-a ținut lângă el? Pentru că se simte vinovat și vrea să-și răscumpere greșeala?

În buzunar începe să-mi vibreze telefonul. Îl scot și verific ce scrie pe ecran. E un mesaj:

> wes, sunt lisbeth. răspunde.
> am rezolvat puzzle-ul

O secundă mai târziu telefonul îmi vibrează în mână.

— Mă scuzați o secundă, domnule, îi spun președintelui. E Claudia care… Alo? spun în telefon.

— Trebuie să pleci de acolo, spune Lisbeth.

— Bună, Claudia, așa am făcut? Bine, stai o secundă.

Apropiindu-mă de ultima treapta, o pun pe Lisbeth în așteptare și mă întorc spre Manning având senzația că-mi arde tot corpul.

— Spune că mi-am lăsat cheile de acasă la ea în birou. Îmi cer scuze, domnule, dar dacă nu aveți nimic împotrivă, m-aș duce până acolo și…

— Stai liniștit, Wes, sunt băiat mare. Râde, ia mâna cu care-mi strângea umărul și mă bate prietenește pe spate însă cu o asemenea forță, încât aproape că mă prăbușesc la baza treptelor. Du-te să-ți vezi de treabă. M-am ocupat eu de probleme și mai importante decât asta.

Îi întind jacheta și râd și eu îndreptându-mă către ușa de la intrare. Îi simt privirea pironită în ceafă.

— Apropo, Wes, fă-mi un serviciu și anunță-i pe cei de la Secret Service unde te duci, spune suficient de tare pentru ca agenții de afară să audă. În caz că trebuie să te contacteze.

— Sigur, domnule, spun alergând pe treptele de la intrare.

— Ești singur? mă întreabă Lisbeth în telefon.

Imediat ce ușa se trântește în urma mea, cei doi agenți în costum din fața garajului își ridică privirea.

— Totul e în regulă? întreabă agentul mai scund, Stevie.

— Să nu trezești suspiciuni, îmi spune Lisbeth la telefon. Spune-i că ți-ai uitat cheile.

— Da… nu chiar… mi-am uitat cheile, spun, iuțind pasul spre poarta de lemn de la capătul aleii, prefăcându-mă teribil de îngrijorat.

Îmi simt inima în gât. Îl cunosc pe Stevie de aproape trei ani. Niciodată nu l-a interesat când am venit și când am plecat. Însă în momentul în care ajung la poartă și aștept să se deschidă, spre surprinderea mea nu se mișcă.

— Deci, unde te duci, Wes? strigă Stevie.

— Wes, ascultă-mă, îi dă înainte Lisbeth. Mulțumită nenorocitului tău de prieten Dreidel, am găsit un alt careu. Mă asculți?

Mă întorc către cei doi bărbați care stau în continuare în fața garajului închis și a mașinilor Chevrolet parcate câțiva metri mai încolo. Mâna lui Stevie dispare în buzunarul de la pantaloni. Abia acum îmi dau seama că în noaptea în care l-am văzut prima oară pe Boyle în Malaysia, Stevie conducea mașina din față.

— Wes, spune rece, ți-am pus o…

— Mă duc înapoi la birou, izbucnesc.

Răsucindu-mă greoi pe călcâie, mă uit la gardul dublu care îi împiedică

pe trecători să privească înăuntru. Strâng telefonul în mână ca să-i opresc tremuratul. Soarele este pe punctul de a apune pe cerul purpuriu. În spatele meu aud un declic metalic. Inima mi se oprește o fracțiune de secundă.

— Pe curând, strigă Stevie.

Se aude un „rrrrrr” zgomotos în timp ce poarta de lemn se mișcă spre dreapta, deschizându-se doar atât cât să mă pot strecura afară.

— Am ieșit, îi șoptesc lui Lisbeth.

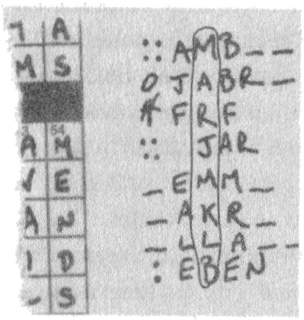
— Bine, atunci fii atent. Ai careul vechi la tine?

Împleticindu-mă, traversez strada ca să ajung la mașină. Nu văd în fața ochilor decât rânjetul lui Manning și dinții lui gălbui…

— Wes! Ai auzit ce-am spus? urlă ea. Scoate careul original!

Dau din cap, deși ea nu mă poate vedea, bag mâna în buzunar și scot în grabă careul original.

— Vezi inițialele scrise de mână din centru? întreabă. „M, A, R, J…”

— Manning, Albright, Rosenman, Jeffer… ce-i cu ei?

— Are aceeași listă pe un alt careu. Aceleași inițiale pe mijloc. Aceeași ordine. Totul e identic.

— Bine, și? Atunci sunt două liste cu numele șefilor personalului lui, spun oprindu-mă în fața mașinii. Trebuie să mă sprijin de ușă ca să mă pot ține pe picioare.

— Nu. Fii atent, Wes. Totul e identic. Inclusiv mâzgălelile alea dintr-o parte.

— Despre ce vorbești?

— În stânga – înaintea fiecărui set de inițiale: cele patru puncte formând un pătrat, ovalul, crucea tăiată de o bară…

Mă uit la fiecare în parte:

— Mâzgăliturile alea?

— Tocmai asta e, Wes, spune ea extrem de serioasă. Nu cred că sunt niște mâzgălituri. În afară de cazul în care mâzgăliturile lui sunt pline de-nțeles.

86.

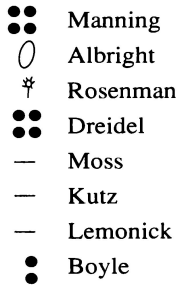
— Dar mâzgăliturile alea? spun studiind ce schițase Manning pe marginea careului.

— Asculți ce-ți spun? îmi strigă Lisbeth în telefon. Așa au vrut să pară – mâzgălituri neimportante și litere puse acolo la întâmplare ca să facă de neobservat inițialele ascunse. Dar dacă te uiți la acest nou careu, exact aceleași inițiale sunt înșiruite în exact *aceeași ordine.* Nu e nimic la întâmplare, Wes! Cele patru puncte… ovalul – Manning le folosea ca pe un fel de mesaj.

— Dar de ce ar…?

— Tu ai spus-o: orice politician are nevoie de aliați – și fiecare președinte trebuie să-și dea seama pe cine poate conta. Poate că ăsta era clasamentul pe care l-a făcut Manning celor apropiați. Știi, ca o ierarhie…

Dau din cap, fiind de acord cu logica ei, și mă uit din nou la listă adăugând numele reale.

— Și, fără supărare, adaugă Lisbeth, dar prietenul tău Dreidel? E un mare ticălos. Un nemernic – genul care bate prostituate și le izbește cu capul în oglinzi.

Ea povestește ce a aflat de la Violet, iar eu mă gândesc la femeia în halat de baie pe care am văzut-o în camera de hotel a lui Dreidel. Însă de la asta la violență…

— Ești sigură că femeia asta, Violet, e de încredere? întreb.

— Uită-te la listă, spune Lisbeth. *Este* scrisul lui Manning sau nu?

— Este, spun în timp ce simt că inima începe din nou să-mi bată cu putere.

— Exact. Așa că, dacă el este cel care a completat ierarhia asta, atunci calificativele pe care le-a acordat – cele patru puncte – crezi că în modul lui de evaluare asta înseamnă nota 10 sau nota 4 cu felicitări?

— Un zece, murmur uitându-mă la

⁘

— Absolut, un zece. El este cifrul. De fapt, sunt convinsă că cele patru puncte înseamnă un mare zece cu +. Uită-te cine altcineva a mai avut norocul să primească exact același calificativ.

Privesc lista încă o dată. E prima oară când realizez că Manning și Dreidel sunt amândoi evaluați cu cele patru puncte.

— Ala-bala-portocala… propun să-l sunăm imediat pe Dreidel, spune Lisbeth la telefon.

— Lisbeth, asta nu dovedește nimic. Și ce dacă a avut mai multă încredere în Dreidel decât în oricine altcineva?

— Așa e, în afară de cazul în care ar fi avut încredere în Dreidel să facă ceva ce n-ar fi făcut niciunul dintre ceilalți.

— Adică vrei să spui că Dreidel este cel care se ocupa de treburile murdare?

— Ai fost acolo, Wes. Vrei să-mi spui că președintele nu a avut niciodată probleme personale care trebuiau rezolvate?

— Da, dar de obicei astea erau treaba… spun și mă opresc brusc.

— Ce? Problemele astea cădeau în sarcina lui Boyle?

— Da, cam… cam așa ceva. Dar ce-ar fi dacă tocmai asta ar fi chestia. Ce-ar fi dacă problemele astea obișnuiau să fie rezolvate de Boyle…

— … și brusc nu i-au mai intrat în atribuții?

— Și brusc au început să-i intre în atribuții lui Dreidel, spun dând din cap. Nimeni nu ar fi avut cum să știe că președintele a făcut această schimbare, în afară de cazul…

— … cazul în care își vedeau calificativul pe listă, mă aprobă Lisbeth cu vocea întretăiată. Deci când Boyle a aflat asta, când a văzut că Dreidel și Manning aveau același calificativ…

— … a înțeles adevărata situație.

Acum o oră i-aș fi spus lui Lisbeth că și-a pierdut mințile – că era imposibil ca președintele și Dreidel să uneltească împreună. Dar acum… revăd cu ochii minții ultimele zece minute. Ce-a spus prima-doamnă… de

ce l-a acuzat Boyle pe președinte… și ce-mi confirmă și Lisbeth… chiar dacă totul e numai pe jumătate adevărat… trag adânc în piept o gură de aer cald și umed, apoi scrâșnesc din dinți încercând să-mi domolesc respirația. Însă nu poate fi domolită. Pieptul mi se ridică și coboară rapid. Gâtul, fața – sunt ude fleașcă.

În capătul străzii, la colțul cu County Road, vad o mașină albă cu girofarul pornit pregătindu-se să se îndrepte spre mine.

— Pleacă dracului de acolo! spune Lisbeth.

— Plec acum.

Deschid portiera în grabă și caut cu înfrigurare în buzunare ca să-mi găsesc cheile. Am venit aici să mă confesez… să obțin ajutorul celui mai mare și mai tare. Dar acum – dacă președintele este Al Patrulea și Dreidel ne transformă fără probleme în următoarea masă a Leului… Bâjbâi încercând să bag cheia în contact, însă mâna îmi tremură atât de tare, că nu nimeresc deloc locașul. Încerc din nou. „Fir-ar al dracului, de ce nu vrea…?” Mai încerc o dată și vârful cheii alunecă pe metal ciupindu-mi degetul. Durerea este ascuțită, ca și cum m-aș fi înțepat cu un ac. Mi se umplu ochii de lacrimi, dar știu că nu e din cauza durerii. Sau cel puțin nu din cauza acestei dureri.

Mă înează plânsul. Îmi încleștez dinții sperând c-o să-mi treacă. „Nu, nu face asta… nu acum…” mă rog apăsându-mi capul cât pot de tare pe volan. Dar avându-l pe președinte în fața ochilor – de-a lungul tuturor acestor ani – nu numai că i-am aflat numărul de la pantofi și preferințele în materie de perne. Știu ce gândește: cine îl enervează, în cine are încredere, pe cine urăște, despre cine crede că încă se folosește de el. Îi cunosc scopurile, temerile, visurile și speranțele… și ce speram eu… Nu mă mai pot abține și corpul începe să mi se zguduie de hohote de plâns. După opt ani… zi de zi… „Doamne Dumnezeule – cum de nu mi-am dat seama cum este omul ăsta de fapt?”

— Wes, ești acolo? se aude în telefon vocea lui Lisbeth.

Respirând greoi și încercând în continuare să mă calmez, înghit în sec, îmi îndrept spatele și în cele din urmă reușesc să bag cheia în contact.

— O secundă, șoptesc în telefon.

Apăs pe accelerație și mai întâi simt roțile învârtindu-se în gol pe suprafața acoperită cu iarbă, după care aderă și mașina se pune în mișcare. Îmi șterg ochii de lacrimi și observ un meniu de la un restaurant chinezesc îndesat sub ștergătorul de parbriz. Ținând volanul cu o mână și coborând

geamul cu cealaltă, pornesc ștergătoarele, mă ridic puțin, întind mâna și smulg meniul exact în momentul în care ștergătorul îl aduce spre mine. Însă în momentul când îl arunc pe scaunul din dreapta observ un scris familiar pe verso. Apăs pe frână brusc și mașina se oprește cam la patru metri de indicatorul STOP de la capătul străzii.

— Ai pățit ceva? întreabă Lisbeth.

— Stai puțin…

Mă întind să iau meniul. Scrisul e inconfundabil. Litere drepte aliniate perfect.

Wes, întoarce. Asigură-te că ești singur.
(*Îmi cer scuze pentru melodramă*)

Întorcându-mă în scaun, mă uit prin parbrizul din spate și-mi trag nasul. Poarta de la vila lui Manning este închisă. Trotuarele sunt goale. Iar pe rondoul acoperit cu iarbă ce desparte strada îngustă se află numai mașina bleumarin închiriată a celor de la Madame Tussaud.

— Ai uitat ceva? întreabă Lisbeth.

Încercând să citesc și restul notiței, abia reușesc să-mi opresc tremurul mâinilor.

Trebuie să afli și ce altceva a mai făcut. La 7 p.m.…

Fac ochii mari când văd locul de întâlnire. Ca mai-nainte, notița e semnată simplu. Vârful literei „R” este mai lung decât restul. „Ron.”

Simt în partea stângă a limbii un val de salivă dulce-acrișoară. Îmi ating buza și văd lichidul roșu aprins pe care-l am pe vârful degetelor. Sânge. Îmi mușcasem buzele atât de tare, încât nici măcar n-am simțit când mi-a crăpat pielea.

— Ce e, Wes? Ce s-a întâmplat? mă întreabă Lisbeth înnebunită.

Sunt pe punctul de a-i spune, dar îmi amintesc ce mi-a făcut.

— Wes, ce s-a întâmplat?

— Sunt bine, îi spun recitind notița. Doar că sunt foarte emoționat.

Urmează un moment de liniște. A fost minţită de cei mai mari maeștri. Eu nici măcar nu mă număr printre primii zece.

— OK, ce-mi ascunzi? întreabă.

— Nimic, pur și simplu…

— Wes, dacă e din cauza casetei, vreau să-ți spun că-mi pare rău. Și dacă aș putea cumva să repar ce-am făcut…

— Am putea să nu mai vorbim despre asta?

— Încerc doar să-mi cer iertare. N-aș fi vrut pentru nimic în lume să te rănesc.

— Nu m-ai rănit, Lisbeth. Doar m-ai tratat ca pe un subiect bun.

Încă o dată, tăcere. O afectează mai mult decât aș fi crezut.

— Wes, ai dreptate: ăsta este un subiect. *Este* un subiect foarte important. Însă vreau să înțelegi un singur lucru: asta nu înseamnă că pentru mine este *doar* un subiect și atât.

— Asta-i tot? o întreb eu. Compui un discurs frumos, sună bine la urechi și, gata, ar trebui să am din nou încredere în tine?

— Sigur că nu – dacă aș fi în locul tău nu aș avea încredere în *nimeni*. Dar asta nu înseamnă că nu ai nevoie de ajutor. Sau de prieteni. Și, dacă aș fi încercat să-ți fac un rău, când am găsit noul careu… când am dat peste povestea lui Violet și Dreidel… aș fi putut să-l sun pe redactorul-șef, în loc să te sun pe tine.

Mă gândesc un moment. Și mă gândesc și la prima noastră călătorie, cu elicopterul.

— Și-ți amintești târgul pe care l-am făcut atunci când mi-ai promis exclusivitatea asupra poveștii? întreabă. Lasă-l baltă. Renunț. Nu mă mai interesează.

— Vorbești serios?

— Wes, în ultimele zece minute nu mi-am scos carnețelul din geantă.

O cred pe Lisbeth. Cred că spune adevărul. Și sunt convins că încearcă să facă ce e bine. Dar după ziua de azi… după Manning… după Dreidel… la dracu’, după aproape toată lumea… singura persoană în care mă pot încrede sunt eu însumi.

— Cum a fost vizita la familia Manning? adaugă. Ți-au spus ceva care să-ți folosească?

Mă holbez la notița scrisă de Boyle și la semnătura cu R-ul prelung.

— Nu – doar chestiile obișnuite, răspund, recitind mesajul încă o dată în gând.

Trebuie să afli și ce altceva a mai făcut. La 7 p.m.

87.

— Cum a fost vizita la familia Manning? spuse Lisbeth în telefon mergând cu paşi iuţi prin ploaie pe străduța din fața casei unde o întâlnise pe Violet. Ți-au spus ceva care să-ți folosească?

Wes făcu o pauză aproape imperceptibilă. Pentru Lisbeth era de-ajuns. Dacă ar fi vrut să mintă, ar fi avut o poveste pregătită. O pauză ca asta arăta că… indiferent ce-l frământa îl sfâșia pe dinăuntru. Și, spre surprinderea ei, cu cât îşi dădea seama mai mult prin ce trecuse – şi încă mai trecea – cu atât mai afectată se simțea şi ea. Regula de Aur numărul 10: Atașează-te de poveste, nu de oamenii implicați.

— Nu – doar chestiile obișnuite, îl auzi în cele din urmă pe Wes. Adăugă un „la revedere” grăbit, vrând parcă să risipească senzația ciudată ce plutea în aer. Nu reuși.

Lisbeth nu-l putea învinovăți. Prin faptul că folosise reportofonul îi zdruncinase încrederea în ea. Cu toate acestea, în momentul în care se strecură în spatele volanului și începu să formeze un număr, era clar că nu avea de gând să stea liniștită și să-i permită să o țină la distanţă.

— *Palm Beach Post,* răspunse o voce feminină. Eve la telefon.

— Eve, sunt Lisbeth. Ai…?

— Nu-ţi face griji, articolul e gata.

— Lasă articolul.

— Am băgat până şi referirea la premiul ăla tâmpit.

— *Eve*!

Urmă un moment de tăcere la capătul firului.

— Te rog, spune-mi că nu mi-ai bușit mașina.

— Vrei să mă asculți? încercă Lisbeth s-o convingă uitându-se la careul pe care i-l dăduse Violet și-l întinsese pe volan. Îți aduci aminte de tipul ăla care făcea benzi desenate – îl știi, cu ochelari oribili și cu bărbia ascuțită…

— Kassal? Tipul care ne făcea careurile de cuvinte încrucișate?

— Da, ăla… stai puțin, cum adică *ne făcea*? Nu-mi spune că a murit.

— Lisbeth, ziarul este atât de ieftin încât au micșorat dimensiunile caracterelor din titluri ca să economisească banii pe tuș. Chiar crezi c-ar mai plăti un angajat în plus cu vechime, asigurări de sănătate și așa mai departe când pot obține foarte ușor un careu de la o firma specializată în fiecare zi

pentru treizeci de dolari? îi explică Eve. L-au concediat acum doi ani. Dar ai noroc, chiar acum am în față o agendă cu telefoanele angajaților încă de acum *trei* ani.

— Nu ți-ai făcut ordine pe birou de atâta vreme?

— Vrei numărul sau nu?

Lisbeth formă cele zece cifre și duse telefonul la ureche urmărind cu privirea picăturile de ploaie care-i acopereau parbrizul. Bătea cu piciorul în mocheta de pe jos așteptând nerăbdătoare să-i răspundă cineva. „Te rog, fii acasă, fii acasă, fii acasă…”

— Alo, răspunse un bărbat în vârstă cu o voce răgușită și un accent scârțâit din Midwest.

— Bună, aș vrea să vorbesc cu domnul Kassal, spuse Lisbeth.

— Pentru tine, Martin. Iar tu ești…

— Lisbeth Dodson – am lucrat împreună la *Palm Beach Post* – și sunt convinsă că întrebarea pe care vreau să v-o pun vă va părea extrem de ciudată, dar…

— Zi mai repede, drăguță. Pregătesc niște clătite pentru cină și în niciun caz n-aș vrea să le ard.

— Bine, un prieten foarte bun are o problemă…

Lisbeth trase adânc aer în piept și dădu cu ochii de cotorul metalic spiralat al carnețelului care-i ieșea din geantă. Nici măcar nu-i trecu prin cap să se întindă să-l ia.

— Cât de bine vă pricepeți să rezolvați careuri?

88.

În timp ce ploaia ușoară intra în mașină prin trapa deschisă, Nico viră de pe autostradă tăind calea unui Lexus alb și urmărind rampa de ieșire către Okeechobee Boulevard.

— Edmund, îmi mai spui o dată adresa? întrebă Nico, aranjând din nou pătura pe pieptul lui Edmund în timp ce se apropiau de lumina roșie a semaforului de la capătul rampei.

„Okeechobee Boulevard, numărul 8385.”

Dând din cap, Nico se aplecă peste volan ca să vadă mai bine strada perpendiculară din fața lui. În dreapta, câteva mașini treceau pe lângă o benzinărie și un atelier de reparat mașini de tuns iarba. În stânga, apa albăstruie a Clear Lake oglindea clădirea Performing Arts Center, în timp ce un indicator verde de autostradă arăta spre dealurile frumoase ce se înălțau în depărtare. În fotografia pe care o furase Nico, Wes era distrus, dărâmat, corupt de atingerea lui Boyle. Nu avea nimic frumos.

Învârtind volanul spre dreapta, Nico tăie fața aceluiași Lexus alb al cărui șofer îl claxonă furios cel puțin cinci secunde. Fără să audă nimic, Nico apăsă pe accelerație și pătrunse în trafic.

— Poți citi numărul ăla? întrebă Nico arătând spre adresa unei firme de vânzări auto din apropiere.

O picătură de ploaie trecu prin chepeng și alunecă pe obrazul lui Edmund.

„2701.”

— Dar pe *ăla*? întrebă Nico arătând spre un magazin aflat la jumătate de cvartal mai încolo.

„Ăla e, stai să văd… 2727.”

Nico zâmbi cu ochii strălucind și apăsă și mai tare pedala de accelerație.

„Nemaipomenit, Nico. E clar că Domnul este cu tine în această încercare.”

Gândind exact același lucru, Nico se întinse să ia rozariul de lemn ce atârna de oglinda retrovizoare a Pontiacului.

— Te deranjează, Edmund?

„Sunt onorat. L-ai câștigat, fiule.”

„Fiule.” Nico își îndreptă spatele când auzi acest cuvânt. Desigur,

Edmund știa ce înseamnă… și, de îndată ce-l auzi, Nico simți în nări aroma de plante și fumul înecăcios al trabucurilor pe care tatăl său le rula el însuși. Atunci când… atunci când s-a îmbolnăvit mama lui. Când au mers la biserică. Când lucrurile stăteau încă bine. Stăpânindu-și cu greu un rânjet, Nico dădu din cap iar și iar, punându-și rozariul la gât și aruncând o privire către scaunul din dreapta.

„Ce e? Ce s-a întâmplat, Nico?”

— Nimic… doar că… Dădu din cap și mai trase o dată adânc în piept aroma de plante. Sunt fericit, spuse el. Și în câteva minute, mamei – ca și tatii – li se va face în sfârșit dreptate.

89.

Acum cinci minute am început să-i povestesc lui Rogo despre Cei Patru, despre biletul de la Boyle și despre ceea ce mi-a spus Lisbeth despre Dreidel. În alte circumstanțe, Rogo ar fi urlat gata să mă ia la bătaie și mi-ar fi împuiat capul cum că mă avertizase, însă, ca orice bun actor, știe foarte bine să simtă pulsul audienței.

— Ce spune? îl aud pe Dreidel întrebând pe fundal.

— Spune-i că familia Manning mi-a dat liber mâine, îi răspund în telefon, deși furia pe care am început s-o resimt de curând abia reușește să tempereze grijile ce mă frământă.

— Familia Manning i-a dat liber mâine – ca să se calmeze după toată povestea cu Nico, îl minte Rogo ca un profesionist adevărat. Mie îmi spune: Ai idee de ce-a făcut-o?

— Cine? Manning? Habar n-am – prima-doamnă a spus că poate l-au păcălit. Tot ce știu este că, atunci când Cei Trei l-au recrutat pe Boyle, îl șantajau cu dezvăluirea poveștii cu așa-zisul lui copil. Dar ca să găsești ceva cu care să-l șantajezi pe președintele în funcție al Statelor Unite…

— … ar trebui să fie vorba despre un secret extraordinar, e și el de acord. Wes, va trebui să fii foarte atent.

— Atent la ce? ne întrerupe Dreidel, evident frustrat că nu aude ce spun. Ce zice?

— Rogo, îl avertizez, nu-i spune…

— Stai liniștit, bine? Vorbim despre O’Shea și Micah, spune Rogo foarte stăpân pe el.

Cum Dreidel nu răspunde, mă întreb dacă nu cumva sunt prea aspru. Chiar dacă ceea ce spune Lisbeth este adevărat – dacă Manning și Dreidel au același calificativ…

— Întreabă-l pe Wes dacă vrea să ne întâlnim, strigă Dreidel pe fundal. Ca să ne comparam notițele și să vedem ce-a descoperit fiecare.

— Cred că e o idee foarte bună, spune Rogo.

Pentru Dreidel, tonul lui Rogo este foarte entuziast. Pentru mine, pe de altă parte, mesajul implicit e clar: mai degrabă și-ar mușca degetele decât să îngăduie o astfel de întâlnire.

În timp ce Rogo continuă să-i îndruge verzi și uscate, virez brusc la

dreapta ieșind din traficul aglomerat de pe Okeechobee Boulevard și o tai prin parcarea imensă a supermarketului Publix. Nu e drumul meu obișnuit, dar, uitându-mă în oglinda retrovizoare, îmi dau seama că în pustietatea aceea aș putea cel mai bine să-mi dau seama dacă sunt urmărit.

— Deci unde ne întâlnim? întreabă Rogo încercând în continuare să-l mulțumească pe Dreidel.

— Cred că glumești, nu? întreb dând înapoi în parcare și luând-o pe străduța îngustă cu o bandă pe sens spre clădirea familiară din capăt.

— Aha… desigur.

— Bine, atunci ține-l departe, spun. Departe de mine și de Boyle.

— La dracu', Rogo, ai ratat intrarea, urlă Dreidel pe fundal. Rampa de ieșire e acolo, în spate!

Fără să spună vreun cuvânt, știu că Rogo înțelege. Până vor ajunge la cabinetul doctorului Eng și apoi înapoi în Palm Beach, Dreidel va fi probabil o problemă mai puțin cu care să am de-a face.

— Bine, în seara asta la ora opt la hotelul lui Dreidel – foarte bine, Wes, spune Rogo. Aha, da… desigur, adaugă el, deși eu nu spun nimic.

Îl aud cum trage adânc aer în piept. Coboară vocea:

— Ai grijă de tine, bine?

Știu tonul ăsta. Ultima dată când l-am auzit, eram pe un pat de spital.

— Vorbesc serios, Wes. Ai grijă.

— O să am, îi spun și o fac la dreapta intrând pe aleea pavată cu cărămidă în formă de potcoavă din fața blocului meu. Trecând de intrarea principală, mă îndrept spre parcarea descoperită din spate. Deși cinstit vorbind, Rogo, credeam c-o să te bucuri că în sfârșit reacționez.

— Da, dar… data viitoare încearcă să faci câteva ture de bazin înainte sa te hotărăști să traversezi Canalul Mânecii.

— Mi-am dedicat toată viața lui, Rogo. Trebuie să o recuperez.

— *Mie*-mi spui, Wes? Eu mă lup cu toată lumea. *Îmi place* să mă lupt cu toată lumea – mă lupt cu băiatul obraznic de la supermarket care încearcă sa mă înșele dându-mi pungi de plastic în locul celor de hârtie. Dar vreau să-ți spun ceva: cu oameni ca ăștia nu poți lupta. Găsești dovada, o ascunzi undeva ca să fie în siguranță și apoi te duci glonț la presă… la autorități… la cineva care e în măsură să-i împiedice să te distrugă. Și, crede-mă, când te vor găsi, o să riposteze foarte violent.

— Vorbiți tot despre Micah și O'Shea? întrerupe Dreidel pe fundal.

— De cine altcineva? strigă Rogo.

— Rogo, îl întrerup, *știu* foarte bine cum ripostează. N-o să mai aibă ocazia.

— Bun – asta am vrut să aud. Bine, atunci dacă nu poți să te duci acasă, unde o să te ascunzi în orele următoare: hotelul ăla prost unde a stat mama sau poate undeva mai în văzul lumii, știi, cum e holul de la Breakers sau ceva de genul ăsta?

Deocamdată nu răspund nimic, îndreptându-mă încet spre locul meu de parcare din spate.

— Cum adică?

— Uită-te cât e ceasul, Wes – mai ai încă două ore de omorât – așa că, presupunând că nu vrei să fii acasă…

Din nou nu spun nimic.

Jur că-l pot auzi pe Rogo clătinând din cap.

— Acum ești acasă, nu-i așa?

— Nu chiar, spun în timp ce mașina trece peste una din denivelările din carosabil menite să reducă viteza.

— *Nu chiar*? Ce-i aia *nu chiar*?

— E… adică… adică vreau să spun că sunt în parcare.

— Doamne Dumnezeule! Wes, cum de ți-a trecut prin cap…? Pleacă de acolo!

— Nu crezi că agentul de pază din față poate să…?

— Nu-i niciun agent de pază. E doar un portar cu o insignă!

— Dar despre camerele de supraveghere, Rogo? Tocmai de asta le e teamă – să nu fie văzuți! Și nu te supăra, dar dacă nu i-ai fi spus nimic lui Dreidel, probabil că n-aș avea de ce să-mi fac griji.

— Pleacă de-acolo! Acum!

— Așa crezi? întreb intrând într-un loc gol ca să pot face o întoarcere în trei timpi.

— Întoarce odată mașina și ieși dracului de acolo înainte să…!

Bag mașina în marșarier, dar înainte să înceapă să se miște aud o bătaie în geamul din stânga. Mă întorc și dau cu ochii de țeava unui pistol lipită de sticlă.

O’Shea îndreaptă pistolul exact spre mine și duce degetul arătător la buze.

— Spune-i că ești bine, zice O’Shea, cu vocea înăbușită din cauza geamului.

Mă holbez la pistol.

— As… ascultă, Rogo, sunt bine, spun în telefon.
Rogo îmi răspunde ceva, dar nu-l mai aud.
— Spune-i că-l suni înapoi când găsești un loc sigur, adaugă O’Shea.
Ezit un moment. O’Shea mișcă ușor degetul pe trăgaci.
— Rogo, te sun înapoi când găsesc un loc sigur.
Închid telefonul. O’Shea îmi deschide portiera vijelios.
— Mă bucur să te văd, spune el. Cum a fost în Key West?

90.

— Hai să mergem, Wes. Ieși, spune O’Shea apucându-mă de cămașă și scoțându-mă din Subaru.

Mă împleticesc pe asfaltul din parcare și-mi dau seama că mașina încă mai are motorul pornit. Lui nu-i pasă. Nu crede că va dura prea mult.

— Mișcă-te… du-te la gard, adaugă, la un pas în urma mea.

Nu mai are pistolul la vedere. Însă îi ghicesc țeava îndreptată spre mine prin materialul sacoului.

Ne ducem spre colțul din spate al parcării unde arbuștii înalți ce o înconjoară se întrerup pentru a permite intrarea pe o pistă pentru câini care merge paralel cu parcarea. Pista e îngustă și nu prea lungă. Însă dacă stăm acolo, în spatele arbuștilor, nu ne va vedea nimeni.

— Deci așa, ați fost în Key Wes, spune O’Shea, stând în continuare în spatele meu. Prietenul tău Kenny îți transmite salutari.

Privesc peste umăr exact când ajungem la cei doi stâlpi de iluminat aflați de-o parte și de alta a pistei pentru câini. O’Shea rânjește superior, dar după felul în care părul lui blond nisipiu îi este lipit de cap îmi dau seama că n-a avut o zi prea ușoară. Ploaia i-a lăsat pe nasul cârn niște picături ce par broboane de sudoare.

— Nu știu la ce te referi, spun întorcându-mă să dau ochii cu el.

Nici măcar nu se obosește să-mi răspundă.

— Unde-i fotografia pe care ai luat-o, Wes?

— Ți-am spus că nu…

Înainte de a-mi da seama ce se petrece mă lovește cu pumnul în față zdrobindu-mi ochiul stâng și trântindu-mă pe cărarea plină de noroi. Mă târăsc pe fund în iarba udă și-mi simt ochiul zvâcnind intens.

— Știu că fotografia e la tine. Dă-mi-o și ești liber să pleci.

— E… e în torpedou, spun, arătând spre mașină cu o mână și ținându-mă cu cealaltă la ochi.

Se uită înapoi spre Subaru exact în momentul în care în parcare își mai fac apariția încă două mașini. Au farurile aprinse, despicând întunericul ce s-a lăsat și transformând picăturile de burniță în mici scântei ce pâlpâie în aer. Alți locatari care se întorc acasă de la serviciu. O’Shea îmi pune un picior pe umăr și studiază întreaga scenă ca și cum i-ar ghici cuiva în palmă.

Fără să spună vreo vorba se apleacă, mă apucă de cămașă și mă ridică în picioare. Chiar înainte de a-mi recăpăta echilibrul mă învârte și mă trezesc izbit de cel mai apropiat copac. Scoarța dură îmi zgârie obrajii, făcându-mă să uit pentru moment de durerea de la ochi.

În spatele meu, O'Shea îmi desparte picioarele și începe să-mi scotocească în buzunare aruncând totul pe pământ: portofelul, cheile de la casă, foaia de hârtie împăturită cu programul zilnic al lui Manning.

— Ce faci, întreb în timp ce el mă pipăie pe piept și încearcă să facă același lucru și la picioare. Ți-am spus că e în torpe…

Aud că trosnește ceva și-mi dau seama că sunt degetele lui în jurul gleznei mele.

Încerc să mă opun strânsorii, dar e prea puternică. Ținându-mi în continuare glezna strâns, îmi ridică cracul pantalonului scoțând la iveală fotografia lucioasă, alb-negru, mulată pe gambă, pe jumătate băgată în șosetă.

Furios, O'Shea o smulge de acolo și mă dă deoparte. Furia îi crește pe măsură ce studiază fotografia lui Micah de la circuitul de curse și văd cum îi mototolește colțul de care o ține – însă la fel de repede își recapătă calmul și-și trage răsuflarea. Ușurat că nu e și el în fotografie, se întoarce din nou către mine. Faptul că încă sunt în viață demonstrează că fotografia nu e singurul lucru pe care-l vrea de la mine.

— Unde e Lisbeth? întreabă.

— Ne-am certat.

— Și te-a lăsat în continuare să-i folosești mașina? Mi se pare extrem de amabilă.

— Dacă vrei să știi dacă face un reportaj…

— Vreau să știu unde este, Wes. Și nu-mi spune *nu știu.*

— Dar nu șt…

— *Nu-mi spune nu știu*, urlă, scoțând pistolul și îndreptându-l direct spre fața mea. Coborând tonul adaugă: Știu că ai vorbit cu ea despre careu. Acum…

Se aude zgomotul unor crăci rupte și ceva ce seamănă cu zornăitul unor clopoței de Crăciun. În spatele lui O'Shea, prin deschizătura ce duce spre parcare, o femeie scundă într-un costum în carouri scutură o lesă metalică conducându-și cockerul lățos prin intrarea spre pista pentru câini. Înainte ca femeia să-și dea seama ce se petrece, O'Shea își încrucișează brațele ascunzându-și pistolul sub braț.

— Scuze, spune femeia, râzând nervos în timp ce se lasă în jos și trece printre noi. Nu am vrut să vă întrerup.

— Nicio problemă, răspunde O'Shea, întorcându-se astfel încât ea să nu-i poată vedea fața clar. Așteptam să ni se întoarcă câinii – le place atât de mult să alerge până la capătul pistei!

Femeia da din cap uitându-se în urmă suficient de mult, încât să-și dea seama că niciunul din noi nu are vreo lesă. Întorcându-se rapid și făcându-se că nu a văzut, își urmează câinele spre un petic de iarbă aflat la doi metri mai încolo.

Sunt tentat să o iau la goană. I-a distras atenția lui O'Shea – și în plus poate sluji drept martor. Însă acesta își lasă bărbia în jos și ochii lui verzi încruntați îmi transmit un mesaj cât se poate de clar. Dacă mă mișc, o s-o ucidă și pe ea.

— Bravo, Murphy, bravo, pe aici, spune femeia trăgând câinele înapoi printre noi și reintrând în parcare.

Un minut întreg o privim din spate în timp ce traversează parcarea și se îndreaptă spre ușa din spate a clădirii. Femeia se uită la câine, la ceas, își caută cheile – dar, din fericire pentru ea, nu se uită deloc în urmă. Cu un zgomot înfundat, ușa de metal a clădirii se trântește și femeia dispare. O'Shea își mișcă brațul, iar pistolul ajunge din nou direct în fața mea.

— Îmi pare rău, Wes, spune el, scoțând piedica de siguranță. O să te doară.

— Stai… ce vrei să faci? întreb dându-mă înapoi și lovindu-mă de un copac din apropiere.

Ploaia ușoară îl izbește în față, dar se pare că nici nu observă. Pielea lui deschisă la culoare strălucește în întuneric.

— O'Shea, dacă faci asta… ancheta pe care o vor deschide… n-o să poți niciodată să mușamalizezi chestia asta.

O'Shea rânjește cu degetul pe trăgaci.

— Foarte drăguț. Asta ni s-a spus și data trecu…

Poc, poc, poc.

Sunetul se aude în aer. Simt cum îmi îngheață sângele în vine. Nu din cauza durerii. Din cauza zgomotului. *Poc, poc, poc* – un ecou din trecut – ce se aude acum.

În fața mea, O'Shea, pe a cărui chip se citește stupoare, tremură și se întoarce prăbușindu-se înspre stâlpul de iluminat. Se lovește peste umăr ca și cum ar vrea să omoare o insectă ce-l înțeapă. Încep să-i tremure

genunchii. Își lasă capul într-o parte. Cu toate astea, abia când văd sângele țâșnindu-i din umăr, îmi dau seama că a fost împușcat. În lumina slabă sângele care-i șiroiește pe costum pare negru.

— Ahhh! geme O'Shea lovindu-se cu capul de stâlp.

Pistolul îi cade în noroi. După cum tremură și se sprijină de stâlp, îmi dau seama că urmează să cadă și el. Înainte să aud sunetul, o umbră înaltă într-un hanorac negru trece în fugă pe lângă mine îndreptându-se spre O'Shea.

— Mișcă-te, Wes! Mișcă! urlă umbra, punându-mi un braț pe umăr și împingându-mă din drum.

Însă alunec pe iarbă și, în timp ce încerc să-mi recapăt echilibrul, îmi dau seama ca vocea aceea e inconfundabilă. Vocea din Malaysia… vocea care mă avertizase la telefon…

Boyle.

91.

— Wes, pleacă dracului de acolo! Acum! șuieră Boyle cu pistolul îndreptat spre O’Shea.

Din țeava pistolului iese un crâmpei de fum.

Alunecând în jos, cu spatele lipit de stâlp, O’Shea se prăbușește în genunchi. Încearcă disperat să se ridice, dar nu reușește. E deja în șoc. Nevrând să riște, Boyle se repede spre el și-i lipește pistolul de cap.

— Unde e Micah? întreabă el.

În genunchi, O’Shea scrâșnește din dinți și e evident că durerea îl copleșește.

— În cele din urmă i-ai aflat numele, nu-i așa? I-am spus că asta se va în…

— Te mai întreb o dată, amenință Boyle.

Luând pistolul de lângă capul lui O’Shea, împinge țeava în rana lui din umăr. O’Shea încearcă să țipe, dar Boyle îi acoperă gura cu palma.

— *Pentru ultima oară, O’Shea*! *Unde se ascunde*?

Scoțând siguranța, împinge și mai adânc țeava pistolului în rana lui O’Shea.

Corpul lui O’Shea tremură în timp ce face eforturi să vorbească. Boyle îi ia mâna de la gura.

— E… e mort, geme O’Shea mai supărat ca niciodată.

— Cine a făcut-o? Tu sau Romanul?

O’Shea ezită din nou, iar Boyle învârte pistolul în rană.

— Eu… eu… rage O’Shea cu o privire sălbatică în ochi. La fel cum o să fac și cu ti…

Boyle nu-i dă șansa să o facă și apăsă brusc pe trăgaci, împușcându-l în aceeași rană. Se aude un zgomot înfundat și o plesnitură, și o bucată de carne explodează în spatele umărului. Durerea este atât de crâncenă, că O’Shea nici nu mai apucă să țipe. Își dă ochii peste cap. Brațele îi atârnă moi.

Se prăbușește în față ca un sac de cârpe. În momentul în care atinge pământul, Boyle se apleacă deasupra lui ducându-i mâinile la spate și punându-i în jurul încheieturilor niște cătușe de plastic pe care le-a scos din buzunar.

— Ce… ce faci aici? întreb recăpătându-mi cu greu răsuflarea.

Cu un sunet sonor, cătușele se închid, ținându-i mâinile lui O'Shea la spate. Dacă Boyle ar fi vrut să-l omoare, ar mai fi tras o dată. Însă după modul în care-l leagă se pare că are alte planuri în ceea ce-l privește. Mai uimitor mi se pare modul în care se mișcă Boyle – trăgând de corpul lui O'Shea, lucrând cu atâta repeziciune… după felul în care i se încordează tricepșii sub hanorac… mi-e clar că s-a antrenat pentru asta.

— Wes, ți-am spus să pleci! urlă în cele din urmă Boyle întorcându-se înspre mine.

E prima oară când apuc să-i văd ochii. Chiar în lumina asta slabă sclipesc ca niște ochi de pisică. Căprui-deschis cu o pată albăstruie.

Undeva la distanță se aude o portieră trântită. Boyle sare spre stânga urmărind sunetul. Arbuștii înalți îi blochează vederea, dar după cum rămâne nemișcat, aplecându-se să asculte… se așteaptă să vină cineva.

— Trebuie să mergem! repetă înnebunit.

Culege în grabă pistolul lui O'Shea de pe jos și-l pune în buzunar.

— De unde ai știut c-o să fiu aici?

Nu-mi răspunde și-l rostogolește pe O'Shea ca pe un buștean întorcându-l cu fața în sus.

— Ajută-mă să-l ridic! îmi cere Boyle.

Fără ca măcar să mă gândesc, mă duc lângă el și-l apuc pe O'Shea de sub brațul stâng. Boyle îl apucă din dreapta.

— Mă urmăreai? adaug în timp ce-l punem pe O'Shea pe picioare.

Boyle ignoră întrebarea, trece în fața lui O'Shea, se apleacă și se lasă pe un genunchi. O'Shea se prăbușește peste el, iar Boyle îl ia în spinare ca pe un covor rulat.

— Ți-am pus o între…

— Te-am auzit, Wes. Dă-te la o parte din calea mea.

Încearcă să treacă pe lângă mine. Eu fac un pas ca să rămân în continuare în fața lui.

— Mă *urmăreai*, deci? Asta ca să dai de ei sau…?

— Ești atent la ce spun, Wes? Nico poate ajunge aici din moment în moment!

Mă blochez la auzul acestor cuvinte. Mi se usucă gura și jur ca toate glandele sudoripare din corpul meu încep să intre în funcțiune.

— Acum pleacă dracului odată de aici înainte să ne omori pe amândoi!

Clătinând din cap, Boyle trece grăbit pe lângă mine cu O'Shea pe umeri.

Mă întorc și mă uit la el cum aleargă spre capătul pistei pentru câini.

— Unde-l duci?

— Nu fi idiot! strigă, uitându-se încă o dată înspre mine și asigurându-se ca am înțeles ce vrea să spună. Putem să vorbim mai târziu.

De la distanță, în timp ce se îndepărtează de mine, hanoracul negru al lui Boyle îl camuflează în întregime, mai puțin chelia. Atârnat pe umerii lui, același lucru se poate spune și despre O'Shea al cărui gât palid se bălăngăne în jos spre pământ. Boyle mai strigă ceva, dar nu-l aud. Imediat ce trec de linia copacilor, dispar în noapte. Soarele a apus deja. Iar eu am rămas din nou într-o liniște deplină. Șocat. Singur-singurel.

În spatele meu se aude trântindu-se o portieră. În stânga mea se aude țârâind un greier. Continuă să plouă mărunt și se aude o creangă trosnind. Apoi încă una. E mai mult decât suficient.

Întorcându-mă spre parcare, o iau la fugă cât pot de repede. Se aude închizându-se o altă portieră. Zgomotul e mult mai slab – ca și cum ar fi la capătul mai îndepărtat al parcării. Nu e momentul să risc. Ridicându-mi de jos portofelul, cheile de la casă și fotografia, mă reped spre stâlpii de iluminat, înapoi în parcare. Trec printre două mașini și văd că nu e nimeni acolo.

După ce-mi îndes portofelul în buzunar – și fotografia înapoi în șosetă, sub pantalon – alerg prin parcare cercetând pe rând capotele tuturor mașinilor. Deasupra fiecărui plafon metalic, luminile de sus reflectă circular picăturile de ploaie transformate în bălțoace. În continuare nu se vede nimeni. Asta nu mă face să mă simt mai în siguranță. Dacă Boyle m-a urmărit tot timpul ăsta înseamnă că oricine ar pu… Nu, nu trebuie nici măcar să mă gândesc la asta.

Luând-o din nou la fugă, mă năpustesc spre mașina lui Lisbeth, deschid grăbit portiera și mă arunc pe scaunul șoferului. Mașina are în continuare motorul pornit. Telefonul meu se află în continuare în dreapta, sub frâna de mână.

Deschizând clapeta, formez frenetic numărul lui Rogo și bag în marșarier. Însă în timp ce ascult cum sună nu mă pot gândi decât la faptul că Rogo se află împreună cu… Și la nenumăratele întrebări pe care mi le-a pus Dreidel… Și cum – într-un fel sau altul – O'Shea știa că vorbisem cu Lisbeth. Eu și Rogo eram convinși că Dreidel nu avea cum să audă ceva din ultima noastră discuție, însă dacă ne-am înșelat…

Apăs cu degetul mare pe tasta de încheiere a apelului, închid repetându-

mi în minte cuvintele lui Boyle. „Putem să vorbim mai târziu.” Mă uit în jos la ceasul digital de pe bord. O oră și patruzeci și cinci de minute, ca să fiu mai exact.

Cu degetul mare formez un alt număr și apăs pe accelerație spunându-mi că asta e singura soluție. Și chiar este. Indiferent ce-a făcut Boyle, chiar dacă m-a folosit ca momeală pentru Cei Trei, prin faptul că l-a capturat pe O’Shea și a aflat că Micah e mort, în cele din urmă ne-a pus într-o poziție avantajoasă. Așa că, în loc să mă duc la locul cu pricina azi la ora șapte – în loc să mă avânt în necunoscut –, trebuie să profit la maximum de această oportunitate. Chiar dacă asta înseamnă că trebuie să-mi asum niște riscuri.

Termin de format numărul și trebuie doar să apăs pe tasta de inițiere a apelului. Cu toate astea mă opresc. Și nu pentru că nu am încredere în ea. Ci pentru ca *am.* Rogo mi-ar spune probabil că n-ar trebui. Dar el nu a auzit-o cerându-și scuze. El nu a auzit durerea din vocea ei. Știa că mă rănise. Și asta o rănea pe ea.

Apăs tasta rugându-mă să nu ajung să regret hotărârea. Aud cum sună. Și sună din nou. Are posibilitatea de a vedea numărul celui care sună. Știe cine e.

Telefonul sună pentru a treia oară, iar eu mă îndrept spre partea din față a clădirii. Nu pot s-o condamn că nu răspunde. Dacă o sun, nu poate fi decât pentru că am neca…

— Wes? răspunde Lisbeth în cele din urmă, cu o voce mai caldă decât mă așteptasem. Tu ești?

— Da.

Nu e greu să-și dea seama ce se întâmplă după vocea mea.

— E totul în regulă? întreabă.

— Nu… nu cred, spun strângând cu putere volanul.

Nu ezită nici măcar un moment.

— Cum te pot ajuta?

92.

Conducând pe străduța sinuoasă pavată cu cărămidă din fața blocului lui Wes, Nico mai verifică o dată pătura de lână a lui Edmund și apăsă pe frână amintindu-și că trebuie s-o ia mai încet. Din armată până la circuitul de curse și mai apoi până aici, cel mai important țel al lui fusese să treacă neobservat. Însă acum că era atât de aproape… Nico luă piciorul de pe frână și apăsă accelerația. Rozariul de lemn părea că-i arde pieptul.

„Aproape ai ajuns, fiule. Nu te agita.”

Nico dădu din cap, făcându-i cu mâna unuia dintre locatarii care ieșea alergând pe ușa din față pentru o partidă de jogging. În timp ce Pontiacul rula pe drumul ce ducea spre parcarea din spate, farurile sale străpungeau înserarea ca două lănci de lumină.

„Ai idee unde te duci?”

— La numărul 527, răspunse Nico, arătând cu bărbia înspre numerele apartamentelor pictate cu negru pe parapetele de beton din fața fiecărui loc de parcare.

Într-un minut trecu în sus și-n jos pe două culoare.

„525… 526… și…”

Nico apăsă pe frâna făcând mașina să se oprească brusc. 527. Numărul apartamentului lui Wes. Însă locul de parcare era gol.

„Cu toate astea poate fi sus.”

Nico clătină din cap.

— Nu e sus.

„Atunci ar trebui să urcăm și să-l așteptăm.”

— Nu cred că e o idee bună, spuse Nico examinând în continuare locul de parcare.

Refuzând să renunțe, trecu pe culoarul următor. Își îngustă ochii și coborî geamurile ca să vadă mai bine. În urechile lui, ploaia lovindu-se de mașinile din apropiere suna ca o tobă lovită cu putere de un puști de zece ani.

Trecând încet în sus și-n jos pe fiecare culoar, Pontiacul vră în cele din urmă spre colțul mai îndepărtat al parcării pe unde intraseră.

„Măcar știi ce mașină are?”

Încetinind, Nico clătină din cap și deschise portiera din stânga.

— Nu caut mașina.

„Dar atunci ce…?”

Pontiacul aproape că nu se oprise când Nico sări afară, traversă prin fața lui trecând prin lumina propriilor faruri și se ghemui la pământ. Pe asfalt, un set de urme de roți paralele formau două V-uri identice, parțial suprapuse, chiar la ieșirea de pe un loc de parcare. Ca și cum cineva plecase în grabă.

Ridicându-se, Nico se uită peste umăr, studiind încă o dată parcarea în ansamblul ei. Stâlp cu stâlp, culoar cu culoar, trecu cu privirea peste fiecare bucățică, inclusiv peste arbuștii ce înconjurau în întregime parca… Nu, nu în întregime. Ridicându-și capul, Nico clipi de două ori ca să se asigure că vedea bine.

Era ușor de sărit cu vederea – ascunsă de mașini și aproape închisă de tufișuri, deschizătura îngustă dintre arbuști dispărea practic din cauza camuflajului său natural. Din fericire pentru Nico, el avusese parte de nenumărate antrenamente ce implicau camuflajul.

„Nico, ai găsit ceva?”

Nico își scoase pistolul din pantaloni, lipindu-și țeava de rozariul de la piept. Însă, îndreptându-se spre deschizătură și pătrunzând pe pista pentru câini, nu văzu decât niște urme de pași noroioase în toate direcțiile și petice de iarbă culcată la pământ. La prima vedere se părea că avusese loc o luptă, dar cu ploaia asta… noroiul din parcare… la fel de bine se putea să nu fi fost absolut nimic.

Netulburat, Nico privi crengile (atâtea cruci), tufișurile, trunchiurile tuturor copacilor. Dumnezeu îl adusese aici. Dumnezeu avea să-i arate ceva. Se lăsă în genunchi, uitându-se pe sub arbuști, trecând cu mâna liberă prin băltoacele de ploaie. Erau urme de labe de animale și urme de pași sub câteva crengi atârnate, însă cea mai mare parte a terenului era prea plin de noroi ca să poată descoperi vreun indiciu.

Târându-se prin iarba udă, Nico simți noroiul pătrunzându-i prin blugi. Inima îi bătea cu putere. Nu înțelegea. Dumnezeu trebuia… Dumnezeu trebuia să-i arate ceva. Însă, deși Nico căuta mai departe cu frenezie… deși continua să se târască precum un câine prin noroi – indiciul… unde plecase Wes… totul dispăruse.

— Te rog – te rog, să nu mai plouă, imploră Nico cerul acum total în întregime întunecat.

Ploaia măruntă continua să cadă din cer ca o ceață lăptoasă.

— Te rog… *să nu mai plouă*! explodă Nico, aruncând în sus un pumn de noroi și iarbă.

Ploaia nu se opri.

În patru labe, Nico își plecă apoi capul, privind cum mărgelele rozariului i se legănau la gât. Cum putea…? De ce l-ar fi adus Dumnezeu atât de departe? Cu ploaia șiroindu-i pe față, Nico se ridică și o luă printre stâlpii de iluminat, înapoi spre parcare.

Când se apropie de Pontiac încă mai avea capul plecat. Apucă strâns rozariul încercând sa spună o rugăciune, dar nu reuși să rostească niciun cuvânt. Încercă să închidă ochii, dar nu se putu gândi decât la noroiul, iarba și bețele care acoperiseră toate urmele. Pumnul i se încordă pe rozariu, trăgând mai tare, și mai tare. Dumnezeu îi promisese. „El… El mi-a jurat – *a jurat*! – că ușa diavolului va rămâne închisă – că răzbunarea morții mamei mele avea să aducă răscumpărarea păcatelor. Și acum să mă abandoneze astfel…”

Cu un zgomot ascuțit, rozariul se rupse și zeci de mărgele de lemn se împrăștiară ca niște biluțe de marmură pe asfaltul din parcare.

— Nu… Doamne – iartă-mă – iartă-mă! imploră Nico isteric, aruncându-se să le culeagă de jos în timp ce acestea săreau, se rostogoleau împrăștiindu-se în toate direcțiile.

Aplecându-se într-o parte și în cealaltă ca să le adune, Nico se întinse după o mărgică de lemn ca un copil de cinci ani care încearcă să prindă un greiere. Dar abia când alunecă în genunchii deja uzi… abia când mărgica sări, sări, sări și se rostogoli dincolo de Pontiac… Nico văzu bucata de hârtie, cu reclamă, udă fleașcă și lipită de pământ. Chiar în fața roții din dreapta.

După cum arăta – partea de sus perfect întinsă și partea de jos mototolită și umflată de ploaie – deja se trecuse cu mașina peste ea. Însă chiar și în lumina lunii, chiar cu partea de sus fluturând și pe care se întipăriseră urmele cauciucurilor, Nico reuși să citească numele restaurantului scris cu litere mari și roșii sus, deasupra meniului chinezesc. Și, ce era mai important, rândul de jos, scris de mână.

Trebuie să afli și ce altceva a mai făcut. La 7 p.m.… Ron

„Ron.”

Nico citi numele din nou. Și din nou. Fiara.

„Ron.”

Literele i se încețoșară în fața ochilor. Apucând încet meniul de pe asfalt,

de-abia se putu stăpâni să nu-i tremure mâinile, să nu-i tremure la fel cum îi tremura capul mamei sale. Jumătate de meniu se rupse când îl trase. Nu-i păsa. Strângând hârtia udă fleașcă la piept, Nico privi înspre cer și sărută pumnul de mărgele pe care le strânsese în cealaltă mână.

— Înțeleg, Doamne. Wes și Boyle – trădătorii – împreună. O ultimă încercare… un ultim capitol, șopti Nico către cer. Începu să se roage. N-o să te dezamăgesc, mamă!

93.

Ușa metalică zgâriată de la apartamentul vechi se deschise scârțâind, iar pe Lisbeth o izbi în față mirosul statut de tutun de pipă.

— Reportera, nu? întrebă un bătrânel scund și îndesat cu ochelari cu lentile fumurii, cu o bărbie ascuțită și proeminentă, și îmbrăcat într-o cămașă albă cu mâneci scurte.

Nu părea că se schimbase de ultima dată când îl văzuse – cu excepția frunții, unde o bucată ovală de piele de mărimea unei insigne de campanie fusese îndepărtată dintre locul în care începea să-i crească părul alb până la sprâncene, lăsând în urmă o pată rozalie de piele nouă.

— Se jupoaie din cauza cancerului de piele, izbucni el. Nu e prea plăcut de privit, dar – eh – măcar nu mi-a ajuns la craniu, adăugă ridicând din umeri și râzând ciudat.

Eve o avertizase. La fel ca indivizii care făceau benzi desenate și ca aceia care se ocupau de anunțurile mortuare, toți creatorii de careuri de cuvinte încrucișate ar fi avut nevoie de câteva lecții de bune maniere.

Când Lisbeth păși în interior, Martin Kassal o urmă un pic prea aproape, încercând să ascundă un șchiopătat aproape insesizabil, conducând-o în sufragerie, unde toți pereții erau acoperiți de rafturi cu cărți. Chiar și pe biblioteci se aflau teancuri uriașe, până la tavan, de ziare, reviste, dicționare, dicționare de sinonime și seturi complete din *Encyclopaedia Britannica*, edițiile din 1959 și 1972. Chiar lângă sufragerie se afla un salonaș cu un birou alb îngălbenit de soare, o canapeluță de două persoane îngropată în articole tăiate din ziare și o tablă mobilă încadrată de cel puțin cincizeci de semne în formă de romb de genul: *Bebeluș la bord*; *Student la bord*; *Gemeni la bord*; *Fani ai echipei Dolphins la bord*; *Posesor de armă la bord*; *Soacră în portbagaj*; *Tătic din Michigan la bord*; *Nimeni la bord*, unul roz strălucitor cu *Prințesă la bord* și, desigur, unul alb-negru cu *Iubitor de careuri încrucișate la bord*, unde literele „o” din „iubitor” și „bord” se intersectau.

— Iunie 1992, zâmbi Kassal, ridicându-și bărbia rotundă. A trebuit să găsim cuvinte dintr-o mulțime de domenii pentru careul din ediția de week-end. Chestii imposibile: o cheiță veche de la o cutie de suc, un card de baseball cu un jucător care nu avea șapcă de baseball și *astea*, spuse el

arătând spre colecția *Bebeluș la bord*. Orice în afară de *BEBELUȘ la bord*.

Dând din cap politicoasă, Lisbeth trecu cu privirea peste semnele respective și-și concentră privirea asupra tablei propriu-zise unde se afla un careu imens, desenat de mână. Partea de sus era plină de cuvinte și de spații negre; partea de jos era aproape complet albă.

— Tot de mână le desenați? întrebă ea.

— În loc să le fac pe vreun computer care să facă toata treaba pentru mine? Nu te supăra, dar sunt destul de demodat și așa. Ultimul lucru de care am nevoie e să flutur steagul alb și să mă îngrop, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Înțeleg perfect, spuse Lisbeth, uitându-se la cele două careuri pe care le avea în mână.

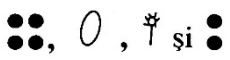
— Deci alea sunt careurile despre care vorbeai? întrebă Kassal, ridicând nasul și uitându-se prin jumătatea de lentile bifocale ale ochelarilor pe care o folosea pentru citit.

Lisbeth îi dădu careurile, iar el trecu rapid cu privirea peste cel de deasupra.

— La numărul cincizeci și șase orizontal trebuie pus „targă” nu „trage”.

— Nu careul în sine e problema, spuse Lisbeth. E vorba despre simbolurile de pe margine.

Urmărind degetul lui Lisbeth spre marginea careului, Kassal studie fiecare simbol scris de mână

— Sigur nu sunt doar niște mâzgăleli?

— Și noi am crezut la fel – până ce am descoperit asta, explică ea, dându-i și careul pe care îl luase de la Violet.

— Aha, spuse Kassal cu râsul său tern. Ce tipi isteți! Propriul mesaj.

— Vedeți, asta-i toată chestia. Nu cred că l-au inventat ei înșiși…

Deja acaparat de joc, Kassal șopti pentru sine:

— Dacă cele patru puncte reprezintă litera D ca a patra literă și cele două puncte înseamnă B… Nu, nu – nu e o criptogramă – nu sunt destule simboluri pentru litere. Nu e nicio anagramă. Privind-o pe Lisbeth pe deasupra ochelarilor adăugă: Ar putea fi simboluri meteo… poate semne în limba Navajo. Cine zici că le-a făcut?

— Un prieten.

— Un prieten, un prieten, dar era un prieten isteț, unul tâmpit, unul…?

— Isteț. Foarte isteț. Cel mai isteț dintre toți.

— Și de ce zici că-ți trebuie chestia asta?

— Pentru… doar așa, de amuzament.

Kassal se uită lung la ea încercând s-o descifreze ca pe un careu de cuvinte încrucișate.

— Chestia asta n-o să mă bage în vreun bucluc, nu-i așa?

— Domnule, cei care se ocupă de paginile de divertisment au spus că sunteți cel mai bun la descifrarea unor astfel de lucruri.

— Acum încerci să mă flatezi, drăguță.

— Nu, nu asta am vrut…

— Bine, e în regulă. Zilele astea nu mi se întâmplă prea des să fiu flatat de roșcate tinere și drăguțe. Îmi lipsește chestia asta.

Aplecându-se peste biroul îngălbenit, Kassal scoase un carnet și copie simbolurile unul câte unul.

— Deci mă veți ajuta? întrebă Lisbeth.

— Hai să vorbim mai puțin și să lucrăm mai mult, spuse el, adâncit din nou în descifrarea misterului.

Lisbeth se mișcă în spatele lui, ascunzându-și cu greu entuziasmul.

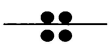
— Hai să începem cu semnul ăsta cu patru puncte de aici, spuse el arătând spre

Dacă tragi o linie verticală prin mijlocul lui, așa:

… și o linie orizontală așa:

… simbolul este același pe ambele părți ale liniei, ceea ce înseamnă că semnul este multiaxial simetric.

— Și asta de ce e important? întrebă Lisbeth.

— Ai încercat vreodată să cauți un simbol în dicționar? Sintagma „Patru-

puncte-într-un-pătrat” nu se găsește la litera „P”. Dar la fel cum fiecare puzzle are o soluție, fiecare simbol are modul propriu de clasificare care depinde de patru elemente. Mai întâi, dacă este simetric sau nu. Apoi, dacă este închis ca un triunghi sau deschis ca acele patru puncte de aici. Al treilea: dacă liniile sale sunt drepte sau curbe. Și al patrulea: dacă simbolul are linii care se intersectează, ceea ce deschide o nouă gamă de posibilități.

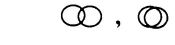
— Și când răspundeți la toate întrebările astea?

— Când răspunzi la astea, spuse Kassal, șchiopătând până aproape de bibliotecă și scoțând din rafturi o grămadă de cărți groase, de mărimea unor cărți de telefon, te duci la referințe.

Cu un zgomot înfundat, lăsă cărțile pe birou. *Dicționarul Elsevier de simboluri și imagini*, *Enciclopedia simbolurilor tradiționale*, *Ghidul lui Franken pentru imagini religioase*, *Almanahul ritual al semnelor oculte*, *Manualul Passer al simbolurilor indienilor din America*…

— O să dureze ceva, nu-i așa? întrebă Lisbeth deschizând o carte la o secțiune intitulată Liwi multiaxiale, închise, intersectate.

Paginile deschise conțineau patru explicații enciclopedice pentru ∞ (inclusiv înțelesurile sale din matematică, genealogie și botanică) și șase articole de dicționar pentru

și alte cercuri suprapuse.

— Sigur că va dura, răspunse Kassal, catalogând deja celelalte simboluri din careu. De ce? Trebuie să ajungi un…?

Telefonul lui Lisbeth sună cu volumul la maximum. Deschizând repede clapeta, fu pe punctul de a răspunde, când dădu cu ochii de identitatea apelantului.

— Vești proaste? întrebă Kassal văzându-i reacția.

— Nu, doar că – nu, deloc, insistă ea în timp ce telefonul mai sună o dată.

— Dacă spui tu, răspunse Kassal ridicând din umeri. Deși din experiența mea pot spune că astfel de reacții sunt rezervate numai pentru două categorii de persoane: șefi și iubiți.

— Da, ei bine… asta e cu totul și cu totul o altă problemă.

Însă când telefonul sună a treia oară, Lisbeth nu putu să ignore faptul că, deși carnețelul îi ieșea din geantă, nu simți niciun impuls să se întindă să-l

ia. Sigur, asta nu însemna că-i era foarte ușor. Însă după aproape zece ani în care transformase niște povești de doi bani în adevărate titluri incendiare de primă pagină, ei bine… existau lucruri mai importante decât prima pagina. Răspunzând în cele din urmă întrebă:

— Wes, tu ești?

— Da, răspunse el cu o voce și mai groaznică decât cea pe care o avusese când urmăriseră filmul despre atentat.

— E totul în regulă?

— Nu… nu cred.

Simțind durerea din glasul lui Wes, Lisbeth se întoarse înspre Kassal.

— Du-te, spuse bătrânul aranjându-și ochelarii pe nas. Te sun imediat ce aflu ceva.

— Sunteți sigur…?

— Du-te, insistă el încercând să pară enervat. Oricum voi, roșcatele, nu faceți altceva decât să distrageți atenția omului.

Mulțumindu-i din cap, Lisbeth își scrise în grabă numărul de telefon pe o fițuică și o luă la fugă spre ușă. Întorcându-se înapoi la celular îl întrebă pe Wes:

— Cum te pot ajuta?

La capătul celălalt al liniei Wes respiră în sfârșit. Lisbeth nu-și dădea seama dacă de ușurare sau de emoție.

— Depinde, răspunse el. Cât de repede poți ajunge la Cimitirul Woodlawn?

— Cimitirul Woodlawn? De ce acolo?

— Acolo mi-a cerut Boyle să mă întâlnesc cu el. La ora șapte p.m. La mormântul lui.

94.

După ce se luptă preț de aproape o oră cu aglomerația din trafic, Rogo făcu la dreapta, părăsi autostrada pe la ieșirea spre Griffin Road în Fort Lauderdale.

— Auzi, pentru un tip care are de-a face cu amenzi pentru circulație în fiecare zi, spuse Dreidel apucând-se de mânerul interior al ușii ca să-și mențină echilibrul, ai crede că ai mai multă considerație pentru șofatul preventiv.

— Lasă, dacă primim amendă mă ocup eu, răspunse Rogo cu răceală, apăsând și mai tare pe pedala de accelerație și conducând și mai repede pe șoseaua întunecată.

Wes avusese destul timp. Acum prioritatea principală era să afle de ce Boyle trebuise să se întâlnească cu doctorul Eng – în Florida – în săptămâna de dinaintea atentatului.

— E imposibil să-l mai găsim acolo, rosti Dreidel uitându-se la ceas. Vreau să spun că orice doctor e imposibil de găsit după ora cinci, adaugă râzând nervos.

— Nu vrei să taci? Aproape am ajuns.

După un viraj strâns la stânga, care îi duse pe sub pasarela peste I-95, Toyota albastră o luă înspre vest pe Griffin, pe lângă un șir de supermarketuri, două magazine cu produse second-hand și un centru de închirieri casete pentru adulți numit „De la AAA la XXX”.

— Minunat cartier, observă Rogo trecând pe lângă indicatorul luminos vopsit în mov și verde de la Fantasy Lounge.

— Nu-i chiar atât de că…

Chiar deasupra lor se auzi un zgomot asurzitor, în timp ce un Boeing 747 alb cu roșu străbătu cerul, pregătindu-se să aterizeze la Aeroportul Fort Lauderdale, care, judecând după înălțimea unde se afla avionul, se situa probabil la numai un kilometru și jumătate în spatele lor.

— Poate doctorul Eng este încântat de chiria ieftină, spuse Dreidel în timp ce Rogo mai citea o dată adresa din agenda lui Boyle.

— Dacă avem noroc, vei putea să-l întrebi personal, spuse Rogo arătând înainte prin parbriz.

Chiar în față, dincolo de o firmă de pompe funebre, se vedea parcarea

îngustă și bine luminată a unei clădiri moderne de birouri, cu patru etaje, albă și cu ferestre și uși argintii. Clădirea era înconjurată de-a lungul jumătății superioare de o linie orizontală îngustă, strălucitoare, chiar sub acoperiș.

Griffin Road numărul 2678.

95.

În primul an, Ron Boyle trăise cu spaima în suflet. Călătorind mereu dintr-o țară în alta… operația la nas și implanturile din obraji… până și modificarea accentului care nu îi reușise de fapt niciodată ca lumea. Cei din biroul doctorului Eng susținuseră că toate acestea aveau să-l pună la adăpost de orice suspiciune, făcându-l imposibil de urmărit. Însă asta nu-l împiedicase să sară din pat de fiecare dată când auzea o portieră trântindu-se în fața motelului, vilei sau pensiunii unde se afla. Cel mai rău fusese când avusese loc un foc de artificii lângă o catedrală din apropiere – o tradiție a nunților din Valencia, Spania. Desigur, Boyle bănuise că nu avea să fie prea ușor – să se ascundă, să-și părăsească prietenii, familia… mai ales familia –, însă știuse care era miza. Și, în final, când avea să se întoarcă, se presupunea că avea să merite efortul. Dacă plecai de la premisa asta, era ușor să duci mai departe raționamentul. Spre deosebire de tatăl său, el înfrunta direct problemele. Și când închidea ochii noaptea știa că nimeni nu-l putea învinovăți pentru asta.

În al doilea an, deși se obișnuise deja cu viața din Spania, sentimentul de izolare ajunsese să fie resimțit și mai puternic decât calculase mintea lui de contabil. Spre deosebire de vechiul lui prieten Manning, atunci când plecase de la Casa Albă, pe Boyle nu-l deranjase că nu mai era o persoană publică. Însă singurătatea… nu neapărat dorul de soție (căsnicia lui se încheiase de fapt cu multă vreme înainte), ci mai ales de fiica sa, așa cum se întâmplase în ziua în care aceasta împlinise șaisprezece ani și și-o imaginase frumușică, zâmbind fără aparatul dentar în poza pentru permisul de conducere nou-nouț – acelea erau zilele în care avea păreri de rău. Zilele pentru care se făcea vinovat Leland Manning.

În al treilea an, se obișnuise deja cu toate trucurile pe care-l învățaseră angajații de la biroul doctorului Eng: să meargă pe stradă cu capul plecat, sa verifice ușile de două ori după ce intra într-o clădire, chiar să aibă grijă să nu lase bacșișuri prea mari ca să nu fie ținut minte de chelneri sau vânzători. Se obișnuise într-o asemenea măsură, încât comisese prima lui greșeală: stătuse la taclale cu un american stabilit în zonă la un pahar de *horchata* într-o bodegă din localitate. Dar în momentul în care bărbatul comandase o porție dublă, Boyle își dăduse seama că acesta lucra pentru Agenție.

Panicat, însă suficient de isteț să stea să-și termine paharul, Boyle merse direct acasă, își făcu valizele și părăsi Valencia chiar în seara aceea.

În luna decembrie a aceluiași an, ziarul *New Yorker* publică un articol de prima pagina despre computerele Univar „Blackbird” deținute de guvernele din Iran, Siria, Burma și Sudan. Considerate țări teroriste, nu le puteau importa din Statele Unite, ci le cumpărau de la un furnizor obscur din Orientul Mijlociu. Însă ceea ce nu știau aceste țări era că Univar era o companie-fantomă deținută de Agenția de Securitate Națională și la șase luni după ce computerele ajunseseră în posesia țărilor teroriste, începură să se strice unul câte unul transmițând în același timp toată informația stocată în ele direct către NSA – de unde numele de cod *Blackbird* – făcând aluzie la repeziciunea cu care dispăruse.

Însă după cum se arăta în articolul din *New Yorker,* în timpul administrației Manning, unul dintre computerele Blackbird din Sudan nu transmisese informația stocată în memoria sa către NSA. Și când celelalte o făcuseră, acest Blackbird rămas a fost scos din țară ajungând în cele din urmă pe piața neagră. Informatorul care îl deținea cerea o răscumpărare de șase milioane de dolari din partea Statelor Unite pentru a-l returna. Însă cei din stafful lui Manning, îngrijorați că era posibil să fie doar o șmecherie, refuzaseră să plătească. Cu două săptămâni înainte ca povestea din *New Yorker* să fie dată publicității, Patrick Gould, autorul acestui articol, murise din cauza unui anevrism cerebral. Autopsia înlăturase orice suspiciune privind alte cauze.

În al patrulea an, Boyle ajunsese să-și găsească un loc bunicel într-un orășel de lângă Londra, într-un apartament înghesuit la etajul unei cofetării cu torturi pentru nunți. Și în timp ce aromele de alune proaspăt prăjite și vanilie îl întâmpinau în fiecare dimineață, frustrarea și regretele înăbușiră încetul cu încetul sentimentul de teamă al lui Boyle. Acesta îl acoperise din nou numai atunci când Biblioteca Prezidențială Manning nu se deschisese nici măcar la două luni de la expirarea termenului-limită, împiedicându-l să solicite diverse hârtii, documente și alte dovezi. Asta nu însemna însă că nu avea ce face. La sfârșitul mandatului lui Manning, se scriseră o mulțime de articole în reviste și ziare și chiar cărți despre Nico și despre atentat. Cu fiecare dintre ele, Boyle retrăia cele șaizeci și trei de secunde de împușcături de pe pista de curse, frica se întorcea, redeschizând rănile din piept și din palmă. Nu numai din cauza ferocității atacului și nici măcar din cauza eficienței aproape militare a atentatorului, ci din cauza tupeului de

care dăduseră dovadă: totul se întâmplase pe pista de curse, în transmisie directă la televiziune, în fața a milioane de oameni. Dacă Cei Trei îl voiau mort pe Boyle, ar fi putut să-l aștepte în fața casei lui din Virginia, să-i taie gâtul sau să-i provoace un „anevrism cerebral”. Să-l elimine la circuitul de curse, să o facă în fața tuturor martorilor de acolo… un astfel de risc merita numai dacă atrăgea după sine niște avantaje enorme.

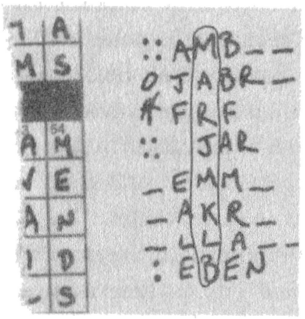
Anul al patrulea fusese și cel în care Boyle începuse să-și scrie scrisorile. Fiicei sale. Prietenilor. Chiar și vechilor dușmani, inclusiv celor câțiva care nu participaseră la înmormântarea lui. Scrisori pline de întrebări, de povești, orice putea include în ele ca să simtă legătura cu viața lui adevărată, cu fosta lui viață. Preluase ideea dintr-o biografie a președintelui Harry Truman, care obișnuia să scrie scrisori usturătoare detractorilor săi. Ca și Truman, Boyle scrisese sute. Ca și Truman, nu le trimisese niciodată.

În al cincilea an, soția lui Boyle se recăsătorise. Fiica lui intrase la facultate la Universitatea Columbia cu o bursă ce purta numele defunctului ei tată. Niciuna din aceste vești nu-i frânsese inima lui Boyle. Însă cu siguranță influențară negativ starea sa de spirit. Curând după aceea, așa cum se întâmplase încă din primul an, Boyle se trezise într-un Internet café verificând cursele aeriene către State. De câteva ori își făcuse rezervare. Plănuise deja de multă vreme cum avea să intre în legătură, cum avea să-și caute fata, cum avea să dispară înșelându-le vigilența până și celor care îl supravegheau în permanență. Atunci își dădea seama de crunta realitate. Cei Trei… Cei Patru… indiferent cum își ziceau, deja – Boyle nici măcar nu se putea gândi la asta. Nu voia să riște din nou. În schimb, de îndată ce Biblioteca Prezidențială Manning își deschisese porțile, Boyle se cufundase în studierea hârtiilor din propriul trecut, trimițând cereri prin poșta electronică și căutând cu disperare să găsească o dovadă care să-i confirme ceea ce intuia de ani întregi.

În anul al șaselea, ajunsese deja să se îngroape în cópii xerox și vechi dosare de la Casa Albă. Oamenii doctorului Eng se oferiseră să-l ajute, însă Boyle depășise deja perioada de naivitate. În lumea lui Eng singura prioritate era Eng, exact motivul pentru care, atunci când Manning îl introdusese în grupul doctorului Eng, cu atâția ani în urmă, Boyle le spusese despre Cei Trei și despre oferta lor de a-l face pe el Al Patrulea și despre amenințările care însoțiseră propunerea. Însă ceea ce nu dezvăluise niciodată – nimănui – era ceea ce furaseră deja Cei Trei. Și ceea ce el, Boyle, era hotărât să recupereze cu orice preț.

Avusese în sfârșit ocazia să facă asta acum unsprezece zile, într-o după-amiază cețoasă și ploioasă din ultima lună a celui de-al șaptelea an. Adăpostindu-se sub copertina de deasupra intrării în oficiul poștal de pe Balham High Road, Boyle răsfoia paginile scoase la imprimantă pe care tocmai le primise din dosarul personal al lui Manning. Printre cele mai importante se numărau un mesaj către guvernatorul statului Kentucky, câteva notițe scrise de mână pentru un discurs din Ohio și o bucată ruptă dintr-un număr din *Washington Post*, pagina de divertisment, care avea câteva nume mâzgălite într-o parte… Și un careu aproape completat în partea cealaltă.

La început, Boyle aproape că-l aruncase la o parte. Apoi își amintise că în ziua aceea la circuit, pe bancheta din spate a limuzinei, Manning și șeful lui de personal dezlegau împreună un careu. De fapt, dacă se gândea mai bine, mai tot timpul dezlegau câte un careu. Uitându-se cu atenție la careu, Boyle simțise brusc o gheară în piept. Începuse să-și muște buza de jos în timp ce studia cele două tipuri distincte de scris. Al lui Manning și al lui Albright. Însă când văzuse mâzgăliturile făcute la întâmplare în afara careului, își ținuse respirația mușcându-și buza aproape până la sânge. În spațiul de lucru… inițialele… erau oare…? Boyle verificase și le răsverificase, încercuindu-le cu un pix.

Nu erau numai cei mai importanți oameni din stafful lui. Cu Dreidel, cu Moss și cu Kutz – ăștia erau oamenii care primeau informarea zilnică a președintelui, singurul document pe care i-l solicitaseră Cei Trei.

Avusese nevoie de trei zile să desluşească și restul: două cu un specialist în simbolistică de la Oxford University, o jumătate de zi cu un profesor de istoria artei, apoi o consultație de cincisprezece minute la Departamentul de studiere a istoriei moderne, mai precis cu profesoara Jacqui Moriceau, a cărei specialitate era perioada federalistă, cu precădere Thomas Jefferson.

Aceasta își dăduse seama imediat despre ce era vorba. Cele patru puncte… crucea împărțită… chiar și liniile orizontale scurte. Acolo erau toate. Exact așa cum intenționase Thomas Jefferson.

În timp ce profesoara Moriceau vorbea, Boyle se așteptase ca lui să i se umple ochii de lacrimi, să-și ridice bărbia cu un sentiment de ușurare ca și cum și-ar fi îndeplinit misiunea pentru care fusese trimis pe pământ. Însă ținând careul în palmă… dându-și seama ce punea cu adevărat la cale Manning… brațele, picioarele, chiar și degetele de la picioare îi amorțiseră, ca și cum tot corpul nu mai era nimic altceva decât o carcasă goală și fără viață. Doamne, cum putuse fi atât de orb – atât de încrezător – atât de mult timp? Acum trebuia să-l întâlnească pe Manning. Trebuia să-i pună întrebarea asta privindu-l în ochi. Sigur, dezlegase puzzle-ul, însă nu era deloc o victorie. După opt ani, zeci de zile de naștere ratate, șapte Crăciunuri ratate, șase țări, două operații, un bal al bobocilor, o absolvire a liceului și o intrare la facultate, nu mai putea fi vorba despre o victorie.

Însă asta nu însemna că nu putea să se răzbune.

La o distanță de cincisprezece minute spre sud de Palm Beach, Ron Boyle trase pe dreapta pe autostradă și conduse vechea dubiță albă spre colțul îndepărtat al popasului acum pustiu. Fără ca măcar să ezite, parcă dincolo de niște tufișuri și arbuști deși. După opt ani era doctor în dispariții.

În spatele lui, întins pe podeaua goală de metal a camionetei, O’Shea tremură și gemu și, în cele din urmă, se trezi. Boyle nu era îngrijorat. Sau speriat. Sau măcar emoționat. De fapt, de săptămâni bune nu mai simțise altceva în afară de regrete.

Pe podea, cu brațele legate în continuare la spate, O’Shea se sprijini de genunchi, de bărbie, pe coate, luptându-se să se ridice în capul oaselor. Cu fiecare mișcare umărul îi zvâcnea. Părul îi era ud de ploaie și transpirație. Cămașa albă era plină de sânge roșu-închis. Reușind în cele din urmă să ajungă în genunchi încercă să pară puternic, însă Boyle își dădea seama după culoarea pământie pe care începuse să o capete fața lui că durerea era groaznică. O’Shea clipi de două ori ca să-și revină.

În momentul acela O’Shea auzi clicul metalic.

Ghemuit în spatele camionetei, Boyle se aplecă înainte, apăsă pistolul cu putere în tâmpla lui O’Shea și rosti cuvintele care-l bântuiseră cea mai mare parte a ultimilor zece ani:

— Unde mama dracului e fiul meu?

96.

— Ce doriţi? se auzi o voce gravă din interfon în timp ce bărbatul trăgea maşina aproape de poarta de lemn închisă.

Fără să răspundă, bărbatul îşi scoase legitimaţia din buzunarul jachetei şi o împinse către camera ascunsă în tufişurile înalte.

Vocea din interfon amuţi. Câteva secunde mai târziu, cu un clic metalic, încuietoarea magnetică se deblocă şi poarta alunecă într-o parte.

Apăsând încet pe pedala de acceleraţie, bărbatul conduse maşina pe aleea pavată cu cărămidă unde se aflau trei agenţi ai Secret Service care se întoarseră să-l privească. Cum aceştia nu se apropiară de maşină, îşi dădu seama că primiseră vestea sosirii lui prin căştile din urechi. Şi judecând după feţele lor, nu erau prea afectaţi de vizita lui. Nimănui nu-i place când vine şeful în control. Însă cu Nico în libertate nu erau deloc surprinşi de asta.

Virând spre stânga, îşi parcă maşina între cele două Chevy Suburban, apoi îşi aranjă hamul de piele de pe umăr asigurându-se că pistolul era la locul lui şi că bareta de siguranţă care-l ţinea în toc nu se desfăcuse. Nu era deloc un simplu drum la birou. Cu toţi şefii aici trebuia să fie pregătit. Şi dacă rapoartele erau adevărate – că un vecin deja descoperise cadavrele lui Kenny şi Micah, şi că amprentele fuseseră deja transmise tuturor serviciilor – ei bine, acum miza era mult mai mare decât cele şaptezeci de milioane de dolari din recompense şi alţi patru ani în funcţie.

Fusese mult mai uşor atunci când începuseră. După Colegiul de Război, petrecuseră şase luni fără să facă nimic altceva decât simulări şi jocuri de luptă. Nu era nicio grabă. Era mai bine să facă totul metodic. Să nu rişte nimic, să nu aibă niciun fel de contacte şi să se asigure că nicio urmă nu ducea la ei. Desigur, cheia întregii poveşti fusese să-l creeze pe Roman, până la degetul cel mare furat dintr-o morgă din Tanzania pentru a-l folosi pe cardurile cu amprente necesare efectuării plăţilor către informatori. Din momentul acela oamenii aveau să caute o fantomă. De îndată ce Romanul devenise o persoană reală, adevărata muncă putea începe.

Micah dăduse primul lovitura. În calitate de ofiţer CIA staţionat în Khartoum, primise un pont despre cineva din agenţia de securitate sudaneză care încerca să vândă unsprezece vize SUA originale – toate curate şi

imposibil de urmărit – către al-Zaydi, o cunoscută organizaţie teroristă. Potrivit sursei lui Micah, al-Zaydi avea să plătească în modul obişnuit diamante africane în valoare de 500 000 de dolari – care urmau a fi livrate în Taormina, Sicilia, pe 15 octombrie.

În dimineaţa aceea, pentru a lua legătura cu colegii săi, Micah lăsase fragmente de mesaje codificate pe forumurile de chat ştiute. Apoi îşi întocmise raportul oficial care detalia numai *una* dintre fapte – aceea că se zvonea că agenţia de securitate sudaneză avea să vândă unsprezece vize. În mod intenţionat nu menţionase nimic altceva. În după-amiaza aceea, O'Shea – în calitatea sa de reprezentant al FBI-ului la Bruxelles însărcinat să colaboreze cu reprezentanţii diverselor servicii de securitate din străinătate – profitase din plin de informaţia pe care i-o transmisese Micah despre diamante. Neştiind ce să caute şi transmiţând informaţia mai departe celorlalte agenţii de securitate din alte ţari, trecuse în revistă rapoartele întocmite la vamă în ţările respective şi în cele din urmă descoperise un membru suspect al al-Zaydi care călătorea în Italia – legal – cu bijuterii în valoare de aproape 500 000 de dolari. În noaptea aceea, agentul Roland Egen de la Secret Service – ca agent rezident, şef al biroului Serviciului din Pretoria, Africa de Sud – pusese cireaşa pe tort. Îl sunase pe superiorul lui de la biroul din Roma şi-i spusese:

— Am o sursă care vrea să vândă nişte informaţii despre vizele pentru SUA scoase la vânzare pe piaţa neagră – şi spune că ne poate da date privind locul şi momentul când se va efectua tranzacţia.

— Ce fel de recompensă doreşte? întrebase superiorul.

— Cincizeci de mii de dolari.

Urmase o scurtă pauză.

— Cine e sursa?

— Îşi spune Romanul, rostise Egen rânjind.

În câteva minute cei din Secret Service începuseră să cerceteze informaţiile. În comunitatea de informaţii procesul era cunoscut drept sprijin reciproc – colaborarea cu celelalte agenţii pentru a corobora informaţiile. După Irak era absolut necesar. Şi după 11 septembrie, informaţia sosise rapid. Mulţumită lui O'Shea, FBI-ul dăduse un raport similar. Mulţumită lui Micah, la fel se întâmplă şi cu CIA. Toate trei sursele înfăţişau aceeaşi imagine.

— Plăteşte-l, îi spusese superiorul lui Egen.

Douăzeci şi patru de ore mai târziu, Micah, O'Shea şi Romanul – prin

simpla lor coordonare – își împărțeau cei cincizeci de mii de dolari. Nu era rău pentru o zi de muncă.

Acum câțiva ani, era mai ușor. Însă asta se întâmpla înainte să-i mai invite și pe alții să li se alăture.

— Bine ați venit, domnule, spuse un agent cu părul șaten după ce bărbatul coborî din mașină și se îndreptă spre casa de culoare albastru-deschis cu arhitectură colonială și steagul american atârnat deasupra ușii.

La jumătatea drumului, dinspre treptele din față, un al patrulea agent în costum cu cravată se apropie de el.

Cunoscând foarte bine protocolul, bărbatul îi întinse și acestuia legitimația așteptând să i-o studieze la rândul său.

— Îmi cer scuze, domnule… n-am știut… Ați venit să vă întâlniți cu președintele? întrebă agentul înapoindu-i legitimația în grabă.

— Da, răspunse Romanul intrând în casa președintelui. Cam așa ceva.

97.

— Vrei să mai încerci o dată senzația? mugi Boyle în spatele dubiței înfigându-i și mai tare lui O'Shea țeava pistolului în tâmplă.

— Poți să mă întrebi ce vrei, ăsta-i adevărul, spuse O'Shea scuipând sânge și contorsionându-se din cauza durerii vii din umăr.

Îngenuncheat în dubiță, vocea îi era intenționat foarte scăzută. Boyle clătină din cap știind că era doar un truc menit să-l facă și pe el să coboare vocea. O'Shea continuă ridicându-se puțin:

— Știu că e o problemă emoțională pentru tine, Boyle, dar trebuie să…

— *Unde mama dracului e fiul meu*? explodă Boyle împingând pistolul în capul lui O'Shea atât de tare, încât îl dădu pe spate ca pe o țestoasă împinsă înapoi în carapace.

Însă chiar dacă se afla din nou în genunchi încercând să-și recapete echilibrul, O'Shea nu ripostă, nu se panică, nu se opuse. Boyle nu-și dădea seama dacă era din cauza epuizării sau era o simplă stratagemă. Singurul lucru pe care-l știa era că, la fel ca un leopard rănit fixat încă pe prada sa, O'Shea nu-și mai lua ochii de la pistolul lui Boyle.

Cu opt ani în urmă lui Boyle i-ar fi tremurat mâinile. Astăzi era complet nemișcat.

— Spune-mi unde este, O'Shea.

— De ce, ca să-l aștepți în fața școlii – câți ani are acum, nouă, zece ani? – ca să aștepți în fața clasei lui de elev de-a patra ca să-i spui că vrei să ai dreptul să-l vizitezi? Crezi că prietena ta Tawana…

— O cheamă Tiana.

— Indiferent cum o cheamă, ne-a spus totul, Boyle – cum ați flirtat în timpul campaniei, cum te-a urmat la Washington…

— Nu i-am cerut niciodată să o facă.

— … dar nu ți-a fost deloc greu să o ascunzi de soția și de fiica ta timp de aproape patru ani. Și apoi, când a rămas însărcinată – la dracu'! – era mai bine să facă ceva în privința asta.

— Nu i-am cerut niciodată să avorteze.

— Oh, scuze – nu mi-am dat seama că ești un sfânt.

În depărtare, pe autostradă, un șir de mașini trecu de locul unde se aflau ei. O'Shea se încovoie și-și lăsă capul în jos un moment cedând în fața

durerii.

— Haide, Boyle, se bâlbâi el uitându-se din nou în sus, ai ascuns puștiul de toată lumea – ai insistat ca ei să nu se apropie niciodată de tine în public – și *acum*, dintr-odată, ți-a venit cheful să-l iei la picnicul pentru tați și fii de la Casa Albă?

— E tot fiul meu.

— Atunci ar fi trebuit să ai grijă de el.

— Dar am avut grijă de el.

— Nu, *noi* am avut grijă de el, insistă O'Shea. Ce-ai făcut tu a fost doar să trimiți cincizeci de dolari pe săptămână, sperând că o să-i ajungă pentru mâncare, scutece și ca să-și țină gura. Noi suntem cei care i-am oferit ei – și lui – un viitor adevărat.

Boyle clătină din cap, deja agitat.

— Deci așa v-a prezentat lucrurile Romanul? Că le faceți un viitor?

— Ea avea nevoie de bani; noi i-am oferit.

— Sau ca să fim mai exacți: ați plătit-o ca să se ascundă, apoi ați refuzat să-mi spuneți unde se află dacă nu eram de acord să devin al patrulea trădător, răcni Boyle. Așa că nu te preface că *i-ați făcut ei un serviciu*!

Apăsându-și bărbia în umăr, O'Shea ridică privirea din podea și ochii lui verzi scânteiară în întunericul dubiței. Un zâmbet îi miji încet pe față.

— Așadar, s-ar zice că te-am lovit unde te durea mai tare, nu-i așa? Sincer să fiu, când Romanul mi-a spus că îți pasă de ea, m-am gândit că mănâncă rahat.

Boyle îndreptă pistolul către fața lui O'Shea.

— Unde sunt? N-o să te mai întreb o…

Lăsându-se înapoi pe genunchi, O'Shea izbucni într-un hohot de râs puternic și sonor al cărui ecou reverberă în toată dubița.

— Hai să fim serioși, chiar crezi că mai știm unde sunt după atâta amar de vreme? C-am ajuns să ne scriem scrisori?

Pe măsură ce cuvintele ieșeau de pe buzele lui O'Shea, Boyle simțea cum fiecare silabă îi străpunge măruntaiele, ciopârțindu-i fiecare organ din interior.

— Ce… ce vrei să spui?

— Te-am omorât, dobitocule. Sau cel puțin așa am crezut. Din partea mea, din acel moment, Tiana și micul ei bastard se puteau muta imediat înapoi în maghernița aia unde i-am găsit în Washington.

Aplecat, Boyle făcu o jumătate de pas înapoi. Mâna începu să-i tremure.

— Stai… oh… stai… rosti O’Shea chicotind. Vrei să spui că în tot timpul ăsta pe care l-ai petrecut încercând să dai de noi, n-ai… nu ți-a trecut niciun moment prin cap că era foarte posibil ca nici noi să nu știm unde se află?

Pentru a doua oară, O’Shea se lăsă pe spate și izbucni într-un hohot de râs extrem de sonor. Apoi, fără niciun avertisment, sări înainte ca o broască și-l lovi cu capul în bărbie pe Boyle înainte ca acesta să-și dea seama ce se petrece. Din cauza loviturii, capul lui Boyle zvâcni înapoi, lovindu-se de scaune.

— Ce zici de asta?! urlă O’Shea cu ochii arzând de furie. De data asta te omor cu mâna mea.

Boyle clătină din cap. Mai întâi încet. Apoi din ce în ce mai repede. O’Shea se aruncă înainte ca un berbec într-o ușă. Boyle se avântase deja înainte cu mâna dreaptă întinsă. Și cu pistolul care se afla încă în ea.

Într-o secundă, patul pistolului îl lovi pe O’Shea ca o ghiulea în cap. Lovitura primită în sprânceană îl trimise înapoi spre peretele din spatele banchetei pentru pasageri. Cu mâinile încă legate la spate era clar că nu avea nicio șansă. Pierzându-și echilibrul, se întoarse suficient încât să lovească peretele metalic, mai întâi cu umărul.

— Asta e pentru fiul meu, mârâi Boyle, plin de adrenalină.

O’Shea se prăbuși pe podeaua camionetei. Boyle nu lăsă să treacă acest moment propice, se repezi deasupra lui și-i lipi țeava pistolului de frunte.

— Și asta e pentru fiica mea, hoț scârbavnic ce ești!

Boyle scoase siguranța și începu să apese ușor pe trăgaci.

O’Shea izbucni din nou în râs.

— Fă-o, îi spuse el cu vocea întretăiată, întins cum era pe spate.

Pieptul i se ridica și se lăsa rapid în timp ce corpul îi tresălta pe podea. Din cauza rănilor provocate de gloanțele primite pe pista pentru câini și a căzăturii, durerea era aproape insuportabilă.

— Cu toți pereții ăștia metalici… dă-i drumul… mi-ar… mi-ar plăcea foarte mult să te văd că riști să ricoșeze.

Boyle se uită în jur la pereții dubiței.

— N-o să ricoșeze, spuse convins.

— Ești sigur? gâfâi O’Shea luptându-se să respire și lovind cu tocul de la pantof podeaua metalică. Se auzi un zgomot înfundat. Mi se pare… mi se pare că este foarte solidă.

Boyle nu răspunse. Mâna îi tremură ușor cu degetul pe trăgaci.

— E o perspectivă… cam sumbră, nu? întrebă O’Shea. Iată-te, gata să-ți distrugi și bruma de viață care ți-a mai rămas transformându-te într-un ucigaș și… acum trebuie să ai grijă și să nu te împușți făcând-o.

Boyle știa că el mințea. Sigur mințea.

— Haide, Boyle – asta-i șansa ta să-mi zbori creierii. Trage!

Sfidător, O’Shea se aplecă înainte apăsându-și și mai tare fruntea în țeava pistolului.

Degetul lui Boyle tremură pe trăgaci și un firicel de sânge i se scurse din nas spre buza de sus. Asta era. Momentul pentru care se rugase… implorase… răzbunarea care-l făcuse să reziste în toți anii ăștia. Problema era că O’Shea avea dreptate într-o privință: indiferent ce-i luaseră, indiferent de cât de goală era carcasa care mai rămăsese din el, nu avea să fie niciodată un ucigaș. Deși asta nu însemna că nu putea să se răzbune.

Mișcându-și brațul spre dreapta, Boyle îndreptă țeava spre rana de la umărul lui O’Shea din care curgea în continuare sânge și apăsă pe trăgaci. Un singur glonț îi sfâșie umărul lui O’Shea luând cu el o altă bucată de carne însângerată. Pentru a mări durerea, Boyle ținuse pistolul într-o parte sperând ca va lovi și un os. Judecând după urletul lui O’Shea – care se topi într-un suspin surd în momentul în care își dădu ochii peste cap și căzu leșinat – fusese mai mult decât suficient pentru a-și atinge scopul.

Dându-l pe O’Shea la o parte cu piciorul, Boyle îngenunche în fața bălțoacei de sânge de pe podea. Sub aceasta, prin podeaua metalică a dubiței se vedea o urma de glonț. Băgându-și un deget în gaură și simțind aerul umed de afară, Boyle clătină din cap. Sigur că nu avea cum să ricoșeze. Numai limuzina președintelui era blindată.

Fără să mai piardă vremea, Boyle se strecură în față și se așeză pe scaunul șoferului. Undeva departe, în stânga, un alt șir de mașini vâjâiau pe autostradă. Ceasul digital de pe bord arăta 6:57 p.m. „Perfect”, gândi el. Apăsă pe accelerație și întoarse brusc volanul, aruncând în urma roților un nor de pietricele. O ultimă oprire și totul avea să se sfârșească.

98.

— Ăştia n-au auzit niciodată de locuri de parcare? întrebă Rogo după ce trecură pe lângă uşa din sticlă mătuită şi o făcură la dreapta pe lângă clădirea albă de birouri.

— Uite, îi arătă Dreidel după ce dădură colţul.

În spatele clădirii se afla o parcare destul de întinsă, unde erau vreo opt sau zece maşini.

— Semn bun, ce zici? S-ar zice că oamenii sunt încă la muncă, nu?

— Numai dacă nu sunt ale personalului care face curăţenie, spuse Dreidel aruncând o privire către clădire prin geamul din dreapta.

— Câte femei de serviciu cunoşti care au automobile Mustang nou-nouţe? întrebă Rogo parcând lângă un Ford Mustang negru strălucitor. Singura chestie pe care n-o pricep este de ce au tot spaţiul ăla liber în faţa clădirii şi şi-au pus parcarea în spate.

— Poate că ţine de arhitectura cartierului.

— Da, poate, spuse Rogo.

— De ce, tu tot crezi că e genul ăla de doctor care lucrează pentru mafie?

— Nu ştiu decât că pe strada alăturată se află Bada-Bing şi sexy-shopul, chiar lângă clădirea asta este o firmă de pompe funebre şi Mustangul are o plăcuţă de înmatriculare personalizată pe care scrie „Fredo”.

Daniel se uită la plăcuţa pe care scria „MY STANG”.

— Vrei să încetezi odată? E un cabinet medical, Rogo. Se vede de aici.

— Poţi să spui că sunt nebun, dar tot aş prefera să văd cu ochii mei, adăugă Rogo, deschizând portiera, sărind afară în ploaia domoală şi alergând înspre uşa din spate a clădirii. Înainte de a parcurge jumătate din drum, privi în sus la auzul unui ţiuit puternic ce se transformă într-un zgomot asurzitor. Un alt 747 se apropia de aeroport. Uitându-se înapoi, observă că Dreidel era la cel puţin zece paşi în urma lui.

Rogo ajunse în sfârşit la cele două uşi glisante din sticlă, aproape identice cu cele de la intrarea cealaltă. Păşind pe covoraşul din faţă, aşteptă ca acestea să se deschidă automat. Nu se mişcară însă.

— E cineva acasă? strigă Rogo bătând în sticlă, apoi lipindu-şi faţa de ea, încercând sa vadă ceva înăuntru.

În diagonală faţă de locul unde se afla el, deasupra, în dreapta, o

scânteiere roșie dezvălui prezența unei camere de luat vederi negre, lucioase, la fel de îngustă ca un calculator de birou și cu o lentilă mică, rotundă, nu mai mare decât o monedă de zece cenți. Rogo se întoarse, dându-și seama că nu era bine să se holbeze în cameră. Era imposibil ca un cabinet medical obișnuit să cheltuiască bani pe tehnologie de ultimă generație cum era asta.

— Nu privi în sus, șopti Rogo când Dreidel ajunse lângă el.

— Ești sigur că nimeni nu…?

Rogo ridică mâna să bată din nou însă, înainte să atingă geamul, ușile se deschiseră și un paznic supărat cu părul sârmos și cu o mustață tunsă scurt își făcu apariția.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă uitându-se la Dreidel, apoi la Rogo, apoi din nou la Dreidel.

— Da, îl căutăm pe doctorul Eng, spuse Rogo încercând să intre.

Paznicul se postă în fața lui, însă Rogo nu se dădu bătut și, ajutat de constituția sa scundă și robustă, trecu pe sub brațul paznicului și pătrunse în holul de marmura roz.

— Scuze… știți… plouă, spuse Rogo arătând spre exterior și scuturându-și apa de pe mâini.

Paznicul rămase în continuare tăcut, uitându-se la Dreidel. Rogo observă că paznicul avea la centură un pistol cu calibrul de 9 mm.

— În sfârșit, rosti Dreidel, am venit să vorbim cu doctor Eng.

— Îmi pare rău, a plecat deja, spuse paznicul.

— Nu-i nimic – măcar dacă am putea vorbi cu asistenta…

— Doctorul Eng a plecat. S-a terminat programul la cabinetul lui.

În sus pe hol, Rogo văzu un panou unde erau afișate birourile din clădire, pe peretele de lângă lifturi.

— Auziți, dacă am venit prea târziu ne cerem scuze, dar vă pot ruga ceva? spuse Rogo convingător. Conduc de mai bine de o oră printr-un trafic îngrozitor. Plecăm imediat – o să-l sunăm mâine pe doctorul Eng –, dar mai întâi, *vă rog mult*, pot să merg la toaletă? Am o mare urgență.

Paznicul se uită la el fără să se miște.

— Vă rog, spuse Rogo, bâțâindu-se de pe un picior pe altul. Dacă mai aștept puțin…

— Toaleta pentru bărbați este lângă lifturi, pe stânga, explică paznicul arătând înspre hol.

— Vezica mea vă e recunoscătoare, spuse Rogo luând-o la goană.

Dreidel făcu un pas să se ia după el. Paznicul îl fulgeră cu privirea, iar Dreidel se opri.

— Bine… o să aştept aici, spuse Dreidel.

— Bună idee, răspunse paznicul.

Fără să privească înapoi, Rogo o luă pe holul care, la fel ca faţada clădirii, era destul de uzat şi de vechi: marmură crăpată pe podea, aplice ieftine pe tavan şi acuarele şi picturi moderniste în stilul anilor 1980 pe pereţi. Trecând pe lângă ele în grabă, Rogo se concentră asupra panoului de lângă lifturi.

— Am trecut de ea? îi strigă pazniculuişi se opri în faţa panoului cu ramă metalică unde erau afişate birourile.

Trecând rapid cu privirea lista de nume ordonate alfabetic, văzu:

Dr. Brian Eng – Biroul 127

Însă, spre surprinderea lui Rogo, nu menţiona ce fel de cabinet era. La fel stăteau lucrurile şi în cazul celorlalţi doctori afişaţi. Erau şase nume şi niciunul nu avea menţionată specialitatea.

— Următoarea uşa, strigă paznicul. Pe stânga.

Îi făcu semn că-i mulţumeşte şi intră într-o toaletă micuţă care-l întâmpină cu un miros pătrunzător de clor. Ştiind că trebuia să întârzie puţin înăuntru, Rogo se duse la chiuvetă, scoase din dispozitiv câteva prosoape de hârtie şi-şi şterse apa de pe faţă. Se uită în oglindă să se asigure că se uscase complet. Atunci dădu cu ochii de uşa de stejar din spatele lui, chiar peste umăr.

Întorcându-se, o examină cu atenţie. Oricui altcuiva i s-ar fi părut doar o uşă care dădea într-o debara. Chiar şi lui într-o altă zi i s-ar fi părut exact la fel. Însă în seara asta… după tot ce se întâmplase… Rogo se uită în stânga. Mai era o uşă îngustă pe care scria „Oficiu”.

Păşind spre uşa de stejar, Rogo apăsă pe clanţă. Era încuiată.

Cât putu de repede, mai aruncă încă o privire în toaletă – cabinele cu veceuri, pisoarele, coşul de gunoi din colţ – căutând – *acolo.*

Lângă chiuvetă, Rogo se repezi spre dispozitivul unde se aflau prosoapele de hârtie şi trase de mâner cu toate puterea. Ieşi un singur prosop. „Perfect”, gândi Rogo, trăgând carcasa de deasupra şi lăsând să se vadă doar mânerul şi prosoapele. Lovi din nou mânerul de plastic gri, însă de data asta nu-i dădu drumul şi-l ţinu cât putu de strâns cu vârful degetelor,

proptindu-l cu pieptul și lăsându-se pe el cu toată greutatea.

În câteva secunde auzi efectul. Dispozitivul începu să crape cu un sunet puternic de plastic rupt. Se mai auzi încă un zgomot. Era aproape gata. Rogo nu-i dădu drumul, scrâșnind din dinți și ridicându-și un picior de pe pământ ca să sporească greutatea. Nu trebuie să-i dai drumul… nu înainte să… Cu un salt ușor, își desprinse și celălalt picior de pe pământ. Asta era. Plasticul se sparse cu zgomot când mânerul metalic în formă de bumerang scăpă din locașul său de pe fundul dispozitivului. Rogo se prăbuși pe gresia de pe jos rânjind.

Se ridică și se uită la mânerul metalic, întorcându-l pe-o parte și pe alta. Clar, era îndeajuns de subțire. Apropiindu-se de ușa de stejar, fără să facă zgomot, strecură mânerul argintiu în formă de bumerang în deschizătura îngustă dintre încuietoare și tocul ușii. Avea fruntea și nasul lipite de ușă și se uita în jos trăgând bumerangul înspre el. Ca un copil care pescuiește monede prin grătarul unui canal, își mișcă mâna încercând să opună rezistență cu mânerul împotriva încuietorii ușii. Încet-încet încuietoarea începu să cedeze…

Clic.

Cu o mișcare rapidă, trase ușa înspre el. Rogo își îndreptă gâtul ca să vadă ce era înăuntru.

— E cineva aici? șopti el.

În interior era întuneric, însă lumina din baie inundase încăperea așa că putu să vadă că nu era vorba în niciun caz despre un oficiu. Camera era mare, aproape la fel de mare ca sufrageria lui și a lui Wes. Și în momentul în care înaintă – când văzu ce se afla înăuntru – Rogo făcu ochii mari. Nu avea niciun sens. De ce ar fi…?

— Ce dracu’ faci aici? se auzi o voce gravă din ușa de la baie.

Rogo se răsuci pe călcâie la timp ca să-l vadă pe paznic îndreptându-se spre el.

99.

Știu unde este mormântul lui Boyle. Am mai fost acolo.

Prima dată am fost după cea de-a șasea și ultima operație pe care mi-au făcut-o – cea în care au încercat să-mi scoată și ultimele bucățele de șrapnel din obraz. După cincisprezece minute, doctorul hotărâse că bucățelele erau înfipte prea adânc – și erau mult prea mici, ca niște fire de nisip metalice – așa că era mai bine să le lase unde se găseau.

— Lasă-le acolo, mi-a spus doctorul Levy.

Urmându-i sfatul, am plecat din spital și am pus-o pe mama să mă aducă cu mașina aici, la Woodland Cemetery. La șapte luni după ce înmormântarea lui Boyle fusese prezentată la televiziunea națională, m-am apropiat de mormântul lui cu mâna dreaptă îndesată adânc în buzunar, strângând cu putere ultima rețetă și repetând neîntrerupt în gând mii de scuze pentru că-l pusesem să urce în limuzină în ziua aceea. O auzeam pe mama cum suspina în spatele meu, bocindu-mă ca și cum nici măcar nu eram acolo. Vizita aceea a fost unul dintre cele mai grele lucruri pe care a trebuit să le fac vreodată. Spre surprinderea mea, asta mi se pare și mai grea.

— Nu te mai gândi la asta, șoptește Lisbeth înaintând cu greu prin iarba înaltă, necosită, care ni se înfășoară în jurul gleznelor.

Ne apropiem de grilajul ce slujește drept gard în spatele cimitirului și încerc să țin umbrela deasupra amândurora, însă ea e deja cu doi pași înainte părând a nu lua în seamă ploaia ușoară. Nu o condamn că este atât de agitată. Chiar dacă nu o să scrie istoria aceasta, reporterul din ea de-abia așteaptă să afle adevărul.

— Ai auzit ce-am spus, Wes?

Cum nu-i răspund, se oprește și se întoarce spre mine să mă vadă. E pe punctul de a spune ceva: cel mai probabil să mă calmez, s-o iau ușurel…

— Știu că e greu pentru tine, spune în schimb. Îmi pare rău.

Dau din cap și-i mulțumesc prinzându-i privirea.

— Ca să fiu cinstit, nu m-am așteptat că o să fiu atât de… am crezut că o să fiu mult mai nerăbdător…

— E normal să fii speriat, Wes.

— Nu sunt speriat, crede-mă, *vreau* să aud explicațiile lui Boyle – însă

faptul că mă aflu aici… unde au îngropat… unde au îngropat naiba știe ce. E ca și cum… nu e chiar cel mai confortabil loc pentru mine.

Privesc în sus, iar ea se apropie de mine, intrând din nou sub umbrelă.

— Mă bucur că m-ai lăsat să vin și eu.

Zâmbesc.

— Vino, presimt că o să fie bine, spune trăgându-mă de umăr și ieșind încă o dată de sub umbrelă.

Apucând marginea grilajului înalt de un metru, își bagă vârful pantofului într-o deschizătură.

— Nu-ți bate capul, răspund îndreptându-mă spre o grămadă de pământ atât de înaltă încât îngroapă gardul sub ea și dă chiar înăuntru.

În ciuda îndemnurilor ei, ezit. Pământul acela rămas după săparea mormintelor. Pe Lisbeth nu pare s-o deranjeze. Ignorând burnița care cade în continuare, se cațără pe movilă și trece într-o clipă de partea cealaltă a gardului.

— Ai grijă, îi strig. Dacă există alarmă…

— Suntem într-un cimitir, Wes. Nu cred că își fac griji că s-ar putea da vreo spargere.

— Dar jefuitorii de mormin…?

Însă, când trec în urma ei peste movila de pământ, nu ne întâmpină nimic altceva decât un cor de greieri și umbra deasă și neagră a smochinilor indieni, ale căror ramuri și rădăcini aeriene se întind în toate direcțiile ca niște uriașe pânze de păianjen. În stânga noastră, în diagonală, cele aproape șapte hectare și jumătate ale Cimitirului Woodlawn se desfășoară într-un dreptunghi perfect mai mare de șaptesprezece ori decât un teren de fotbal, presărat cu siluetele unor pietre funerare și cavouri aflate aici de sute de ani, și zeci de copaci înalți și stufoși. Cimitirul se sfârșește, fără urmă de ironie, în spatele unui dealer Jaguar, așa cum probabil nu se preconizase la sfârșitul anilor 1800 când fondatorul orașului, Henry Flagler, pusese la pământ șapte hectare jumătate de ananași pentru a construi cel mai vechi și cel mai luxos cimitir din West Palm Beach.

Mă îndrept spre aleea principală pavată cu piatră. Apucând umbrela, Lisbeth mă trage înapoi și-mi face semn s-o urmez înspre stânga, în spatele unui arbust cu coroana rotundă, ca o chiftea, chiar lângă gardul din spate. Ne apropiem și dau cu ochii de un alt arbust rotund uriaș lângă el, apoi un altul, apoi altul… în total cel puțin o sută, de doi metri și jumătate înălțime… fiecare plantat la o distanță perfect egală față de ceilalți, formând

un șir paralel cu toată lungimea gardului din spate. Intuiția îi lucrează perfect. Dacă stăm aici, în spate, înseamnă că nu ajungem pe aleea principală, ceea ce înseamnă că nu suntem vizibili, deci nimeni nu ne va vedea venind. Având în vedere ce ne-am pus în cap să facem ar fi bine să riscăm cât mai puțin.

Ne ghemuim după primul arbust cu coroană rotundă și ne dăm seama că nu e nici pe departe o chiftea. Scobit în partea din spate și tuns în formă de U, arbustul ascunde o mulțime de sticle de Gatorade și cutii de suc împrăștiate pe pământ. Arbustul de lângă acesta adăpostește o bucată de gazon artificial rulat cu care se acoperă de obicei mormintele. Arbustul de lângă el adăpostește o prelată de plastic udă și tone de coji de semințe de floarea soarelui. Chiar dacă totul e în aer liber, se pare că angajații cimitirului au nevoie totuși de un loc unde să stea în pauză.

— Wes, arbuștii ăștia sunt perfecți pentru…

— Fără îndoială, spun simțind în sfârșit că mă cuprinde și pe mine entuziasmul ei.

Asta nu înseamnă că sunt dispus să risc ceva. Verificând ca să mă asigur că suntem singuri, o iau la stânga, spre centrul zonei, unde un stâlp alb este luminat de niște reflectoare și slujește drept unică sursă de lumină a cimitirului. Însă de acolo de unde ne aflăm, înconjurați de copaci, în colțul cel mai îndepărtat al cimitirului, lumina sa palidă nu face altceva decât să arunce umbre piezișe printre ramuri și peste alee.

— Mergi cam încet, spune ea apucând umbrela și împingându-mă înainte.

— Lisbeth, poate că ar trebui să…

— Nu plec nicăieri, spune ea hotărâtă, mărind pasul și uitându-se spre dreapta unde o piatră funerară militară albă poartă inscripția:

CPL
TRP E
REG CAV 13
RĂZBOIUL SP AM
1879-1959

— L-au îngropat lângă cei care au căzut în războiul spaniolo-american? șoptește citind deja inscripția de pe mormântul de alături, aflat pe o piatră dublă pentru o pereche care a murit în 1918. Ești sigur că nu e în secțiunea

cea nouă?

O văzusem când ajunsesem aici. Departe, în partea stângă, dincolo de stâlpul luminat, dincolo de miile de siluete de cruci, de pietre funerare și de cavouri de familie, se întindea un teren cu plăci memoriale. Ca majoritatea cimitirelor din Florida, Woodlawn aflase din proprie experiență ce se întâmplă când un uragan lovește un cimitir. Astăzi, cei care mor primesc numai placi memoriale așezate pe pământ. Asta, desigur, în cazul în care nu ai cunoștințe suficient de influente ca să tragă niște sfori.

— Crede-mă, nu e în secțiunea cea nouă, îi zic.

Cu cât înaintăm mai mult pe alee, cu atât mai clar se aude sunetul. Un murmur înăbușit sau o șoaptă. Zeci de șoapte – trec înainte și înapoi – ca și cum am fi chiar în mijlocul lor. Mă uit în jur încercând să văd ceva, dar nu se vede nimic. Ne apropiem de trunchiul unui copac și ramurile sale se întind în sus, încercând parcă să cuprindă cerul întunecat.

— Nu e nimeni aici, spune Lisbeth în timp ce eu mă întorc la fiecare sunet pe care-l aud.

Nu se poate abține nici ea. În dreapta, chiar în spatele unei pietre funerare din 1931 cu un porumbel ciobit sculptat deasupra, se aude un fâșâit de crengi. În stânga noastră, în spatele unei pietre din 1926 cu un șirag de mătănii din marmura atârnând din față, se aude un scrâșnet puternic ca și cum cineva a pus o frână bruscă. Mă întorc să văd cine e acolo. Pietrele funerare ne înconjoară. Ploaia continuă să ne cadă din spate și să ne ude până la piele, mirosul ei jilav acoperindu-l pe cel de noroi. În spatele nostru, se aude un tunet puternic – nu, nu un tunet.

— Este…?

Tunetul se aude și mai tare, urmat de o sirenă puternică. Mă dau înapoi înspre arbuștii rotunzi chiar în momentul în care se aude ding-ding-ding dinspre poartă. Ca un glonț strălucitor despicând întunericul, se ivește un tren de marfă trecând dinspre stânga înspre dreapta, paralel cu gardul jos ce străjuiește partea din spate a cimitirului.

— Ar trebui să mergem mai departe, urlă Lisbeth în urechea mea, împingându-mă mai departe pe alee.

Trenul continuă să se zguduie pe șine în urma noastră îndepărtând orice alt sunet, inclusiv foșnetele sau zăngănitul care ne-ar avertiza că se apropie cineva.

„Ce zici de locul ăsta?” îmi spune prin gesturi Lisbeth în timp ce trecem pe lângă un cavou din beton, împodobit, cu uși duble din vitralii abia

vizibile în lumina slabă. Cavoul este unul dintre cele mai mari de aici – aproape la fel de mare ca un container.

— În niciun caz, spun apucând-o de cot și preluând conducerea.

Nu-și dă seama cât de aproape suntem de țintă. Trei morminte mai încolo de la cavou, aleea se închide la poalele unui smochin indian uriaș, care, în timpul zilei, ferește toate mormintele din apropiere de soarele arzător. Fie și numai prin asta ne-am putea da seama că ne aflăm în zona cea mai selectă a cimitirului. Președintele Manning sunase personal și se asigurase că va obține bucata dublă de teren pe care se află acum o piatră funerară din marmură neagră din import cu partea de sus ușor curbată și litere albe sculptate în marmură:

RONALD BOYLE
SOȚ, TATĂ, FIU IUBIT
AL CĂRUI SPIRIT VA FI CU NOI DE-A PURURI

— Ăsta-i el? întreabă Lisbeth dând cu ochii de nume și aproape izbindu-se în mine din spate.

A fost ultimul dar al lui Manning pentru prietenul lui – un loc de odihnă veșnică ce avea să-l țină pe Boyle departe de zona cu plăci memoriale și să-l alăture unui general din al Doilea Război Mondial, vizavi de unul dintre cei mai respectați judecători din Palm Beach în anii 1920. Chiar și după moarte cei mari trebuiau să stea la loc de cinste.

În spatele nostru zgomotul trenului pălește și se aud din nou greierii din toate părțile. Rămân acolo uitându-mă la mormântul lui Boyle în lumina slabă.

— Te simți bine? întreabă Lisbeth.

Crede că mi-e teamă. Însă acum că am ajuns aici… acum că știu că nu e nimeni sub piatra asta… și cel mai important lucru, faptul că nu l-am băgat eu acolo… Îmi strâng pumnii recitind epitaful. Ca tot ce face parte din viața lor este lustruit și frumos – și nu e altceva decât o bubă mustind de minciuni. Timp de opt ani, Manning – șeful meu, mentorul meu – timp de opt ani știuse că mâncam rahat, însă niciodată nu făcuse ceva să mă oprească. Dimpotrivă, mi-l servise. În fiecare zi. Cu un zâmbet prezidențial ireproșabil.

Îmi strâng și mai tare pumnii. Apoi simt mâna lui Lisbeth pe spate. Nu spune nimic. Nici nu e nevoie.

Mă mai uit o dată roată prin cimitirul pustiu. Timp de opt ani mi-a fost teamă. Așa se întâmplă când te bântuie moartea. Însă acum, stând în ploaia ușoară și în întunericul aproape deplin, sunt gata să-mi înfrunt fantoma. Și la fel și Lisbeth.

Ne așezăm la locurile noastre, despărțiți, așa cum am convenit. Lisbeth se uită la ceas. Nu trebuie să facem altceva decât să așteptăm.

100.

— Ieși afară de acolo! Acum! urlă paznicul apucându-l pe Rogo de cămașă.

— Ia mâna de pe mine! țipă și Rogo, eliberându-se din strânsoare și repezindu-se și mai departe în camera slab luminată.

Doi pași mai încolo, se declanșară senzorii de mișcare și camera fu inundată brusc de o lumină fluorescentă. În stânga lui Rogo se afla un pat simplu cu o tăblie din stejar, cearșafuri albe imaculate și o Biblie așezată pe o pătură de lână verzuie și pufoasă. Ca să întregească decorul de motel ieftin, în încăpere mai era o masă albă care nu se asorta cu nimic și o comodă din pal pe care se aflau un teanc de reviste vechi și un televizor vechi de zece ani cu diagonala de cincizeci și unu de centimetri. În dreapta, niște uși duble de stejar dădeau într-o cameră ce aducea mai degrabă cu o sală de ședințe, cu o masă lungă de mahon și șase scaune moderne din piele neagră. Nimic din toate astea nu avea sens. De ce oare o toaletă publică dădea într-un dormitor sepa…?

Din spate, Rogo simți cum îl trage cineva puternic de cămașă. Încercă din nou să se smucească din strânsoare, însă de data asta paznicul era pregătit și îi opuse rezistență trăgându-l înapoi spre baie.

— Ai idee în ce rahat m-ai băgat?! țipă paznicul.

— Eu doar… ușa era deschisă și…

— Pe dracu’ era, spuse crunt paznicul trăgând de Rogo și împingându-l cu fața în ușa pe jumătate închisă a camerei, care se izbi de peretele acoperit cu faianță când Rogo ajunse dintr-un brânci în baie.

— Ești nebun? urlă Rogo luptându-se să se elibereze.

Însă paznicul îl ținea strâns, împingându-l înapoi prin toaleta pentru bărbați și spre ușa dinspre hol. Cu un cap mai înalt decât Rogo, îl apucase pe acesta de încheieturi și-i ținea mâinile la spate.

— Sunt avocat, maimuțoi prost. După ce o să te dau în judecată și o să termin cu tine, o să fiu proprietarul acestui loc și o să-l transform într-un fast-food!

Rogo ieși împleticindu-se din baie în holul de marmură roz, iar paznicul continua să-l împingă înspre dreapta, înapoi înspre ușile albe de sticlă mătuită.

— Dreidel, spune-i cine ești! strigă Rogo, iar ecoul cuvintelor lui se răspândi în tot holul.

— Ce… ce-ai făcut? întrebă Dreidel făcând deja o mișcare înapoi de lângă biroul de informații.

— Nu mișca! îi strigă paznicul lui Dreidel.

Panicat, Dreidel se întoarse pe călcâie și o luă la fugă înspre ușile glisante.

— Nu… *nu face asta*! strigă paznicul.

Prea târziu.

Înainte ca Dreidel să audă măcar aceste cuvinte, piciorul lui ajunse pe covorașul cu senzori de la intrare. Însă abia când ușile începură să alunece, Rogo observă umbre de partea cealaltă a sticlei mătuite.

Cu un fâșâit surd ușile se deschiseră larg permițându-le să vadă un bărbat subțire și chel cu obrajii loviți și cu o crustă de sânge la nas. Avea pe umăr un bărbat înalt, bine legat, al cărui cap se bălăngănea; era inconștient. Avea cămașa udă leoarcă de ceva ce semăna a sânge.

— Ghici pe cine am găsit? strigă Boyle intrând înăuntru. Acum nu mai trebuie decât să…

Dând cu ochii de Dreidel, îngheță. Fără să se gândească măcar îi dădu drumul lui O’Shea care se prăbuși la pământ cât era de lung pe covorașul cu senzori.

— Boyle, izbucni Dreidel.

— *Boyle*? întrebă Rogo.

— Nu mișca! urlă paznicul către Boyle scoțându-și pistolul și împingându-l pe Rogo într-o parte.

— Lasă pistolul, tună Boyle.

— Am spus *să nu te miști*! repetă paznicul. Întorcându-se spre stația radio, strigă: Băieți, am nevoie de ajutor aici!

Încercând să-și recapete echilibrul, Rogo nu putu să-și dezlipească ochii de la Boyle. Era exact cum i-l descrisese Wes. Trăsăturile ascuțite… obrajii descărnați… însă în multe privințe aproape la fel.

— R-ron, ești bine? întrebă Dreidel în continuare șocat.

Înainte ca Boyle să-i poată răspunde, ochii lui căprui-albăstrui prinseră privirea lui Rogo.

— Ești colegul de apartament al lui Wes, nu-i așa?

Rogo dădu din cap încet.

— De ce?

— E și Wes aici? întrebă Boyle cercetând rapid cu privirea fiecare colțișor al holului.

Derutat și copleșit de toate acestea, Rogo îi urmări privirea lui Boyle trecând peste hol, lifturi, biroul de informații, aproape așteptându-se ca Wes să sară de undeva.

— Am… am crezut că trebuie să se întâlnească cu *tine.*

— Să se întâlnească cu *el*? se miră Dreidel.

— Să se întâlnească cu mine? replică Boyle.

— Da, nu… cu *tine,* strigă Rogo. I-ai lăsat un bilet… să se întâlnească cu tine… la ora șapte. Știi, la cimitir.

Holbându-se la Rogo, Boyle clătină din cap, evident fără să aibă habar de toată tărășenia.

— Nu știu despre ce vorbești, tinere. De ce l-aș invita pe Wes să se întâlnească cu mine la cimitir?

101.

Îi trebuiră șase secunde să meșterească la încuietoare și să desfacă vechiul lacăt, și asta cu umbrela în mână. Știa că nu există nicio alarmă – de-asta venise mai devreme. Într-adevăr, după ce lacătul se deschise, trase încet de lanțul de metal ruginit și îl desfăcu de pe porțile principale ale cimitirului fără ca măcar să se uite dacă venea cineva. Apoi împinse puțin și deschise porțile doar cât să se strecoare înăuntru.

— Aici i-ai…? Cine dracu' ar veni să se întâlnească aici cu tine?

— Ai încredere în mine, spuse bărbatul aplecând umbrela și aruncând o privire spre arcada din piatră sculptată ce încadra porțile.

Epitaful săpat în piatră, cu litere drepte, clasice, se afla la intrarea în cimitir încă de când acesta fusese construit, în urmă cu două sute de ani: „Ceea ce este atât de universal ca moartea nu poate fi decât o binecuvântare".

— Așteaptă aici, spuse el.

— De ce? Unde te duci, întrebă persoana care-l însoțea, adăpostindu-se sub o altă umbrelă și ținându-se mai la o parte. Doar n-ai de gând să mă lași într-un cimitir.

— Te las aici *ca să nu te vadă nimeni*, insistă bărbatul știind că Wes trebuia să fi ajuns deja. Dacă vrei să rezolv porcăria asta – așa cum cred – îți sugerez să rămâi aici până îți spun eu că poți veni.

Lăsând cealaltă persoană în urmă, se uită înspre stâlpul cu reflectoare care scălda în lumină intrarea principală, apoi o făcu brusc la stânga și trecu printr-un șir de morminte. Ignorând aleile din piatră, o tăie spre capătul sudic al cimitirului, căutând să stea cât mai aproape de copaci pentru a nu fi zărit.

În spatele lui, auzea cum persoana cu care venise îl urma, la destulă depărtare cât să rămână ascunsă. Însă continua să-l urmeze. Bun. Asta voia.

Îndreptându-se spre Wes, se opri în spatele unei coloane crăpate din calcar în colțul unui cavou cu acoperiș ascuțit de catedrală. În dreapta lui, pe partea cealaltă a cavoului, o piatră funerară mică și plumburie, din 1928, ridicată pentru cineva pe nume J.G. Anwar era gravată cu simbolul masonic

și o stea cu cinci colțuri. Ascuns în întuneric, nu se putu abține să nu zâmbească. Ce ironie a sorții! Cât de perfect!

Ignorând în continuare persoana care înainta tiptil la cinci metri în urma lui, se uită în jurul cavoului zgâriind cu spițele umbrelei mușchiul ud și moale care își croia încet drum spre coloana de calcar, în diagonală, la poalele unui smochin indian uriaș, silueta subțire a lui Wes pendula înainte și înapoi, zgribulită sub propria umbrelă.

— El e? șopti cealaltă persoană, ajungându-l repede din urmă și ascunzându-se după cavou.

— Ți-am spus să…

Însă înainte să apuce să termine fraza, umbra de lângă mormânt o luă spre el și își dădu seama imediat cine era. Indiciul cel mai clar fuseseră gleznele.

Bărbatul strânse și mai tare mânerul umbrelei. Își îngustă ochii, și când se aplecă înainte, spițele umbrelei întrară și mai adânc în mușchiul de pe cavou. Brusc o luă la fugă înainte.

„Idiotul ăla neno…”

— Stai… unde te…?

— Stai aici! șuieră el înspre însoțitorul său, de data asta serios și hotărât.

Tot timpul ăsta… Tot ce-i trebuia era ca Wes să fie singur. Pe jumătate în fugă, o tăie în diagonală printr-un șir de morminte. Știa foarte bine că aveau să-l audă venind.

Normal, umbra se întoarse înspre el ridicându-și umbrela și lăsând să se vadă un crâmpei de păr roșcat.

— Boyle, tu ești? strigă Lisbeth.

Cum nu primi niciun răspuns, își ridică puțin capul încercând să zărească ceva în întuneric.

— Boyle…?

La numai doi metri de ea, bărbatul își băgă mâna cea bună – mâna stângă – în buzunar ca să-și scoată pistolul.

— Boyle, liniștește-te, spuse Lisbeth dându-se înapoi în timp ce bărbatul

se apropia cu fața în continuare ascunsă de umbrelă.

O fracțiune de secundă se ghemui sub o creangă aplecată care-i prinse umbrela și i-o dădu pe spate. În momentul în care Lisbeth îi văzu părul negru ca pana corbului știu că era de rău. Din câte-i spusese Wes, Boyle era chel.

— Ascultă, indiferent cine ești, trebuie să-ți spun că sunt aici numai ca să…

Aruncându-se înainte printr-un șir de tufișuri și ieșind din întuneric, bărbatul scoase pistolul, îl îndreptă înspre pieptul lui Lisbeth și se apropie de ea atât de mult, încât o forță să se dea înapoi drept într-o piatră funerară de culoarea lutului cu o cruce celtică cioplită în vârf.

— Nu-mi pasă de ce dracu’ ești aici, explodă Romanul, smulgându-i umbrela din mâna. Apropiindu-se și mai mult de ea, pielea îi sclipi la fel de pământie ca și pietrele de mormânt. Dar dacă nu-mi spui unde e Wes, jur pe Dumnezeu că o să te fac să mă implori să-ți zbor creierii.

Încremenită de uimire, Lisbeth se uită peste umărul Romanului unde-o zări pe cealaltă persoană pășind printre tufișuri.

Reportera rămase cu gura căscată când ultimul membru al Celor Patru începu să se apropie.

102.

Martin Kassal ştia să citească de la trei ani. Ştia să scrie de la patru ani. Şi la cinci ani stătea deja la masă cu tatăl său dimineaţă, mâncându-şi stafidele şi pâinea prăjită în timp ce citea titlurile din ziare. Însă abia la şapte ani terminase primul lui careu. Adică îl terminase de conceput.

Şaizeci şi unu de ani mai târziu, Kassal se bătea gânditor peste bărbia ascuţită, răsfoind o cărţulie veche intitulată *Mituri şi simboluri în arta şi civilizaţia indiană.* Chiar cu ochelarii lui de citire fumurii pe nas, tot trebuia să se aplece până aproape de foaie ca să vadă şi să se tragă puţin înapoi pentru a da pagina. Era atât de acaparat de simbolurile râurilor sacre, încât nici nu auzi telefonul până ce sună şi a treia oară.

— Eşti Ptomaine? întrebă o voce de femeie cu un ton acuzator.

— Îmi pare rău… cine e la telefon? întrebă Kassal.

— *Tattarrattat* este numele meu de pe net. Cunoscută şi ca Mary Beth Guard de prieteni, adăugă cu un râs ţâfnos la adresa celui mai lung cuvânt ce se citeşte la fel şi de la cap la coadă şi de la coadă la cap din *Dicţionarul Oxford*, ediţia a doua. Am văzut mesajul pe care l-ai lăsat pe forum… despre simbolurile pe care încerci să le identifici… cele patru puncte şi crucea tăiată…

— Sigur. Nu, sigur. Şi mulţumesc că m-ai contactat atât de repede.

— Cum ţi-ai lăsat şi numărul de telefon, m-am gândit că e urgent. Apropo, îmi place numele tău de pe net. Ptomaine. Din NPR, nu? „Istoric american celebru. Puneţi prenumele în interiorul numelui pentru a forma un cuvânt.” Ptomaine. Tom Paine. Drăguţ, spuse femeia ca şi cum ar fi fost în căutarea unui partener.

— Da, ce să zic… eh, spuse Kassal ştergându-şi fruntea. Deci revenind la simboluri…

— Da, desenele – desigur – le-am recunoscut imediat. Adică, vreau să spun că mă uit la ele în fiecare zi.

— Nu cred că înţeleg ce vrei să spui.

— Lucrez la Monticello. Ştii, în Virginia? Statul celui mai mare şi mai înţelept preşedinte al nostru, Thomas Jefferson – şi nu spun asta doar pentru că sunt angajată aici.

— Erau nişte simboluri folosite de Jefferson?

— De fapt, de Meriwether Lewis.

— Vrei să spui Lewis din Lewis și Clark[25]?

— Oho, da’ știi ceva istorie, Ptomaine, spuse ea ironic. Normal. Însă ceea ce nu-și dau seama oamenii este că principalul motiv pentru care Meriwether Lewis a fost ales să exploreze Louisiana înainte de încheierea tratatului Lousiana Purchase[26] – poate singurul motiv pentru care i s-a încredințat această misiune – a fost pentru că, cu câțiva ani înainte, se descurcase atât de bine ca secretar personal al lui Jefferson.

— Aha, spuse Kassal, scriind deja pe un petic de hârtie pentru a folosi informația într-un careu viitor. Nu știam că Lewis a fost asistentul lui Jefferson.

— Primul asistent pe care l-a avut vreodată un președinte. Chiar după alegerea lui Jefferson în 1801, una dintre primele sale măsuri pe care le-a luat ca președinte a fost să scadă numărul militarilor din armată. Războiul de Independență era demult încheiat, conflictul cu Franța era pe cale să se stingă și încercau să micșoreze numărul militarilor.

— Deci, consecințele politice…

— Foarte bine. Nu au fost prea plăcute, explică Mary Beth. Ai și tu microbul politicii, nu? Ai fost vreodată la Monticello? Mi-ar plăcea să-ți arăt ce avem aici.

Asta era întotdeauna problema cu forumurile. Existau multe șanse să afli răspunsul la o întrebare, însă la fel de multe șanse să trebuiască să discuți cu diverși ciudați.

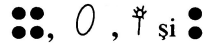
— Îmi pare rău, mă cam grăbesc…

— OK, am înțeles – ești căsătorit. Îmi cer scuze. Nu mă pricep prea bine să detectez chestiile astea…

— Da, deci să revenim – vorbeai despre Jefferson… despre consecințele politice ale concedierii militarilor…

— Sigur. Sigur. Manevrele politice erau înșelătoare ca să nu le spun altcumva, așa că, pentru a evita să se implice pe față și să facă vreo gafă, Jefferson i-a cerut lui Lewis să evalueze în secret loialitatea fiecărui ofițer din armată. În felul acesta, știau pe cine să concedieze și pe cine să păstreze alături de ei.

— Deci simbolurile alea, spuse Kassal uitându-se în jos la

erau…

— … sistemul codificat de clasificare inventat de Lewis și de Jefferson pentru a se asigura că niciun ofițer nu va afla vreodată care era adevărata opinie a lui Jefferson despre el: dacă era demn de încredere, indiferent, sau un dușman politic. Așa că, atunci când Departamentul de Război i-a oferit lui Jefferson o listă cu toți generalii cu o stea și două cu stele, Lewis și-a luat simbolurile astea secrete și a pus…

— … un semn lângă fiecare nume, spuse Kassal studiind exact aceleași simboluri, două sute de ani mai târziu, lângă careu. Pentru toți ceilalți păreau simple mâzgălituri făcute cu stiloul…

— … Te-ai prins din nou… însă pentru Jefferson, era un ghid care-i spunea care dintre ofițeri erau de partea lui. De fapt, dacă vei veni vreodată… Avem expusă lista originală, plus cheia pe care o folosea Jefferson pentru a descifra codurile. E foarte frumoasă văzută de aproape – cu toate înfloriturile alea din vechiul manuscris.

— Sună într-adevăr foarte tentant, spuse Kassal făcând o față de parcă i se strepeziseră dinții. Dar… Mary Beth te cheamă, nu?

— Mary Beth, spuse ea mândră.

— Dacă ți-aș putea cere un ultim serviciu, Mary Beth: acum că am semnele astea – cele patru puncte și crucea tăiată – poți să-mi citești pur și simplu cifrul ca să știu ce înseamnă fiecare dintre ele?

103.

— Vrei să spui că nu i-ai trimis niciun bilet? îl întrebă Rogo pe Boyle aranjându-și cămașa pe care paznicul i-o trăsese de pe el.

— Bilet? De ce i-aș trimite un bilet? întrebă Boyle evident enervat fulgerându-i cu privirea pe Rogo și pe paznic.

— Am spus să nu te miști! strigă paznicul cu pistolul îndreptat spre Boyle.

— Dacă mai urli o dată la mine, o să-ți bag pistolul ala pe gât, răcni Boyle. Acum vreau să vorbesc cu persoana mea de contact sau măcar cu un supraveghetor. Chiar acum.

— Ce naiba se întâmplă aici? întrebă Dreidel cu mâinile ridicate în continuare, deși pistolul nu era deloc în apropierea lui. Ai spus că ne întâlnim la hotelul meu. De unde și până unde trebuia Wes să se ducă la cimitir?

— Dreidel, chestia asta nu are nicio legătură cu tine, replică Rogo hotărât. Întorcându-se înspre paznic, adăugă: Ascultă, știu că nu mă cunoști, însă viața prietenului meu este în…

— Și viața ta este, spuse paznicul întorcându-se cu pistolul înspre Rogo. Îndreptându-și atenția spre stația radio din mâna, apăsă pe un buton și adaugă: Rags, avem o problemă – trebuie să-l găsești pe Loeb.

— Deci, stai puțin… când a sunat Wes… m-ați mințit *amândoi*? întrebă Dreidel încercând în continuare să priceapă. Acum l-ai făcut și pe Wes să n-aibă încredere în mine?

— Să nu îndrăznești s-o faci pe victima, îl avertiză Rogo. Lisbeth a vorbit cu fosta ta prietenă – cea cu careul…

La auzul acestor cuvinte, Boyle se întoarse spre el.

— Ai găsit careul?

— Boyle, ține-ți gura! strigă paznicul.

— Cum a găsit-o pe Violet? întrebă Dreidel alb ca varul la față și lăsându-și încet mâinile în jos.

Rogo dădu din cap înspre Dreidel, însă nu-și luă ochii de la paznic care nu-și la ochii de la Boyle. Rogo își mută greutatea de pe un picior pe altul, incapabil sa stea nemișcat. Fiecare secundă pe care o pierdea însemna că Wes… Se opri brusc. „Nu te gândi la asta.”

— Când ai găsit careul? întrebă Boyle, încercând să-i capteze atenţia lui Rogo.

Rogo îi aruncă o privire mirosind că era posibil să afle ceva. Până să ajungă la Wes, dacă tot era să piardă vremea pe aici măcar să se aleagă cu nişte răspunsuri.

— Vrei să spui c-o să-mi explici ce era cu el? întrebă Rogo.

Însă Boyle ignoră întrebarea ca şi când nu o auzise.

— Nu… nu face asta, îl avertiză Rogo. Nu sta… dacă poţi să-l ajuţi pe Wes… dacă ştii ce era în careul ăla…

— Nu ştiu *absolut nimic.*

— Nu-i adevărat. Ai fost în Malaysia cu un scop.

— Loeb, eşti acolo? spuse paznicul în radio.

— Haide, Boyle… l-am auzit pe Wes vorbind despre tine. Ştim că tu ai încercat să faci ceea ce trebuia.

Boyle îl privi pe paznic care clătina din cap.

— Te rog, insistă Rogo. Wes s-a dus acolo crezând că o să te întâlnească.

În continuare nicio reacţie din partea lui Boyle.

— Cineva l-a atras într-o capcană, adăugă Rogo. Dacă ştii ceva şi nu-mi spui, nu faci altceva decât să-l laşi pe el să-ţi ia locul.

Nimic.

— Las-o baltă, spuse Dreidel. Nu va…

— Unde l-a găsit? izbucni Boyle.

— Ce anume? întrebă Rogo.

— Biletul. Ai spus ca Wes a găsit un bilet. Ca să meargă în cimitir.

— Boyle… rosti paznicul ameninţător.

— Pe maşină, spuse Rogo. În faţa casei lui Manning.

— De unde şi până unde? întrebă Dreidel. Nu mi-ai spus asta. Nu mi-au spus asta, zise către Boyle.

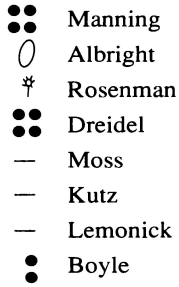
Boyle clătină din cap.

— Şi Wes pur şi simplu şi-a imaginat ca era…? Am crezut c-ai spus c-a rezolvat careul.

— Am descoperit numele – toate iniţialele, spuse Rogo. Manning, Albright, Rosenman, Dreidel…

— Astea… cu vechea criptogramă a lui Jefferson, spuse Boyle scoţând din buzunar o hârtie împăturită veche, îngălbenită de vreme.

Deschizând-o în grabă, lăsă să se vadă careul şi codul său ascuns, plus ceea ce scrisese el însuşi.

— Ăsta e, spuse Rogo. Însă în afară de faptul că ne-a spus că președintele avea încredere în Dreidel, n-am putut să…

— Stai, stai puțin, îl întrerupse Boyle. Ce tot spui acolo?

— Boyle, știi foarte bine regulile cu privire la secrete! strigă paznicul.

— Vrei să mă lași cu secretele astea? îi strigă Boyle. Spune-i lui Loeb că eu sunt de vină. Întorcându-se înspre Rogo, adăugă: Și ce v-a făcut să credeți că Dreidel era demn de încredere?

— Vrei să spui că nu sunt? se răți Dreidel.

— Cele patru puncte, explică Rogo arătând spre

Cum președintele și Dreidel aveau fiecare câte patru puncte, ne-am gândit că acela era simbolul pentru cercul celor în care avea cea mai mare încredere.

Boyle tăcu din nou.

— Adică nu *ăsta* este simbolul celor din cercul de încredere? întrebă Rogo.

— *Ăla* este simbolul pentru cei din cercul de încredere, spuse Boyle arătând spre

de lângă numele șefului de personal al lui Manning, omul cu care obișnuia să rezolve careurile.

— Atunci ce înseamnă cele patru puncte? întrebă Rogo neînțelegând nimic în continuare.

— Boyle, ajunge! strigă paznicul.

— Asta nu are nimic de-a face cu regulile privind secretele, îi răspunse Boyle.

— Cele patru puncte sunt bune, insistă Dreidel. Manning avea încredere totală în mine!

— Spune-mi odată ce erau cele patru puncte, îi ceru Rogo pe un ton scăzut.

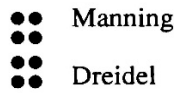
Boyle îi aruncă o privire rece lui Dreidel și apoi se întoarse spre Rogo.

— Cele patru puncte erau simbolul lui Jefferson pentru oamenii fără niciun crez politic – oportuniștii care erau dispuși să renunțe la orice pentru a avansa. Pentru noi, era menit să-i înfățișeze pe cei despre care Manning și Albright credeau că trimit pe ascuns informații presei. Însă când Cei Trei au găsit un exemplar și l-au descifrat, și-au dat astfel seama pe cine trebuiau să racoleze pentru a fi Al Patrulea.

— Eu nu sunt Al Patrulea! insistă Dreidel.

— N-am spus niciodată că tu ai fi, îl aprobă Boyle.

Rogo se uită la vechiul careu al lui Manning, studiind cele două nume străjuite de cele patru puncte.

Nimic din toate astea nu avea sens. Wes jurase că scrisul acela – că toate simbolurile – fuseseră făcute de Manning. Însă dacă asta era adevărat…

— Păi, atunci de ce și-ar acorda președintele lui însuși un calificativ atât de scăzut?

— Tocmai asta e. N-ar face-o, spuse Boyle.

— Dar pe careu… ai spus că cele patru puncte…

Boyle își mușcă buza de sus.

— Rogo, nu te mai gândi la ideile tale preconcepute. Cei Trei voiau pe cineva care să fie aproape de orice decizie importantă și, mai ales, voiau pe cineva care să poată *influența* aceste decizii – de-asta m-au ales pe mine mai întâi, în loc să-l ia pe Dreidel.

— Boyle, *ajunge*! *Vorbesc serios*! strigă paznicul.

Însă lui Boyle nu-i păsa. După opt ani, nu mai avea nimic de pierdut.

— Acum înțelegi, nu-i așa? întrebă Boyle în timp ce Rogo se uita pierdut la foaia de hârtie. Ai numele. Ai chiar și raționamentul potrivit… cine știe

ce ar fi făcut pentru încă patru ani. Însă te-ai gândit la un alt Manning.

Derutat, Rogo clătină din cap, nedezlipindu-și privirea de la careu.

— Ce alt Manning mai es…?

Brusc îl străbătu un fior ca și cum cineva i-ar fi aruncat o găleată de gheață în cap.

„Fir-ar al dracului.”

104.

Cunosc umbra aceea foarte bine. Îmi e mai familiară decât a mea. Am privit-o aproape în fiecare zi timp de zece ani. Asta e slujba mea: să o urmăresc de la un metru distanță, îndeajuns de aproape ca să-mi dau seama exact în momentul în care dorește ceva, însă destul de departe ca să nu apar niciodată în fotografie. Când eram la Casa Albă, chiar când era înconjurată de roiuri de demnitari și jurnaliști străini și jurnaliști de-ai noștri, de personal, de oameni și de agenți ai Secret Service, iar eu rămâneam în spatele întregii hoarde, tot reușeam să văd ceva prin pădurea de picioare și să-i deslușesc silueta în centru – și nu numai pentru că era singura pe tocuri.

Nici în noaptea asta nu e altfel. Într-adevăr, în timp ce mă ghemuiesc în cimitirul plin de umbre și mă ascund în spatele unuia dintre arbuști, mijesc ochii până ce ajung ca două lame de cuțit încercând să văd ceva prin crăcile încurcate și cei aproape cincizeci de metri de pietre funerare ce brăzdează întunericul. Mă uit la aleea de piatră și recunosc imediat coapsele pline, umerii ascuțiți și silueta dreaptă a doamnei doctor Lenore Manning.

Simt imediat o durere cruntă în piept. Nu… ea n-ar face niciodată… dau din cap și simt ca inima-mi bate mai să-mi sară din piept. Cum poate…? De ce-ar face asta?

La capătul aleii, aplecându-se din cauza copacilor, își lasă umbrela puțin în jos și în lumina de la stâlpul din depărtare văd supărarea și furia zugrăvite pe fața ei – și chiar și frica. Revăd cu ochii minții scena plecării de la Casa Albă – președintele îi strângea mâna în timp ce se îndreptau spre Marine One. Ea însăși recunoscuse: ar fi făcut aproape orice ca să rămână la putere.

Se răstește la bărbatul de lângă ea, însă sunt prea departe ca s-o aud. Nu-i place că e aici. Indiferent ce a făcut, e clar că acum îi pare rău. Mă trag înapoi clipind cu putere. Dar Boyle… dacă prima-doamnă e aici și bărbatul cu mâna dreaptă bandajată (are un pistol?), dacă ăla e Romanul… Simt un val de sânge inundându-mi pieptul și urcându-mi-se în sus, pe față. Îmi pun o palmă pe obrazul care mă ustură ca atunci când am fost împușcat.

Închizând ochii, văd din nou ceva, un alt grupaj de imagini alb-negru ca la televizor. Când fusesem acasă la Manning, știa că o privesc – când plângea, arătându-mi scrisoarea de la Boyle – și apoi biletul de pe mașină. De-asta se potrivea scrisul. Ea… și Romanul… Doamne Dumnezeule!

Mă uit din nou la aleea pe care se află Lisbeth, la fel de șocată ca și mine. A fost ideea ei să schimbăm locurile înainte să apară Boyle: eu trebuia să fiu momeala care să-l atragă, iar ea trebuia să fie reportera prietenoasă care-i oferea un stimulent și mai puternic să rămână. Însă Boyle nu va veni. Nici nu trebuia să vină.

Romanul se apropie de Lisbeth care-și îndreaptă spatele încercând să pară sigură pe ea. Însă din felul în care se uită la pistolul lui… și se dă înapoi, lovindu-se de piatra funerară de culoarea argilei… știe că e în pericol. Toți suntem. Numai dacă nu pot face…

Răsucindu-mă înspre gardul din spatele meu, scot telefonul din buzunar și o iau la fugă cât pot de repede. Însă înainte să apuc să apăs o singură tastă, mă izbesc cu fața de pieptul unui bărbat înalt și slab care se uită la lumina din depărtare. Are buze subțiri lipsite de orice expresie, părul negru tuns foarte scurt și ochi mici ciocolatii care par prea apropiați… Obrazul îmi arde ca și cum ar fi luat foc. Îl recunosc imediat. L-am văzut în toate coșmarurile mele.

Nico îmi smulge telefonul din mână, îl izbește de pământ și îl acoperă cu pământ cu tocul pantofului. Mă apucă de-o ureche și îmi îndeasă țeava pistolului în obraz, chiar pe cicatricea pe care mi-a făcut-o cu atâția ani în urmă.

— Ai fost corupt de Fiară, Wesley, spune el calm, aproape binevoitor. Acum spune-mi unde este Ron Boyle sau vei cunoaște din nou mânia Domnului.

105.

— Nu știai că ea era Al Patrulea? se miră Boyle.

— Am spus *ajunge*! strigă paznicul încleștându-și ambele mâini pe pistol.

Avea talia – și fața – unui rinocer, însă Rogo observă că-și târa picioarele cu o anumită ezitare. Cu opt ani în urma, Ron Boyle fusese un contabil. Acum era în mod clar mult mai mult.

— Cine credeai ca este? Președintele? adăugă Boyle.

— Chiar mi-a dat un calificativ atât de scăzut? se miră Dreidel.

— De ce crezi c-ai fost concediat? întrebă Boyle.

— N-am fost concediat. Am fost avansat.

— Sigur că da!

— Număr până la trei, îl avertiză paznicul pe Boyle.

— Ascultă, te rog, spuse insistent Rogo întorcându-se către paznic. Trebuie să chemi poliția… prietenul meu e în pericol de moarte!

— M-ai auzit, Boyle? întrebă paznicul.

— Nu v-ați dat seama cu cine vă puneți? strigă Boyle la Rogo. Ar fi trebuit să chemați poliția acum câteva zile.

— Dar am făcut-o! Am crezut c-am făcut-o! răspunse Rogo. Micah și O'Shea au spus că erau…

— Unu…! strigă paznicul.

— Sau măcar să apelați la cineva influent, adăugă Boyle, întorcându-se către Dreidel.

Dreidel își îndreptă privirea în altă parte fără să spună nimic. Rogo ridică o sprânceană.

— Doi…! continuă paznicul.

Boyle îi privi pe amândoi cu atenție, apoi își umezi buzele mai nervos ca oricând. Lucrase la Casa Albă mai bine de patru ani. Mai văzuse și-altădată privirea aia.

— Așa ai făcut, nu? îl provocă Boyle.

— De parcă tu n-ai făcut la fel… ripostă Dreidel. Scutește-mă cu morala ta!

— Ce… *ce*? întrebă Rogo. Te-ai dus să ceri ajutor fără să ne spui? Înainte ca Dreidel să poată răspunde, paznicul scoase siguranța pistolului.

Cu ochii țintă la Dreidel, Boyle continuă să ignore amenințarea.

— La cine ai alergat mai întâi? NSA? FBI? Sau te-ai dus la Bendis la…?

— La șerifi, izbucni Dreidel. M-am dus la șerifii districtuali din Marshals Service[27].

La auzul acestor cuvinte, paznicul se întoarse către Dreidel. Și-și luă ochii de la Boyle.

Era sfârșitul.

Aruncându-se asupra lui, Boyle îl izbi pe paznic din spate, punându-i brațul stâng pe după gât și apucându-l strâns de părul țepos cu mâna dreaptă.

— Ai înnebu…? Dă-te dracului la o parte! țipă paznicul.

Încercă să se întoarcă pentru a-l apuca pe Boyle – exact ceea ce aștepta acesta.

Profitând de avantaj, Boyle se aruncă înapoi, luându-l și pe paznic cu el, prăbușindu-se la podea. Abia când fu aproape de podea, paznicul își dădu seama ce voia el de fapt.

— Boyle, nu…!

Răsucindu-se în ultimul moment, Boyle se întoarse înspre stânga, așa că, în loc să cadă pe spate, paznicul căzu cu fața în jos. Drept pe podeaua de marmură roz. În ultima secundă, trăgându-l cu un zvâcnet de părul șaten ca să-l ghideze, Boyle îi întoarse capul într-o parte, astfel încât urechea dreaptă să-i vină în jos.

— Da-te la o parte de pe mine, nebunu…!

Cu un pleoscăit, urechea paznicului de lovi de pământ făcând un zgomot surd, urmat o jumătate de secundă mai târziu de un zgomot mai puternic, acela provocat de pistolul lui ce se descărca din cauza impactului. Boyle, Rogo și Dreidel se aruncară cu toții înapoi în momentul în care glonțul ieși pe țeavă, străpungând baza biroului de la recepție și fixându-se în peretele de marmură. Înainte să-și dea seama măcar ce se întâmplă, capul paznicului se izbi de pământ lăsându-l inconștient și cu sângele curgându-i din timpanul spart.

— Ce te-a apucat? Ești drogat? întrebă Dreidel în timp ce Boyle se ridica în picioare.

Fără să răspundă, Boyle se îndreptă spre ușă.

— Ar trebui să mergem. A chemat întăriri.

În continuare șocat, Rogo rămase pe loc mutându-și privirea întruna de la Boyle și Dreidel la siluetele prăbușite ale paznicului și ale lui O’Shea.

— Eu nu… eu nu sunt…

— Dreidel, acum nu locuiești aici, nu-i așa? întrebă Boyle.

— Nu, dar pot să…

— Vreau să-mi arăți drumul cel mai rapid până la cimitir, spuse Boyle întorcându-se înspre Rogo.

Rogo dădu din cap, mai întâi mai încet, apoi mai repede, fixându-se în cele din urmă asupra lui Dreidel care se apropia rapid să liniștească lucrurile.

— Rogo, înainte să spui ceva…

— Ai făcut un târg, nu-i așa? izbucni Rogo.

— Ascultă-mă puțin…

— Ce ți-au oferit șerifii?

— Rogo…

— *Ce ți-au oferit, parazit nemernic ce ești*!? urlă Rogo.

Dreidel clătină din cap cu putere.

— Imunitate totală.

— *Știam* eu! făcu Rogo.

— Dar nu e…

— Și care a fost târgul? Că o să ne spionezi – o să-i ajuți să-i prindă pe Cei Trei – ca o modalitate să-ți dovedești nevinovăția?

— Dar *sunt* nevinovat! se răsti Dreidel.

— Și Wes e nevinovat! Și *eu*! Dar nu ne-ai văzut să ne ducem la autorități, să încheiem diverse înțelegeri în particular și pe urmă să pălăvrăgim vrute și nevrute despre prietenii noștri *fără sa le spunem nimic*!

— Rogo, trebuie să plecați – amândoi, repetă Boyle.

Furios, dar conștient de situația în care se afla Wes, Rogo se răsuci pe călcâie și o luă spre intrarea principală, urmându-l pe Boyle prin ușile glisante și apoi în parcare, cu Dreidel pe urmele lui.

De sus începură să-i bombardeze stropi deși de ploaie și curând Dreidel îi prinse din urmă; o luară la fugă unul lângă altul înspre camioneta lui Boyle.

— N-am pălăvrăgit vrute și nevrute despre voi, spuse Dreidel.

— Vrei să spui că nu le-ai zis niciodată ce punem la cale? îi strigă Rogo.

— N-am avut de ales, Rogo. Odată ce Wes a venit în camera mea de hotel în prima zi… aveam nevoie de ajutor. Mi-au spus că, dacă stau cu ochii pe tine și pe Wes – și-i țin la curent unde sunteți – o să facă tot ce le stă în putință să ne protejeze atâta vreme cât numele lor nu vor ajunge în

ziare.

— Și asta nu înseamnă a-ți spiona prietenii?

— Ascultă, nu te supăra pe mine pentru că am fost singurul suficient de deștept să-mi dau seama că, în caz de urgență, trebuie să rupi firul și să tragi semnalul de alarmă. Haide, Rogo, gândește-te, nu-mi pot permite… În timp ce se apropiau de camioneta alba, continuă: Candidez la Senat.

Înconjurând dubița ca să ajungă pe partea dreaptă, Rogo simți pumnii strângându-i-se necontrolat. Aproape că-și mușcă buzele până la sânge încercând să-și stăpânească mânia.

— Să mergem – deschide ușa, îi strigă lui Boyle.

— Îți jur, Rogo, n-am vrut să vă fac niciun rău, repetă Dreidel.

Când încuietorile se deschiseră cu un clic, Rogo trase portiera din dreapta față, se lăsa în interior și-și întinse brațul pentru a bloca siguranța ușii glisante a dubiței.

— Ce faci? întrebă Dreidel. Descuie!

Fără niciun cuvânt, Rogo sări pe scaunul din față unde erau o grămadă de dosare, fotografii, ziare vechi și un aparat de fotografiat digital nou-nouț. Aplecându-se peste portiera lui Rogo, Dreidel își strecură brațul în spatele scaunului încercând să desfacă singur încuietoarea. Fără să ezite, Rogo trase ușa spre el. Dreidel încercă să-și scoată mâna. Nu suficient de repede. Portiera de treizeci de kilograme se trânti prinzându-i sub greutatea metalică degetele cu manichiură perfectă.

— *Aauu*! Deschide-o! *Deschide-o, nenorocitu*…!

— Oh, scuză-mă, spuse Rogo împăciuitor deschizând portiera și lăsându-l pe Dreidel să-și tragă mâna pe care și-o îndesa la subsuoară. Îți jur, Dreidel, nici eu nu am vrut să-ți fac niciun rău.

Uitându-se lung la el de pe scaunul din camionetă, Rogo îl săgetă cu o privire de gheață.

— Nu te mai preface că ești prietenul lui Wes, nemernicule!

Cu un zgomot brusc, dubița demară, iar Rogo trânti încă o dată portiera. Dreidel rămase acolo, în ploaia deasă.

— Haide, mergem sau nu mergem? urlă Rogo către Boyle.

— Nu-mi da și tu ordine, îl repezi Boyle. Nu eu ți-am împușcat prietenul în față.

— Dar dacă tu…

— Nu l-am împușcat eu, Rogo. Ei m-au împușcat pe *mine*. Și dacă într-adevăr aș fi vrut să-i fac vreun rău lui Wes, n-aș alerga acum ca să-l salvez,

spuse Boyle băgând în marșarier și apăsând pe accelerație.

Uitându-se drept înainte, în timp ce ieșeau din parcare și se îndepărtau de Dreidel, Rogo își mișcă fălcile, mereu gata de ceartă. Însă de data asta nu găsi niciun motiv.

— Spune-mi un singur lucru, zise el în cele din urmă, întorcându-se spre clădirea modernă echipată cu camere de supraveghere cu detector termic. Ce mama dracului e locul ăla și de ce au o cameră de ședințe cu un pat cu acces direct la baie?

— N-ai auzit cu cine a făcut târgul Dreidel?

Bătând cu mâna în geamul de pe partea lui, Boyle arătă înspre clădirea cu patru etaje așezată perfect la trei kilometri de aeroport.

— Doctor Eng este numele care le îngăduie să se ascundă, dar să rămână total la vedere. Nu contează ce scrie pe ușa de la intrare. E de fapt un sediu secret al WITSEC.

— Wit ce?

— WITSEC. Adică *Witness Security*[28].

— Vrei să spui un fel de Program de Protecție a Martorilor?

— Exact ca Programul de Protecție a Martorilor – care, împreună cu protecția juridică, se desfășoară numai sub coordonarea…

— … Marshals Service, spuse Rogo clătinând din cap și dându-și seama în cele din urmă de ce Dreidel nu dorise să vină.

— Ți se pare că toată afacerea începe să pută, nu? întrebă Boyle. Însă așa funcționează ei. Au birouri false în fiecare oraș mare din America. Singura diferență aici este programul Protecția Martorilor 2.0. în loc să te ascundă pur și simplu, îi fac pe toți să creadă că ești mor…

Deasupra mașinii, un 747 sfâșie cerul nopții zumzăind spre aeroport, acoperindu-i spusele lui Boyle.

Rogo rămase cu privirea ațintită asupra clădirii de sticlă în timp ce efectul adrenalinei pricinuite de cearta cu Dreidel se estompa și-l pătrundea grozăvia noii realități în care se afla.

— Așa că, atunci când paznicul a vorbit în radio-emițător…

— … nu și-a chemat colegii, încuviință Boyle trecând prin fața clădirii. A luat legătura cu US Marshals Service. Și, dacă n-o ștergem rapid de aici, o să ajungem să-i cunoaștem personal.

106.

Lisbeth își zgârie cotul în granitul zgrunțuros în momentul în care intră în piatra de mormânt de culoare gălbuie, cu crucea celtică deasupra.

— Spune-mi unde se ascunde Wes, îi ordonă Romanul cu pistolul atât de aproape de capul ei, încât își zări propria imagine reflectată distorsionat în capătul țevii.

Cum ea nu răspunse nimic, mai rosti întrebarea o dată, însă Lisbeth abia dacă-l auzea. Era concentrată total asupra siluetei din spatele Romanului unde prima-doamnă făcuse o față la fel de șocată ca și a lui Lisbeth.

Udă până la piele din cauza ploii mărunte, Lisbeth încercă să se dea și mai în spate, însă nu putu din cauza pietrei funerare.

— Wes? șuieră prima-doamnă ca o pisică furioasă către Roman. M-ai adus să-l văd pe Wes?

— V-am spus să rămâneți mai în urmă, doamnă, spuse Romanul fără să-și ia privirea sau pistolul de pe fața lui Lisbeth.

— Și eu ți-am spus să nu mă mai contactezi niciodată –, dar asta nu te-a împiedicat să-ți faci apariția la mine acasă – să intri în *casa mea*! Ai idee cât de riscant…? Se opri brusc când își dădu seama de grozăvia celor spuse. Doamne Dumnezeule! El, Wes, este acum aici? Cercetă cu înfrigurare aleea, trecând cu privirea peste pietrele din apropiere. L-ai adus aici ca să… De asta m-ai pus să-i dau biletul ăla?

Romanul se uită lung la Lisbeth și apoi îi aruncă o privire rece primei-doamne.

— Nu juca teatru pentru reportera asta, Lenore.

— *Să joc teatru*? În niciun caz… *De ce nu mi-ai spus*? urlă prima-doamnă mișcându-și umbrela la fiecare silabă.

Romanul râse încet și apoi rosti tăios cu vocea sa ușor răgușită:

— E la fel ca acum zece ani, nu-i așa? Adică, chiar voiai să știi?

Prima-doamnă tăcu și nu se mai auzi decât răpăitul picăturilor de ploaie pe umbrelă. Vizavi de ea stătea Lisbeth fără nimic care s-o ferească de ploaia deasă care-i udase părul și i-l lipise de cap.

— Vă rog, spuneți-mi că v-au șantajat, o imploră Lisbeth încruntată și cu vocea întretăiată.

Prima-doamnă n-o băgă în seamă, uitându-se în continuare în jur după

Wes. Chiar în faţa ei, Romanul rânji aproape insesizabil.

— Deci asta-i tot? Pur şi simplu aţi făcut-o? întrebă Lisbeth.

— Nu am făcut nimic, spuse doctor Manning răspicat.

— Dar aţi ştiut. Asta-i ceea ce tocmai a spus el: chiar dacă aţi ignorat asta, aţi…

— *Nu am făcut nimic*! ţipă ea. Au venit la mine prin intermediul Secret Service spunându-mi că mă pot ajuta în probleme de siguranţă – că oamenii de la vârf din cadrul staffului ne trăgeau înapoi, fiindcă nu erau de acord să plătească pentru *Blackbird* şi alte ponturi bune. Pe atunci… trebuia să arătăm că suntem puternici. *Am crezut că fac un lucru bun*!

— Prin urmare, aţi făcut tot ce v-au cerut ei?

— Ai auzit ce ţi-am spus? Erau din Secret Service! Erau de partea noastră! repetă ea cu o voce tunătoare. M-am gândit că ei ştiu cel mai bine – înţelegi? Nici nu mi-a trecut prin cap că ar… *am crezut că fac un lucru bun*!

— Până când? Până când Boyle a fost omorât şi v-aţi dat seama că aţi fost înşelată? întrebă Lisbeth.

Fără îndoială, lucrurile puteau sta chiar aşa. Însă asta nu explica de ce prima-doamnă continuase să tacă în zilele care urmaseră – sau cum atunci când fusese abordată de Roman – când la Casa Albă se desfăşura o anchetă internă care încerca să afle dacă există vreo legătură între Boyle şi grupul pe care începuseră să-l numească Cei Trei – cum putuse fi atât de naivă încât să nu-şi pună nici măcar o întrebare cu privire la ce avea de vânzare Romanul? În niciun caz nu era specialistă în probleme de siguranţă naţională. De fapt, atât de aproape de data alegerilor – în special atunci când au început să coboare mult în sondaje – singura problemă asupra căreia trebuia să se concentreze *orice* primă-doamnă era să facă tot posibilul să contribuie la obţinerea unui al doilea man…

— Aţi vrut să câştigaţi, izbucni Lisbeth.

— Romanule, eu o să plec, spuse prima-doamnă întorcându-se pe călcâie şi smucind cu degetul mic cureluşa de pe mânerul umbrelei.

— De-asta nu l-aţi denunţat niciodată, nu? Poate că voiaţi să-l credeţi, poate pur şi simplu v-aţi prefăcut că nu pricepeţi. Însă atâta vreme cât promitea să vă ajute cu problemele privitoare la siguranţă – dacă vă putea propulsa înainte în sondaje, doar de data asta…

— M-ai auzit? urlă ea la Roman, aproape izbucnind în lacrimi.

— Şi-au învăţat lecţia cu Boyle, nu? S-au apropiat de dumneavoastră cu o abordare mai subtilă. Şi apoi Boyle a fost împuşcat…

— Romanule, spune-i ca nu am știut! Nu am știut niciodată că vei face asta!

— Așa că au obținut tot ce voiau, adăugă Lisbeth. Un președinte în funcție rămas în urmă în sondaje… lovitura garantată ca urmare a unei tentative de asasinat a unui dement. Dacă totul mergea bine și președintele n-ar fi fost tras înapoi de mulțime, Cei Trei i-ar fi spus la revedere lui Boyle punându-vă în schimb pe dumneavoastră, noul lor membru neștiut, cu mult mai multă influență interioară decât Boyle, la locul potrivit pentru a-i da noi recomandări bune soțului dumnea…

Cu o mișcare rapidă a mâinii sănătoase, Romanul o izbi pe Lisbeth cu tocul pistolului în față. Din buza de sus începu să-i curgă sânge, iar capul îi zvâcni înapoi lovindu-se de piatra funerară. Înecându-se, înghiți ceva mic și zimțat. Pipăindu-și gingia cu limba își dădu seama că era dintele de lângă incisivul din față stânga.

Când acesta i se duse în jos pe gât, Lisbeth se aplecă în față ca și cum i-ar fi venit să vomite, iar apoi icni de două ori scuipând o gură de sânge pe pantofi și pe iarba udă.

La trei kilometri depărtare, se auzi țiuitul vag al unui tren care se apropia.

Holbându-se în pământ în timp ce icnetele îi aduceau tot sângele în cap, Lisbeth nici măcar nu auzi țignalul trenului. Mai mult, în timp ce ploaia făcea să-i curgă din păr, de pe bărbie și de pe nas picături dese și repezi, singurul lucru pe care-l auzi Lisbeth fură pașii Romanului care înainta.

— O să aibă nevoie de o ambulanță, Wes, strigă el calm în întuneric.

Aplecându-se către ceafa lui Lisbeth o apucă de păr, trăgând-o către el.

— Dă-te dracului la o parte! strigă Lisbeth.

— Rămâi în continuare ascuns, Wes! strigă Romanul, trăgând-o și mai tare de păr și dându-se înapoi o jumătate de pas.

Ca și cum voia să-și ia avânt.

Ultimul lucru pe care-l văzu Lisbeth fură picăturile de noroi de pe vârfurile pantofilor negri din piele de vițel ai Romanului. Și rotula genunchiului lui care se înalță cu viteză spre fața ei.

107.

Miroase a antiseptic de spital și a carne de hamburger stricată. Însă în momentul în care Nico își înfige țeava pistolului în cicatricele mele nu mirosul este cel care îmi întoarce stomacul pe dos. Înghit în sec cu atâta greutate de parcă aș avea o cărămidă în gură.

— Cum ai putut să-l ajuți? *Cum ai putut*? întreabă. Măcar îți dai seama ce forțe ale răului ai eliberat astfel?

Ochii îi aleargă dintr-o parte în alta. De două zile nu-și mai ia medicamentele.

— Răspunde-mi! șuieră împingându-mă înapoi cu pistolul.

Nici măcar nu clipește, deși ploaia îi curge în șiroaie pe față. Pierzându-mi echilibrul, mă clatin și intru cu spatele într-un arbust. O creangă ascuțită mă împunge în spate, însă aproape că n-o simt. Simpla vedere a lui Nico, simplul fapt că-l aud vorbindu-mi – mă face să mă trezesc înapoi la pista de curse. Mulțimea vuiește. Manning zâmbește. O sută de mii de fani se ridică în picioare, arătând spre noi și făcându-ne cu mâna. Nouă. Mie. Bondarului. *Poc. Poc. Poc*. Ușile ambulanței se închid în urma lui Boyle.

— Măcar m-asculți? întreabă Nico, iar eu clipesc revenind la realitate.

Are pistolul înfipt în continuare în obrazul meu, dar nu-l simt. Nu simt nimic. De ani buni nu mai simt nimic.

— Unde e Boyle? întreabă.

— Nu șt…

Mâna stângă îi țâșnește precum colții unei cobre și mi se înfige în piept, mă apucă de cămașă și mă trage înspre el. Se învârte spre stânga împingându-mă și cad din nou pe spate într-o băltoacă, împrăștiind apă peste tot în jur. Nico este chiar deasupra mea, călare pe pieptul meu, țintuindu-mi bicepșii cu genunchii fără să-și miște pistolul înfipt în obrazul meu deformat.

— Am găsit biletul pe care l-ai primit, mârâie Nico și văd meniul de la restaurantul chinezesc ițindu-se din buzunarul de la piept al gecii pe care o poartă. *Unde e Boyle*!?

Vreau să-i spun că e fals… ca Romanul… și prima-doamnă… că nu vreau să mor. Însă după opt ani în care mi-am imaginat acest moment, în care mi-am imaginat fiecare minut al confruntării finale cu Nico – ce aș

spune, unde aș sta, cum mi-aș încrucișa brațele, chiar ce aș face dacă ar încerca să se repeadă la mine și să mă lovească… cum m-aș feri în ultimul moment, cum de data asta aș fi pregătit și m-ar rata și cum, mai apoi, înainte ca măcar să-și dea seama ce se întâmplă, m-aș întoarce și l-aș apuca de gât, strângându-l atât de tare, încât l-aș auzi gâfâind și cum aș strânge și mai tare, cu degetele înfigându-mi-se în beregata lui în timp ce ne-am prăbuși la pământ și el m-ar implora din priviri să-i dau drumul – singurele cuvinte care-mi ies de pe buze sunt cele care se află acolo din ziua în care mi-a sfâșiat fața. Singura întrebare la care nici doctorii, nici psihiatrii, nici președintele, nici familia, nici prietenii, nici părinții și nici eu nu am fost în stare să răspundem:

— Nico, izbucnesc eu, de ce mi-ai făcut asta?

Își înalță capul ca și cum înțelesese perfect ce îi spusesem. Apoi se încruntă. Nu auzise niciun cuvânt.

— Știu că ai fost în legătură cu el, spune. De-asta Dumnezeu a îndreptat glonțul spre tine. Ricoșeul. De-asta ai fost rănit.

— Nu-i adevărat! urlu în timp ce simt înăuntru-mi cum se adună un val puternic de furie.

— *Este adevărat*! *Cartea Sorții a fost scrisă*! *Totul se întâmplă dintr-o cauză anume*! rostește convins suflând spre mine aer fierbinte mirosind a pastramă de vită. Ai trecut de partea Fiarei! Glonțul pe care l-ai primit în față – soarta ta este scrisă – asta e voia lui Dumnezeu!

— Nico, te-au mințit!

— Nu-i așa că ai vorbit cu el? *Nu-i așa*!? Vezi… e adevărat! țipă, citind expresia de pe chipul meu și împingându-mi și mai tare pistolul în obraz. Dumnezeu ți-a dat șansa să te căiești și tu ți-ai bătut joc de ea! De-asta El m-a adus aici – să termin treaba pe care a început-o El! Să-ți văd sângele! repetă cu degetul strâns pe trăgaci.

Încerc să mă opun, dar este prea puternic. Nu văd altceva decât silueta lui Nico deasupra mea, lumina din spatele lui, capul lui care mă ferește de ploaie, rozariul din jurul gâtului lui legănându-se ca un ceas de buzunar al unui hipnotizator. Trage siguranța pistolului.

— O să te doară, Wesley.

Mă trage înspre el.

Închid ochii orbit de o rază de lumină care ajunge pe neașteptate la mine, însă nu aud altceva decât…

— Oh, Doamne! O… o ai, șoptește Nico și mâinile încep să-i tremure.

Ochii îi strălucesc în întuneric.

— Ce spui…? *Ce*? întreb nedumerit.

— Nu mi-am dat seama din fotografie… însă de aproape, se bâlbâie uitându-se la fața mea. E atât de evident, repetă. Cicatricele tale! Modul în care se intersectează… modul în care ți-au tăiat carnea… astfel încât una trece prin cealaltă. Ziarele au scris că seamănă cu niște șine de cale ferată, însă de fapt e exact… exact… exact… exact… *o cruce,* rostește dintr-o suflare. Desigur! Sfântă Născătoare de Dumnezeu, cum de nu mi-am…? Nu trebuia să mori în ziua aceea, Wesley – trebuia să te naști din nou! Dându-și capul pe spate și uitându-se la cer, adaugă: Tu L-ai transformat, Doamne, nu-i așa? Prin faptele mele… din voia Ta. Ăsta a fost rolul lui – *purtătorul crucii*, repetă, cu capul ridicat murmurând o rugăciune.

În liniștea care se lăsă brusc, aud vag vocea primei-doamne în depărtare. Lisbeth țipă ceva. Sunt prea departe de mine ca să înțeleg ce vorbesc, însă cu auzul său extraordinar Nico ar trebui să…

Deschide larg ochii, ca și cum și-ar fi auzit propriul nume. Își lasă încet bărbia în jos urmărind…

— Nu-i adevărat, șoptește încordându-și stomacul ca și cum cineva i-a tras un glonț în măruntaie.

Nu aud ce spune Lisbeth, însă după figura lui Nico nu e greu să-mi dau seama.

— Nu… Cei Trei niciodată…

Genunchii lui Nico îmi țintuiesc în continuare brațele, însă greutatea lui – toată presiunea a dispărut și începe să se zguduie din tot corpul. În spatele nostru, la câțiva kilometri depărtare, se aude vuietul stins al unui tren străpungând întinderea.

Lui Nico îi tremură bărbia; ochii i se umplu de lacrimi, își duce mâinile de-o parte și de alta a capului, se apucă de urechi, își lasă capul în jos și începe să se tragă de ele ca și cum ar vrea să și le smulgă.

— Te rog, Doamne, imploră. Spune-mi că mint…

— O să aibă nevoie de o ambulanță, Wes, se aude Romanul urlând în depărtare.

Lisbeth.

Mă smulg din strânsoare și încerc să mă ridic. Nico nu opune nicio rezistență. Alunecând de pe pieptul meu, se prăbușește ca o cârpă pe iarba udă și se ghemuiește cu genunchii la piept. Șaizeci la zero în mai puțin de zece secunde.

— Nu spune asta, Doamne, imploră suspinând și trăgându-se de urechi. Te rog… te rog… nu-Ți întoarce fața de la mine! Ajută-mă să îndeplinesc cuvântul Cărții! *Te rog*!

— Rămâi în continuare ascuns, Wes, se aude strigând Romanul, și mai tare decât înainte.

Împleticindu-mă, mă ridic și mă uit printre ramurile arbuștilor pe aleea pavată străjuită de copaci, străduindu-mă să disting siluetele în lumina slaba. La capătul ei, lângă trunchiul bătrânului curmal, văd numai două siluete în momentul în care Romanul o lovește pe Lisbeth cu genunchiul în față și aceasta cade pe spate. Chiar înapoia lor, prima-doamnă stă cu spatele la mine. Zărind-o, îmi dau seama că ar trebui să simt o furie mistuitoare. Însă când îi văd capul plecat… nu pot simți altceva decât o amărăciune sfâșietoare. Trebuie să ajung la Lis…

— Știu că ești acolo! strigă Romanul batjocoritor.

Pentru prima oară mă enervează cu adevărat.

Lisbeth e în continuare…

— O doare rău, Wes! adaugă Romanul. Întreab-o!

Dau s-o iau la fugă, dar simt că mă trage cineva de pantaloni. Și aud un declic foarte cunoscut.

În spatele meu Nico se ridică din noroi – se pune într-un genunchi, apoi în amândoi – ridicându-se apoi cât e de lung ca o jucărie construită din bucăți. Părul lui scurt și negru este ud și lipit de cap, iar pistolul îi este îndreptat spre pieptul meu.

— Nico, lasă-mă să plec.

— Tu ești purtătorul crucii pentru mine, Wesley, spune el ștergându-și lacrimile. Dumnezeu te-a ales pe tine. Pentru mine.

— Sângerează puternic, Wes! strigă Romanul.

O aud și pe Lisbeth strigând ceva, însă sunt atât de atent la Nico, încât nu înțeleg ce spune.

— Nico, ascultă-mă – știu că i-ai auzit…

— Purtătorul crucii duce greutatea!

Zâmbind ușor își îndreaptă pistolul către tâmplă.

— O să mă prinzi când cad?

— Nico, nu…

— O să mă prinzi când cad, cad, când mă prăbușesc din rai… purtătorul crucii va fi martorul…?

Lasă pistolul în jos apoi îl ridică din nou punându-și-l exact la tâmplă. O

aud pe Lisbeth gemând.

— Dumnezeu te-a trimis să o salvezi și pe ea, nu?

Se uită la mine transfigurat, fără să-și clintească pistolul de la cap.

— Salvează-mă și pe mine, îngerul meu.

În spatele nostru trenul țiuie atât de aproape, încât aproape că ne asurzește. Nico strânge din buze ca să pară că nu plânge. Însă văd cum își încleștează maxilarele. Pentru mine zgomotul e foarte puternic. Pentru el este copleșitor. Cu o privire sălbatică îndreaptă din nou pistolul înspre mine ca să mă împiedice să fug.

Nu-mi pasă.

— Sunt nevinovat, îi spun apropiindu-mă de el.

Știe foarte bine că e un avertisment.

— Nimeni nu e nevinovat, tată.

„Tată?”

— Dumnezeu să aibă milă de fiul meu, continuă el, mișcând pistolul dinspre pieptul meu spre cap, apoi din nou spre piept.

Plânge din nou. Agonizează.

— Înțelegi, tată, nu-i așa? rostește rugător. A trebuit să o fac. Ei mi-au spus… *mama a spus să urmez cuvântul Cărții*! Te rog, spune-mi că înțelegi!

— Da… da, spun punându-i o mână pe umăr. Sigur că înțeleg. Fiule!

Nico izbucnește într-un hohot de râs zgomotos, în timp ce lacrimile îi curg șiroaie pe obraji.

— Mulțumesc, spune stăpânindu-se cu greutate și strângând puternic rozariul în mâna cealaltă. Știam eu… știam că tu o să fii îngerul meu.

Întorcându-mă spre stânga, dau cu ochii de o breșă printre arbuști. Romanul e cu pistolul îndreptat spre Lisbeth.

— Nico, *mișcă-te*! strig trecând în goană pe lângă el. Trebuie să…

Bang!

Sar înapoi în momentul în care pistolul Romanului se declanșează. În josul aleii zeci de scântei luminează brusc zona și apoi dispar.

Alerg cât pot de repede.

Lisbeth țipă deja.

108.

— Nu mă crezi, nu-i așa? îl întrebă Boyle pe Rogo în timp ce dubița albă ieșea în trombă din parcare și intra pe Griffin Road.

— Contează ce cred eu? răspunse Rogo, apucându-se strâns de consola dintre scaunele lor joase și uitându-se afară pe geam. Haide, încearcă oarecum să ușurezi situația.

Dubița zburdă prin intersecția cu Avenue 25, în timp ce Rogo verifică în oglinda laterală să vadă dacă îi urmărește cineva. Până acum totul este liber.

— Tot trebuie să auzi asta, Rogo. Dacă mi se întâmplă ceva… Cineva trebuie să știe ce-au făcut.

— Și nu puteai să scrii o amărâtă de scrisoare unei redacții, ca oricare altul?

Cum Boyle nu-i răspunse, Rogo dădu din cap și se uită iarăși în direcția oglinzii.

Clădirea albă a șerifilor Federali abia dacă se mai distingea ca un punct la orizont.

— Așadar, în tot răstimpul acesta, ai fost inclus în Programul de Protecția Martorilor?

— Ți-am spus, versiunea 2.0. *Volatilizarea martorilor,* clarifică lucrurile Boyle. Nu că ar recunoaște vreodată existența ei. Însă de îndată ce i-am spus lui Manning ce se întâmplă – în mod normal, președintelui îi trebuie numai un telefon ca să facă să se întâmple ceva… Manning a trebuit să dea trei telefoane diferite să mă bage în program.

— Și fac asta de multe ori? Vreau să spun, hai să fim serioși, chiar să-i facă pe membrii familiilor să creadă că toți cei iubiți au murit?

— Cum crezi că guvernul intentează procese în cazurile de terorism împotriva acelor maniaci sinucigași? Crezi că vreunul dintre martorii aceia ar fi vorbi dacă Departamentul de Justiție nu le-ar fi putut garanta pe deplin siguranța? Există o grămadă de bestii în lume, Rogo. Dacă Cei Trei, Cei Patru sau cum își mai spun – dacă ar fi crezut că eram în viață și mă ascundeam, le-ar fi luat gâtul soției și copiilor mei, după care ar fi mers în oraș la o bere.

— Dar să minți oamenii în halul acesta…

— Nu mi-am ales eu viața asta. Cei Trei m-au ales. Și de îndată ce s-a

întâmplat asta, de îndată ce m-au dat deoparte pentru prima-doamnă, asta a devenit singura cale prin care să-mi țin nevasta în siguranță, și copilul – ambii copii – în viața.

— Și totuși, ai fi putut…

— Ce-aș fi putut? Să-mi iau familia să se ascundă împreună cu mine? Să-i supun pe toți acestui risc și să sper că nu se va întâmpla nimic? Singurul loc absolut invulnerabil în care poți să te ascunzi este cel în care nu știe nimeni că te ascunzi. În plus, Cei Trei compromiseră fără niciun fel de ajutor cele mai mari agenții specializate în aplicarea legii prin folosirea bazelor noastre de date pentru uzul propriu și adunaseră mii de dolari în diverse runde de 50 000 pentru informații confidențiale privind atacuri teroriste – toate astea fără ca noi să știm vreodată cine naiba erau.

— Până acum două zile, când au intrat în panică și au pornit pe urmele lui Wes.

— N-au intrat în panică, spuse Boyle în timp ce apăsă ușor pe frână.

La două cvartale în față, cele trei benzi de mers de pe Griffin Road se îngustau într-una singură. Ceva bloca strada.

— E o lucrare la carosabil, ceva? întrebă Boyle, întinzându-și gâtul și chinuindu-se să vadă prin întuneric.

— Cred că-i un accident.

— Ești sigur?

— Aia nu-i o ambulanță?

Boyle dădu din cap aprobator în timp ce mașinile începeau să se vadă, una câte una – o ambulanță, o camionetă de tractare și o mașină argintie avariată într-o parte în urma coliziunii. Boyle se uită rapid spre stânga, căutând deja din ochi străzile laterale.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Rogo.

— Nu, încercam doar să fiu precaut. Refuzând să-și piardă șirul gândurilor, adăugă: Oricum, Cei Trei n-au intrat în panică. Deveniseră lacomi și asta – în mare parte datorită Romanului.

— Deci ceea ce i-a spus prima-doamnă lui Wes era adevărat, spuse Rogo. Că începuseră cu toate indiciile alea mai mici – gazul VX din Siria, taberele de pregătire din Sudan –, iar după aceea s-au folosit de ele ca să-și consolideze credibilitatea până când puteau să descopere amenințările alea monstruoase și să ceară plățile de mai multe milioane de dolari cu care să poată ieși cu toții la pensie.

— Nu, nu, nu. Nu înțelegi? întrebă Boyle, intrând rapid pe singura bandă

disponibilă a traficului și uitându-se încă o dată la ceea ce provocase accidentul.

Însă totul era normal. Ambulanța. Camioneta de tractare. Mașina argintie avariată. Deschizând capacul consolei dintre ei, Boyle verifică o cutie mică de mărimea unui cărțulii cu coperte de carton, după care o închise la fel de repede. Încercase să o ascundă cu cotul, însă Rogo văzu cuvântul „Hornady” scris cu litere roșii luminoase pe marginea cutiei. Crescând în Alabama, cunoștea logoul acesta din partidele de vânătoare ale tatălui său. Cartușele Hornady.

— Îndată ce-i consolidaseră Romanului poziția de informator serios, nici măcar nu mai aveau nevoie de marea amenințare. De ce crezi că lumea e atât de îngrijorată atunci când agențiile lucrează împreună? Romanul și-ar fi adus informația în cadrul Secret Service, după care Micah și O’Shea aveau să-l ajute din nou din avanposturile lor din cadrul FBI și CIA. Acum, fiecare în parte era confirmat de celălalt. Asta e modalitatea în care sunt verificați informatorii: îi verifici informația cu altcineva. Și odată ce toate cele trei agenții sunt de acord, ei bine, ficțiunea devine realitate. Ca în cazul amenințării cu bombă la metroul din orașul New York de-acum câțiva ani – care, deși n-avea la bază niciun sâmbure de adevăr, informatorul tot și-a primit partea. Că tot veni vorba, asta-i singura cale de a ajunge pe I-95?

Rogo confirmă dând din cap și-și ridică o sprânceană.

— Nu înțeleg – ei au inventat totul?

— Nu de la început. Însă odată ce-au construit și i-au consolidat reputația Romanului, au putut să bage și ponturi aiurea și să câștige și mai mulți bani gheață. Iar cu purcoiul ăla de bani – crezi că șase milioane de dolari îți sar așa pur și simplu în poală?

— Dar să inventezi ceva atât de mare…

— E ca și cum ai face să dispară Statuia Libertății – e genul acela de truc magic care-ți iese o dată, după care dispari până să se așeze praful. Așa că atunci când prima lor tentativă…

— *Blackbird.*

— … când au înscenat *Blackbird*-ul, au făcut-o perfect: să păstreze un computer fals NSA și astfel să le pice banii în plasă. Miza era destul de mare ca să ia niște bani serioși, însă spre deosebire de situația în care o clădire avea să sară în aer, dacă atunci Casa Albă se hotăra să nu plătească n-ar fi existat nicio consecință negativă sau suspiciune. Mai apoi, când *Blackbird* a eșuat, iar noi n-am plătit, au fost destul de deștepți ca să-și dea

seama că au nevoie de cineva din interior pentru a se asigura că următoarea solicitare urma să aibă succes.

— Și atunci te-au abordat și te-au amenințat.

— Și-atunci m-au abordat, și m-au amenințat, *și* au încercat să convingă pe cineva și mai sus-pus.

— Însă să creadă că tu sau prima-doamnă veți accepta să vă băgați în asta – cu-atât mai puțin că unul din voi o să fie în măsură să tragă sforile pentru plata a șase milioane de dolari în mod repetat…

— Ai fost vreodată la pescuit, Rogo? Câteodată, ai mai mult succes dacă arunci în apă mai multe undițe cu momeli diferite și vezi la care din ele mușcă. Ăsta-i singurul motiv pentru care ne-au abordat pe amândoi. N-aveau nicio idee cine o să tragă la cârlig, explică Boyle. Însă pentru a face ca *următoarele* lor șase milioane sa devină realitate sau zece milioane după asta, uită-te la orice administrație de la Casa Albă de-a lungul istoriei… Cei mai puternici oameni de-acolo nu sunt cei cu funcții mari. Ci cei la care-și apleacă urechea președintele. Și am avut parte de privilegiul ăsta încă de când aveam douăzeci și trei de ani. Singura persoană care a avut și mai multă priză este cea cu care s-a căsătorit. Indiferent cu ce urmau să vină data viitoare – *dacă ea* era amestecată și credea că o să le fie de ajutor în cazul problemelor de securitate – crede-mă că cererea lor ar fi trecut.

— Totuși, tot nu înțeleg. Odată ce *Blackbird* a picat, n-aveau nevoie cel puțin de *niște* așa-zise rezultate înainte să poată cere așa o sumă mare?

— Și ce crezi c-am fost eu în cazul ăsta? întrebă Boyle.

Rogo se întoarse spre stânga, dar nu spuse niciun cuvânt.

— Rogo, pentru ca planul acesta să aibă succes, oamenii n-aveau nevoie decât să vadă că, fără soluția de compromis, totul o ia razna. Ăsta a fost mesajul pe care l-au trimis Cei Trei – mulțumită celor două gloanțe pe care le-am încasat eu în piept.

De pe scaunul lui, Rogo continuă să-l studieze pe Boyle, care se uita lung la ușile din spate ale ambulanței aflate la mai puțin de o lungime de mașină distanță.

— Cu douăzeci de minute înainte de împușcături, pe site-ul Secret Service a fost trimisă o informație despre un bărbat pe care-l chema Nico Hadrian care planifica să-l asasineze pe președintele Manning la coborârea sa din limuzină la Circuitul Internațional de Viteză de la Daytona. Era semnată „Romanul”. Din momentul acela, orice le-ar fi dat – mai ales când era coroborat cu informațiile FBI și ale CIA – ei bine, știi în ce lume

paranoică trăim. Uită de droguri și de vânzările de arme. Informaţiile sunt asemenea opiului pentru cei din sistemul militar. Iar informațiile cu caracter terorist cu privire la atacurile din țara noastră? E ca și cum ți-ai tipări de unul singur banii, spuse Boyle. Chiar mai bine de-atât, ținând cont de faptul că o abordaseră în taină pe prima-doamnă, nici măcar nu trebuiau să împartă banii în patru.

După ce trecură de ambulanță, amândoi se uitară în stânga și se chinuiră să vadă ceva prin ușile din spate, deschise, ale acesteia, însă înainte să observe că înăuntru nu exista nicio victimă, nicio targă și nici măcar un singur aparat medical, auziră o bufnitură metalică în ușa din spate a dubiței. După care una deasupra. De ambele părți ale mașinii, o jumătate de duzina de șerifi federali în civil năvăliră din camioneta de tractare și din mașina argintie, apropiindu-se și îndreptându-și armele spre geamurile laterale și parbriz. Afară, lângă ușa lui Boyle, un șerif federal cu sprâncene stufoase bătu cu țeava armei în geam.

— Îmi pare rău să te revăd, Boyle. Acum ieși dracului din mașină afară.

109.

— O doare rău, Wes! strigă Romanul în întuneric, în timp ce ploaia îi răpăia pe umbrelă. Întreab-o!

— Wes nu-i tâmpit, șopti Lisbeth, stând în fund pe iarba udă.

Sprijinindu-se cu spatele de piatra funerară celtică, își apăsa cu ambele mâini ochiul, acolo unde Romanul o lovise cu genunchiul în față. Deja putea să simtă cum se umflă. În spate, lângă copac, prima-doamnă se uita cu răceală la Roman.

— De ce m-ai adus aici? întrebă ea.

— Lenore, ăsta nu-i…

— Mi-ai spus că-i vorba de ceva urgent, dar să mă aduci la Wes!

— Lenore!

Prima-doamnă îl studie pe Roman, cu expresia feței neschimbată.

— Te-ai gândit să mă împuști, nu-i așa? întrebă ea.

Lisbeth privi în sus la auzul întrebării.

Întorcându-se spre dreapta, Romanul scrută poteca acoperită cu piatră neregulată, după cum învățase lucrând în Secret Service, împărțind vizual cimitirul în secțiuni mai mici, mult mai ușor de urmărit. O căutare sectorială, după cum i se spunea.

— Fii deșteaptă, Lenore. Dacă voiam să te omor, te-aș fi împușcat în mașină.

— Mai puțin dacă voia să facă să pară că – *puhhh*, spuse Lisbeth, scuipând cu violență particule de salivă spre pământ în timp ce sirena trenului anunța sosirea iminentă a acestuia… că Wes v-a omorât pe dumneavoastră, iar el l-a omorât pe Wes. După care el e eroul și nu mai rămâne nimeni să-l arate cu degetul.

Clătinând din cap, Romanul rămase cu privirea fixată pe arbuștii scunzi.

— Sângerează puternic, Wes!

Prima-doamnă se întoarse spre mormântul lui Boyle, după care se întoarse spre Roman, degetul mic tremurându-i și mai tare pe mânerul umbrelei în timp ce spuse cu o voce joasă și amară:

— Are dreptate, nu-i așa?

— Nu încearcă decât să te scoată din sărite, Lenore.

— Nu, are… *Ai jurat că nimeni nu va fi nici măcar rănit*! izbucni prima-

doamnă.

După care se întoarse spre intrarea principală a cimitirului.

Se auzi un clic metalic.

— Lenore, o avertiză Romanul în timp ce-și ridica arma, dacă mai faci un singur pas, cred că o să avem o problemă gravă.

Ea înțepeni pe loc.

Întorcându-se din nou spre Lisbeth, Romanul trase aer adânc în piept pe nas. Se presupunea că o să fie mai ușor de-atât. Însă dacă Wes rămânea în continuare ascuns… Îndreptându-și cu grijă arma spre Lisbeth, o anunță:

— Vreau să-ți ridici mâna în sus, te rog.

— Ce vrei să spui? întrebă ea, stând încă jos pe pământ.

— *Ridică-ți nenorocita aia de mână,* mârâi Romanul. Cu palma spre mine, adaugă el, ridicându-și palma dreapta, cea bandajată, spre Lisbeth.

Chiar la adăpostul umbrelei, era imposibil să nu observi bandajul alb cu cercul roșu de sânge, perfect rotund, din centrul său. Lisbeth știa ce punea la cale. De îndată ce pe cadavrul său avea să găsească stigmatul – asemenea unei semnături – toată vina avea să fie aruncată asupra lui…

Lisbeth încetă să mai vadă ploaia. Tot corpul începu să-i tremure.

— Ridică mâna aia sus, Lisbeth – sau jur în fața lui Dumnezeu că te împușc în cap.

Îndoindu-și ambele brațe la piept, se uită înspre prima-doamnă, care începuse să se îndepărteze din nou.

— *Lenore,* o avertiză Romanul fără să se întoarcă.

Prima-doamnă se opri.

Lisbeth simți cum pământul ud îi îmbiba pantalonii lipiți de fund. Mâinile încă nu i se mișcară.

— Bine, spuse Romanul, țintind spre capul lui Lisbeth în timp ce trase de cocoșul pistolului. O să-ți trag în ca…

Lisbeth își ridică mâna stângă în aer. Romanul apasă pe trăgaci. Iar arma scoase un zgomot bubuitor, care lăsă în urmă o liniște răsunătoare.

Un șuvoi de sânge țâșni din podul palmei lui Lisbeth, imediat sub încheieturile degetelor. Chiar înainte să simtă durerea și să țipe, sângele îi curgea deja în jos spre încheietura mâinii. Deja în stare de șoc, continua să se uite fix la cercul ars de jur împrejur, de mărimea unei monede de zece cenți, de la ea din palmă ca și cum n-ar fi fost a ei. Când încercă să strângă din mână, o copleși durerea. Mâna i se încețoșă, de parcă avea să dispară încetul cu încetul. Era pe cale să leșine.

Fără niciun cuvânt, Romanul își îndreptă arma spre capul lui Lisbeth, care i se bălăngănea acum.

— *Nu*! țipă o voce familiară din spatele cimitirului.

Romanul și prima-doamnă se întoarseră spre dreapta, urmărind de unde venea vocea de pe aleea încadrată de copaci.

— Nu te atinge de ea! urlă Wes, corpul întrezărindu-i-se ca o siluetă subțire în timp ce ieșea în grabă din tufișuri. Sunt aici.

Exact cum voia Romanul.

110.

Din capătul aleii de piatră, strălucirea palidă ce răzbate de la stâlpul de iluminat aflat la distanță mă ajută să studiez silueta Romanului. Se uită fix la mine, cu arma îndreptată încă spre Lisbeth.

— Asta-i alegerea corectă, Wes, strigă el de la baza copacului.

Vocea sa e calmă, ca și cum am fi la un dineu.

— Lisbeth, mă auzi? strig eu.

E la patruzeci și cinci de metri distanță, încă la pământ. Printre umbrele și ramurile joase ale smochinului indian, nu e nimic mai mult decât un punct negru mic și nedefinit între două morminte.

— E bine, insistă Romanul. Deși, dacă nu vii s-o ajuți, cred că s-ar putea să leșine.

Încearcă să mă facă să mă apropii, iar cu Lisbeth acolo jos, sângerând, n-am de ales.

— Mai întâi, trebuie să verific dacă e teafără, spun eu în timp ce mă îndrept spre aleea de piatră.

Știe că încerc să trag de timp.

— Dă-te înapoi și o să înaintez.

— Du-te dracului, Wes! Întorcându-se spre Lisbeth, își ridică arma.

— Nu! Așteaptă – vin acum!

Grăbindu-mă spre aleea acoperită cu piatră, îmi ridic mâinile în sus ca să știe că vorbesc serios.

Își lasă ușor arma în jos, fără să ia degetul de pe trăgaci.

Dacă aș fi băiat deștept, aș continua să mă uit la el, însă, în timp ce picioarele mi se împleticesc pe potecă printre rândurile de pietre funerare, mă întorc spre prima-doamnă. Ochii ei largi sunt rugători, întregul său corp se află într-o poziție prin care imploră milă. De data asta, lacrimile ei nu sunt false. Dar spre deosebire de mai înainte, nu se uită unde trebuie pentru ajutor.

— N-o lua personal, îmi spune Romanul, urmărindu-mi privirea și uimirea întipărită pe față.

Deplasându-mă spre Lisbeth, uitându-mă pe unde merg, continui să privesc silueta lui Lenore Manning. De opt ani de zile, știe că mă învinovățesc că l-am băgat pe Boyle în limuzina aia. De opt ani de zile, se

uită la ce mi-a mai rămas din faţă şi pretinde că fac parte din familia ei. Cu ocazia zilei mele de naştere, de acum trei ani, când mă tachinau că ar trebui să ies mai des ca să mă întâlnesc cu fete, mersese până acolo încât mă pupase pe obraz – *direct pe cicatrice* – doar ca să-mi arate că n-ar trebui să mai fiu atât de timid. Nu putusem să-i simt buzele din cauza faptului că-mi atingeau punctul mort. Însă gestul îl simţisem pe deplin. Plecând de la birou, plânsesem tot drumul spre casă, uimit de cât fusese de minunată şi plină de consideraţie.

Chiar acum, trecând de o criptă de piatră, aflată în umbră, cu uşi cu vitraliu vopsite în roşu şi albastru, am din nou ochii plini cu lacrimi. Nu de tristeţe. Sau de frică. Ochii mi se închid, storcându-mi lacrimile şi lăsându-le să-mi curgă pe obraji. Sunt lacrimi de furie.

În stânga mea, Lenore Manning îşi ţuguie buzele ca şi cum ar începe să fluiere. E pe cale de a-mi pronunţa numele.

Mă uit la ea, dându-i de înţeles să nu se mai deranjeze.

Până şi în cimitirul ăsta întunecat, ştie să citească pe cineva din staff. Şi asta-i tot ce-am fost eu vreodată. Nu parte a familiei. Nu un prieten. Nici măcar o marionetă rănită pe care ţi-o iei în anturaj ca să-ţi eliberezi conştiinţa de alte tâmpenii pe care le-ai făcut în viaţă. Indiferent de cât de greu îmi este, trebuie să admit că n-am fost niciodată nimic altceva decât unul din staff.

Sunt tentat să urlu, să înjur, să ţip revoltat de ce mi-a făcut. Însă nu-i nevoie. Cu cât mă apropii mai mult, cu-atât mai mult poate să vadă de una singură ce sentimente nutresc faţă de ea. Totu-i adânc întipărit pe faţa mea.

Pentru o secundă, ridică din sprâncene. După care se dă uşor înapoi şi-şi coboară umbrela astfel încât să nu-i mai pot vedea faţa. O iau ca pe o victorie. Lenore Manning înfruntase totul până acum. Însă în momentul ăsta, nu poate să mă înfrunte pe mine.

Dând din cap dezaprobator, mă întorc spre Roman, care este acum la treizeci şi cinci de metri de mine.

— Continuă să mergi, spune el.

Mă opresc. Pe diagonală, în dreapta, între două pietre funerare butucănoase, Lisbeth stă jos în genunchi, strângându-şi mâna însângerată la piept. În lumina albăstruie, misterioasă, pot să-i văd părul ud fleaşcă şi ochiul stâng deja umflat. Aproape c-am ajuns.

— Îmi pare rău, bolboroseşte ea ca şi cum ar fi vina ei.

— Am zis să *continui să mergi,* insistă Romanul.

— *Nu*! îl întrerupe Lisbeth. O să te omoare.

Romanul n-o contrazice.

— Promite-mi c-o lași să plece, spun eu.

— Desigur, spune el.

— Wes! spune Lisbeth, respirând din ce în ce mai greu.

E tot ce poate să facă pentru a rămâne conștientă.

Nu se aud niciun fel de sirene la distanță, nimeni care să se grăbească să ne salveze. Singura modalitate prin care Lisbeth poate să scape de-aici este să continui să merg și să încerc să fac trocul cu el.

Trenul se aude și mai tare, la depărtare. Aud o șoaptă peste umăr. Mă întorc să aud de unde vine zgomotul, însă singurul lucru pe care-l văd este propria reflexie în ochiurile de geam ale criptei, colorate în roșu și albastru. Înăuntru, în spatele sticlei, pot să jur că mișcă ceva.

— Acum auzi fantome? mă tachinează Romanul.

Pe măsură ce șoaptele se aud mai tare, continui să mă apropii de el, pe alee. Abia dacă mai sunt șase metri până la el. Nu mai simt ploaia atât de deasă deasupra capului de îndată ce ajung sub coroana copacului. Ramurile sale se bălăngănesc asemenea degetelor subțiri ale unei păpuși. Sunt atât de aproape, încât pot să văd cum Lisbeth tremură din tot corpul… cum degetul mic al primei-doamne prinde cordeluța umbrelei… și cum Romanul acționează cu degetul mare cocoșul pistolului.

— Perfect, spune el, cu un rânjet fals.

Până să pot măcar să reacționez, se întoarce într-o parte și-și ridică arma. Direct spre inima lui Lisbeth.

111.

— Nu – *nu trage*! strig eu, deja fugind spre el.

Se aude un șuierat extrem de puternic. Însă nu din arma sa. Ci din spatele meu.

Până să-mi dau seama ce se întâmplă, un șuvoi de sânge îi țâșnește din mâna dreaptă, chiar de sub încheieturile degetelor. A fost împușcat. La impact, propria armă a Romanului se lasă în jos.

Cu coada ochiului, o văd pe Lisbeth cum se pocnește peste umăr ca și cum ar omorî un țânțar. Pot să disting ceva de culoare închisă – sânge – care-i curge printre degete, la fel cum țâșnește apa dintr-un perete crăpat. Își ia mâna de pe umăr și și-o duce în sus în fața ochilor. Când vede sângele, se albește la față, iar ochii i se dau peste cap, intrându-i parcă în orbite. E deja inconștientă.

— La dracu', ce mama mă-sii, *la dracu*', strigă Romanul, aplecându-se în față, cu o mișcare bruscă și violentă, ținându-și mâna dreaptă, făcută praf, la piept.

În dreapta sa, prima-doamnă o ia din loc, fugind înapoi spre intrarea principală și dispărând în întuneric. Romanul suferă prea tare ca s-o mai oprească. În podul palmei, gaura nu-i mai mare decât o monedă de un penny. Însă semnătura inconfundabilă a stigmatului e acolo, la poziție.

— *M-ai mințit*! *El e un înger*! țipă Nico de durere din spatele cimitirului, de undeva de deasupra tufișurilor.

Își croiește drum spre noi, prin întuneric, cu arma în față, la vedere, gata pentru lovitura mortală. I se vede numai silueta. Nu pot să-i văd fața. Însă are brațul ferm, întins ca întotdeauna.

— O… o să ajungi în iad, șoptește Romanul în timp ce recurge la arsenalul religios. Ca Iuda, Nico. Ești Iuda acum.

După felul în care clipește Nico, e clar că-l aude. Însă asta nu-l face să încetinească.

— Legile Domnului au o viață mai lungă decât cei care le încalcă! insistă el în timp ce-și adună puterile. *Soarta ți-e rescrisă acum*!

Pe alee, Nico ține rozariul într-o mână și ține cu arma în cealaltă.

— Nico, gândește-te la mama ta! îl imploră Romanul.

Nico dă din cap în timp ce lacrimile îi curg iar în șiroaie pe față.

— Asta fac, mârâie el, însă în timp ce ţinteşte, se aude un zgomot puternic, ca un fâsâit, de undeva din spatele gardului cimitirului.

Pe şinele de cale ferată, un tren de persoane argintiu apare parcă de niciunde, deplasându-se cu o viteză incredibilă. Zgomotul e asurzitor. Urechile îmi pocnesc de la vacuumul produs deodată în aer. Pentru Nico, e de cincizeci de ori mai rău.

Încă se luptă cu zgomotul, strângând din dinţi atunci când apasă pe trăgaci. Însă zgomotul este deja prea puternic. Braţul i se mişcă pentru o jumătate de secundă, împuşcătura şuieră din armă, iar glonţul trece pe lângă umărul Romanului şi spulberă o bucată din scoarţa copacului din vecinătatea sa, făcându-l pe Nico Hadrian să îşi rateze ţinta.

Pe faţa Romanului revine un rânjet chinuit, în timp ce trenul îşi continuă drumul. Abia putând să-şi ţină arma în mâna dreaptă, aruncă umbrela într-o parte şi-şi trece arma în mâna stângă, cea bandajată. După cum îi tremură pumnul drept, e clar că-l doare. Nu-i pasă. Îşi îndreaptă umerii. Îşi fixează genunchii. În momentul în care îşi ridică arma şi ţinteşte, alerg deja spre el. La fel şi Nico, care este la cel puţin nouă metri în spatele meu.

Romanul are timp pentru o singură împuşcătură. Nu încape nicio îndoială cine e mult mai periculos.

Bum!

Când împuşcătura explodează din arma Romanului, e acoperită de zgomotul trenului. În spatele meu, chiar deasupra umărului drept, aud un icnet gutural, din gât, în momentul în care Nico încasează lovitura în piept. Încă mai aleargă spre noi. N-ajunge mai departe. După nici doi paşi, picioarele i se împleticesc, iar ochii săi mult prea apropiaţi se lărgesc de tot, ca nişte cercuri complete. Aplecându-se în faţă şi pierzându-şi echilibrul, corpul i se apropie de pământ. În cădere, scapă rozariul din mână. Nu se mai ridică.

Când Nico se prăbuşeşte la pământ, Romanul îşi întoarce faţa spre mine. Mă pun repede în mişcare. Luându-mi elan, mă izbesc de Roman ca şi cum ar fi un manechin de placare a loviturilor, înconjurându-l cu braţele în jurul umerilor în timp ce mă ciocnesc de el cu viteză maximă. Impactul îl trimite înapoi, spre stânga. Spre surprinderea mea, simt ceva ca şi cum ar avea o placă de metal lipită de piept. A învăţat asta de la Boyle. Vestă antiglonţ. Din fericire, împuşcătura din mână l-a slăbit. Cădem peste umbrela aruncată pe jos, în noroiul din jur. Îl ţin strâns de piept, încălecându-l precum un tăietor de lemne suit pe copacul proaspăt răpus.

În timp ce ne prăvălim la pământ, arma îi zboară din mână în iarba udă. Se lovește cu spatele de rădăcina copacului și apoi dă cu putere cu ceafa de o piatră cu suprafața zimțată și neregulată. Vesta îi e de ajutor când se lovește la spate, însă se strâmbă de durere în momentul în care capul i se izbește de piatră.

Mă sui pe el și, proptindu-i un genunchi în stomac, îl apuc pe Roman cu mâna stângă de gulerul de la cămașă, îl trag spre mine și-l pocnesc cât pot de tare cu dreapta, chiar deasupra ochiului. Capul i se lovește iarăși de piatra aceea neregulată, iar deasupra ochiului stâng i se deschide o rană mică. Strânge din dinți de durere, cu ochii mijiți ca să-și protejeze globul ocular. Plin de adrenalină, îl lovesc din nou, iar tăietura se înroșește și se lărgește și mai mult.

Cu toate astea, ce-i provoacă durere cu adevărat și face ravagii este piatra de sub cap. Cu fiecare pumn încasat, se aude câte un zgomot surd pe măsură ce aceasta sapă prin părul său negru, deasupra cefei. Încă resimțindu-se în urma împușcăturii, își trage mâna stângă, cea bandajată spre cap, încercând să se protejeze de impactul repetat cu piatra.

Dar nu renunț, îl lovesc iarăși. Și iarăși. Asta-i pentru toate operațiile. Și pentru că a trebuit să învăț să mestec pe stânga. Și pentru că nu mai pot să ling ce mi-a rămas pe buze…

Romanul își bagă mâna bandajată între cap și piatră. Cu mâna ridicată în aer, nu-mi dau seama că nu-și protejează capul de impactul cu piatra. Ci că o scoate de-acolo de jos, din noroi.

Oh, la dracu’!

Îl pocnesc cât de tare pot. Romanul își rotește brațul stâng asemenea unei bâte de baseball. În mână ține piatra aceea gri, cu zimți. Mă mișc repede. El se mișcă și mai repede.

Marginea ascuțită a pietrei îmi intră în bărbie asemenea unei lame din vârful unei rachete, făcându-mă să cad spre dreapta și să mă lovesc cu umărul de iarba udă de pe marginea aleii de piatră. Simțind gustul victoriei, Romanul e aproape sus. Proptindu-mă în picioare, mă chinui să mă ridic cât pot de repede, ca să ies de-acolo înainte ca el să poată să…

Mă lovește cu piatra, propriul berbec acum. Și asta e o lovitură puternică – chiar deasupra gâtului la baza craniului. Simt fiecare gram din greutatea pietrei. În timp ce mă poticnesc și mă las în față, fără să pot să-mi încetinesc mișcările, imaginea începe să mi se încețoșeze, după care clipesc din nou. Nu, nu leșina…

Cad în patru labe și pietricelele de pe aleea de piatră îmi intră în carne. Romanul este chiar în spatele meu. Respiră greu, pe nas. Dă cu picioarele în alee, făcând ca o ploaie de pietricele să mă lovească în spate.

— Ești…!

Mă apucă de spatele cămășii. Încerc să mă întorc, însă mă trage prea tare.

— *Ești un om mort*! urlă el, învârtindu-mă în loc ca la proba olimpică de aruncarea ciocanului și împingându-mă înapoi spre cavoul cu piatră șlefuită, cu un grilaj de bare de fier forjat în formă de X care protejează ușile de sticlă colorată în roșu și albastru.

Dacă mă lovesc de grilaj la viteza asta…

Aud un pârâit neplăcut în momentul în care mă lovesc cu coloana de el. O jumătate de duzină de ochiuri de geam se fac praf și pocnesc precum petardele de Crăciun, una chiar acolo unde capul meu se lovește de sticlă. Simt ceva cald și umed pe ceafă. Îmi dau seama că sângerez foarte tare.

În timp ce mă trage înainte, gâtul mi se înmoaie, iar capul mi se lasă pe spate. Ploaia pică cu încetinitorul și simt în ceafă un milion de ace de brad argintii și înghețate. Vederea mi se începoșează din nou. Cerul devine din ce în ce mai…

— Nnnnnnnn, mă aud spunând, luptându-mă să-mi revin în timp ce mă târăște de lângă cavou.

Ținându-mă încă de cămașă, se uită rapid în jur. Lisbeth zace inconștientă. Prima-doamnă a plecat. Nico e prăbușit la pământ. Indiferent de ce pusese la cale inițial, acum Romanul trebuie să improvizeze ceva. Se uită atent de jur împrejur – după care întrezărește o soluție.

Mă trage cu putere, iar eu mă împleticesc, abia putând să mă țin pe picioare. Prinzându-mi capul sub brațul său, Romanul se întoarce cu totul și m-apucă de gât, după care mă trage peste aleea de piatră asemenea unui câine pe care-l scoți cu forța din sufragerie. Își ține încheietura încolăcită atât de strâns în jurul gâtului meu, încât mi-e aproape imposibil să respir. Încerc să mă sprijin în călcâie, însă piciorul drept mi-a alunecat. Cu toate astea, abia când traversăm aleea înțeleg care e destinația noastră. Pe diagonală, în spatele a două pietre funerare gri ale unei familii – soț și soție – văd un petic de iarbă care strălucește și este puțin mai verde decât restul pământului acoperit cu mușchi. La capătul celălalt, peticul de iarbă se rulează asemenea unui covor. Oh, Doamne! Asta-i o mochetă. Acolo unde mă trage – e un mormânt proaspăt săpat.

112.

Târât spre groapă, dau în disperare din picioare, încercând să scap, aproape vomitându-mi mărul lui Adam. Romanul mă strânge și mai tare de gât cu antebrațul, trăgându-mă într-acolo.

— *Dă-mi drumul*! țip eu, apucându-l de braț și încercând să-mi eliberez gâtul din strânsoare.

Nu se mișcă, strângând și mai tare lațul. În timp ce picioarele îmi ies de pe alee, târându-se prin iarba udă și spre mormântul celor doi – soț și soție – dau larg din mâini și picioare – pe pământ, în aer – căutând ceva de care să mă agăț și să mă opresc. La baza pietrelor funerare rectangulare, identice, mă prind de ramura unui tufiș din apropiere. Încerc să mă țin, însă ne mișcăm atât de repede, încât tulpinile ascuțite mi se înfig în palmă. Durerea e prea intensă. Cu un icnet final, Romanul îmi dă drumul și mă împinge în față.

Mormântul proaspăt săpat este chiar în față, însă în timp ce ne strecurăm printre mormintele identice, mă mișc spre stânga și apuc una din pietrele funerare. Degetele mi se strecoară ca niște tarantule prin partea din față, agățându-se în litera „Ț” de la cuvântul „SOȚ”.

Extrem de furios, Romanul întărește și mai mult strânsoarea ca de menghină din jurul gâtului meu. Simt cum mi se umple fața de sânge. Însă nu-mi dau drumul mâinii. El trage și mai tare, iar degetele încep să-mi alunece. Din unghiul în care trage de mine, colțul ascuțit, din granit, al pietrei de căpătâi în formă rectangulară îmi zgârie partea de jos a antebrațului. Romanul trage atât de tare, încât simt că e pe cale să-mi smulgă capul din gât. Umerii mă ard. Vârfurile degetelor încep să-mi alunece. Piatra de granit e oricum alunecoasă de la ploaie.

Întinzându-și piciorul spre partea de sus a gropii, Romanul dă la o parte mocheta verde de deasupra. Mă uit și văd groapa de aproximativ doi metri și zece centimetri… pereții fărâmicioși de pământ…

Îmi vâr degetele și mai adânc în litera sculptată, însă aceasta nu e suficient de adâncă.

Mâna dreaptă a Romanului e îmbibată de sânge și nu se poate folosi de ea din cauza rănii. Fără îndoială, e foarte dureroasă. Însă știe ce este în joc. Aplecându-se înainte și strangulându-mă și mai tare, se lasă cu toată

greutatea pentru a spori efectul. Picioarele încep să-mi alunece ușor pe iarbă. Încerc să trag o gură de aer, însă nu vine nimic – mă ține prea strâns. Mâna îmi este amorțită. Degetele încep să-mi tremure, alunecând din locașul lor. Vederea începe să mi întunece din nou. „Te rog, Doamne, ai grijă de mama și de ta…”

Bang! *Bang*!

Niște pietricele mărunte îmi sar direct în față. Strânsoarea Romanului slăbește. Iar eu cad în iarba udă, tușind în timp ce oxigenul îmi reintră în plămâni.

Deasupra mea, marginea de sus a pietrei funerare a soțului este spulberată de unul din gloanțe. Mă uit la Roman, care se întoarce cu fața spre mine. Ochii săi albaștri clipesc în mod îngrijorător. În cămașă are o gaură nouă, în mijlocul pieptului, însă nicio urmă de sânge. Se clatină și corpul i se lasă spre spate, însă nu pentru mult timp.

În stânga mea, la numai câțiva zeci de centimetri distanță, Lisbeth este în picioare, de-abia respirând, ținând cu mâna rănită arma Romanului. Începe s-o lase în jos, crezând că are câștig de cauză.

— Lisbeth… tușesc eu, luptându-mă să pronunț cuvintele. Are *vestă*!

Sprâncenele lui Lisbeth se ridică brusc în sus.

Mârâind precum un ghepard, Romanul sare înspre ea.

Intrând în panică, Lisbeth ridică arma și apasă pe trăgaci. Se mai aud încă două împușcături. Amândouă îl izbesc pe Roman în piept. Se mișcă atât de repede, încât abia dacă îl încetinesc. La numai câțiva centimetri distanță, se întinde să-i înșface arma. Lisbeth mai apasă încă o dată pe trăgaci, iar în timp ce pistolul explodează, un singur glonț iese și-i sfâșie pielea dintr-o parte a gâtului. E atât de înnebunit de furie, încât nu cred că-l simte. Lisbeth se dă înapoi, abia reușind să țipe. În câteva secunde el este deja peste ea.

Smulgându-i arma din mână, Romanul o apucă de cap ca s-o trântească la pământ. În timp ce cad pe aleea de piatră, Lisbeth se lovește cu capul de beton. Corpul i se înmoaie. Fără să mai riște nimic, Romanul își înfige antebrațul în gâtul femeii. Ea nu se zvârcolește deloc. Brațele îi atârnă neputincioase pe lângă corp.

Scuturându-mă ca să-mi revin, mă ridic în picioare și-mi trec mâinile prin iarbă, pipăind cu degetele pe suprafața neregulată și zimțată a bucății de granit. Într-o astfel de zi, n-aș fi avut nicio șansă împotriva unui agent al Secret Service, cu o condiție fizică bună, un munte de om de un 1,85 și 100

de kilograme. Însă acum Romanul mai are o rană la gât pe lângă cea de la mână. Iar eu țin strâns o bucată mare și ascuțită de granit. În momentul în care mă reped spre el, stă încă aplecat deasupra lui Lisbeth. Nu știu dacă pot să-l răpun. Însă știu că o să-i fac o gaură a dracului de urâtă.

Ridicând bucata aceea mare de piatră cu fețe neregulate și lăsând-o ușor pe spate, strâng din dinți și încep balansul spre ceafa Romanului cu toată forța care mi-a mai rămas. Piatra are forma unei cărămizi rupte în două, cu un punct ascuțit chiar în colț. Îl lovesc chiar lângă ureche. Numai icnetul sau și tot merită efortul – un scheunat din gât, ceva asemănător unui grohăit, pe care nu și-l poate reține.

Spre cinstea lui, deși își duce mâna rapid lângă ureche, nu cade răpus. În loc de asta, își recapătă echilibrul, se răsucește spre mine și se ridică cu greu în picioare. Înainte de asta însă, duc iar mâna înapoi cât pot de mult, lovindu-l cu bucata de granit direct în față. Se clatină în spate și cade în fund. Și totuși, nu renunț. Inspirându-mă din modul lui de acțiune, îl apuc de pieptul cămășii, îl trag spre mine și țintesc tăietura de deasupra capului. După care cu același balans al mâinii îl lovesc din nou. Sângele îi țâșnește rapid.

O dâră de salivă mi se scurge asemenea unui fir de mătase de pe buza de jos. El este motivul pentru care n-o să mai pot vreodată să închid gura, îmi spun în gând și-mi balansez din nou mâna, lovindu-l cu marginea bucății de granit în rana deja deschisă și privind cum sângele îi acoperă partea aceea de față. Ca mie. Ca mie.

Își dă ochii peste cap. Îl lovesc din nou, hotărât să-i lărgesc rana. Dâra de saliva se lasă în jos, iar eu lovesc mai tare ca niciodată. Vreau ca el să știe. Vreau să bleasască ochii și să vadă. Fiecare lovitură îi sfâșie o altă bucată de piele. Vreau ca el să trăiască cu asta. Vreau ca el să-și întoarcă privirea de la *propria reflexie în vitrine*. Vreau ca el să…

Mă opresc chiar aici, cu mâna în aer, cu pieptul urcându-mi și coborându-mi în timp ce-mi trag răsuflarea. Lăsându-mi pumnul în jos, îmi șterg saliva de pe buză și simt cum ploaia îmi curge ca de la robinet din vârful nasului și al bărbiei.

Nu i-aș dori asta nimănui.

Și cu asta, dau drumul cămășii Romanului și-l privesc în timp ce se prăbușește.

Bucata de granit îmi cade din mână, lovindu-se cu un zgomot surd de beton. Mă întorc spre Lisbeth, care încă zace întinsă pe pământ lângă mine.

Are brațul răsucit destul de aiurea deasupra capului. Căzând în genunchi, îi verific capul pieptului. Nu se mișcă.

— Lisbeth, ești…? *Mă auzi*? strig eu, târșâindu-mi genunchii exact lângă ea.

Niciun răspuns.

Oh, Doamne Dumnezeule! Nu. Nu, nu, nu…

O apuc de mână și îi verific pulsul. Nu-i nimic acolo. Fără să mai pierd timpul, îi las capul în jos, pe spate, îi deschid gura și…

— *Phu*!

Mă dau înapoi la acest sunet în timp ce ea tușește violent. Își acoperă gura în mod instinctiv cu mâna dreaptă. Însă mâna stângă – cea cu rana – îi rămâne contorsionată deasupra capului.

Scuipă și scoate niște sunete ca și cum ar vomita în timp ce-i revine sângele în obraji.

— Eș… Ești bine? întreb eu.

Tușește din toți rărunchii. E destul de bine. Uitându-se în stânga și-n dreapta fără să-și miște gâtul, vede corpul Romanului la niciun metru distanță.

— Trebuie să… trebuie…

— Gata, relaxează-te, îi spun eu.

Dă din cap în semn că nu, mult mai insistentă ca niciodată.

— Însă ce s-a… ce-i cu…?

— Ușurel. Gata, l-am învins, OK?

— Nu cu el, Wes… *cu ea.*

Mi se pune un nod în gât în timp ce ploaia măruntă mă bate ușor pe umeri.

— Unde-i prima-doamnă?

113.

Îndreptându-se cu paşi mari spre bloc, cu umbrela încă deasupra capului, prima-doamnă se uită scurt peste umăr. În spatele ei, dinspre cimitir, mai răsunaseră două împuşcături. Glezna i se răsuci la auzul zgomotului. Nu încetini. Împiedicându-se pentru un moment, îşi redobândi rapid echilibrul şi-şi continuă marşul forţat, încă tremurând.

Ştiuse că avea să se termine aşa. Chiar şi când lucrurile păreau în ordine, chiar şi când îşi dăduse seama pentru prima oară cu cine se înhăitase în mod necugetat, ştiuse că n-avea să mai scape niciodată. Nu exista cale de scăpare dintr-o greşeală ca asta.

Încă două împuşcături răsunară, după care încă una, cea finală, al cărei ecou reverberă din spatele copacilor. Tresări la fiecare împuşcătură în parte. Oare ăsta fusese Romanul sau…? Nu voia ca Wes să moară. Pe lângă Boyle, faptul ca Wes fusese şi el împuşcat pe circuitul de curse fusese un lucru peste care ea nu reuşise niciodată să treacă, nici chiar după toţii anii ăştia. De-asta încercase întotdeauna să fie compătimitoare… de-asta nu avusese nimic de obiectat atunci când soţul ei îl adusese înapoi în echipă. Însă acum acest Wes cunoştea adevărul… Dădu din cap. Nu. Ea era cea păcălită. Da, ea era. Şi numai pentru că încercase să facă un bine.

Făcând brusc la dreapta, prima-doamnă dădu colţul, cu tocurile ţăcănind pe caldarâm în timp ce intra în micul spaţiu de parcare ce se întindea pe latura de sud a cimitirului. La ora asta, parcarea era goală – cu excepţia strălucitorului Chevy Suburban de culoare neagră cu care Romanul o adusese încoace.

Grăbindu-se să ajungă la uşa şoferului, o deschise larg şi se sui în maşină, deja repetându-şi în minte versiunea ei de poveste. Cu Nico acolo… cu gaura din mâna lui Lisbeth… partea asta era uşoară. America e fericită să acuze psihopaţi. Şi chiar dacă Wes reuşea să supravieţuiască…

Gândindu-se la toate variantele posibile, se întinse să-şi aranjeze oglinda retrovizoare. După care auzi un şuierat puternic din spate. O arsură în formă de cerc de mărimea unei monede de zece cenţi străpunse podul palmei primei-doamne, iar oglinda retrovizoare se făcu ţăndări. La început, nici măcar n-o simţi. În puţinele cioburi de sticlă rămase, putu să vadă un chip cunoscut pe bancheta din spate, cu degetele încolăcite în jurul unui rozariu.

— Te-am văzut când veneai încoace, spuse Nico, cu voce calmă.

— Oh, Doamne… mâna mea, țipă ea, văzându-și mâna și apucându-și strâns palma ce-i tremura în timp ce durerea arzătoare o cuprindea până la cot.

— Ești mai înaltă decât credeam. Stăteai jos pe durata audierilor, când se stabilea sănătatea mea mintală.

— Te rog, îl imploră ea, cu lacrimile în ochi și cu mâna amorțită de durere. Te rog, nu mă omorî!

Nico nu se mișcă, ținându-și arma, cu mâna dreaptă, în poală.

— M-a surprins să te văd cu Numărul Unu. Cum i-au spus? Romanul? Și el m-a rănit pe mine.

În oglinda sfărâmată, prima-doamnă îl văzu pe Nico cum se uită în jos la partea de sus a cutiei toracice, acolo unde fusese împușcat.

— Da… da, desigur, insistă prima-doamnă. Romanul ne-a rănit pe amândoi, Nico. M-a amenințat – m-a făcut să vin cu el, căci altfel m-ar fi…

— Și Dumnezeu m-a rănit, o întrerupse Nico. Apucă cu mâna stângă rozariul, iar cu degetul mare trecu ușor peste fiecare mărgică de lemn în parte, numărându-le și croindu-și calea spre cea pe care era gravat chipul Fecioarei Maria. Dumnezeu mi-a luat-o pe mama de lângă mine.

— Nico, tu… Vocea îi tremură. Doamne… te rog, Nico… ne-am pierdut cu toții…

— Însă Cei Trei au fost cei care mi l-au luat pe tata, adăugă el în timp ce-și ridică arma și o propti în spatele capului primei-doamne. Asta a fost greșeala mea. Nu soarta. Nu masonii. Cei Trei mi l-au luat. Când m-am alăturat lor… ceea ce am făcut în numele lor… nu înțelegi? Am interpretat greșit Cartea. De-asta Domnul a trebuit să-mi trimită îngerul.

Tremurând necontrolat, prima-doamnă își ridică mâinile sus și se chinui să se uite peste umăr. Dacă ar fi putut să se întoarcă… să-l facă să se uite la fața ei… s-o vadă ca pe-o ființă umană…

— Te rog nu… te rog nu face asta! îl imploră ea, uitându-se la Nico și încercând să-și oprească lacrimile.

Trecuse aproape un deceniu de când nu mai plânsese atât de tare. Încă din ziua în care părăsiseră Casa Albă, când se întorseseră acasă în Florida, ținuseră o mică conferință de presă în propria grădină și-și dăduse seama, după ce plecase toată lumea, că nu rămăsese nimeni în afară de ei să strângă cești goale de cafea ale reporterilor ce erau împrăștiate prin toată curtea din fața casei.

— Nu pot să mor așa, spuse ea printre hohotele de plâns.

Nemișcat, Nico își ținu arma în poziție, țintind spre capul ei.

— Însă n-au fost numai Cei Trei, nu-i așa? Am auzit-o pe reporteră, doctor Manning. Știu. Cei Patru. Asta a spus ea, corect? Unu, Doi, Trei, și tu ești Patru.

— Nico, nu-i adevărat.

— Am auzit-o. Tu ești Numărul Patru.

— Nu… de ce aș fi…?

— Unu, Doi, Trei, tu ești Patru, insistă el, degetele mișcându-i-se de-a lungul a patru mărgele ale rozariului.

— Te rog, Nico, doar ascultă…

— Unu, Doi, Trei, tu ești Patru.

Degetele sale continuară să numere în mod calm, mărgică cu mărgică. Era aproape la jumătatea numărătorii. Numai șaisprezece mărgele și gata. Unu, Doi, Trei, tu ești Patru. Unu, Doi, Trei, tu ești Patru.

— De ce nu m-asculți!? întrebă prima-doamnă printre sughițuri de plâns. Dacă m-ai… pot… pot să te ajut…

— Unu, Doi, Trei, tu ești Patru.

— … Pot… chiar o să pot…

Vocea îi deveni precipitată.

— Pot să-ți spun cum a murit mama ta.

Nico se opri. Își ridică ușor capul și se uită într-o parte, însă expresia de pe chipul lui era la fel de calmă ca întotdeauna.

— Minți.

Degetul i se încolăci în jurul trăgaciului și-l apăsă. Ușor.

Se auzi un șuierat puternic, și un *pfffft* ce răsună ca un pepene galben care explodează. Partea interioară a parbrizului fu împroșcată cu sânge.

Prima-doamnă se lăsă în jos, într-o parte, iar ce-i mai rămăsese din cap lovi volanul.

Aproape fără să ia în seamă ce era în jur, Nico își îndreptă arma spre propria tâmplă.

— Soarta ta sunt eu, doctore Manning. Vin să te duc în iad.

Fără să închidă ochii, apăsă pe trăgaci.

Clic.

Apăsa din nou.

Clic.

„E gol… E gol”, își spuse el, uitându-se fix în jos, la armă. Un râs ușor și

nervos îi ieși din gât. Se uită în sus la plafonul mașinii, după care din nou la armă, a cărei imagine deveni neclară din cauza unui șuvoi de lacrimi.

Bineînțeles. Fusese un test. Ca să-i încerce credința. Semnul lui Dumnezeu.

— Unu, Doi, Trei, tu ești Patru, șopti el, trecându-și degetul mare peste ultima mărgică de lemn și oprindu-l acolo unde era gravat chipul Fecioarei Maria.

Cu un zâmbet pe care nici măcar nu putu să și-l rețină, Nico se uită din nou la plafon, își duse rozariul la buze și-l sărută.

— Mulțumescu-Ți… Mulțumescu-Ți Ție, Doamne! Încercarea, după atâta amar de timp, era desăvârșită. Cartea putea fi în cele din urmă închisă.

114.

La șapte și zece a doua zi dimineață, sub un cer încărcat, stau singur pe bancheta din spate a unui Chevy Suburban negru care miroase suficient de mult a mașină nouă încât să-mi dau seama ca nu face parte din parcul nostru obișnuit de mașini. De obicei, ăsta-i un motiv care să te entuziasmeze. Nu și după noaptea trecută.

Pe scaunele din față, amândoi agenții sunt neplăcut de tăcuți pe toată durata călătoriei. Sigur, m-au băgat puțin în seamă la început: „Te doare capul? Cum te simți?” dar am lucrat destul cu cei din Secret Service ca să știu când au primit ordine să tacă din gură.

În timp ce facem la stânga pe Las Brisas, văd mașinile de la canalele de știri și reporterii transmițând în direct. Atunci când ne văd, se împing ușor în banda galbenă de delimitare a perimetrului de acces, însă agenții de afară îi țin ușor în frâu. În stânga mea, pe măsură ce mașina se îndreaptă spre tufișurile tăiate și îngrijite din fața casei, iar poarta albă și înaltă se deschide larg, o reporteră asiatică relatează ceva: „… Încă o dată: fosta primă-doamnă Lenore Manning…” – însă se dă respectuos în spate ca să ne facă loc.

Tot ceea ce știe mass-media este că ea e moartă, iar Nico e cel care o omorâse. Dacă ar ști în ce fusese băgată… sau ce făcuse… o armată de agenți n-ar fi fost în stare să le țină piept. Cei din Secret Service, pretinzând că n-au niciun indiciu, afirmaseră că, din cauza faptului că Nico încă era în libertate, consideraseră că era mai sigur să mă conducă ei până acolo. E o minciună foarte bună. Iar când agenții îmi bătuseră la ușă azi-dimineață, aproape că o crezusem.

Pe măsură ce poarta se închide ușor în urma noastră, știu că-i mai bine să nu mă întorc și să le dau ocazia să-mi filmeze fața pentru știrile de dimineață – mai ales cu toate tăieturile de pe nas și cu ochiul umflat și vânat.

În loc de asta, studiez aleea pavată cu cărămidă roșie de Chicago care ne duce spre familiara casă zugrăvită în bleu pal. Flancând ambele părți ale Suburbanului, șase agenți pe care nu-i văzusem până să se închidă poarta se asigură că nu s-a strecurat nimeni înăuntru. După care, în timp ce-mi deschid portiera și cobor, se uită cu toții la mine. Spre cinstea lor, își întorc

rapid privirea, ca și când n-ar ști ce se întâmplă. Când vine vorba să localizez privirile ce insistă mai mult decât trebuie, pot să spun că am centura neagră în domeniu. Pe măsură ce mă îndrept spre ușa de la intrare, fiecare dintre ei mai aruncă o privire.

— Wes, ești bine? mă întreabă un agent de culoare cu chelie în timp ce deschide ușa de la intrare și mă poftește înăuntru.

În majoritatea zilelor, agenții nu sunt staționați în casă. Astăzi este altfel.

— Te așteaptă în bibliotecă, așa că, dacă vrei să mă urmezi…

— Știu unde este, spun eu și dau să trec pe lângă el.

Face un pas în lateral, blocându-mi calea.

— Sunt sigur că știi, spune el, aruncându-mi un zâmbet fals.

Ca și agenții de-afară, din fața casei, e îmbrăcat standard în costum și cravată, însă microfonul atașat la rever… aproape că nu l-am observat la început. Este mai subțire decât o biluță mică de argint. Cei care deservesc un fost președinte nu sunt dotați cu astfel de dispozitive. Cu siguranță, nu a venit de la biroul teritorial din Orlando. A venit din D.C.

— Dacă mă urmezi…

Se întoarce în loc, conducându-mă în jos spre holul central, în sufrageria oficială unde trecem pe lângă canapeaua de catifea aurie pe care ieri se aflaseră ochii de sticlă ai lui Leland Manning, de la Madame Tussaud's.

— Uite aici, adăugă agentul, oprindu-se în fața setului dublu de uși înalte din sticlă din partea stângă a camerei. Eu o să fiu chiar aici, spune el, mișcându-se înapoi spre holul principal.

Și nu vrea să mă facă să mă simt mai liniștit.

Uitându-mă la el cum pleacă, mușc din pielea moartă din interiorul obrazului și întind mâna ca să apuc mânerul sferic în formă de vultur american. Însă chiar când simt în palmă vulturul, mânerul se rotește de unul singur, iar ușile se deschid. Eram atât de ocupat ca să mă uit la agent, încât nu l-am văzut. Ne uităm instantaneu unul în ochii celuilalt. De astă dată totuși, în timp ce privesc în ochii căprui cu pata albastru-deschis, nu mai simt lovitura aceea în stomac. Iar el n-o mai ia la fugă.

Stând în cadrul ușii și scărpinându-și cu degetele părul tuns scurt și țepos, Boyle se forțează să afișeze un zâmbet neconvingător. Din ceea ce-mi spusese Rogo noaptea trecută, ar fi trebuit să-mi dau seama că o să fie aici. Cu toate astea, fraier cum sunt, am crezut ca o să fiu primul. Încă o dată, asta-i problema mea dintotdeauna când vine vorba de președinte.

Pășind spre mine și închizând ușa după el, Boyle mă blochează chiar mai

rău decât cei din Secret Service.

— Ascultă, Wes, crezi… uh… ai o secundă la dispoziție?

Președintele mă așteaptă în bibliotecă. Însă pentru prima dată de când m-am lansat pe orbita personală a lui Leland Manning, ei bine, măcar de data asta… poate să mai aștepte.

— Sigur, spun eu.

Boyle dă din cap spre mine în semn de mulțumire și-și coboară degetele cu care-și scărpina creștetul ras în jos spre obraz. Îi vine greu să facă asta.

— Ar fi trebuit să-ți pui o compresă caldă, spune el într-un final.

Văzându-mă nedumerit, adaugă:

— Pentru ochiul tău. Toată lumea crede că, dacă e rece, e mai bună, însă a doua zi, dacă-i caldă, ajută mai mult.

Ridic din umeri că nu-mi pasă cum arăt.

— Apropo, ce face prietena ta? întreabă Boyle.

— Prietena mea?

— Reportera. Am auzit c-a fost împușcată.

— Lisbeth? Mda, a fost împușcată spun eu, uitându-mă la trăsăturile îmbunătățite de operații estetice ale lui Boyle. Din fericire, n-a fost decât la mână.

Boyle dă din cap aprobator, uitându-se rapid la cicatricea veche a stigmatului din centrul palmei sale. Totuși, nu insistă și nu se uită prea mult.

— Wes, îmi… îmi pare rău c-a trebuit să te țin în beznă atâta vreme. În Malaysia, când încercam să ajung la Manning… Toți anii ăștia, am crezut că el ar fi putut fi cel care mi-a făcut-o – așa că să găsesc rebusul acela… să înțeleg că ea era de fapt –, iar după aia când te-am văzut, pur și simplu am intrat în panică. Iar când O'Shea și Micah au început să te urmărească…

Se așteaptă ca eu să-i completez gândul – să țip la el că mă folosise ca momeală în ultimele zile. Să-l fac vinovat de toate minciunile, de toate înșelătoriile… pentru fiecare gram de vinovăție pe care mi-o pusese pe umeri timp de opt ani de zile. Însă în timp ce stau și mă uit la el… în timp ce-i văd cearcănele adânci de sub ochi și linia verticală dintre sprâncene care exprimă durere și suferință… Noaptea trecută, Ron Boyle câștigase. Îi răpusese pe toți – pe Roman… pe Micah și O'Shea… chiar și pe prima-doamnă – toți cei pe care-i vânase de-atâta timp. Însă e dureros să-l vezi acum, cum își linge buzele plin de îngrijorare. Trăsăturile sale nu exprimă bucurie, iar pe chip nu i se citește victoria. La opt ani de la începerea calvarului său, tot ce a rămas din el e un om în vârstă cu o caricatură de nas

și de bărbie căpătate în urma operațiilor, cu niște ochi goi, parcă bântuiți, și un impuls de necontrolat de a verifica fiecare ușă și fereastră din vecinătate, fapt pe care-l face pentru a treia oară de când am început să vorbim.

E destul de rău să suferi. Este cu mult mai rău să suferi de unul singur.

Bărbia mi se încleștează în timp ce încerc să-mi găsesc cuvintele.

— Știi, Ron…

— Wes, nu mă mai compătimi.

— Nu te…

— *Ba chiar asta faci*, insistă el. Stau aici, în fața ochilor tăi, iar tu încă te mai uiți plin de tristețe la mine de parcă aș fi mort. Pot să-ți citesc asta pe față.

Vorbește despre șuvoiul de lacrimi din ochii mei. Dar îl interpretează greșit. Clatin din cap în semn că nu și încerc să-i spun motivul, însă nu pot articula niciun cuvânt.

Mai spune ceva ca să mă facă să mă simt bine, însă nu-l aud. Tot ceea ce aud sunt cuvintele care mi-au rămas în gât. Cuvintele pe care le-am repetat în somn, noaptea – în fiecare noapte – în oglindă în fiecare dimineață, știind bine că n-o să le rostesc niciodată. Până în momentul acesta.

Înghit greu și aud din nou mulțimea de pe circuitul de curse din ziua aceea. Toată lumea e fericită, toată lumea flutură din mâini, până când se aude „poc, poc, poc”, iar acum iată-l, țipătul în Mi minor în timp ce se închid ușile ambulanței. Înghit din nou cu greu și, încetul cu încetul, într-un final, țipetele încep să se atenueze în timp ce primele silabe îmi ies de pe buze.

— Ron, încep eu, respirând greu. Eu… Eu…

— Wes, nu trebuie să…

Clatin din cap și-l întrerup. Greșește. Trebuie s-o fac. Și după aproape zece ani, în timp ce lacrimile îmi curg pe față în jos, am în cele din urmă șansa s-o fac.

— Ron, îmi… îmi pare rău că în ziua aia te-am invitat în limuzină, îi spun eu. Știu că e-o prostie – nu vreau decât – trebuie să știi că-mi pare rău, OK? Îmi pare rău, Ron, pledez eu pe măsură ce vocea mi se înmoaie, iar lacrimile îmi cad pe obraz. Îmi pare rău că te-am chemat acolo, înăuntru.

În fața mea, Boyle nu răspunde. Ridică din umeri și, pentru un moment, arată ca vechiul Boyle care urla la mine în ziua aceea fierbinte de iulie. În timp ce-mi șterg obrajii, continuă să se uite lung la mine, ținând totul în el. Nu pot să-mi dau seama ce-i în sufletul lui. Mai ales atunci când vrea, e de

nepătruns. Însă și cele mai bune fațade crapă în timp.

Își freacă nasul și încearcă să-l ascundă, însă tot pot să-i mai văd tremurul bărbiei și sprâncenele arcuite de supărare.

— Wes, începe el în cele din urmă, indiferent în ce mașină m-ai fi băgat, oricum aveau să-mi tragă glonțul ăla în piept.

Mă uit în sus, chinuindu-mă încă să-mi țin respirația. De-a lungul anilor, maică-mea, Rogo, psihiatrii mei, Manning, până și anchetatorul-șef din cadrul Secret Service îmi spuseseră exact același lucru. Însă Ron Boyle era cel de la care aveam nevoie să-l aud.

În câteva secunde, o tentativă de zâmbet îmi umple fața. Îmi văd chipul reflectat în panourile de sticlă ale ușilor. Zâmbetul e strâmb, frânt și-mi ridică numai unul din obraji. Însă pentru prima dată într-o lungă perioadă de timp, e de ajuns.

Asta e, până când surprind o mișcare și o siluetă familiară de partea cealaltă a sticlei. Cu o răsucire, mânerul sferic cu vulturul din bronz se rotește din nou, iar ușa se deschide în interior, în spatele lui Boyle. Boyle se întoarce, iar eu îmi ridic privirea. Dominându-ne prin statură, președintele Manning își ițește capul pe ușă și mă salută printr-un gest. Coama sa de păr grizonant arată în așa fel încât pot spune că nu a apucat să se spele; albul ochilor îi este plin de vinișoare roșii. Soția lui a murit azi-noapte. N-a dormit nici măcar zece minute.

— Ar trebui să plec, zice Boyle.

Din ce-am auzit noaptea trecută, pentru tot ce s-a întâmplat el dă vina pe Nico și pe Cei Trei. Nu pe Cei Patru.

Pentru asta, Manning o să facă din el un erou. Nu sunt sigur că pot să-l acuz. Însă după cum știe și Manning, modul meu de a trata lucrurile astea este diferit față de al lui Boyle.

Înainte să pot spune ceva, Boyle trece pe lângă mine, mă bate ușor pe umăr și iese din cameră relaxat, ca și cum s-ar duce la prânz. Problema este ca eu sunt cel pe cale de a fi mâncat.

În oricare altă zi, Manning s-ar fi întors pur și simplu în bibliotecă așteptându-se să-l urmez. Astăzi, deschide ușa și mai larg și-mi face semn să intru.

— Iată-te, Wes, spune președintele. Începusem să mă îngrijorez că nu mai vii.

115.

— Apreciez că ai venit aici atât de devreme, Wes.

— Credeți-mă, voiam să vin de-aseară.

Dând sobru din cap și făcându-mi semn spre scaunul din fața biroului său, Manning se întoarce cu spatele la mine și trece în revistă fotografiile înrămate și cărțile cu coperte din piele aliniate pe rafturile de arțar ce ne înconjoară din toate părțile. Sunt fotografii ale sale cu papa, cu ambii președinți Bush, cu Clinton, cu Carter și chiar și cu un băiat de opt ani din Eritreea, care abia dacă avea zece kilograme atunci când Manning îl cunoscuse pe durata uneia dintre primele noastre călătorii în străinătate. Spre deosebire de biroul său, locul în care îi umplem pereții, aici, acasă, își expune numai fotografiile pe care le iubește cel mai mult – cele mai mari succese ale sale –, însă numai după ce mă așez pe scaunul antic Queen Anne îmi dau seama că singura fotografie de pe birou este una cu el împreună cu soția sa.

— Domnule, îmi pare rău de…

— Funeraliile sunt miercuri, spune el, plimbându-și privirea pe rafturi ca și cum cine știe ce răspuns nemaipomenit s-ar fi aflat acolo printre premiile pentru pace, cărămizi de la Hanoi Hilton și gravuri ale Zidului Plângerii.

De partea cealaltă a biroului, și eu mă uit lung – la forma turnată în bronz a pumnului lui Abraham Lincoln care stă pe marginea biroului.

— Ne-ar face plăcere să fii unul dintre cei care vor duce sicriul, Wes.

Nu se uită la mine. Felul sacadat în care vorbește îmi dă de înțeles cât de greu îi este. Felul în care-i tremură mâna în timp ce și-o bagă în buzunar îmi spune același lucru. În calitate de președinte, Leland Manning participase la funeraliile a trei sute doi soldați americani, nouă șefi de state, doi senatori și un papă. Niciuna dintre aceste înmormântări nu-l pregătise să-și îngroape soția.

— Unul dintre cei care duc sicriul? mă mir eu.

— Ea și-a dorit asta, spune el, încercând să se adune. E pe lista ei.

Atunci când președintele și prima-doamnă pleacă de la Casa Albă, ca și cum n-ar fi suficient de deprimați, unul dintre primele lucruri pe care sunt obligați să le facă este să-și facă aranjamentele pentru propriile înmormântări. Funeraliile de stat sunt evenimente naționale care trebuie

pregătite în câteva ore, aproape întotdeauna fără niciun fel de preaviz – ceea ce reprezintă motivul pentru care Pentagonul îi înaintează președintelui o listă cu tot felul de detalii neplăcute: dacă vrei ca trupul tău neînsufleţit să fie depus în Capitoliu, dacă vrei să fii expus vederii publicului larg, dacă vrei să fii înmormântat în grădina bibliotecii sau la Arlington, câţi prieteni, membri ai familiei, demnitari ar trebui să participe, cine ar trebui să ţină discursurile funerare, cine *n-ar trebui* să fie invitat și, desigur, cine ar trebui să fie cei care duc sicriul.

Odată, chiar trimiseseră garda militară de onoare la birourile noastre de la Biblioteca Manning ca să exerseze cărarea sicriului în care aveau să-l ducă în cele din urmă. Încercasem să-l conving pe Manning sa nu vină la birou în ziua aceea. Însă își făcuse apariția și se uitase pe geam în timp ce-i cărau sicriul greu acoperit cu drapelul național în grădina de meditație, din spate. „Se pare că sunt destul de greu”, glumise el, încercând cât putea de bine să nu-i acorde prea multă importanţă. Cu toate astea, fusese tăcut atunci când trecuseră prin fața sa. Acum e și mai tăcut.

— Domnule președinte, nu sunt deloc sigur ca e o idee prea bună. După noaptea trecută…

— Asta a fost dorinţa ei, Wes. Știi asta. Ea a hotărât și tot ea a revenit asupra deciziei, spune el, în timp ce vocea i se întrerupe din nou.

Încearcă din răsputeri să fie puternic – să fie Leul – însă nu pot să nu observ cum se prinde cu putere de spătarul scaunului său din piele maro ca să se sprijine.

Indiferent de ce s-a întâmplat, e vorba totuși de soția lui. Arătând acum ca o cochilie a bărbatului pe care-l știam, oftează și se așază. Stăm amândoi acolo, în tăcere, uitându-ne la pumnul lui Lincoln.

— Secret Service a spus ceva despre Nico? întreb eu în cele din urmă.

— Amprentele lui erau peste tot prin mașină. Sângele de pe bancheta din spate era al lui. Fără îndoială că el a apăsat pe trăgaci, însă în ceea ce privește locul în care a dispărut încă se fac cercetări, explică el. Totuși, dacă-ți faci griji că o să vină după tine, i-am rugat deja pe cei din Secret Service să…

— Nu vine după mine. În niciun caz.

Manning se uită la mine de sus.

— Așadar, la cimitir… ai vorbit cu el?

— Da.

— Ai făcut pace cu el?

— Pace? Nu. Însă… Fac o pauză ca să mă gândesc. Nu mai vine înapoi.

— Bun. Mă bucur pentru tine, Wes. Meriți puțină liniște.

E destul de generos să spună asta, însă e clar că-i cu mintea în cu totul altă parte. Ăsta-i un lucru bun. La fel și eu.

— Domnule, știu că acesta s-ar putea să nu fie cel mai bun moment, însă mă întrebam dacă aș putea… Mă opresc chiar aici, reamintindu-mi că n-am nevoie de permisiunea sa. Mă uit în sus, mutându-mi privirea de la pumnul lui Lincoln. Aș vrea să vorbesc cu dumneavoastră despre situația mea.

— Ce situație?

— Slujba mea, domnule președinte.

— Desigur, desigur – nicio… desigur, spune el, prins în mod clar cu garda jos.

— M-am gândit ca în condițiile…

— Nu trebuie s-o spui, Wes. Indiferent de rezultatul final, pentru noi încă faci parte din familie. Așa că dacă te întrebai dacă slujba e încă a ta…

— De fapt, domnule președinte, mă gândeam că e timpul să plec de-aici.

Ne uităm unul în ochii celuilalt, însă nu clipește. Cred că este cel mai șocat de faptul că n-a fost o întrebare.

În cele din urmă, izbucnește într-un hohot scurt de râs.

— Bravo ție, Wes, spune el, arătând spre mine cu degetul. Știi, mă așteptam demult timp să spui asta.

— Apreciez asta, domnule.

— Iar dacă ai nevoie de ajutor sa-ți găsești o slujbă sau de o recomandare, sau de ceva de genul ăsta… nu uita, pe toate plicurile și hârtia mea de scris încă mai scrie „Președinte”, și hai să sperăm că încă mai sunt câteva persoane pe care să le impresioneze asta.

— Sunt sigur că mai sunt, domnule, spun, râzând la rândul meu. Vă mulțumesc, domnule președinte.

După modul în care dă din cap spre mine – asemenea unui tată mândru – acesta este un moment cu-adevărat plăcut. Un moment plin de căldură. Și momentul perfect ca eu să plec. Însă nu pot. Nu încă. Nu până când nu aflu ce trebuie să aflu.

— Deci ce intenționezi să faci în continuare? întreabă el.

Nu-i răspund. Schimbându-mi poziția în scaun, îmi spun s-o las baltă.

— Wes, ai vreun plan pen…?

— Dumneavoastră ați știut? izbucnesc eu.

Își ridică o sprânceană.

— Poftim?

Mă uit în ochii lui încercând să nu arăt, acestea sunt cele mai dificile trei cuvinte care mi-au ieșit vreodată de pe buze. Pregătindu-mă pentru ce poate fi mai rău, întreb din nou:

— Știați despre prima-doamnă? Despre soția dumneavoastră?

Stând în fața mea, își ține degetele de la mâini împreunate, sprijinite pe birou. Îi cunosc temperamentul. Scânteia s-a aprins, însă cum stă acolo și mă privește e clar că explozia n-o să se producă niciodată. Buzele i se despart, iar degetele i se eliberează din strânsoarea inițială. Nu e nervos. E doar rănit.

— După tot ce-am făcut împreună – chiar crezi asta? întreabă el.

Mă fac mic în scaun, simțindu-mă de trei centimetri înălțime.

Dar asta nu înseamnă că nu-mi găsesc răspunsul.

— Am văzut careul de cuvinte încrucișate – cu lista pe care ați întocmit-o – și chiar din primele zile, erați în mod evident îngrijorat. Deci asta a…? Știați că dumneaei era Numărul Patru?

Ajuns aici, are tot dreptul să fie supărat pe mine, să-mi argumenteze că ea a fost păcălită și că era nevinovată. Însă nu face altceva decât să stea acolo, răvășit de întrebare.

— Wes, n-o cataloga drept Lady Macbeth. A făcut destule lucruri, dar n-a fost niciodată o minte diabolică.

— Am văzut-o aseară. Chiar și în cea mai bună lumină – chiar dacă n-ar fi știut cine era Romanul atunci când o abordase prima oară – odată ce Boyle fusese împușcat, toți anii ăștia, și să nu spună *nimic*? Nu prea seamănă cu o persoană care a fost manipulată.

— Și nu spun că a fost. Ideea mea este pur și simplu că ceea ce ai găsit tu în cuvintele alea încrucișate… până și ce ai văzut cu ochii tăi… Își duce mâna la gură și-și drege vocea. Nu sunt tâmpit, Wes. Lenore este soția mea. Sunt perfect conștient de slăbiciunile ei. Iar când a venit vorba să rămână în marele castel alb – haide, fiule, ai văzut-o și tu. Ai fost acolo cu noi – când ești atât de sus, când te uiți în jos de deasupra norilor, singurul lucru care a speriat-o a fost că pierde înălțime și cade pe pământ.

— Asta nu-i dădea dreptul să…

— N-o apăr acum, spune Manning, practic pledând ca să mă facă să înțeleg ce l-a ținut în mod clar treaz toată noaptea.

Nu poate împărtăși asta nimănui din Secret Service și nimănui altcuiva din staff. În afară de soția lui, nu are pe nimeni cui să se confeseze în afară

de mine.

— Știi cât de disperată era. Toată lumea mai voia un mandat. Toată lumea. Inclusiv tu, Wes.

— Însă ceea ce ați spus… despre nori și că-i știați slăbiciunile… dacă știați toate astea…

— N-am știut nimic! strigă el în timp ce i se înroșesc urechile. Știam că era speriată. Știam că era paranoică. Știam că în primele zile obișnuia să le dea detalii reporterilor, precum controversa aia de ordin intern de la începuturi, sau faptul că nu fusese consultată cu privire la redecorarea Biroului Oval – căci era convinsă că, dacă ar fi putut să-i facă să o simpatizeze, aceștia nu ne-ar fi obligat să plecăm de-acolo și să ne retragem de tot. Așa că da – partea *aia* o știam. Își lasă capul în jos și-și masează fruntea. Însă, adaugă, n-am crezut *niciodată* că o să se lase târâtă în ceva de genul acesta.

Dau din cap ca și cum aș înțelege. Însă nu-i așa.

— După ce ați predat funcția și totul s-a calmat, de ce…? Caut să găsesc niște cuvinte mai puțin dure, însă nu e nicio altă modalitate s-o spun. De ce ați mai rămas cu ea?

— E soția mea, Wes. A fost alături de mine încă de pe vremea când făceam afișe de mână în garajul mamei mele. Încă de când…

Ridicându-și capul într-un final, închide ochii, luptându-se din răsputeri să-și recapete calmul.

— Aș fi vrut să-i fi pus întrebarea asta lui Jackie Kennedy sau lui Pat Nixon, sau chiar familiei Clinton.

Se uită din nou la fotografiile prietenilor săi, președinții.

— Totul e ușor… până când devine complicat.

— Așadar, atunci când Boyle a fost împușcat…

Se uită fix la mine pe măsură ce rostesc cuvintele. Nu trebuie să-mi spună nimic. Însă știe ce i-am dat în toți anii ăștia. Și că acesta-i singurul lucru pe care i l-am cerut vreodată în schimb.

— Știam că s-ar putea să se întâmple, însă n-aveam nicio idee când, spune el fără ca măcar să ezite. Boyle m-a abordat cu câteva săptămâni înainte și mi-a spus despre oferta pe care i-o făcuseră Cei Trei. De acolo… ei bine, știi cât de repede se mișcă cei din Secret Service. I-au dat o vestă, au băgat în ambulanță sânge din grupa lui sangvină, și-au făcut ce-au putut să-l țină departe de mine.

— Până când l-am băgat în limuzină.

— Până când Nico i-a tras câte un glonț în mână și în piept, spune el, întorcând-se cu fața la mine. De acolo, l-au dus în grabă la sediul Șerifilor Federali, cei care i-au acordat primul ajutor, l-au plimbat din oraș în oraș și l-au băgat direct în cele mai înalte niveluri ale WITSEC. Firește, nu voia să meargă, însă își cunoștea alternativele. Chiar dacă programul distruge familii, salvează mai multe vieți decât crezi.

Dau din cap aprobator, în timp ce președintele se ridică din scaunul său supradimensionat. După modul în care se sprijină pe mânerele scaunului ajutându-se să se ridice, e mult mai obosit decât lasă să se vadă. Însă nu-mi cere să plec.

— Dacă te face să te simți mai bine, Wes, cred că regretă asta. Îndeosebi ce s-a întâmplat cu tine.

— Apreciez asta, îi spun eu, încercând să mă arăt măgulit.

Mă studiază cu atenție. Mă pricep să-l citesc. El se pricepe chiar și mai bine să mă citească.

— Nu spun doar așa, Wes.

— Domnule președinte, n-am crezut niciodată altce…

— Ne rugam împreună înainte să mergem la culcare. Știai asta? Că ăsta era ritualul nostru – chiar de când ne-am căsătorit? explică el. Și în primul rând că s-a rugat pentru tine în fiecare noapte?

Greșeala numărul unu pe care majoritatea oamenilor o fac atunci când se întâlnesc cu președintele este că încercă întotdeauna să extindă conversația. E un moment unic în viață, așa că sunt dispuși să spună cele mai mari tâmpenii numai ca să-l facă să dureze cât mai mult.

Mă ridic de pe scaun și mă îndrept spre ușă.

— Chiar trebuie să plec, domnule.

— Înțeleg. Mergi și fă ceea ce trebuie să faci, spune el, în timp ce se duce pe partea cealaltă a biroului. Totuși, o să-ți spun ceva, adaugă el, în timp ce mă duc spre ușă. Îmi pare bine că te-a pus pe lista celor care urmează să-i ducă sicriul. Se oprește și trage aer în piept. Ar trebui să fie dusă numai de cei din familie.

La jumătatea drumului spre ușă, mă întorc. O să reții aceste cuvinte pentru tot restul vieții mele.

Însă asta nu înseamnă că le și cred.

Se întinde ca să dăm noroc și am parte și de o strângere completă a mâinii cu două palme, pe care de obicei o păstrează pentru șefii de state și donatorii de bani de nivel prezidențial. Merge până într-acolo încât o

lungește un moment, acoperindu-mi o parte a încheieturii.

Poate că nu-i spusese nimeni nimic. Poate că-și dăduse singur seama. Din câte știu eu, ea ar fi putut chiar să-i fi spus totul fără ocolișuri. Însă un lucru e clar – și-i singurul lucru pe care l-a spus și care nu poate fi pus la îndoială: Leland Manning nu e tâmpit. Știa că Boyle plănuia să-i refuze pe Cei Trei. Așa că atunci când Boyle a fost răpus, trebuie să fi suspectat că ei ar fi putut să ajungă la cineva și mai puternic.

În timp ce trec prin sufragerie și mă îndrept spre ușa de la intrare, văd imensa fotografie alb-negru a priveliștii din spatele biroului său de la Biroul Oval. Sigur, cei patru ani au fost minunați, însă pentru el, ar fi fost și mai bine să mai aibă parte de încă patru.

— Anunță-mă dacă ai vreodată nevoie de *ceva*, strigă președintele din sufragerie.

Îi fac un semn de la revedere și îi spun un ultim mulțumesc.

Leul cel Laș poate că nu are curaj. Însă, în mod sigur, are creier.

Știe că mi-am petrecut o grămadă de timp cu o reporteră. Știe că ea așteaptă telefonul meu. Și, ce-i și mai important, știe că atunci când vine vorba de abilitatea politică, cea mai bună atingere e atunci când n-o simți deloc.

De opt ani de zile nu simt nimic. Însă acum o simt întru totul.

— Ai obținut ce ți-ai dorit? întreabă agentul chel în timp ce deschide ușa de la intrare.

— Cred ca da.

După ce ies afară, îmi scot telefonul din buzunar, tastez numărul camerei ei de la spital și mă îndrept spre poarta pe aleea din cărămidă roșie. Atunci când Herbert Hoover a plecat de la Casa Albă, a spus că cel mai mare serviciu al unui fost președinte este să se retragă din politică și din viața publică. E timpul ca și eu să fac la fel.

— Ai vorbit cu el? întreabă Lisbeth, răspunzând de la primul țârâit.

— Bineînțeles c-am vorbit cu el.

— Și?

La început, nu-i răspund.

— Haide, Wes, nu mai e de mult vorba de rubrica de mondenități. Ce crezi despre Manning?

În capătul aleii, lângă garaj, șase agenți noi mă privesc cu atenție în timp ce acela care se află cel mai aproape de mine încearcă să mă conducă spre Suburban. Afară, în fața porții, haita de reporteri dă neconsolată din cap pe

când se cațără cu camerele video ca să transmită reportaje în onoarea răpusei prime-doamne. Odată cu moartea ei, vine și valul inevitabil de tristețe și de sprijin din partea comentatorilor care-și petrecuseră întreaga lor carieră sfâșiind-o în bucăți. Aproape că pot să le aud vocile șoptite, pline de respect. Spunând că au iubit-o. Ca și telespectatorii lor au iubit-o. Că întreaga lume a iubit-o. Tot ce trebuie să fac este să-mi țin gura închisă.

— E OK, spune Lisbeth. Știe ce-o să facă presa cu viața mea, dacă eu voi fi cel care dezvăluie acest secret. N-o să le spun nimic altceva decât să accepte povestea originală.

— Însă cum rămâne cu…?

— Tu deja ți-ai dus bătălia, Wes. Nimeni nu poate să-ți ceară mai mult decât atât.

Îmi duc telefonul aproape de gură și-mi reamintesc că fiecare oportunitate pe care am avut-o în viață a venit din partea soților Manning. Cuvintele mele nu sunt decât o șoaptă.

— Trimite-le prin laptop. Vreau ca tu s-o scrii. Oamenii trebuie să știe ce-a făcut ea.

Lisbeth tace, dându-mi răgaz să retractez ce-am spus.

— Ești sigur? întrebă ea în cele din urmă, în timp ce un agent al Secret Service cu un nas cârn deschide ușa din spate a Suburbanului.

Ignorându-l, trec de mașină și mă îndrept direct spre poarta înaltă de lemn și spre mulțimea din ce în ce mai mare de persoane care se tânguiesc afară.

— Și, Lisbeth? spun în timp ce împing poarta, iar aparatele de fotografiat îmi taie drumul. Nu ascunde nimic.

116.

Două săptămâni mai târziu

O zăpadă neobișnuită pentru Italia cădea din cerul acoperit întunecat în timp ce bărbatul traversă Via Mazzarino și-și coborî bărbia spre reverele hainei sale de lână. Părul său scurt era blond acum, însă el continua să fie atent la tot ce mișcă în timp ce se apropia de Sant'Agata de' Goti, biserica din secolul al V-lea ce părea să se ascundă pe străduța îngustă pavată cu piatră.

Trecând de poarta din față fără să intre înăuntru, își aruncă privirea în sus la fațadă. Basorelieful de deasupra ușii reprezenta o străveche sculptură în piatră a Sfintei Agatha care-și ținea pieptul tăiat pe o tavă, victimă a călăilor ce se năpustiseră asupra ei atunci când refuzase să renunțe la credința ei.

— Slavă Domnului, șopti bărbatul în timp ce o luă brusc la dreapta, urmând semnele ce dădeau spre intrarea laterală de pe Via Panisperna.

Urcă în tăcere pe aleea din cărămidă acoperită de un strat subțire de zăpadă.

La capătul aleii, își șterse picioarele pe covorașul de la intrare, împinse și deschise ușile duble de culoare maro și tresări când balamale vechi scârțâiră. Înăuntru, mirosul de lemn umed și de lumânări de trandafir îl întâmpină și-l transportă cu gândul înapoi în timp la vechea biserică de piatră în care crescuse, la iernile din Wisconsin din copilăria sa, la ziua în care murise mama lui.

Balamalele scârțâiră din nou – și el tresări din nou – când ușa se închise trântindu-se în urma sa. Fără să mai piardă timpul, bărbatul cercetă din priviri stranele goale, se uită spre altarul gol după care-și aruncă privirea printre coloanele orientale de granit ce demarcau culoarul central. Nu se vedea nimeni. Își îngustă ochii și ascultă. Singurul lucru pe care-l auzi fu o singură șoaptă abia perceptibilă. „Slavă Lui." Exact cum trebuia să fie.

Simțind cât de tare îi bate inima în piept, o luă la goană spre destinația sa, urmând culorile șterse ale podelei acoperite cu mozaic spre scaunul înalt de mahon din partea dreaptă, mai îndepărtată a altarului.

Pe măsură ce se apropia, urmări șoapta slabă de dinăuntru. Nu mai

fusese niciodată aici înainte, însă când văzuse fotografia din broșura de călătorie știuse că trebuie să aibă întotdeauna încredere în soartă.

Își descheie nasturii de la haină, uitându-se în jur, apoi îngenunche în fața jilțului de mahon. Șoaptele nu se mai auziră. Dintr-o deschizătură pătrată a cabinei, o draperie mică purpurie fu trasă într-o parte, iar preotul dinăuntru încetă să se mai roage.

Abia atunci, în liniștea apăsătoare din biserica goală Sant'Agata de' Goti, Nico își lăsă capul în jos spre confesional.

— Binecuvântează-mă, părinte, pentru c-am păcătuit. A trecut…

— Hai să mergem, Nico – n-o mai lungi! strigă supraveghetorul înalt cu respirația mirosindu-i a ceapă dulce.

Uitându-se peste umăr, Nico zări mocheta de culoare bej, amvonul din stejar ieftin și cele douăsprezece scaune metalice rabatabile din micuța capelă de la etajul patru al Pavilionului John Howard de la St. Elizabeths, și-și concentră privirea asupra celor doi supraveghetori care-l așteptau lângă singura ușă a încăperii. Trecuseră aproape două săptămâni de când îl găsiseră în Wisconsin. Însă datorită unui nou avocat, pentru prima oară în toți anii ăștia avea în sfârșit dreptul să meargă la capelă.

Fără niciun cuvânt, Nico se întoarse înapoi spre crucea de lemn prinsă pe peretele frontal, de altfel gol, al încăperii. În câteva secunde, mocheta, amvonul și scaunele mai dispărură încă o dată și fură înlocuite de podeaua acoperită cu mozaic, de băncile vechi și de confesionalul din mahon. Exact ca acelea din broșura pe care i-o dăduse avocatul.

— … A trecut mult prea mult timp de la ultima mea confesiune.

Lua o gură zdravănă din aerul impregnat cu mirosul de lumânări de trandafir – mirosul dulceag pe care-l simțea întotdeauna și la mama sa – și-și închise ochii. Restul veni de la sine. Dumnezeu îi asigurase un sfârșit. Și-l adusese înapoi acasă pentru un nou început.

EPILOG

Cele mai mari răni din viaţă
sunt cele pe care ţi le faci singur.

Preşedintele Bill Clinton

Palm Beach, Florida

— Sunteți singur? întreabă chelnerița, apropiindu-se de masa mea din colțul micii curți interioare a cafenelei în aer liber.

— De fapt, trebuie să mai vină cineva, îi spun eu în timp ce-mi pune un pahar de apă pe șervetul din fața mea, ca să nu-l ia vântul.

Suntem la cel puțin trei cvartale distanță de ocean, însă din cauza faptului că strada e atât de îngustă, întotdeauna se produce o briză ușoară.

— Mai doriți și altceva de băut în afară de…?

Femeia înțepenește când mă uit în sus. E pentru prima oară când îmi vede fața. Spre cinstea ei, își revine rapid, zâmbindu-mi fals – însă răul e deja făcut.

— Stai… tu ești tipul ăla, spune ea, deodată entuziasmată.

— Poftim?

— Știi, cu chestia aia… cu președintele… tu ai fost, nu-i așa?

Ridic privirea, dând din cap aprobator în cel mai ușor mod posibil.

Studiindu-mă un moment, zâmbește ușor, își bagă după ureche o șuviță din părul ei negru și întins, și se îndreaptă cu calm spre bucătărie.

— Sfinte Doamne, ce-a fost *asta*? întreabă o voce familiară de pe trotuar.

În stânga mea, Rogo se grăbește spre gărduleţul de fier forjat ce înconjoară gradina în aer liber.

— Rogo, nu sări…

Până s-o spun, își aruncă un picior peste gard, se sprijină pe el și sare direct în scaunul din fața mea.

— Nu poți să folosești ușa ca restul bipezilor? îl întreb eu.

— Nu, nu, nu – nu schimba vorba. Ce-a fost cu rendez-vous-ul ăla cu chelnerița?

— Rendez-vous?

— N-o face pe prostul cu mine, Ethel… am văzut eu – căutătura aia lungă… Șmecheria cu părul… cum și-a făcut un telefon, ținându-și degetul mare la ureche, iar pe cel mic la gura, șoptindu-ți: „Sună-mă”.

— N-a fost niciun telefon.

— Te-a recunoscut, nu-i așa?

— Poți te rog să încetezi?

— Unde te-a văzut, la *60 Minutes*? Asta e, nu-i așa? Fetele îl iubesc pe Morley Safer.

— Rogo…

— Nu te pune cu mine, Wes – asta-i o chestie pe care nu poți s-o negi: O chelneriță poate să-ți facă dimineața mai frumoasă sau să ți-o distrugă. Citește mesajul. Asta încearcă să ți-o facă frumoasă. Să ți-o facă. Să ți-oooo faaaaacă, șoptește el, dându-și ochii peste cap, în timp ce se întinde și ia repede o gură de apă din paharul meu. Văzând și meniul pe care-l am în față, adaugă: Au fajitas aici?

— E un loc cu panini.

— Panini?

— Știi, cu pâine și…

— Îmi pare rău, dar ai cumva crampe la ovare?

Nu râd, iar el învârte paiul din pahar, fără să-și ia ochii de la mine. Chiar aici, știu de fapt ce vrea.

— E OK, Rogo. Nu trebuie să te folosești de fiecare ocazie ca să încerci să mă înveselești.

— Nu încerc deloc să te înveselesc, insistă el.

Învârte iarăși paiul în timp ce chelnerița se întoarce cu șervet de hârtie și cu niște tacâmuri. Nu spune nimic când i le pune în față. Când femeia pleacă, mă uit și eu la el.

— Încă mai încerci să te gândești la nu știu ce replică deșteaptă ca să mă faci fericit? îl întreb.

— Așa era până în momentul în care ai *distrus-o*, se îmbufnează el, aruncându-și paiul în paharul său de apă ca pe o minisuliță.

Văzând că tot nu râd, dă din cap dezaprobator, renunțând în cele din urmă.

— Știi ceva, nu ești deloc o persoană amuzantă.

— Și asta-i tot? Asta-i cea mai bună replică a ta?

— *Și*, adaugă el, îndreptându-și un deget spre mine. Și… și… *și*… Se

întrerupe. Haide, se vaită el, doar zâmbește și tu puțin – te rog. Dacă faci asta, o să comand un suc de portocale și o să-i fac chelneriței șmecheria aia cu râsul fals pe care-l scot pe nas. Arde ca soarele. O să-ți placă.

— Câtă generozitate din partea ta, Rogo! N-am nevoie decât – decât să-mi dai puțin timp.

— Și despre ce crezi c-a fost vorba de două săptămâni încoace? Pierzi timpul și ești atât de plictisit, de parcă ar fi vorba de nu știu ce eveniment olimpic. Vreau să spun că nu-i ca și cum viața ta ar fi de tot rahatul: o să ai parte de o grămadă de interviuri, o să-ți atribuie tot meritul pentru c-ai fost adevăratul erou în ziua aia, *iar chelnerița asta* semifierbinte te recunoaște și-ți aduce apă cu feliuțe de lămâie în ea. Ai avut parte de cele mai tari paisprezece zile din viața ta. Gata cu „vai de mine” și altele de genul ăsta.

— Nu-i vorba de „vai de mine”. E vorba doar…

— … că ești trist să vezi cum se alege praful de ei. Am auzit discursul de ieri, și de alaltăieri și de răsalaltăieri: *Ți-au dat atât de multe oportunități. Te simți ca Benedict Arnold.* Te înțeleg, Wes. Chiar așa e. Însă exact cum au spus toți cei de la tine de la muncă – singurul lucru pe care soții Manning *nu* ți l-au dat a fost șansa de a alege. Castelul ăla în care te aflai era de nisip.

Mă uit fix la pietonii care trec pe trotuar pe lângă noi.

— Știu. Însă chiar și așa… am stat alături de Manning aproape zece ani. Am fost acolo înainte ca el să ajungă la birou și n-am plecat până când nu se îndrepta spre scările de la dormitor. Și nu doar în timpul săptămânii. *Ci în fiecare zi.* Timp de aproape *zece* ani! Știi ce însea…? Închid ochii, refuzând s-o spun. N-am fost la nunta surorii tale; la a treizecea aniversare a căsătoriei părinților mei eram în Ucraina; fostul meu coleg de cameră de la facultate are un copil și n-am fost încă să-l văd.

— E o *fetiță*, însă nu te simți vinovat.

— Asta-i ideea, Rogo, de a trece de la *fiecare zi în parte* la *niciodată*… Nu am renunțat numai la slujbă. Am renunțat… mă simt de parcă am renunțat la întreaga mea viață.

Rogo clatină din cap dezaprobator, dând de înțeles că îmi scapă esențialul.

— N-ai jucat niciodată Uno? întreabă el calm. Câteodată trebuie să-ți pierzi toate cărțile ca să câștigi.

Uitându-mă în jos la apa din față, văd cum cuburile de gheață plutesc și se mișcă în sus și-n jos, trosnind în paharul înalt.

— Știi că am dreptate, spune Rogo.

Un cub de gheață se sparge de jos în sus ca străbătut de un fulger. Pe măsură ce se face bucăți, cuburile de deasupra cad și ele împreună cu acesta.

— Trebuie să privești toată chestia asta astfel, adaugă Rogo. Cel puțin tu nu ești Dreidel.

Apăs gheața cu paiul. De astă dată, eu sunt cel care clatină dezaprobator din cap.

— Încă nu i-aș plânge de milă lui Dreidel. Văzând confuzia de pe fața lui Rogo, îi explic: Nu uita de ce a primit porecla asta. Poate că n-o să ajungă în Congres la anul, însă nu uita ce-ți spun, într-un fel sau altul o să fie undeva sus.

— Și cum rămâne cu Violet sau cum o chema-o pe bune? Când o să răsufle asta…

— Dreidel s-a dat la fund o săptămână, după care a început în mod strategic să vorbească pe la colțuri despre cât de inteligent i-a ajutat pe Șerifii Federali de-a lungul investigației acestora legate de Cei Trei. Crede-mă, în momentul în care l-am văzut pe el și pe prietena lui în hotelul ăla, își pregătea zâmbetul pentru partea cea mai interesantă a filmului.

— Însă în cazul lui Violet – a bătut-o – și este…

— … singurul dintre noi care a făcut o înțelegere în avans cu guvernul. Dumnezeu să binecuvânteze America, am auzit că tocmai i s-a propus să modereze o emisiune nouă la radio și că ieri a vândut drepturile de autor ale unei cărți pentru o sumă cu șapte cifre, la care se adaugă bonusurile din momentul în care va ajunge pe lista bestsellerurilor. Iar când cartea o să iasă pe piață, pariez pe-un purcoi de bani că o să-și facă mea culpa față de Violet într-o anexă anume ca să mai vândă câteva sute de mii de exemplare în plus.

— Stai, deci editorul care a cumpărat drepturile de autor – este același tip care te-a sunat săptămâna trecută pen…?

— Exact același tip. Exact cu aceeași ofertă, inclusiv bonusurile în caz că ajunge bestseller.

— Oh, Doamne iartă-mă! strigă Rogo spre cer în timp ce câțiva indivizi de la mese și o femeie în vârstă de pe trotuar se întorc ca să se holbeze la noi. L-ai lăsat pe Dreidel *să ia asta*?

— N-a luat nimic. În plus, i-am promis președintelui din prima zi că n-o să fac niciodată bani pe seama lui. Nevastă-sa aproape că… Se întoarce la bărbatul care se holbează la noi de la masa dispusă pe diagonală față de a noastră. Domnule, întoarceți-vă la supa dumneavoastră. Vă mulțumesc.

Uitându-se iarăși la mine, Rogo își coboară vocea și se apleacă în față: Nevastă-sa aproape că te-a omorât, băi fraiere. Și chiar dacă nu poți dovedi nimic, *el* s-ar fi putut să știe de fapt. Așa că în timp ce sunt sigur că amicul tău Dreidel a făcut același lucru, ignorând prostia asta cu codul onoarei – și crede-mă că mama m-a învățat să apreciez loialitatea – tentativa de *crimă* este de obicei un semn al naibii de bun că puteți s-o luați pe drumuri separate, fără să te simți vinovat, și să încetați să vă mai invitați unul pe celălalt când vă sărbătoriți ziua de naștere.

Puțin mai sus pe strada din față, un agent de circulație într-un cart închis de golf marchează roțile mașinilor cu o bucată de cretă prinsă la capătul unei prăjini metalice.

— Nu contează, îi spun lui Rogo. N-o să profit de pe urma lor.

— Însă Dreidel vinde și drepturile de autor pentru film – cu toate că, probabil, va ajunge doar filmul săptămânii.

— Fără profit, Rogo. Niciodată.

— Și ce spune Lisbeth?

— Despre drepturile de autor pentru publicarea cărții sau despre emisiunea de la radio a lui Dreidel?

— Despre tot.

Mă uit la agentul de circulație care scrie o amendă pentru un vechi Plymouth Belvedere, într-o stare foarte bună, de culoare galben pal. Urmărind încotro îmi arunc privirea, Rogo se întoarce și se uită peste umăr.

— O să-l scot basma curată, Richie! strigă Rogo.

— Numai dacă sunt destul de tâmpiți să te angajeze, îl tachinează calm agentul.

— Cred că Lisbeth înțelege situația în care mă aflu, îi spun.

— Și ce altceva mai înțelege? întreabă Rogo, încă uitându-se la Plymouth-ul galben.

— Cum adică?

— Știi cum adică. Voi doi ați trecut prin calvarul ăsta împreună – plus că drept recompensă ai lăsat-o să scrie toată istoria asta.

— Așa, și?

— Așa că știu că vorbești cu ea în fiecare seară.

— De unde știi că vorbesc cu ea?

— Ridic telefonul ca să văd cu cine stai de vorbă. Întorcându-se într-un final cu fața spre mine, adaugă: Haide, care-i treaba cu roșcata noastră favorită? Te-ai băgat pe ea? Îi numeri pistruii? Încerci să vezi dacă fac

constelații?

— Poftim?

— N-o mai face pe naivul. Te scufunzi după scoici sau încă ești pe plajă, la mal?

Îmi dau ochii peste cap.

— Poți, te rog, să nu fii atât de…?

— *Scufundacule*!

— Nu. Potolește-te. Bineînțeles că nu.

— Juri?

— Jur.

Se lasă pe spate în scaun și-și bagă mâinile sub cap.

— OK. Bine.

Fac o pauză și-mi ridic capul.

— De ce e bine?

— Nimic, spune Rogo.

— Rogo, de ce e *bine*?

— Nu știu, spune el, deja făcând-o pe prostu'. Doar ce-am aflat, știi tu, că nu înoți în piscina aia, așa că aș putea să încerc eu… și poate că… poate că o s-ajung măcar să încerc marea cu degetul.

Nu pot să mă abțin să nu râd.

— Stai. Tu? *Tu* ai de gând să-i ceri lui Lisbeth să iasă cu tine?

— De ce, crezi că n-am nicio șansă?

— Dă-mi voie să fiu cinstit cu tine.

Îmi aleg cuvintele cu cât pot de multă grijă.

— N-ai nicio șansă.

— Despre ce vorbești? Sunt scund și gras; ea e puțin mai durdulie. Ne potrivim la fix.

— Mda, aici ai dreptate. Poate c-ar trebui chiar acum să te duci să suni la teleshopping.

Își coboară bărbia, și-și plimbă maxilarul de colo-colo.

— Se presupune că n-ar trebui să te pui contra curentului.

— Ascultă la mine, faci ce vrei. Eu doar te avertizez – cred că s-ar putea să se vadă cu cineva.

— Lisbeth? Cine spune asta? Ea? Sau doar ce-ai inventat-o tu?

— Îți spun… am simțit-o în vocea ei.

— A spus despre cine-i vorba…? Îi cade fața. Nu-i Dreidel, nu-i așa? O, o să-mi bag unghia-n gât dacă el…

— Nu-i Dreidel, nicio șansă, îi spun eu.

— Crezi că-i cineva de la ea de la serviciu?

Îmi arunc privirea peste umărul lui Rogo, unde un Mustang vernil, nou-nouț, urcă pe lângă clădirea din față, încetinind pe măsură ce se apropie.

— Un fel de-a spune de la muncă, îi explic eu, în timp ce mașina intră pe banda de urgență dispusă direct pe partea cealaltă a grădinii în aer liber.

Mașina vernil se smucește și se oprește. Părul roșcat al șoferiței e imposibil de confundat.

— Uau, panini! strigă Lisbeth în timp ce se apleacă peste geamul mașinii sale. Servesc și estrogen acolo sau v-ați luat dozele înainte să ajungeți?

Rogo se uită la ea, după care la mine, după care din nou la ea.

— Nu… Însă ai spus…

— Tot ce-am spus a fost că n-am făcut nicio constelație, îi spun eu. Dar asta nu înseamnă că nu încerc, adaug eu în timp ce mă întind peste masă și-l plesnesc ușor pe obraz. Cel puțin tu i-ai trântit portiera peste mână lui Dreidel.

Chiar înainte ca măcar să poată înțelege ceva, mă ridic de pe scaun, sar peste gărduleț și mă îndrept spre mașina vernil.

— Prea bună mamă a lui Harry S. Truman, murmură Rogo, deja urmându-mă, sărind și el gărduleț. Wes, așteaptă!

Numai că de data asta nu mă uit înapoi.

La deschiderea Bibliotecii sale Prezidențiale, Manning i-a spus unui reporter că benzile desenate favorite ale sale de când era mic fuseseră cele cu *Prince Valiant.* A doua zi, a aparat un articol ce sublinia că în benzile desenate menționate, Prince Valiant fusese odată blestemat de moarte. Editorialul de a doua zi îl numise blestemul fiecărui președinte în funcție și al fiecărui fost președinte. Și asta continua să fie. Însă nu și pentru mine.

Ocolind spre a ajunge pe partea dreaptă a mașinii lui Lisbeth, deschid portiera și-mi las capul în jos pentru un scurt salut.

— Mi-a scăpat mie partea în care panini au devenit feminine? o întreb.

— Ai făcut același lucru cu martini cu mere. Și mașinile Volkswagen Cabriolet, ne întrerupe Rogo, băgându-mi-se în față și strecurându-se pe bancheta din spate. Ar trebui să citești revista *Jane*. Eu asta fac. *Oooh*, miros de mașină nouă.

— Îmi pare bine să te văd, Rogo, spune Lisbeth.

Uitându-se dintr-o parte în alta a banchetei din spate, Rogo își ridică o sprânceană.

— Ia stai, cum de ți-ai permite una ca asta? Ai pus și tu mâna pe un contract de carte?

Ignorându-l, Lisbeth se întoarce spre mine. După expresia pe care o are întipărită pe chip, nu-mi miroase a bine.

— Vești bune și vești proaste, spune ea. Tu alegi.

— Vești proaste, rostim eu și Rogo într-un glas.

Îi arunc o privire cruntă peste umăr.

— Vești proste, îi repet lui Lisbeth.

Dă de mai multe ori din mâna bandajată, ceea ce îmi confirmă că-i vorba de ceva serios.

— Ți-aduci aminte de slujba aia de le *San Francisco Chronicle* despre care ți-am spus? întreabă ea. Ei bine, mi-au făcut o ofertă – de asemenea vestea cea mare, gata cu bârfele. Însă mi-au spus – nu c-aș fi surprinsă – mi-au spus că trebuie să mă mut la San Francisco.

— Așadar, departe de-aici?

— Chiar departe, spune ea, privind înainte prin parbriz.

— Iar veștile bune? întreb eu.

Apucă volanul, după care se întoarce ușor cu fața spre mine.

— Vrei să vii?

Obrazul îmi zvâcnește într-o încercare de a zâmbi.

— Stai puțin, strigă Rogo din spate. Înainte să facem ceva în grabă, trebuie să vedem cum stă treaba acolo cu amenzile pentru exces de viteză. Fiindcă un tip cu multă experiență și practică în domeniu…

Mă întorc spre Rogo, iar zâmbetul nu face decât să se lărgească și mai mult.

— Sunt sigur că putem să încercăm să găsim informația asta.

— Și să nu uităm de legile privind încălcarea regulilor de circulație și de sistemul judiciar neglijent care le sprijină. Dacă nu sunt în vigoare acolo? Condițiile astea două pot să ducă la ruperea înțelegerii.

— Chiar te îngrijorează asta? E vorba de California.

— Plus, adaugă Lisbeth, fac pariu că în San Francisco există o mulțime de accidente pe toate dealurile alea.

— Vezi, acum asta-i ceea ce-mi place să aud, spune Rogo, zâmbind larg în timp ce mașina urcă pe lângă clădire. Ooof, fă-mi o favoare, adaugă el. Poți să oprești lângă Plymouth-ul ăla vechi cu chitanța prinsă pe parbriz? Dacă am de gând să plătesc pentru mutarea asta, avem nevoie de niște clienți noi.

Scoate din portofel o carte de vizită și încearcă să se întindă peste mine ca să ajungă.

— Wes, îți dai scaunul puțin mai în față?

— Pe-aici, încearcă – *pe-aici*, se oferă Lisbeth, apăsând un buton din bord. Cu un bâzâit, plafonul decapotabil al mașinii se retrage, lăsând să se vadă un cer albastru-acvamarin și făcându-i lui Rogo suficient spațiu ca să se întindă în afară.

Apăsând cu stomacul pe partea interioară a mașinii, se apleacă de pe bancheta din spate și vârî o carte de vizită în chederul geamului lateral al Plymouth-ului, pe partea șoferului.

— Downwith-tickets.com! strigă el spre puținii oameni care se holbează de pe trotuar. Acum întoarceți-vă la viețile voastre tihnite! Dați-i drumul, băi! Turmă ce sunteți! Mâncați și beți ca sparții!

Lisbeth apasă pe accelerație, roțile mușcă din caldarâm, iar mașina o ia din loc, stârnind un curent de aer care ne biciuiește fețele. Cu plafonul mașinii coborât, mă uit cum falnicii palmieri care încadrează strada dispar în spatele nostru. Fără niciun efort, mașina urcă pe Royal Park Bridge, unde valurile sunt atât de strălucitoare încât aproape mă orbesc. În timp ce-mi las capul pe spate și mă bucur de albastrul cerului de deasupra mea, briza oceanului îmi zburlește părul, iar soarele blând îmi bate direct în față.

Nico n-avea dreptate. Cartea Sorții nu e scrisă deja. Se scrie în fiecare zi.

Unele cicatrice nu se vindecă niciodată.

Câteodată însă, altele da.

MULȚUMIRI

Au trecut aproape zece ani de la publicarea cărții mele, *The Tenth Justice*. Le rămân tuturor recunoscător – în special vouă, cititorilor mei – care mi-au oferit sprijinul lor pentru a-mi continua discuțiile cu prietenii mei imaginari: mai întâi, pentru totdeauna, primei mele doamne, Cori, pentru că a crezut în cartea asta chiar înainte de a scrie prima pagină și pentru dragostea ei statornică de atâta amar de timp. Inteligența ei, opiniile și calitățile de tehnoredactor reprezintă cu adevărat miezul fiecărei cărți. În fiece zi mă înclin în fața ei. În fiecare zi mă minunez cât am putut să fiu de norocos încât s-o găsesc. Jonas și Lila, cu meșteșugul cuvântului îmi câștig existența, însă nu găsesc cuvinte destul de meșteșugite prin care să-mi exprim dragostea pentru voi. Sunteți pentru mie o binecuvântare, cea mai mare bucurie a vieții. Jill Kneerim, minunatul meu agent și draga mea prietenă, ale căror îndrumări și idei au fost acolo de la primele pagini; Elaine Rogers, întotdeauna prima; Ike Williams, Hope Denekamp, Cara Shiel și prietenii noștri de la Kneerim & Williams Agency.

Pentru cartea aceasta în special, aș dori să le mulțumesc părinților mei: tatălui meu, a cărui experiență a fost punctul de lansare al personajului Wes, și mamei mele, care m-a sprijinit întotdeauna necondiționat; surorii mele, Bari, pentru puterea pe care mi-a insuflat-o mereu; Dale Flam, pentru că a cârmit vaporul spre locuri noi atât de uimitoare; lui Bobby, Matt, Ami și Adam, pentru părerile lor extrem de relevante și pentru dragostea lor constantă; Noah Kuttler, care, după soția mea, este persoana pe care mă bizui cel mai mult. Lucrurile pe care le-am aflat de la el și reacția lui la tot ce-am scris reprezintă două dintre motivele principale pentru care această carte se află acum în mâinile dumneavoastră. Țin la el ca la un membru al familiei. Mulțumesc, Calculatorule! Ethan Kline este la fel de important pentru această carte și opiniile pe care le-a exprimat în legătură cu primele versiuni m-au ajutat întotdeauna la desăvârșirea produsului final; Steve „Scoop” Cohen, pentru Dreidel și nu numai; Edna Farley, Kim din L.A. și Dina Friedman, care se ocupă cu atâta devotament de partea mai „tehnică”; Paul Brennan, Matt Oshinsky, Paul Pacheco, Joel Rose, Chris Weiss și Judd Winick, pe care i-am considerat întotdeauna frații mei, Rogo ai mei, a căror

prietenie a fost sursa de inspirație a atâtor scrieri ale mele în moduri pe care nu le-ar putea dovedi niciodată într-un tribunal.

Orice roman e o ficțiune care încearcă să pară adevărată. Le rămân dator celor pe care am să-i menționez în continuare pentru adevărurile ce se întrepătrund cu ficțiunea în această carte. Fără îndoială, nu aș fi putut niciodată explora această lume fără ajutorul președintelui George H.W. și doamnei Barbara Bush și președintelui Bill Clinton. Familia Bush nu a avut nevoie să-și deschidă lumea în fața mea. Însă, prin generozitatea lor, mi-au furnizat atâtea detalii pe care le-am inclus în carte (în întregime o operă de ficțiune), încât i-am putut da viață. Îi asigur din inimă de toată stima și considerația mea. Aceleași sentimente și mulțumiri le nutresc și pentru președintele Clinton, de al cărui sprijin m-am bucurat încă de la primul meu roman. Nu-mi pasă de care parte a baricadei e fiecare dintre ei. După ani și ani e în continuare clar de ce amândoi au fost reales și au obținut un al doilea mandat. În același sens, Jean Becker a răspuns la toate întrebările mele, indiferent cât de naive au fost acestea și îi mulțumesc în primul rând pentru prietenia pe care mi-a arătat-o; Doug Band, Kris Engskov, Tom Freschette și Andrew Friendly au răspuns la toate celelalte întrebări pe care le-am avut, și prin asta mi-au dovedit de ce au fost aleși să stea lângă cei mai puternici oameni din lume; Thom Smith mi-a oferit informații despre Palm Beach; Mary Louise Knowlton, Nancy Lisenby, Laura Cather Pears, Linda Casey Poepsel, Michele Whalen sunt cei mai binevoitori „ascultători” și cei mai amabili oameni din toate staffurile prezidențiale; Paul Bedard, Jessica Coen, Chuck Conconi, Joan Fleischman, Paula Froelich, Ann Gerhart, Ed Henry, Perez Hilton, Lorrie Lynch, John McCaslin, Roxanne Roberts, Liz Smith, Linton Weeks, Ben Widdicomb m-au învățat tot ce știu despre mondenități și, prin urmare, fac parte din personajul Lisbeth. Sunt cei mai buni în branșa lor și caracterul și amabilitatea lor îi fac demni de toată stima. Mike Calinoff m-a făcut al doilea evreu în NASCAR și mi-a și oferit prietenia lui; prietenii mei Matthew Bogdanos, Eljay Bowron, Jo Ayn „Joey” Glanzer, Dave Leavy, Erik Oleson, Peter Oleson, Ken Robinson, Farris Rookstool, Adam Rosman, Alex Sinclair și John Spinelli m-au ajutat cu detaliile juridice – îi asigur și pe ei de respectul meu profund; Barry Kowitt a dat viață profesiei lui Rogo (www.ungerandkowitt.com); Mary Weiss mi-a dat ideea cu 65 Roses Ball (www.cff.org); Dana Milbank mi-a dat detalii despre ziariștii de la Casa Albă; Shelly Jacobs mi-a răspuns la mai multe întrebări legate de biblioteca prezidențială decât anticipase

vreodată, Rags Morales, ca întotdeauna, și-a dat toată silința să mă ajute; doctor Thomas Scalea și doctor Ronald K. Wright pentru sfaturile lor legate de aspectele medicale; *What It Takes* al lui Richard Ben Cramer și *After the White House* a lui Max Skidmore m-au ajutat foarte mult; Greg Apparacel, Steve Chaconas, Ron Edmonds, Sara Fritz, Mark Futch, Al Guthrie, Tim Krische, Jim Ponce, Walt Rodgers, Laura Spencer, Tiffini Theisen au completat restul amănuntelor; mentorul meu și cel care m-a ajutat la gândirea intrigii – adevăratul motiv pentru care am ajuns aici – Rob Weisbach, pentru că a fost primul care a crezut în mine cu atâta timp în urmă; și tuturor celorlalți membri ai familiei mele și prietenilor mei, ale căror nume încă o dată apar în aceste pagini. Aș vrea să-i mulțumesc și lui Eli Segal care mi-a dat primul impuls. Și al doilea impuls. Când aveam douăzeci de ani, Eli m-a tratat de la egal la egal. Chestia asta a însemnat extraordinar de mult pentru mine. Nu aș scrie astăzi, dacă nu ai fi fost tu, Eli.

În sfârșit, mii de mulțumiri tuturor celor de la Warner Books; David Young, Larry Kirshbaum, Maureen Egen, Emi Battaglia, Tina Andreadis, Chris Barba, Martha Otis, Jen Romanello, Karen Torres, Becka Oliver, Evan Boorstyn, cele mai amabile și mai muncitoare persoane implicate în vânzări în show-business și tuturor oamenilor de treabă care în toți anii aceștia au devenit parte din familia noastră. Îngăduiți-mi să spun din inimă – ei fac o muncă adevărată și nu știu cum m-aș descurca fără ei. Vreau să mă ridic pe birou și să strig: „O, Căpitane! Salut, Căpitane!” redactorului meu, Jamie Raab. Cred că munca cea mai grea a unui editor este să-și înțeleagă scriitorii. Jamie m-a înțeles întotdeauna, m-a protejat și m-a ajutat. Nu există scriitor mai norocos decât mine. Așa că îți mulțumesc, Jamie, pentru încurajările tale și mai ales pentru credința ta nestrămutată în mine.

NOTA AUTORULUI

Istoria a fost întotdeauna plină de exagerări – și astfel, iată câteva cuvinte despre francmasoni. În această carte, detaliile istorice privitoare la francmasonerie sunt bazate pe trei ani de cercetare. Toate figurile istorice identificate drept masoni – cum ar fi Voltaire, Napoleon, Mozart și în mod sigur președinții SUA – au fost înregistrate în documente ca masoni. De-a lungul istoriei, au existat zvonuri ce-l desemnau pe Thomas Jefferson ca fiind mason, însă dovezile de azi, așa cum sunt recunoscute și în carte, nu vin în sprijinul acestei afirmații. Cu toate astea, Jefferson, Washington și arhitectul Pierre Charles L'Enfant, în timp ce-au proiectat orașul Washington, D.C., au plasat într-adevăr cel mai faimos simbol masonic (compasul și echerul) și pentagrama – steaua cu cinci colțuri – în planul orașului. Există păreri contradictorii referitoare la cine a avut cea mai mare influență asupra planului final al străzilor, însă cred că acesta vorbește de la sine. De peste două sute de ani, aceste simboluri au fost așa-zis ascunse, fiind, de fapt, la vedere. De asemenea, este adevărat că pe 13 octombrie 1792, Loja Masonică Numărul 9 din Maryland a pus piatra de temelie a Casei Albe în cadrul unei ceremonii a francmasonilor. La fel de adevărată a fost și ceremonia punerii pietrei de temelie a clădirii Capitoliului SUA, unde însuși George Washington a prezidat ceremonia masonică. Masonii din Washington s-au mai implicat și la punerea pietrei de temelie a Monumentului Washington, a Curții Supreme a SUA, a Bibliotecii Congresului, a Catedralei Naționale și a Muzeului Smithsonian. Ca să fie clar, aceste detalii sunt cele care m-au intrigat și m-au inspirat să continui investigațiile ulterioare.

Cu toate astea, aceste dovezi nu înseamnă în niciun fel că masonii încearcă să răstoarne guvernele lumii, să deschidă ușa diavolului sau să declanșeze nu știu ce planuri satanice secrete.

Așa că de ce să separam adevărul de plăsmuire – îndeosebi într-o lucrare de ficțiune? Contează măcar? Ei bine, în lumea aceasta în care adevărul merge la braț cu ficțiunea – și în care, în șase romane, m-am mândrit cu privire la cercetările mele – e important pentru mine, atât ca autor, cât și ca intelectual interesat de istorie, să mă asigur că nu adaug și mai multe

informaţii greşite, indiferent de cât de mic este segmentul de conştiinţă publică pe care sunt atât de recunoscător să-l ating.

Aşa că vă încurajez să citiţi voi înşivă documentele istorice. Orice frăţie secretă care i-a avut ca membri pe Napoleon, Winston Churchill, Benjamin Franklin, Harry Houdini, cinci judecători-şefi ai Curţii Supreme, cincisprezece preşedinţi ai SUA şi pe unchiul meu, Bernie, trebuie să merite verificate. În plus, ar trebui să vedeţi ce-au introdus în planul străzilor din Sandusky. Ohio. Pe bune.

Brad Meltzer
Ft. Lauderdale, Florida, 2006

virtual-project.eu

[1] Prescurtare de la Chevrolet, cunoscuta marca de maşini produsă în SUA. (n.tr.).

[2] Bursele acordate studenţilor din unele ţări, inclusiv SUA, pentru a studia la Universitatea Oxford din Regatul Unit al Marii Britanii. (n.tr.).

[3] Site pe care se scot la licitaţie diverse bunuri şi obiecte. (n.tr.).

[4] Cea mai importantă competiţie de baseball din SUA jucată anual în luna octombrie între câştigătoarele American League şi National League. (n.tr.).

[5] Partidă de fotbal american jucată anual, menită să decidă ce echipă profesionistă câştigă National Football League. (n.tr.).

[6] Law School Admission Test – test de admitere la Facultatea de Drept.

[7] Emeril Lagasse – celebru bucătar american, realizator de emisiuni culinare la TV şi autor de cărţi de bucate. (n.tr.).

[8] For Your Information – pentru informarea dumneavoastră: folosit în e-mailuri şi mesaje-text ca modalitate de introducere a unei informaţii folositoare. (n.tr.).

[9] Not Guilty Insane – nevinovat din motive de nebunie. (n.tr.).

[10] Creutzfeldt-Jakob Disease: boală gravă care distruge în mod gradual celulele creierului şi provoacă moartea. (n.tr.).

[11] Department of Motor Vehicles: Departamentul de Vehicule Motorizate. (n.tr.).

[12] Freedom of Information Act – Legea privind libertatea informaţiei.

[13] Noi prieteni foarte buni.

[14] Rolodex – set de cărţi de vizita în alb, dispus pe un dispozitiv rotativ, pe care poţi scrie diverse informaţii, de exemplu adrese şi numere de telefon. (n.tr.).

[15] William M. „Boss” Tweed – infractor american condamnat la închisoare fiind acuzat de furtul a milioane de dolari din bugetul New York City prin diverse acte de corupţie politică. (n.tr.).

[16] Scandal de corupţie legat de drepturile asupra unui câmp petrolier din statul Wyoming în timpul administraţiei Preşedintelui SUA, Warren G. Harding. (n.tr.).

[17] Informarea zilnică a preşedintelui. (n.tr.).

[18] Departamentul Apărării.

[19] *Întreabă-mă despre Avon* – sloganul unei campanii publicitare al bine-cunoscutei firme de cosmetice. (n.tr.).

[20] Trecut.

[21] Activitatea militară.

[22] Experienţa profesională.

[23] Aspecte problematice.

[24] Probleme de paternitate.

[25] Meriwether Lewis şi William Clark, doi exploratori americani, din secolul al XIX-lea, cunoscuţi mai ales pentru expediţia lor de la râul Mississippi până la Coasta de Vest şi înapoi. (n.red.).

[26] Prin acest tratat, SUA au cumpărat de la Franţa vastul teritoriu al Louisianei în 1803. (n.tr.).

{27} Parte a Departamentului de Justiție, US Marshals Service (USMS) a fost înființat în 1969 pentru a sprijini șerifii în munca lor de ofițeri însărcinați cu aplicarea legii federale. (n.tr.).
{28} Protecția Martorilor.